
3 1761 07985944 3

EURIPIDIS TRAGŒDIÆ

PRIORES QUATUOR.

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM EMENDATÆ

ET BREVIBUS NOTIS

EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES REDDENTIBUS

INSTRUCTÆ.

EDIDIT

RICARDUS PORSON, A. M.

GRÆCARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES
OLIM PROFESSOR REGIUS.

RECENSUIT SUASQUE NOTULAS SUBJECIT

JACOBUS SCHOLEFIELD, A. M.

GRÆCARUM LITERARUM PROFESSOR REGIUS, ET
COLLEGII SS. TRINITATIS OLIM SOCIUS.

EDITIO TERTIA.

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT J. GUL. PARKER.

VENEUNT APUD F. ET J. RIVINGTON; LONGMAN ET SOC.;
SIMPKIN, MARSHALL ET SOC.; WHITTAKER ET SOC.;
E. WILLIAMS; ET D. NUTT; LONDINI:
CANTABRIGIÆ, APUD J. DEIGHTON, ET MACMILLAN ET SOC.

M.DCCC.LI.

EDITORIS PRÆFATIO.

QUID in hoc opusculo præstiterim, æquus judicet Lector; quid præstare conatus sim, paucis accipiat.

Id igitur imprimis curavi, ut quas olim fabulas Euripideas summa eruditione illustraverat, summa purgaverat diligentia Porsonus, eæ nunc tandem prodirent accuratius quam antehac, ne dicam ornatius, ipsius Porsoni typis impressæ. Piget enim memorare, quod in omnibus sæpissime accidit, id quanto sæpius in libello acciderit Porsoniano; ut scilicet errores, qui in unam irrepserant editionem, sequentibus fere omnibus inurerentur, neque de sede sua socialiter cedere essent dignati. Unum e pluribus sume exemplum, *et crimine ab uno disce omnes.* In Med. 50. dederat prior editio Lipsiensis (1802.), sensu frustra reclamante, αὐτήν. Pulcherrimam hanc lectionem fideliter servavit editio Londinensis, 1812. Deinde anno 1818. Elmsleius in loco maculam fœdissimam monstravit; a quo tamen frustra moniti typographi illi, qui anno 1821. Medeam Londini imprimendam susceperant, eundem publici juris fecerunt errorem, et ad hunc usque diem lectoribus tradiderunt. Alia hujusmodi, quamvis non desint alia, vix opus enumerare.

Porsoni textum, quem omni ex parte adeo elaboratum Vir egregius reliquerat, ipse in paucissimis, iisque etiam levissimis, innovandum putavi. Si Euripidem de novo edere instituissem, plura sunt quæ post Schaeferi, Matthiæi,

Elmsleii, aliorum curas limatiora forsan evadere potuissent; pauca quædam, quæ e novis subsidiis, quibus caruit Porsonus, arcessita sunt; pauca, quæ eximia nostrorum temporum diligentia e tenebris eruta et regulis certioribus confirmata exhibuit. Neque est cur quis miretur, vel id summo Viro vitio vertat, si ipse aliquando aut non viderit, aut minus accurate viderit, quod alii post eum, ipso præferente facem, clariori luce acceptum perdidicerunt. Is sane quasi in diluculo* harum exortus est literarum, paucioribus præeuntibus, et nemine fere adjuvante; ut facile sit nobis homunculis gloriari hoc vel illud, quod minus forsan perspectum habuerit Porsonus, hodie vel tironibus notum esse. Si quis tamen idpropter Porsonum fastidiose contemnat, sciat is quantum inter artis principem intersit et imitatorem; sciat quam non discipulos deceat magistrum, a quo velut fonte uberrimo sua omnia hauserunt, contemptui habere. Quicquid sane in his rebus profecimus, id oportet vel maxime acceptum referamus Porsono.

Quod ad hujus opusculi rationem attinet, ipse nihil aliud in animo habui, nisi ut Euripidem Porsonianum lectori in manus traderem, ita emendatum ut legi posset, ita quoque ornatum ut Academiam nostram magni Alumni sui non puderet. Cum vero quibusdam id optandum videretur, ut si quid Porsonus infectum reliquisset, id quodammodo suppleretur; si quid supplevisset recentiorum industria, id in unum colligeretur; laborem, stu-

* Quod ita velim e sequentibus intelligant lectores, non quasi Bentleius, Valckenaerius, Hemsterhusius, alii recentioribus sint posthabendi; sed plenum et perfectum diem nondum exstitisse, donec ipse Porsonus ingenio plane admirando totam critices scientiam illustrarit.

diosæ forsan juventuti utilem futurum, suscepi, ea tamen lege, non ut Porsonianis admiscerentur mea, sed ut Porsoni pagina separatim exhiberetur, et ab alienis additamentis linea divideretur. Illam igitur supra lineam totum habes Porsonum: quicquid est infra, id omne vel meum est, vel a me aliunde petitum. Poteris igitur, si velis, posthabitis aliis, ἅπασι τιμᾷν τὴν μακρὰν, et inter summum Criticum legendum sedulo cavere, ne vel oculus vel animus alio distrahatur.—Talem autem distinctionem commodiorem judicavi, quam qua usus est Dobræus noster desideratissimus in Aristophanicis.

"Interpretandi et illustrandi labore" nemo nescit Porsonum "supersedendum duxisse." Neque, quod omiserat ille, ego suppeditare conatus sum; quod esset novum librum confingere, non veterem recensere. Hic illic tantummodo ad interpretis vicem accessi, ubi quædam vel paullo difficiliora vel ab aliis male interpretata mihi viderentur.

Quæ in textu immutavi, hæc atque talia fere sunt. Pro Porsoni πιτνῶ scripsi ubique ex Elmsleii monitu πίτνω. (Vid. ad Hec. 23.) Eidem Viro doctissimo assensus sum statuenti secundam dualis numeri personam a tertia non esse diversam. (εὐδαιμονοίτην, Med. 1069.) In scribendis ὅ τι, ab ὅστις, et similibus, Porsono vel typographis ejus nullo modo obsequendum putavi, qui puncto ineptissimo vocem dissecabant (ὅ, τι); quasi scilicet nulla alia ratione lectori dijudicandum esset inter pronomen et conjunctionem. Quod meo arbitrio facturus eram, id jam antea fecerant Bekkerus, Elmsleius, alii, ut insulsam illam expungerent distinctionem.

Qui vero in aliis a Porsono parce et illibenter discessi, in punctis disponendis majorem meo judicio licentiam permisi. Rem per se sane levem, sed ad sensum enodandum plurimum facientem, mirum quam neglexerit Vir summus, majoribus, ut vere ait Schaeferus, intentus. Hac in parte spero me nonnihil gratiæ cum lectoribus initurum; in quæ tamen cum plurima ipse mihi correxisse visus essem, horum non pauca postea inveni a Schaefero solita sua diligentia et judicio præoccupata. Hujus igitur gloriolæ, si qua sit, socium eum habere non gravabor; vel etiam, si velit æquus Lector, ipse solus habeat.

Inter eos, qui post Porsonum mortuum curas in Euripidem impendere dignati sint, primum sibi locum sine controversia vindicat Matthiæus; cui soli inter recentiores id obtigit, ut telam, quam orsus fuerat Porsonus, pertexeret, et Euripidem totum, pluribus in locis textu emendatiorem, in omnibus præclara eruditione illustratum, exhiberet. Miror diligentiam Viri egregii, qui, quicquid omnes omnium gentium de Euripide scripserint, suum fecit, et undique ex hac vel illa Ephemeride collegit quodcunque poëtæ suo lucis aliquantulum afferret. Is plerumque merito honore Porsonum prosequitur, et quæ mutua ab eo sumsit, fatetur: sunt tamen in quibus, ut mihi videtur, vix æquum se judicem et æstimatorem præbuit, imo paullo acerbius errores summi Viri, siqui sunt, perstrinxit. Id vero nulla alia in re sæpius accidit, quam in iis quæ ad metra pertinent; in quibus sane quidam harum artium magistri adeo jactanter rem gesserunt, et rei leviori tantam tribuerunt dignitatem, ut iratiores fuerint Porsono, si quid in his minutiis hic illic

offenderit. Quid, quod nec ipsum Euripidem æquo animo ferant, quod metricarum deliciarum adeo imperitus rem tragicam ausus sit tractare? Audiamus enim Hermannum, Præfat. ad Hecub. p. 63. "Si hic (Euripides) quædam sibi indulsit, quæ peritiores vitare sciebant, satis habebimus eum reprehendere, quod invitis Musis ad poësin accesserit."—Esto igitur: sed nec usque adeo "invitis Musis" Medeam aliasque fabulas condidit nobilissimas: neque in eo omnis Tragœdiæ vis et dignitas constat, ut nec solutiores nec graviores fluant pedum numeri. Atque hæc scribo, non quasi suum rei metricæ, quisquis sit, honorem et auctoritatem derogare velim; nec quasi viris doctissimis, qui Euripidi tantum diligentia sua et doctrina profuerunt, invidiam concitem: sed ut suam quoque Porsono nostro laudem integram et inviolatam reservem, cujus acri et limato judicio gravius videbatur, si mentem poëtæ in textu puriori fideliter repræsentaret, quam si metra subtilius adæquaret, et versus conficeret alterum alteri accuratissime respondentes.

Quod ad ipsum attinet Euripidem, non sum ego ex illorum numero, qui nihil in eo pulchrum, nihil grande, nihil cothurno dignum inveniant. Sit sane suum cuique judicium: me vero judice, qui has ipsas quatuor diligenter perlegerit fabulas, ei dubium esse non potest, quin illum ipsum in Tragœdia locum optime occupaverit, quem vacuum fere reliquerant magni æmuli; ut Musam misericordiæ vi demulceret suavissima, et hominibus ob oculos homines, *οἷοί εἰσιν*, exhiberet. Eos igitur fructus ex Euripide nostro et præstantissimo ejus Editore Porsono Lector velim reportet, ut ad illam Atticæ linguæ dulcedinem uberrimam plenius hauriendam excitetur.

Restat ut humanissimorum Preli nostri Academici Syndicorum beneficium grate commemorem: quibus equidem gratulor, quod Porsonum dignum censuerint, qui suis ipse tandem typis ornaretur; gratias autem ago quam maximas, quod meipsum non indignum judicaverint, cui tale opus mandaretur.

CANTABRIGIÆ,
Cal. Novemb. 1826.

In nova hac editione pauca quædam corriguntur, pauca etiam adduntur. Et in his quidem non illibenter inveniet

CANTABRIGIÆ,
Cal. Octobr. 1851.

ERRATA.

In pag. 132. not. col. 2.	lin. 37.	ἔοικεν.	corrige,	ἔοικεν·
Ibid.	lin. antepen.	ἀ. ἀ.	corr.	α. α.
157. not. in v. 396.	lin. 3.	Ion	corr.	Ion.
224. not. col. 1.	lin. 1.	αὖ 'κ.	corr.	αὖ κ.
263. not. col. 2.	lin. antepen.	τῦρ,	corr.	πῦρ,
		et ως	corr.	ὡς

PORSONI
PRÆFATIO
AD
HECUBAM.

QUID in hac Euripideæ Hecubæ editione præstare conatus sim, paucis exponam. Nihil hic exquisiti aut reconditi expectandum: tironum usibus hæc opella potissimum destinata est.

Primum hoc operam dedi, ut textus, si non omnino emendatus, plerisque saltem ceteris editionibus purior exhiberetur. Deinde editoris officium esse judicavi, nihil, nisi monito lectore, novare; præsertim, si qua ex conjectura lectio admittenda videretur. Quocirca editionis Aldinæ lectionem semper memoravi, nisi forte paucis in locis, quæ ad communem errorum fontem pertinerent; cujusmodi est Dorismus iste *μάτηρ* pro *μήτηρ*, et terminationis *ι* sive *ιν* additio vel detractio.

Quod ad varias lectiones attinet, plerasque, prætorquam aperte vitiosas, enotavi; sed auctoritates, quibus singulæ nituntur, non semper curiose enumeravi; propterea quod modo non erat tanti, modo tam negligenter in hoc munere versati erant ceteri editores, ut testimonia MStorum neque accurate numerari neque ponderari possent. Quotiescunque Euripidis loca ab antiquo quopiam scriptore cum varietate lectionis laudari memineram, sedulo monui. Hujus rei insigne exemplum reperies versu 568.

In vocibus per crasin conjunctis, ut *κἄτι*, *κάν*, *κἂν* (i. e. *καὶ ἐν*, *καὶ ἂν*) et similibus scribendis, rationem a vetustioribus MSS. servatam diligenter secutus sum. Iota scilicet nusquam addi oportet, nisi ubi *καὶ* cum diphthongo crasin efficit, ut in *κᾆτα* pro *καὶ εἶτα*. Hoc post alios monuit Dawesius. (A)*

Ἀεὶ, Piersono jubente, Brunckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem facturus in *ἀετὸς*, *κλάω*, et *κάω*. (B)†

Brunckius secundas futuri passivi indicativi personas in *ει* semper, non in *ῃ*, terminavit; secundas etiam præsentis ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe postulat, ut vo-

* Vid. inf. pag. 9. † Pag. 9, 10.

calis corripiatur in indicativo, producatur in subjunctivo, τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. Neque causæ quicquam est, quare codicum auctoritas objiciatur. In his enim rebus nulla est codicum auctoritas. Satis constanter ει pro ῃ præbent Aristophanis editiones. Pauca tamen loca sunt, ubi altera terminatio in aliquo MS. non exstet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum ει pro ῃ offerunt MSS. Quod si in hac re et similibus aliquoties aut meo aut typothetarum errore peccatum est, ignoscet æquus lector, secum reputans, quam facile et mentis et oculorum acies hujusmodi minutiis examinandis hebetetur. Hujus regulæ meipsum oblitum esse video v. 251, ubi κακύνει adeo reponendum in addendis monui, et nunc reposui. (C)*

In Hecuba, ut a me edita est, neque omissi verborum augmenti, neque admissi in paribus senariorum locis anapæsti, exemplum occurrit. Locus unicus, qui priori licentiæ in hoc dramate favet, ab ipso Brunckio, acerrimo alias hujus licentiæ vindice, emendatus est. Et cum rarissima omnino sint talia exempla, quorum tria in Bacchis, corruptissima pene omnium fabula, reperiantur, plane persuasum habeo, non licuisse in Attico sermone augmentum abjicere. (D)†

Altera quæstio, quod ad Hecubam attinet, non minus faciles explicatus habet. In neutro enim duorum exemplorum, ubi anapæstum admisit aut retinuit Brunckius, omnes consentiunt MSS. In altero, v. 782. lectio ejus uno tantum codice nititur: in altero, 381. (τοὔνομα pro ὄνομα), satis auctoritatis pro ὄνομα stat, si auctoritas in re tantilla desideraretur. (E)‡

Brunckius, qui anapæstos in secundo et quarto senarii loco subinde defendit, fatetur tamen Tragicos hanc licentiam, quantum poterant, vitasse. Quidni igitur semper vitarint? An volebant, et tamen nequibant? An casu et incuria eos has maculas fudisse arbitrabimur? Adde quod MSS. auctoritate, scriptorum citationibus, et criticis argumentis, exemplorum, quæ in hanc partem laudari solebant, numerus jam valde imminutus est.

Aliam ipse rationem adjicio, quæ si vera est, omnes, opinor, anapæstum paribus senarii locis semper excludendum esse ultro agnoscent. Hanc rationem, non plane quidem novam §,

* Pag. 10. † Pag. 10. ‡ Pag. 11.

§ Timide proposita est ab amico Morelli in Tractatu ejus de Græcorum Metris ante Thesaurum Græcæ Poëseos.

plerisque tamen ignotam, quam brevissime explicabo. Tantum scilicet abest, mea sententia, ut anapæstus pro secundo aut quarto pede ponatur, ut ne pro tertio quidem aut quinto substitui possit. Hoc de tertio pede si quis verum esse concedet, concedet a fortiori, ut Logici dicunt, de quinto etiam verum esse. Dactylus enim, qui in tertia sede creberrime usurpatur, in quinta nunquam apparet*: anapæstus igitur, si illa excluditur, hanc intrare non potest. Jam loca, quæ huic doctrinæ adversantur, tam pauca sunt, tam facilia emendatu pleraque, ut si unus et alter forte supersint, quibus nos mederi nequeamus, non idcirco sana judicanda sint. Equidem omnia, quæ regulæ nostræ contraria observavi, aut sanare aut adversariis eripere posse videor. Ea quæ Euripideæ fabulæ suppeditant, singula, ubi occasio postulabit, examinabo. Quotquot in Æschylo et Sophocle occurrunt, hic subjiciam.

Æschylus:

Prometh. 246. Καὶ μὴν φίλοις ἐλεεινὸς εἰσορᾷν ἐγώ.
Agam. 664. Ἤρεικον· αἱ δὲ κερωτυπούμεναι βίᾳ.
Choëph. 421. Ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον, εἴτε Κισσίας.
654. Εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία.
Eumen. 896. Πάσης ἀπήμον᾽ οἰζύος· δέχου δὲ σύ.
Suppl. 800. Πρὸς ὃν νέφη δ᾽ ὑδρηλὰ γίγνεται χιών.
Apud Plutarch. de Consolat. p. 106. C.
Ὅσπερ μέγιστον ἴαμα τῶν πολλῶν κακῶν.

Sophocles:

Ajac. 524. Οὐκ ἂν γένοιτό ποθ᾽ οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.
Œd. T. 248. Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.
Philoct. 1288. Πῶς εἶπας; οὐκ ἄρα δεύτερον δολούμεθα;
Apud Hesych. v. ἀντίπλαστον. Τὸν ἀντίπλαστον ἔχει νόμον κεκμηκότων.

Horum exemplorum aliqua, quæ videntur esse, non sunt veræ exceptiones. In Prometh. 246. ἐλεεινὸς verbum est Atticis ignotum, qui semper ἐλεινὸς usurpant, alterum ne extra quidem iambos et trochæos. Et tamen quam multo commodius anapæstico vel dactylico metro aptatur vox quadrisyllaba, quam trisyllaba! Trisyllaba est in dactylico metro Sophocl. Philoct. 1130. Ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας· in anapæstico, Aristoph. Ran. 1095. ῥάκι᾽ ἀμπίσχων, ἵν᾽ ἐλεινοί· in

* Dactylum in quinta Tragici senarii nunquam occurrere, ibidem observavit Morellus.

heroico, Homeridæ Hymn. in Cerer. 283. (264.) Τοῦ δὲ κασίγνηται φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεινήν*. Imperiti scribæ, quibus nulla fere metri species, præter Homericam, cognita erat, tantum non omnes Atticas formas in Ionicas mutarunt, ceterorum metrorum securi. Ne longe abeam: frequens est versus iambici clausula, ὦ μέλε. Verum in hac clausula, ubi librariorum licentiam metrum compescere debebat, MSS. non raro dant, ὦ μέλεε, aut corruptius etiam, ὦ μέλαιε. Porro Atticæ linguæ analogia hanc scripturam flagitat. Ut enim a δέος formatur δεινὸς, ut a κλέος κλεινὸς, sic ab ἔλεος formatur ἐλεινός. Ut nunquam δεεινὸς, κλεεινὸς, usurpant Attici, sic nunquam ἐλεεινὸς usurpant†.

In Agamemnone simili errore peccatur. Orthographicæ rationes metro labanti succurrunt. In compositis a κέρας nunquam ω admittitur, sed aut κέρας servatur integrum, quod fit ante labiales β et φ; aut nunc ultima syllaba abjicitur a veteri genitivo κέρεος (κερεαλκὴς), nunc ultima litera a veteri nominativo κέρος. Dicunt igitur Attici κεροβάτης, κερόδετος, κερουλκὸς, κεροφόρος, et propterea κεροτυπεῖν. Rariora sunt, probæ tamen notæ, κεράσβολος (ex Platone satis notum), et κερασφόρος, quod exstat Euripid. Phœniss. 255. et in fragmento Sophoclis apud Ælian. N. A. VII. 39, Ἄρασα μυκτῆράς τε καὶ κερασφόρους Στόρθυγγας εἶρφ' ἔκηλος. Versum ex Euripidis Oreste 262, Δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, citat Suidas v. κεροβάτης, ubi male priscam lectionem παρ' Εὐριπίδῃ Kusterus, licet ex MSS., in παροιμία mutavit. Similiter in compositis a κρέας se res habet: nunquam enim κρεωδαισία, κρεωκοπεῖν, κρεωπώλης, κρεωστάθμη dicunt Attici, sed brevem semper vocalem adhibent. Et ne quis objiciat, editos libros hanc legem sæpe migrare, sciat lector nusquam hæc aut similia verba apud Pollucem occurrere, quin in uno saltem MS. ο pro ω substituatur. Diversa forma est κρεανομία, pro qua apud Pollucem I. 34. et Clementem Alex. Protr. p. 11, 17. male scriptum est κρεωνομία. In Æschyli Pers. 463. κρεοκοποῦσι recte dat Scholiastes. Sed ut redeat, unde digressa est, oratio, Wassius ad Thucyd. II. 84. hunc Æschyli locum laudans, κεροτυπούμεναι scribit, judicio an errore, nescio.

* Ubi vide Ruhnkenium.

† Eadem est ratio adjectivorum πετεινὸς et πετεεινός. Hoc poëticum est, illud Atticum. In Demosthenis contra Stephanum prima prope finem ἐλεινότερον habet editio Feliciani.

Choëph. 421. Vel transpone, *Ἔκοψ' Ἄρειον κομμὸν*, vel lege, quod sententiam melius connectit, *Κομμὸν δ' ἔκοψ' Ἄρειον*.

——— 654. Cum Aldus et Robortellus ediderint *φιλόξεν' ἐστιν*, levi mutatione legendum, *φιλοξένῃ 'στιν*. Hujus erroris similem non raro admisere librarii, nescii scilicet longam vocalem elidi non posse. Dederunt igitur *γράμμ' ἐστι, χρεί' ἐστιν, Ἑρμ' ἐμπολαῖε*, cum *γραμμῇ 'στι, χρεία 'στιν, Ἑρμᾶ 'μπολαῖε* debuerant. Fatendum est quidem Atticos hujusmodi nomina plerumque generum duorum communia facere. Non semper tamen hanc regulam servant veteres. Theognis in ipso initio, *Ἄρτεμι θηροφόνη*, quod imperite Brunckius matavit; *πολυξέναν Αἴγιναν* dixit Pindarus Nem. III. 3. *πολύξειναι νεάνιδες* apud Athenæum XIII. p. 574. A.

Eumenid. 896. *Πάσης ἀπήμον' οἰζύος. δέχου δὲ σύ.* Attici semper *οἰζὺς* dixerunt, non *ὀϊζὺς, οἰζυρὸς*, non *ὀϊζυρός*; quod monuit Piersonus ad Mœrin. Eodem modo dixerunt *οἶς, οἰστὸς, Οἰκλῆς, Οἰλεὺς*, quanquam in vulgatis libris has voces sine punctis diæreseos haud temere offendes. Aldina vero Æschyli editio *οἰζύος* recte habet. In Euripide usque ad hunc diem semper editum est *ὀϊστὸς*, contra versus metrum, contra grammaticorum auctoritatem. (Vide ad Med. 634.)

Suppl. 800. Recte Aldus et Robertellus, *νέφη δ' ὑδρηλά*.

In Fragmento legendum *μέγ' ἐστ' ἴαμα*, quomodo, quod mirere, correxit Grotius*, Excerpt. p. 55†.

Nunc ad Sophoclem veniamus. In primo loco, nemo non videt quam inconcinne istud *ποτε* ponatur, quam in pronunciando prorsus obscuretur. Cum vero nihil mendi in singulis

* Correxit Grotius e Scaligeri emendatione.

† Non tamen dissimulabo suspicionem meam, vocabulum *ἴαμα* serioris ævi esse et veteribus Tragicis ignotum. Æschyli versus est apud Scholiasten Sophoclis ad Electr. 286. *Οἵ τε* (Brunck. *οἵ τοι*) *στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.* Sed Homeri Scholiastes a Villoisono editus ad Il. Ψ. 12. *ἰάματα* pro *ἐρείσματα* substituit. Menandri locus apud Stobæum et Clericum p. 276. ita fertur: *Λύπης ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος· ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἰάματα.* Ubi hiatus vitium prodit, neque admitti potest crasis, quam fingit Bentleius, *ταἰάματα*. Et hiatus quidem tolli potest ope Scholiastæ Villoisoniani ad Il. O. 393. qui legit *κουφίσματα*, quod etiam habet Codex Townleianus. Sed legendum est partim ex his Scholiastis, partim ex altero ad Æschyl. Prom. 378. *Ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων· ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια.* Si igitur *ἴαμα* vitiosum esse statues, legendum erit, *Ὅσπερ μέγιστον φάρμακον πολλῶν κακῶν.*

verbis hæreat, cogitandum est an commoda transpositione metro succurri queat. Et hoc quidem tot modis fieri potest, ut propter copiam difficilis sit electio. Legi nempe potest vel,

Οὐκ ἄν ποθ' οὗτος εὐγενὴς γένοιτ' ἀνήρ· vel,
Οὐκ ἂν γένοιτ' ἀνήρ ποθ' οὗτος εὐγενής· vel,
Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτός ποτ' εὐγενὴς ἀνήρ.

Et huic ordini quodammodo favet Suidæ v. μνῆστις editio Mediolanensis, quæ ποτε omittit. Sed omnes numeros implet Suidæ MS. in Collegii Corporis Christi Bibliotheca apud Oxonienses servatus, modo levis et solennis error corrigatur, legendo οὔποτε pro οὔπω,

Οὔποτε γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ. (F)*

Œd. Tyr. 248. Dignus qui exscribatur integer locus:

Κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
Εἷς ὢν λέληθεν, εἴτε πλειόνων μέτα,
Κακὸν κακῶς νιν ἄμοιρον ἐκτρίψαι βίον.

Cum pronomen sit non omnino necessarium, expungendum facile quis conjiciat, et conjecit Joannes Burtonus. Verum ne illos videar imitari, qui scrupulum injectum quocunque modo eximere cupiunt, fateor νιν hic tam eleganter addi, ut quamvis aliam medicinam adhibere malim, quam illud expungatur. Et defenditur simillimo loco Trachin. 287.

ΑΥΤΟΝ δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα
Ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
Φρόνει ΝΙΝ ὡς ἥξοντα.

Sed levi opera res peragenda, et unius literulæ jactura reponendum ἄμορον, quæ vox occurrit Euripid. Med. 1392. Ἄμμορος habet Sophocles Philoct. 182. et tandem Euripides Hec. 421.

In Philoctete, aut mutato duarum vocularum ordine lege, ἆρ' οὐ, aut dele particulam negantem. Sed illud, opinor, verius: quanquam in hisce interrogandi formulis negantem particulam pro arbitrio vel addunt vel omittunt Tragici. Œd. T. 822. ἆρ' ἔφυν κακός; Ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος;

In Fragmento νόμον ἔχει quivis legendum viderit.

In choris et melicis systematibus, quæ librarii et editores pro arbitrio distribuunt, duas sum potissimum regulas secutus.

* Inf. pag. 41.

Primo curavi, ut quodque carmen ad nota et lyricis poëtis usitata, si facile fieri posset, versuum genera redigeretur; deinde, ut eadem aut similis versuum species quam sæpissime recurreret. Hujus divisionis exemplum vide in hac fabula 931. 932. 935. Ejus generis versus plures in primo Ajacis Sophoclei choro reperiuntur. Optandum quidem erat, ut Strophæ Antistrophe ubique accurate responderet. Sed cum librarii in facillimis metrorum generibus toties et tam turpiter peccarint, quid in paullo reconditioribus fecisse putabimus, præsertim ubi ad metri difficultatem styli obscuritas accedat? Cautius igitur in hac parte me gessi, et quædam intacta reliqui, in quibus tamen errorem latere posse suspicatus sim. Hoc semel observandum est, nihil tam frequenter in librarios cadere, quam verborum ordinem immutare. Hunc errorem illi quidem, ubi animadverterunt, aliquando literis numeralibus indicant: sed has notas ii, qui postea codicem exscribunt, dum ad finem operis properant, sæpe negligunt. Tutissima proinde corrigendi ratio est vocularum, si opus est, transpositio.

Licentiæ, quam in dialectis sibi permisere Tragici, fines accurate constituere perdifficile est; Ionismos tamen quosdam adhibuisse, sed parce et raro, extra controversiam est. Dixerunt utique ξένος et ξεῖνος, μόνος et μοῦνος, γόνατα et γούνατα, κόρος et κοῦρος, δορὶ et δουρί. Plures vero ex Homero invexit librariorum inscitia. Dialecti Doricæ, choris usitatissimæ, ratio paullo facilior est, nec tamen omnino certa. Nulli enim codices, ne optimi quidem, Doricas formas in melicis constanter retinent. Sed hanc regulam servandam putavi, ut eas, ubicunque vel unus, modo non pessimæ notæ, codex præberet, in textu reponerem. In plerisque enim MSS. ubi in contextus serie Dorica forma exstat, Attica vel communis suprascripta est. Hanc igitur scribas quoties alteri prætulisse credibile est?

Præter Aldi editionem, cujus lectiones plerasque memorandas putavi, utpote ex MSS. fere expressas, usus sum Barnesiana, Kingiana, Musgraviana, Brunckiana, Beckiana. Kingius multa loca ex MSS. correxit, sed judicio parum acri, et de emendationibus suis lectorem raro certiorem facit. In re metrica multum se jactat, et Scholiastarum auctoritate, quæ nulla est, versus choricos disponit. Interdum ex conjectura mera, eaque fallaci, textum interpolavit. Versum 416

post 414 posuit, et 417 delevit. Hunc errorem Thomas Morellus, qui Kingii editionem repetivit, sustulit; sed ipse, ut fidem et judicium hominis agnoscas, codicum descriptionem, quam dederat Kingius, omisit; et v. 578 pro τοιάδ᾽ ἀμφὶ σῆς λέγον, audacter, sed tacite, edidit τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος. Cum notam ad hunc locum scribebam, editionem tantum Morellianam præsto habebam. Immerito igitur Kingium culpavi, satis alioqui culpabilem. Lector benevolus errorem meum condonabit et corriget. Cum vero tot MSS. adhibuerit Kingius, editionem ejus, licet caute, consulere oportuit, ut eorum lectiones indagarem: in quo opere adjutus sum duobus codicibus conferendis, quibus ipse Kingius usus erat. Utriusque copiam Regiæ Societatis humanitate nactus sum. Horum alterum Kingius optimum Reg. Soc. codicem vocat: verum is, quanquam non omnino inutilis, longe ab optimo distat, et valde recens est, utpote anno demum 1490 exaratus. Tres priores continet fabulas. Alter quoque totidem habet; sed initio et fine nunc mutilus est, et centum plus minus annis priori antiquior videtur. Criticam subinde exercere voluit scriba; varias enim lectiones nunc in margine, nunc inter versus aspersit, quas, quoties dignas judicavi quæ commemorarentur, cum lectore communicavi. Usus sum præterea MS. Harleiano 5725, et ipso recenti. Hunc in Notis H voco, Kingii *optimum* scilicet K, alterum R. Verum omnes fere codices parum ab antiquitate commendabiles sunt, et quo frequentius describuntur, eo gravius interpolantur.

Interpretandi et illustrandi labore, utilissimo sane, supersedendum duxi, partim ne libellus in librum excresceret. Loca tantum, quæ Latini imitati sunt, prout memoria suggessit, adscripsi. Raro sum interpretis munere functus, nisi ubi cum critici officio conjunctum esset. Sin autem in ulla re justo parcior visus fuero, in sequentibus fabulis, si quas posthac edidero, hoc vitium emendare annitar. Hoc enim monendus est lector, ceteras Euripidis fabulas ordine vulgato singulas mox prodituras, si modo hoc specimen reipublicæ literariæ non displicere intellexero. Si opus ad finem perduxero, addam observationes quasdam in varia Scenicorum Poëtarum metra.

P. S. Cum plures postea MSS. contulerim, eorum Index Argumentum sequetur.

SUPPLEMENTUM
AD
PRÆFATIONEM.

SIC fere ante annos quinque præfatus sum, cum Hecubam Euripideam, velut editionis novæ specimen, ederem. Nuper vero, cum Viri doctissimi atque humanissimi, quibus Typographei nostri cura demandata est, dignam operam meam judicassent, quæ ex prelo inclytæ Academiæ nostræ exiret, hoc saltem facere enisus sum, ut hanc nimis fortasse benignam eorum opinionem non omnino fallerem. In notis igitur quædam addidi, aut mutavi; nihil autem prorsus delevi. Quæcunque momenti alicujus esse putavi, seorsum imprimenda curabo, ut ii, qui priorem editionem possident, quam minimo pretio secundæ bona, si qua tamen bona insunt, sibi comparare possint. Quod in fine Præfationis pollicitus sum, sed tempore non præstituto, partim hodie repræsentare conabor, ut scilicet de Scenicorum Græciæ Poëtarum metris quædam disserenda suscipiam. Hos vero cancellos mihi ipse circumdabo, ut ne extra iambicorum, trochaicorum, atque anapæstorum limites egrediar. Quod tamen priusquam facio, pauca quædam, quæ brevius dixi, paullo explicatius, si potero, tradam.

(A) *A vetustioribus MSS.* dixi; quoniam circa finem, ut arbitror, seculi decimi tertii iota subscribere cœpere librarii, quod antea vel adscriptum erat vel omissum. Duæ nempe erant Grammaticorum sectæ; hæc iota dativis et infinitivis addebat, illa omittebat. Sed in hoc omnes vetusti MSS. consentiunt, etiam ii qui constanter *μούσει* et *δρᾶιν* retinent, ut *κἀν, κἄπειτα* et similia litera ista semper careant.

(B) Nescio cur miretur quis, quod vocalem in *ἀεὶ* communem esse statuerim, cum idem fiat in *ἰῶμαι, ἰατρὸς, λίαν* et aliis[a]. Gravem in re levi errorem admisit Valckenaerius, cum ait, Diatrib. p. 65. loca omnia Euripidis, ubi priorem producit *λίαν*, facillimam medelam admittere. Imo ipse locus

a. Negaverat scilicet Hermannus in Præfatione ad Hecubam *α* in *ἀεὶ* productum; quam tamen ipse postea sententiam mutavit. (Vid. Præf. ad Herc. Fur. pag. 1.) Quod vero ad analogiam attinet vocalis in *ἰῶμαι*, &c. communis,

quem citas, Vir summe, nullam medelam admittit. Γύναι, τό τε λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον. Quam ex emendatione addidisti, particula τε (vel γε), si in MSS. omnibus reperiretur, ejicienda esset; quippe quæ nunquam secunda pedis trisyllabi syllaba esse possit. Dixit quidem Menander apud Stobæum cxvi. p. 475. Ἡμῶν τό γε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ· dixit Philemon, ibid. cviii. p. 455. Ἐν τῷ τό τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τἀγαθόν· dixit Alexis apud Athenæum vi. p. 237. C. Νοεῖς τό τε γένος καὶ τὸ πρᾶγμα; καὶ μάλα· (sic enim legendum.) Sed ab hac licentia prorsus abstinuere veteres: semel tantum senarium ab ὥστε μετέχειν inchoavit Aristophanes Plut. 345. semel ab οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς, 410.: sed et hæc rarissima sunt[β]. Quod vero dixi de particulis τε et γε, neutram posse secundam pedis syllabam fieri, id de senario accipe. Adde quod neutra in trochaico versu pedis trisyllabi prima esse potest. Sed ut ad ἀεὶ redeam, aptissimum ex MS. Etymologico apud Koën. ad Gregor. p. 160. locum citavit Hermannus* Præf. p. 23. cujus ultima, ut insanabilia, prætereo; priora proculdubio sic legenda: Ἰστέον ὅτι ῑβ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί· ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν καὶ αἰὲς ποιητικῶς καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον [καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον] καὶ ἄϊ (ut recte Koënius) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι. Suidas: Ἀεί. τούτου ῑα φωναί.

(C) Esto, ut τύπτεαι in τύπτῃ ac τύπτει pari jure contrahere potuerint Attici: utram contractionem putas prælaturos? Certe eam quæ modos diversos distingueret.

(D) Debueram fortasse χρῆν excipere, quod non minus quam ἐχρῆν in scena Attica occurrit, etiam apud Comicos, quomodo, ut uno exemplo contentus sim, Hermippum Athenæi viii. p. 344. D. Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἕν' ὄντα. Sic recte Aldi editio, male recentes ἐχρῆν. Quod ait Brunckius, quædam esse verba quibus solenne sit augmentum abjicere, verba ea quæ augmentum nunquam habuere, abjicere non possunt. Attici semper dicunt ἄνωγα, nunquam ἤνωγα, sed augmentum plusquam perfecto tempori

* Euripidis Hecuba. Gothofredi Hermanni ad eam et ad R. Porsoni Notas Animadversiones. 8vo. Lipsiæ, 1800.

---

vix omni ex parte bene se habet; siquidem Hermannus, priorem vocis ἀεὶ vel αἰεὶ syllabam produci posse minime negans, id solum contendit, ubi producatur, per diphthongum esse efferendam: quod in ἰῶμαι aliisque fieri nequit.

β. Vid. Dobræum in Appendice ad Aristophanica, p. (104.) Elmsl. ad Bacch. 285.

reservant, Œd. C. 1598. Similis est ratio in καθεζόμην, καθήμην, καθεῦδον, quibus augmentum non præponunt Tragici, Comici pro arbitrio vel præponunt vel abjiciunt. Erravit igitur Brunckius ad Æsch. Prom. 229. Soph. Œd. C. 1597. Duplex aliquando augmentum admisere, ut in ἠνεσχόμην, ἀνεσχόμην, quorum utrumque Tragicis familiare; sed ἠνεχόμην, quod Sophocli, Aristophani, et Platoni obtrudere conatur Piersonus ad Mœrin, p. 176, Brunckio assentiente, mera est barbaries. Aldus et membranæ ἠνσχόμην, Scholia vetera ΗΙΣΧΟ'ΜΗΝ. Codices quidam ἰσχόμην, satis recte, nisi rectius præberet Eustathius ἐσχόμην ad Il. E. p. 529, 18=400, 52. Nimirum, cum semel ἰσχόμην in ἠσχόμην, quod pro varia lectione præbet Eustathius, corruptum esset, inde provenere ista portenta, ηἰσχόμην, ἠνσχόμην, et quid non[γ]? Aristophanis versus mendosus est[δ]. MSS. aut ἠνεσχόμεθα aut ἠνειχόμεθα habent, quanquam silent Brunckius et Invernizius, qui e Kusteri interpolatione ἠνεχόμεσθα retinent. In Platonis Charmide p. 162. D. HSt. ἠνέχετο merum est editionis Francofurtanæ typographi erratum, qui simplicem χ literam pro nexu ⳩ posuerit: ceteræ enim omnes recte ἠνέσχετο*.

(E) Cum de hac quæstione tot aliæ pendeant, visum est rem paullo altius repetere, et præcipuas versuum iambicorum, trochaicorum, et anapæsticorum leges semel memorare.

Senarius iambicus, sive trimeter, ut notum est, sex iambis, si priori nomine uteris, constat, tribus metris, sive dipodiis, id est, diiambis, si posteriori. Et hic est perfectus senarius, vel trimeter:

Soph. Aj. 5. Πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον.

Eurip. Hec. 14. Ὑπεξέπεμψεν οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλον[ε].

Sed cum res esset immensi operis, et certe ab isto versuum genere, quod sermonem quotidianum quodammodo exprimere debebat, alienissima, puros senarios scribere, duas licentias excogitabant Iambographi; priorem scilicet, ut spon-

* Sic παρέχετο pro παρέσχετο eadem ed. in Tim. p. 1084. C.

γ In Antig. 467. tamen hodie servant Dind. Wund. &c. ἠνσχόμην, et, ut videtur, recte. Et qui fieri potuit ut ἐσχόμην in ἠνσχόμην, ἠσχόμην, ἰσχόμην corrumperetur? Conf. augmenti usum in ἠφίει, ἠκκλησίασα, et similibus.

δ Lysist. 507.

ε Monet Schæferus ita memoriter citasse Porsonum: "nequid reconditi hic latere putes."

deum in imparibus locis admitterent, alteram, ut pro iambo tribrachyn, utpote temporibus æqualem, substituerent: sed has licentias veteres isti Iamborum scriptores, Archilochum dico, Solonem, et Simonidem, parcius sibi indulgebant; multo frequentius Tragici; Comici denique, quibus propositum erat, non solum familiarem, sed etiam familiarissimum sermonem imitari, laxissimos aliquando numeros admittebant.

Tragici igitur, præter iambum et tribrachyn, quos cum paribus locis communem habebant, spondeum etiam in primo, tertio, et quinto usurpabant. Postea hunc spondeum in primo loco, prout res ferebat, vel in dactylum vel in anapæstum dissecabant, in tertio loco tantum in dactylum, in quinto neque in anapæstum neque in dactylum. Ac de dactylo quidem res adeo expedita et facilis est, ut vix tria exempla reperiantur, quæ huic regulæ obstare vel videantur. Euripidi quidem tribuunt Viri docti tanquam Hippolyti verba, a Zenobio, Diogeniano, Suida, et Apostolio in proverbiorum numerum relata, sed nusquam pro Euripideis citata, *Ἄκαιρος εὔνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει.* Et poterant esse verba Phædræ ad nutricem; Scholiastes enim ad Hippolytum ait: *καὶ ἔστιν ὁμοία τῇ παροιμίᾳ. Εὔνοι' ἄκαιρος οὐδὲν διαλλάσσει ἔχθρας.* Sed cujuscunque est, certe neque Euripidis est, neque Tragici cujusquam. Alter locus Euripidis, inter fragmenta a Barnesio et Musgravio collocatus, exstat apud Stobæum cxvi. p. 477. *Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα. Ἡμεῖς δ' ἀπολαύειν ὧν ἔχουσιν οἱ νέοι.* Quis vero nescit, quoties margo Stobæi in nominibus erret? Aut quis hæc esse Comici cujusdam verba dubitet? Versus solus, quem in fabulis integris superesse credo, occurrit Iph. A. 1632. *Χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεαγενῆ.* Quanquam spurium esse hunc versum credo, non tamen de interpolatore ipso adeo male censeo, ut putem eum ita scripsisse. Legendum *εὐγενῆ* quivis viderit. Nemo autem a me postulabit, ut emendationes virorum doctorum, quæ huic regulæ adversantur, refellam; satis enim superque se ipsæ refellunt. "Sed Comici hanc regulam sæpissime violant." Certe. Atque hæc ipsa res eam a Tragicis servari probabile reddit. Sed de Tragicorum et Comicorum versuum discrimine plura sum infra dicturus. Quod si dactylum, qui in prima et tertia sede non infrequens est, quinta semper exclusere Tragici, si etiam anapæstum in tertia sede vitarunt, consequens esse putabam, ut anapæstus e quinta semper

exulare deberet. Potueram eadem opera loca omnia colligere et examinare; sed brevitati imprimis studebam: regulam igitur meam de tertio senarii pede stabilisse contentus, cetera lectoris industriæ et candori permiseram.

Unam tantummodo exceptionem notare neglexeram, quam nunc paucis attingam, de propriis scilicet nominibus. Sunt enim nomina quædam, qualia Ἀερόπη, Ἀντιγόνη, Ἰφιγένεια, Λαομέδων, quæ ex iambicis et trochaicis versibus omnino excludenda essent, nisi anapæsti* aliquando admitterentur. Hanc igitur veniam Tragicis libenter cum auditores, tum lectores, concedebant, ut in quavis senarii sede, præter ultimam, anapæstum, ut in quavis trochaici sede, præter mediam et ultimam, dactylum usurparent. Ac nullo sane discrimine et in impares et in pares senarii locos propria nomina inferunt; ut inde consequi putem, anapæstis in tertia et quarta sede, præterquam cum hac sola exceptione, temperasse. Si enim jure suo anapæstos ibi adhibere poterant, debebant ita distribuere, ut pares locos effugerent. Cetera nomina, in quibus occurrit anapæstus vel dactylus, cum non ineluctabili necessitate iis pedibus uti cogerentur, debebant quidem ita versibus intexere, ut anapæstus in diversos pedes dissecaretur.

Iph. A. 507. Αἰνῶ σε, Μενέ | λα', ὅτι παρὰ γνώμην ἐμήν.

Or. 490. Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγα | μέμνων βίον.

Phœn. 1371. Ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον' Ἰο | κάστη βίου.

Et hoc certe plerumque faciebant. Verum istam legem sibi servandam putabant, ut anapæstus in eadem voce totus contineretur. Mendosus igitur est,

Iph. A. 1579. Ἔλεξε δ', ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι παῖ Διός.

E MSS. tribus Parisiensibus dedit Marklandus,

Ἔλεξε δ', ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε.

Musgravius, quod mirum est, vulgatam tacitus retinet.

Si me rogas, utra harum vera sit lectio, respondeo, neutra. Nec quicquam mea refert; quippe qui persuasus sim, totam eam scenam abusque versu 1541 spuriam esse, et a recentiori quodam, nescio quando, certe post Æliani tempora, suppositam. Non tamen ideo omnia contra sermonis indolem et

* Cum propter brevitatem, de Trochaico loquens, anapæstum dico, lector semper de duabus dactyli syllabis cum sequentis pedis longa conjunctis intelligat.

contra metri leges peccata scriptori ipsi, sed quædam saltem librariis, imputanda censeo. In hoc loco proculdubio dederat ille, *Ἔλεξε δ', ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμις Διός·* et mox, *Δέξαι τὸ θῦμα τοῦθ', ὅ σοι δωρούμεθα·* sed qui sequitur versus,

Στρατός τ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,

vereor ne sit in ipsius Pseud-Euripidis cerebello natus. Marklando legendum videbatur, *Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινὸς, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ.* Ubi vero Tragici exercitum Græcorum hoc epitheto ornant? In hac ipsa scena, 1591. ait Marklandus. *Στρατεία* quidem *κοινὴ* erat, *στρατὸς* non *κοινός*. Brunckius tamen ad Orest. 201. ait: "Tertia in *Ἀγαμέμνων* produci (lege 'corripi') quidem potest in Canticis. Sed aliud exemplum afferendum erat, quam versus ex Iph. A. a Musgravio excitatus. Cum Marklando enim sentio, qui interpolatum illum affirmat, et admodum probabiliter emendat." Verum si totus locus seculi recentioris est, medicina fit mortuo. De quo latius agam, si quando fabulam istam edendam curabo. Alia loca partim e variis lectionibus, partim e conjectura emendanda sunt. Iph. A. 817. male mutavit Marklandus, licet *Φαρσάλιον* præbeant MSS. In 814. *γ'* delendum, neque de elisione in *Ἑλλάδι*, quanquam paullo rarior est, timendum. Alcest. 1140. *Καὶ μὴν προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ*[ς]. Verum pejus corrupti sunt versus Ion. 296, 297. quos in gratiam lectoris citabo, simul ejus judicio et acumini commendans:

Τιμᾷ σφε Πύθιος, ἀστραπαί τε Πύθιαι.
Τιμᾷ, τιμᾷ, ὡς μήποτ' ὤφελόν σ' εἰσιδεῖν.

Sed cum hoc impetrassent Tragici, ut scilicet *Ἰφιγένεια* et similia verba impune, ubi opus esset, usurparent, paullo longius progressi sunt, et interdum, licet raro, anapæstos in propriis nominibus reliquere, ubi non omnino erant necessarii.

Orest. 453. *Ἀπωλόμην, Μενέλαε, Τυνδάρεως ὅδε.*

Herc. F. 219. *Ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολών.*

Sophocl. Philoct. 794. *Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ.*

ς V. 1137. edit. Monk. quem vid. Negat tamen Elmsleius *ι* istam elidi posse; et novem loca sibi repugnantia, ut solet, aut corrigit aut aliter expedit. Adeas notam ejus ad Herac. 693. in Addendis. Ut verum fatear, libentius credam hanc sibi tragicos elisionem, quamvis rariorem, indulsisse, quam tot tanto periculo loca a recepta vel lectione vel sensu esse detorquenda. Hanc quæstionem iterum tangit Pors. ad Orest. 584.

In Aj. 1008. de lectione dubitari potest. Tria alia exempla ex Helena Euripidis 88. et Electra 314, 315. attulit Hermannus Præf. p. 63. quorum duo priora correctionem neque admittunt, neque requirunt: Euripides etiam in Νεοπτόλεμος, Ἱππόλυτος, Ταυροπόλος, tres ultimas syllabas anapæstum fecit, quod tamen in genitivis et dativis meliori jure fecisse videtur, quam in nominativis et accusativis. Simili licentia vocem anapæsticam in trochaico versu ita collocabant, ut duæ breves syllabæ dactyli partem efficerent.

Or. 1549. Ξύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι.

Iph. A. 324. Οὔ, πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖσι πᾶσι τἀγγεγραμμένα.

355. Χιλίων ἄρχων Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορός.

Quanquam secundus versus aliter legi potest, vel ex MS. δείξω γε Δαναοῖς, vel e conjectura Δαναΐδαις. Comici igitur, minus mirandum est, si dactylum aliquando in Trochaicis admittebant, cum proprium nomen occurreret, licet, si paullo plus laboris insumere vellent, hanc licentiam evitare potuissent. Hermippus Athenæi xi. p. 486. A. (male notata 488.)

Ἢν ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λεπάστην ἐκπιών,
Τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα.

Comicus incertus, sed Aristophani æqualis, apud Plutarch. Polit. Præc. p. 811. F.

Μητίοχος μὲν (γὰρ) στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδούς,
Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾷ, Μητίοχος δὲ τἄλφιτα,
Μητιόχῳ δὲ πάντα κεῖται, Μητίοχος δ' οἰμώξεται*.

Ideo autem de hac Comicorum licentia mentionem injeci, quod, cum plures alias Trochaicorum leges, quas servant Tragici, ipsi violent, a dactylo, nisi in propriis nominibus, caute abstineant. De hac re quædam infra addam, cum de Comici et Tragici trochaici discrimine agam.

Nunc de cæsuris videamus. Senarius, ut notum est, duas præcipuas cæsuras habet, penthemimerim, et hephthemimerim,

* Archilochus Herodiani in Villoisoni Anecdot. Græc. T. ii. p. 93. Νῦν Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ· Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεώφιλε δ' ἄκουε. (Λεωφίλου δ' ἀκούεται.)

id est, alteram quam voco *A*, quæ tertium pedem; alteram, quæ quartum dividat. Prioris cæsuræ quatuor sunt genera: primum est, quod in brevi syllaba fit; secundum, quod in brevi post elisionem: tertium in longa; quartum in longa post elisionem.

Hec. 5. (*Aa*) Κίνδυνος ἔσχε | δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ.
11. (*Ab*) Πατὴρ ἵν' εἴποτ' | Ἰλίου τείχη πέσοι.
2. (*Ac*) Λιπὼν ἵν' Ἅιδης | χωρὶς ᾤκισται θεῶν.
42. (*Ad*) Καὶ τεύξεται τοῦδ' | οὐδ' ἀδώρητος φίλων.

Alterius cæsuræ, quam voco *B*, plura sunt genera. Primum, cum in fine disyllabi vel hyperdisyllabi occurrit sine elisione; secundum, post elisionem; tertium, cum brevis syllaba est enclitica vox; quartum, cum non est enclitica, sed talis quæ sententiam inchoare nequeat; quintum, cum vox ista ad præcedentia quidem refertur, potest vero inchoare sententiam; sextum, cum syllaba brevis post elisionem fit. Duo alia cæsuræ hujus genera ceteris minus jucunda sunt, ubi sensus post tertium pedem suspenditur, et post distinctionem sequitur vox monosyllaba, vel sine elisione, vel per elisionem facta.

Hec. 1. (*Ba*) Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα | καὶ σκότου πύλας.
248. (*Bb*) Πολλῶν λόγων εὑρήμαθ' | ὥστε μὴ θανεῖν.
266. (*Bc*) Κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν | εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
319. (*Bd*) Τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν | ἀξιούμενον.
Soph. El. 530. (*Be*) Ἐπεὶ πατὴρ οὗτος σὸς | ὃν θρηνεῖς ἀεί.
Phil. 1304. (*Bf*) Ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ καλὸν τόδ' | ἔστιν οὔτε σοί.
Æsch. Theb. 1055. (*Bg*) Ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ | τιμήσεις τάφῳ;
Soph. El. 1038. (*Bh*) Ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' | ἡγήσει σὺ νῷν.

Est et alia senarii divisio, quam si non cæsuram, *quasi-cæsuram* liceat nominare. Ea est, cum tertius pes elisionem patitur, sive in eadem voce, sive additis γ', δ', μ', σ', τ'.

Hec. 387. Κεντεῖτε μὴ φείδεσθ' ἐγὼ 'τεκον Πάριν.
355. Γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα.

Hæc quasi-cæsura apud Tragicos haud est infrequens. Longe rarior est ea licentia, qua integri pedes tertius et quartus vel integras voces vel vocum partes faciant.

Soph. Aj. 1091. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς.
Æsch. Pers. 509. Θρήκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ.

Quorum exemplorum in secundo pronunciandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit. Sed ut hoc aliquando sibi permittunt, illud nunquam sibi permittunt, ut pedes tertius et quartus eadem voce comprehendantur. Hoc si fieri posset, omnis rhythmus, omnes numeri funditus everterentur. Imo Comici, inquies, hoc non raro faciunt. Comici sane interdum faciunt, ii tamen paullo rarius; (sexies et decies, nisi fallor, Aristophanes in Pluto;) at hoc ipsum argumento est, Tragicos non facere. In iis, quæ dixi ad Hec. 728. non quidem erravi, sed paullo tamen minus sum accurate locutus. Quod ibi tantum innui, hic aliquanto fusius exsequar. Si Tragici et δύρομαι et ὀδύρομαι pari jure adhibere possent, eam certe formam, unde numerosior versus evaderet, prælaturi essent. Eadem præterea ratio locum habet in verbis ὀμόργνυμι et μόργνυμι. Aristoph. Acharn. 706.

Ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπομορξάμην ἰδών,

aut augmentum omissum, aut spondeus in quintum locum admissus. Sic tamen habent omnes, opinor, editiones, et Suidas v. Ὥστ' ἐγὼ μέν. Kusterus, qui vulgatam in textu suo scripturam reliquit, in tractatu tamen de Verbis mediis recte scribit ἀπεμορξάμην. Et sane ita legendum est ex ipso Suida eadem in voce, ubi ordo verborum veram lectionem conservavit. Atque eadem lectio jam exstabat in tribus Scholiorum editionibus, Aldina, Juntina, Frobeniana; mutavit Portus, mutantem secutus est Kusterus.

Sed ad quæstionem propositam redeo. Grammaticorum quorundam erat σπουδὴ, sive παιδιὰν vocas, versus scribere tales, ut singulæ dipodiæ integris vocibus vel continerentur, vel saltem terminarentur. Athenæus x. p. 454. F. Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχος φησὶν, εἰς τὸν Πᾶνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστι. τῶν ποδῶν ἕκαστος (potius legendum στίχων) ὅλοις ὀνόμασι περιειλημμένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικοὺς καὶ ἀκολουθητικοὺς ἔχει τοὺς πόδας, (τὰ μέτρα vel τὰς διποδίας accuratius dixisset,) οἷον,

Σὲ τὸν βόλοις | νιφοκτύποις | δυσχείμερον
Ναίονθ' ἕδος, | θηρονόμε Πὰν, | χθόν' Ἀρκάδων,
Κλήσω γραφῇ | τῇδ' ἐν σοφῇ, | πάγκλειτ' ἔπη

Συνθεὶς, ἄναξ, | δύσγνωστα μὴ | σοφοῖς κλύειν,
Μουσοπόλε θὴρ, | κηρόχυτον ὃς | μείλιγμ' ἱεῖς[η].

Sic lege et interpretare, *Qui melodiam e fistula ceris compacta excitas.* Verum si versus istos recte metieris, Tragicorum regulæ unum modo adversantem reperies: secundus enim, quartus et quintus pertinent ad cæsuram *B a*, tertius ad *A d*. Sed primi similem Tragico scribere nunquam, ut opinor, permissum erat.

Non eram nescius, cum hanc regulam posui, paucas quasdam exceptiones in hodiernis Tragicorum editionibus occurrere. Verum eæ tam raræ sunt, et tam sanatu faciles, ut putarem, neminem semel monitum, qui quidem aurem haberet, non sponte emendaturum. Versus Sophoclis Œd. Col. 372. Εἰσῆλθε τοῖν τρὶς ἀθλίοιν ἔρις κακὴ, non est vera exceptio. Adverbium enim ab adjectivo disjungendum est, ut in Homerico, Od. E. 306. Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις. Aristoph. Plut. 851. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος· Καὶ τρὶς κακοδαίμων, καὶ τετράκις, καὶ πεντάκις, Καὶ δωδεκάκις, καὶ μυριάκις· ἰοὺ, ἰού.—Aliud exemplum præbet Euripides, qui dicitur, Iph. A. 1595. Φάσμ', οὔγε μηδ' | ὁρωμένου | πίστις παρῆν. Poteram quidem hoc versu corrigendo supersedere; sed ne quis cavilletur, me hanc commodam sane e dumetis erependi viam instituere, ut ea pro spuriis, quæ doctrinæ meæ repugnant, deleam, fatebor nihil me dubitare, quin ipse scriptor dederit, Φάσμ', οὔγε πίστις μηδ' ὁρωμένου παρῆν.

Sed, si placet, cetera exempla, quæ huic regulæ obstent, prope inspiciamus. Ea sunt, quæ sequuntur.

Æsch. Pers. 501. Στρατὸς περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον.
Agam. 1261. Ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.
Suppl. 252. Καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν.
Soph. Aj. 969. Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα;

Postremi loci vitium obiter sustuli ad Hec. 1206. legendo, τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν. Œd. C. 1339. Κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται. Priora tria transpositione sananda.

Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ.

η. Sed ἱεῖς mutandum in ἵης. Vide Porsoni notam de τιθεῖς et τίθης ad Orest. 141.

In secundo dele noxiam particulam ἂν, et lege,

Ἦ κάρτα χρησμῶν ἆρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.

In tertio τἄλλα mendosum est, cum ἄλλα esse deberet: quanquam hoc quidem aliter sanari poterat. Sed ut ἐπεικάσαι sedem suam obtineat, legendum,

Καὶ πολλά γ' ἦν δίκαιον ἄλλ' ἐπεικάσαι.

Exstabat olim in Eurip. Suppl. 168. hic versus,

Πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Nisi MSS. Parisienses ad hunc locum collati essent, quis veram lectionem eruere posset? Id tamen, quicunque aurem habeat, videre possit, non esse tam immodulatum senarium ab Euripide profectum. Sed aliud est errorem indicare, aliud corrigere. Dedit Marklandus e MSS. Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων πάρος. Quod si non verum, vero certe proximum puto. Latere enim in Aldinæ lectionis ruderibus tenue veritatis vestigium existimo; scilicet a poëta scriptum, Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος ἰσοδαίμων πάρος, deinde levi errore mutatum ἰσοδαίμων in εὐδαίμων. Quod monere volens librarius, aut inter versus aut in margine notavit ἰσο legendum pro εὐ. Illud, ut fit, alii neglexere, altera lectione contenti; alii leviter depravatum in textum intulere, ut talis fere versus tandem exstiterit:

Πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος.

Corrector, tam enormi versu offensus, τύραννος recidendo ad metra eum redigere conatus est. Aptissimum autem tyranno vel tyrannidi epitheton ἰσοδαίμων. Æschyl. Pers. 636. Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεύς; Plato Rep. VIII. non longe a fine de Euripide ait, Καὶ ὡς ἰσόθεόν γε τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. Habuit in animo Troad. 1177. Γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Notus est Ariphronis Sicyonii Pæan apud Athen. XV. p. 702. A. Τᾶς τ' εὐδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς. Sic editiones Casauboni, qui tamen ex Epitome legit ἰσοδαίμονος, quod habent etiam Plutarchus de Virt. Mor. p. 450. B. de Frat. Amor. p. 479. A. Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 49. In editione Aldina Athenæi est ἰβδαίμονος, quod typothetæ videtur erratum, qui ϛ (id est σο) cum ϐ confuderit. Diverso sensu dixit ἰσοδαίμονα Pindarus Nem. VI. 137.

Hactenus hæc. Nunc ad aliud cæsuræ genus accedimus, quam potius *pausam* ideo nominare libet, quoniam versus, qui

cæsurarum supra memoratarum nullam habeat, necessario minus modulatus est; versus vero qui *pausa* careat, non est continuo immodulatus. De versibus iis loquor, ubi quintus pes in duas voces distribuitur. Tirones vero ea, quæ de hac re dicturus sum, pro supplemento accipient notæ meæ ad Hec. 343. Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν. Sic primus recte edidit Kingius pro τοὔμπαλιν. Nempe hanc regulam plerumque in senariis observabant Tragici, ut, si voce, quæ Creticum pedem efficeret, terminaretur versus, eamque vocem hypermonosyllabon præcederet, quintus pes iambus vel tribrachys esse deberet. Non potuerunt igitur talem versum Tragici scribere, qualis est Κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον τοὔμπαλιν, aut Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν, aut Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων· certe noluere, si modo vel diversa orthographia vel alia verborum positura vitare possent *in scenam missos cum magno pondere versus.*

Res eadem est, si Creticus in trochæum et syllabam dissolvitur; vel si, Cretico in syllabam longam et iambum dissoluto, syllaba longa est aut articulus aut præpositio, aut quævis denique vox, quæ ad sequentia potius quam præcedentia pertineat.

Or. 1079. Κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' ἐστὶ | δή.
1081. Χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο· | σοί γε | μήν.
Hec. 382. Καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ, ἀλλὰ | τῷ καλῷ.
379. Δεινὸς χαρακτὴρ, κἀπίσημος | ἐν βροτοῖς.

Et sic habe de τίς, πῶς, interrogantibus; ὡς, οὐ, καὶ, et similibus, ut partim monui ad Phœniss. 1464.

Verum si secunda quinti pedis pars ejus sit generis, ut præcedenti verbo adhæreat, et ambo quasi unam vocem simul efficiant, non jam amplius necesse erit, ut verbum præcedens brevi syllaba terminetur. Ac primo pauca citemus exempla, ubi syllaba iambum præcedens sit vox enclitica.

Hec. 505. Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι | γέρον.
Sophoc. Œd. C. 982. Ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὤμοι μοι | κακῶν.
Phil. 788. Προσέρχεται τόδ' ἐγγύς· οἴμοι μοι | τάλας.
Apud Hesych. v. ἀραῖος.
Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι | νέκυς.
Æsch. Cho. 903. Κρίνω σὲ νικᾶν· καὶ παραινεῖς μοι | καλῶς.

Eurip. Iph. A. 1222. Πείθειν ἐπᾴδουσ', ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι | πέτρας.

Iph. T. 949. Ἠλαυνόμεσθα φυγάδες. ἔνθεν μοι | πόδα.

Hel. 479. Πῶς φῄς; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι | φράσον.

Apud Laërt. IV. 29.

Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι | χάριν;

Ion. 645. Ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου | πάτερ.

Æsch. Agam. 1061. Ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν | λόγῳ.

Prom. 649. Τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σοι | γάμου.

Eurip. El. 1126. Καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκέτ' ἔσται σοι | βαρύς.

Ægeo apud Stob. Serm. XXXIV. ed. 1609.

Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσται σοι κακά. (sic 1.)

Rhes. 717. Βίον δ' ἐπαιτῶν εἷρπ' ἀγύρτης τις | λάτρις.

Soph. Phil. 801. Ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοι | ποτέ.

Ex hac classe excipienda sunt duo loca:

Heracl. 641. Ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα σωτὴρ νῷν βλάβης;

Soph. Œd. C. 1543. Σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί.

Cum νὼ et σφὼ significent ἡμεῖς δύο et ὑμεῖς δύο, nimis emphatica sunt, quam ut enclitica fiant. Legendum, ἆρα νῷν σωτὴρ βλάβης; et ὡς πρὶν σφὼ πατρί. Melius junguntur σωτὴρ βλάβης, ut σωτῆρα κακῶν Med. 361. σῴζουσιν θανεῖν Phœniss. 609. Idem ὥσπερ Euripidei versus apud Polluc. VII. 178. numeros corrupit: Κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥσπερ θὴρ μόνος. Recte MS. ὥστε.

Secundo exempla quædam demus vocum non encliticarum, sed quæ sententiam aut versum inchoare nequeant.

Æsch. Prom. 107. Οἷόν τε μοι τάσδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ | γέρα.

Soph. Trach. 932. Ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ | τάλας.

Eurip. Iph. A. 1155. Ἄκουε δὴ νῦν· ἀνακαλύψω γὰρ | λόγους.

Heracl. 304. Τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ | κακῶν.

Hel. 1572. Τοὺς σοὺς λόγους σῴζοντες· ἄρχειν γὰρ | νεώς.

Soph. Trach. 718. Πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν | ἐμῇ.

El. 357. Σὺ δ' ἡμιν ἡ μισοῦσα μισεῖς μὲν | λόγῳ.

Œd. T. 142. Ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν | βάθρων

Sed nulla particula sæpius, quam ἂν, in ista sede posita reperitur.

Sophocl. Electr. 413. Εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν | τότε.

Eurip. Phœn. 1635. Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν | βίον;
1642. Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν | χθόνα.

Androm. 937. Βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν | λέχη.
1187. Οὗτός γ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἂν | γέρον.

Bacch. 1272. Κλύοις ἂν οὖν τι κἀποκρίναι' ἂν | σαφῶς;

Heracl. 457. Μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν | λαβών.

Acute igitur et probabiliter in Hippol. 296. Γυναῖκες αἵδε συγκαθίσταιντ' ἂν νόσον, (συγκαθίστανται enim MSS.) conjecerat Musgravius, quamvis postea vulgatum συγκαθίστανai defenderit. Certa autem Marklandi emendatio Iph. A. 524.

Ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν | λόγον;

In omnibus his exemplis illud observandum est, ἂν semper verbo suo statim subjungi, idque cum elisione. Unde levi mendo laborat versus Erecthei, Φρονεῖς γὰρ ἤδη κἀποσώσαις ἂν πατρός. Quanquam σώζειν apud Tragicos aliquando *meminisse* significat, longe aptior hoc sensu est media forma. Lege igitur, κἀποσώσαι' ἂν πατρός. Similis confusio in Med. 734. μεθεῖσαν et μεθεῖ' ἄν. Verum nisi mutatio sit perexigua, hæc et similia loca sollicitari nolim. Sane si MS. bonæ notæ in Æschyli versu daret παραινέσαι καλῶς, aut in Euripidis ἄκουέ μου, πάτερ, non illibenter acciperem. Est versus Alcest. 1106. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβᾷ σοι κακὸν, qui ex iis. quæ modo dixi, non incommode defendi potest: verum quis reponere dubitabit e Galeno IV. de Dogm. Hippocr. et Plat. T. I. p. 283, 55. ed. Basil. T. V. p. 152. Charter. quem indicavit Valckenaerius Diatrib. p. 28. B. C. Χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακόν? Sed talia, ut dixi, ex mera conjectura non tentanda.

Alia sunt. quæ huic regulæ non vere officiant, tantum ex perversa orthographiæ ratione officere videantur. In hanc classem referenda puto exempla, ubi οὐδεὶς inter quartum pedem et quintum dividatur.

Soph. Œd. C. 1022. Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.

Eurip. Phœn. 759. (775.) Ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.

Alc. 682. Ἢν δ᾽ ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται.

Herc. F. 1341. Θεοὶ δ᾽ ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων.

Menalipp. Stob. LXIX. p. 287. Τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται.

Sed in his vocibus Atticam scribendi rationem esse divisim, οὐδ᾽ εἷς, οὐδ᾽ ἕν, colligo ex hoc, quod sæpe particulam ἂν interponunt inter οὐδ᾽ et εἷς. Attici etiam circa posteriora Aristophanis tempora οὐδὲ εἷς et μηδὲ εἷς plene scripta usurpare cœperunt, Epicharmi exemplum fortasse secuti. In Pluto certe Aristophanis trisyllaba forma quater occurrit, 37. 138. 1116. 1183. semel tantum præterea in Ranis 958. et ibi dedisse videtur, Σαφὲς δ᾽ ἂν εἶπεν οὐδ᾽ ἂν ἕν. Semel usurpavit Eupolis apud Stobæum IV. p. 53, 52. Non igitur Tragicos canones violat (quos sæpe in Satyris violant) Cyclop. 120. Νομάδες· ἀκούει δ᾽ οὐδ᾽ ἓν οὐδ᾽ εἷς οὐδ᾽ ἑνός· neque 672. Οὖτίς μ᾽ ἀπώλεσ᾽. οὐκ ἄρ᾽ οὐδ᾽ εἷς ἠδίκει.

In hanc classem etiam referenda sunt ista Sophoclis loca, in quibus ἧμιν vel ὗμιν (quæ Grammatici alii ἡμῖν et ὑμῖν scribunt) Creticum antecedit.

Electr. 1328. Ἦ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὗμιν ἐγγενής;

Œd. C. 25. Πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ᾽ ἧμιν ἐμπόρων.

Et similiter El. 1332. Œd. T. 1482. Œd. C. 34. 81. 1038. 1167. 1408. Philoct. 531. Hac scribendi ratione sæpissime (fortasse semper; vide Aj. 689. El. 255. 454.) usus est Sophocles; Comici et ceteri Tragici rarissime: ἧμιν αὖ χάριν Æschyl. Prometh. 820. ita scribi potest; sed tutius, opinor, exemplis modo citatis p. 21. vulgata lectio defendetur. Hinc vexatissimum Sophoclis locum Philoctet. 1333. expediet lector eruditus, Ἀσκληπιάδαιν δὲ τοῖν παρ᾽ ἧμιν ἐντυχών.

Alia sunt exempla tam emendatu facilia, ut in iis nemo, nisi indoctissimus, hæsitet. Talia sunt Sophocl. Philoct. 731. Λόγου σιωπᾷς, κἀποπλήκτως ὧδ᾽ ἔχει; Ibi Brunckius recte edidit κἀπόπληκτος, quanquam sine auctoritate, quanquam non monito lectore. Si enim retinetur ἀποπλήκτως, rescribi oportet ἔχεις. Eurip. Iph. A. 1465. Δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ κεῖνον δεῖ (δεῖ κεῖνον) δραμεῖν. Iph. T. 1013. ἀλλ᾽ ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων Θανὼν ποθεινός· τὰ δὲ γυναικῶν ἀσθενῆ. Sic e MSS. edidit

Marklandus, probante Musgravio. Ex Aldo quantocyus restitue γυναικὸς, quod etiam oppositionem fortiorem facit. Sed levia hujusmodi quivis pro se ipse statim corriget.

Ex iis jam, quæ restant, locis quædam proferamus. Æschyl. Pers. 321. Νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος, Σάρδεσι Πένθος παρασχών. Ariomardus supra 38. Thebarum præfectus erat: cur igitur Sardibus luctuosa esset ejus mors? Hoc, ut opinor, sentiens Scholiastes addit, πατρὶς γὰρ αἱ Σάρδεις αὐτῷ. Sed potius existimo versum unum vel plures excidisse, ubi Sardium præfectus, fortasse Mitragathes vel Arceus, nominaretur.

Νωμῶν,· ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος.........
.................................Σάρδεσι
Πένθος παρασχών.

Expleat hiatum, si potest, sagax lector[θ]; sed id simul curet, ut verbum Ἀριόμαρδος vocalis sequatur.

Æsch. Suppl. 206.

Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετώπων σωφρόνων
Ἴτω πρόσωπον ὄμματος παρ' ἡσύχου.

Bella sane locutio, ἰέναι πρόσωπον ἐκ μετώπων vel παρ' ὄμματος. Notavit Schutzius, προσώπων habere Robortellum. Sed pro sua diligentia non notavit Aldum dedisse ἐκ μετόπω σωφρονῶν ἴτω προσώπων, quæ vera est lectio, modo cognatarum vocalium sedem mutes: Τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ μετωποσωφρόνων Ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου. Dicitur autem πρόσωπα μετωποσώφρονα, ut εὐπήχεις χεῖρες a Nostro Hipp. 201. καλλίχειρες ὠλέναι a Chæremone apud Athen. XIII. p. 608. B. et plura similia. In τὸ μὴ μάταιον intelligitur βλέπος aut aliquod ejusmodi nomen. Aristoph. Nub. 1178. Ἐπὶ τοῦ προσώπου

θ. Explevit postea ipse Porsonus,

. . . . .Ἀριόμαρδος, ἀρδέων
Βολαῖσι πιστὸς, Μιτραγάθης τε, Σάρδεσιν . . . . . .

Ingeniose quidem; et, Blomfieldio judice, "certe Æschylum sapiunt:" in quibus tamen insoliti verbi ἀρδέων usum vix satis defendit Prom. 904.; neque de penultima τοῦ Μιτραγάθης correpta adeo omnino constat. Quænam fuerit ista Atticarum aurium subtilitas, equidem nescio: mihi vero non incredibile videtur, eos, qui diversas literas in hac versus sede ita concurrentes respuerent, eandem forsan repetitam ferre potuisse; potuisse igitur ferre Ἀριόμαρδος Σάρδεσι. Quod si fieri posset, parum movet difficultatis illa mentio de Sardibus injecta.

τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Cum modestia et immodestia maxime in fronte et oculis appareant, utrumque et frontem et oculos simul memoravit*.

Quæ apud Sophoclem reperiri possunt exceptiones, harum præcipuas enotabo, sed, ne longum volumen scribam, enotatas tantum lectorum acumini relinquam.

Aj. 1101. Ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;

Œd. C. 664. Θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς.

Philoct. 22. Ἅ μοι προσελθὼν σῖγα, σήμαιν', εἴτ' ἔχει.

Pauca jam Euripidis loca corrigere conabor, omissis tamen Iph. A. 1598. 1621. 1622. quæ, qui velit, emendanda vel defendenda suscipiat.

Hec. 729. (717.) Ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν.

Andr. 347. Φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον· ἀλλὰ ψεύσεται.

Iph. A. 531. Κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κᾆτα ψεύδομαι[ι].

Et hos tres versus, cum eodem morbi genere, si tamen morbus est, laborent, juniorum sagacitati committam.

Iph. A. 668. Εἰς ταυτὸν, ὦ θύγατερ, σύθ' ἥκεις τῷ πατρί. Mendosum esse σύτε nemo non videt, sed eo in σύγε mutato nihil admodum lucramur. Legendum, Ὦ θύγατερ, ἥκεις καὶ σύγ' εἰς ταυτὸν πατρί. Καὶ ante pronomen σὺ ita addit Agamemnon statim postea: Ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρὸς, ubi similiter articulus abest. Locus e Rheso 733. sumtus facillimam medicinam admittit, substituendo Θρῃκὶ pro Θρῃκῶν.

Ὦ ξυμφορὰ βαρεῖα Θρῃκὶ συμμάχῳ.

Eurip. Suppl. 160.

Τί πλεῖον; ἦλθον Ἀμφιάρεω πρὸς βίαν.

* In hunc censum non dignatus sum referre versum alium Æschyli Choëph. 508. Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον, ubi τίμα Canterus, τιμᾷ Heathius. Schutzius vero hunc ita emendat, Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμήσας λόγον, et 507. quo sanior non est in toto Æschylo, spurium censet. Verum enimvero manifesto spurius est 508. qui a Robortello post 509. ponitur; recte ab Aldo omnino omittitur. Iterum mirare Schutzii diligentiam, qui Aldi et Robortelli lectiones non memorarit. Ceterum non transponendus est cum Heathio 509. post 506. sed τῆς τ' cum eodem fortasse legendum pro τῆς, quod habent Ald. Rob.

ι Vide Pors. Opusc. p. 194.

Ἀμφιάρεω quadrisyllabum est. Lege ex MSS. duobus apud Marklandum et Musgravium, Ἀμφιάρεω γε πρὸς βίαν. Illud γε idem fere valet, quod *etiam*, ut in Hec. 606. Οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, et 812. Φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους. Aristoph. Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει. Iph. T. 584.

Κἀμοὶ τόδ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται.

Videamus præcedentia et sequentia:

Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον,
Ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα,
Κἀμοί· τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται,
Εἰ πᾶσι ταυτὸ πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει.

Sic distinguendum in tertio versu vidit Marklandus: σπεύδουσα præclara est Musgravii emendatio pro σπουδαῖς vel σπουδῆς. Soph. El. 251. τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον. Cyclop. 471. (476.) omittere debebat, sed optime advocat Iph. T. 349. οἶσιν ΗΓΡΙΩΜΕΘΑ, ΔΟΚΟΥΣ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν, et Herc. F. 860. Ἥλιον ΜΑΡΤΥΡΟΜΕΣΘΑ ΔΡΩΣ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι. Adde Ion. 1269. Πρόσπολοι, ΔΙΩΚΟΜΕΣΘΑ θανασίμους ἐπὶ σφαγὰς, Πυθίῳ ψήφῳ ΚΡΑΤΗΘΕΙΣ'· ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. At quomodo spondeum οὕτω in trochæum convertes? Facillime, si legemus ὧδε pro οὕτω. Sæpissime confunduntur ὅδε et οὗτος, τοσόσδε vel τοιόσδε, et τοσοῦτος vel τοιοῦτος; rarius quidem, sed non valde raro, ὧδε et οὕτω. Sic variant codices Herodoti II. 116. VI. 77. Utrobique ὧδε servat *Arch.* In Orest. 1628. (1645.) οὕτως contra metrum *Cant.* Aristoph. Lysistr. 369. οὕτω e MS. Voss. edidit Kusterus; sed ὡδὶ cum edd. prioribus ex Aug. Rav. dedere Brunckius et Invernizius. Tragicus senarius citatur a Scholiaste Codicis Townleiani ad Iliad. Δ. 249. Αὐτός τι νῦν δράχ' οὕτως δαίμονας κάλει. Quæ ita corrigenda sunt, Αὐτός τι νῦν δρᾶ. χὤδε δαίμονας κάλει. Quanquam Suidas v. Αὐτός τι, et Σὺν Ἀθήνῃ, hunc versum paullo aliter scriptum legit, Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα δαίμονας (τοὺς θεοὺς) κάλει. Videntur olim exstitisse duo versus in Euripidis Temenidis ad hunc fere modum:

Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα δαίμονας κάλει·
Τῷ γὰρ πονοῦντι χὠ θεὸς ξυλλαμβάνει.

Satis ostendi, ut opinor, quod promisi, paucissimos Tragi-

corum esse versus similes Ionis initio. Sed non ausim dicere nullos esse. Illud autem attente considerandum, quam facile librarii, qui sibi notissimas regulas violarint, eas violaturi essent, quas prorsus ignorarent. Laudat obiter M. A. Muretus Var. Lect. xv. 1. versum, quem Sophoclis esse quivis conjiciat: Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς αὐτὸς εἶ. Verba sunt Græci exercitus ad Neoptolemum, Trojam modo advectum, ut liquet e Philoct. 356.

............Κἄμ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.

Si vero versus iste eodem modo, quo apud Muretum legitur, apud Plutarchum T. I. p. 203. D. T. II. p. 51. C. legeretur, quis de mendo suspicari auderet? Temerarius certe videretur, qui ἐκεῖνος pro Ἀχιλλεὺς reponeret. Versum Euripidis (Fragm. incert. 143.) apud Plutarch. T. II. p. 1028. F. ex ingenio suo fabricavit Musgravius. Fragm. 176. Σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὐτοὺς | ἐλπίσιν, neminem morabitur: [ἑαυτοὺς ἐπιτρέπουσιν.] Sed locus est e Pirithoo citatus a Gregorio Corinth. in Hermog. apud Reisk. Græc. Orat. T. VIII. p. 948. Ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῇ | πρὸς λέχος, qui expendi meretur[κ].

Nunc Iambicorum genus Comicis fere proprium leviter attingamus, quod vulgo vocatur Tetrametrum catalecticum. Duabus rebus a Comico senario hoc differt: primo, quod quartus pes semper iambus aut tribrachys[1] sit oportet; secundo, quod sextus pes anapæstum etiam admittit[2]. Sed pes catalecticam syllabam præcedens non iambus esse nequit; nisi in proprio nomine, ubi conceditur anapæstus[3]. Quod de quarto etiam pede[4] intelligi velim. Ran. 942. 943. 948. Eq. 905. Thesm. 544. 555. 557. Archippus Athenæi VI. p. 227. A. VII. p. 311. E.

Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ[1] καθεῖσεν ἐγκαλύψας
Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην[4], τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς.
Οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες. ἠλίθιος[2] γὰρ ἦσθα.
Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὠφθαλμιδίω[2] περιψῆν.
Ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν, Φαίδρας τε Πηνελόπην δέ[3].

κ. Elmsleius ad Herac. 530. καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ· "Consulto, necne, hunc versum prætermiserit Porsonus in præclara illa de quinto pede tragici senarii disputatione, equidem nescio."

Οὔπωποτ' ἐποίησ' ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.
Τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην[1], Φαίδρας δ' ἀπαξαπάσας.
Ἑρμαῖος ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας γαλεούς[2] τε πωλεῖ.

Verum, quantumvis hanc veniam postulent tetrametri iambici, cavete, Adolescentes, credatis omnes licentias admittere, qualis e. g.

Τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχρῆν ἤδη προχείρους εἶναι.

At enim, dicetis, quid opus erat hoc monere? Quenquamne esse auribus adeo destitutum, ut hæc verba pro versu venditet? Recte. Neque ego hercule credo quenquam hodie esse, qui talia portenta pro versibus obtrudat. Si quis tamen talis existet, is eadem opera poterit legere, (Athen. xv. p. 665. D.) Ποῦ δὴ μέθυ ἤδη γέγονε καὶ πίνοντες ἤδη πόῤῥω; Eadem opera pro tetrametro iambico accipiet, Στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους [ἐπιθυμεῖς.] Athen. xv. p. 678. C. ubi jamdudum vocem ἐπιθυμεῖς emendavit et Athenæo restituit summus Casaubonus. Sed ne diutius iambis immoremur, quædam loca citemus, ut legi debent; quædam, a viris doctis male habita, aut in aliud versuum genus deformata. Unum modo jure postulaturum me puto, ut ne ταῖσι δίκαις vel ἀνθρώποισι φανεὶς (Nub. 1040. Eq. 836. Brunck.) mihi obmoveantur.

Nub. 1059. Πολλοῖς· ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν μάχαιραν.

Nub. 1362. Οὐ γὰρ τότ' εὐθὺς χρῆν σε τύπτεσθαι τε καὶ πατεῖσθαι.

Sic recte Bentleius.

Ran. 961. Ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι' ἦν. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ' οὖν.

Eq. 419. Ὦ δεξιώτατον κρέας· σοφῶς γε προὐνοήσω.

Thesm. 567. Οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν.

apud Athen. vii. p. 302. D.

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου
Ὑπογάστριον.

ix. p. 400. A. Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.

xii. p. 527. C. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετ' αὔτ' ἐμοῦ πέμποντος· ἀλλὰ μᾶλλον
Πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς Συρακοσίαν τράπεζαν,
Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν
Κυλίκων. Corrupta sunt sequentia.

XIV. p. 628. E.

Ὥστ', εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν· νῦν δὲ δρῶσιν οὐθέν·
Ἀλλ' ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἑστῶτες ὠρύονται.

apud Polluc. IX. 46.

Πόλος τόδ' ἔστιν· εἶτα πόστην ἥλιος τέτραπται;

—69. Ἐξ ἄστεος νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν· ὡς πάλαι δεῖ
Ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν.

apud Suid. v. Ἀφαιρεῖν κροκύδας.

Εἴ τις [σε] κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν.
v. Ὦ νῦν θερμοὶ βωμοί.
[Καὶ] τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.
v. Τῶν τριῶν κακῶν ἕν.
Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Cratinus apud Plutarch. T. I. p. 160. A. T. II. p. 351. A. Πάλαι γὰρ αὐτὸ Λόγοισι προάγει Περικλέης, ἔργοισι δ' οὐδὲ κινεῖ. Cratinus junior ap. Etymol. M. et Suid. v. Βῆ. Eustath. ad Ἰλ. I. p. 768, 14 = 674, 47. Ὁ δ' ἠλίθιος, ὡς προβάτιον, βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Theopompus apud Polluc. IX. 64. Εἰ νῦν γ' ἀνὴρ διώβολον φέρει τρέφειν γυναῖκα. Priscian. XVIII. p. 1183. 9. Θεόπομπος Στρατιώτισιν. Ἡ Θρασυμάχου δ' ὑμῶν γυνὴ καλῶς ἐπιστατήσει.

Quinque adhuc versus supersunt qui in quarto pede anapæstum habent. Nub. 1429. Ran. 963. 968.

Σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί.
Τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἔστιν ὄρνις.
Οὐχ ἱππαλεκτρυόνας, μὰ Δί', οὐδὲ τραγελάφους, ἅπερ σύ.

Ὧραις apud Athen. IX. p. 372. C. hic unus est e quindecim tetrametris iambicis,

[λ] Ὑρισσοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων.

Plato ibid. XV. p. 665. D.

[μ] Καὶ δὴ κέκραται· τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς εἶπε.

Sed hæc et quædam alia loca intacta dimittere, optime lector, mecum constitui, ut tu scilicet habeas, in quo ingenium tuum et industriam exerceas.

λ. Emendate legitur ὑριχοὺς in Porsoni Adversar. p. 109. anapæsto tamen in quarto pede relicto. Sed vid. Opusc. p. 195.

μ. Ibid. p. 197.

Vereor, ne in rationibus iambicorum versuum exponendis longi fuerimus. Verum quo longiores ibi fuimus, eo minus Trochaicis immorabimur. Notum est, e Trochaico tetrametro catalectico senarium fieri, si ab initio detrahis Creticum, vel Pæonem primum sive quartum. Eurip. Or. 719.

Θᾶσσον ἤ μ' | ἐχρῆν προβαίνων ἱκόμην δι' ἄστεος.

Sed in hoc trochaico senario (liceat ita loqui)[ν] duo observanda sunt: nusquam anapæstum, ne in primo quidem loco, admitti; deinde necessario semper requiri cæsuram penthemimerim. Una tantummodo ab hac regula exceptio apud Tragicos exstat. Nam versus Iph. A. 1395, 1401. aperte mendosi sunt. Æschyli locum Pers. 164. sanum esse sibi persuasisse Dawesium p. 20. vehementer miror: lege,

Ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστος ἔστιν ἐν φρεσὶν διπλῆ.

Non solum enim in Trochaici Tragici cæsura non dissecari potest verbum compositum, quale ἄφραστος, sed ne articulus quidem nec præpositio quartum pedem terminare. Leviter corruptus Iph. A. 1391. et leviter corrigendum τάσδ' pro τᾶς. Sed regulam, quam supra de pausa tradidi, religiosissime servant, ita ut nullam exceptionem me observasse meminerim præterquam Hel. 1648. ἀφίστασθ'. Detracta litera, lege,

Οἶπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδών.

Postquam igitur breviter monuero, cæsuram uno tantum in loco, Philoct. 1402. violari,

Εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος,

quem corruptum esse cum non dubitem, medicis sanandum commendo[ξ], ad anapæstos accedam.

ν. Licet certe, Vir summe; neque tamen omnino expedit. Quid est enim iste "trochaicus senarius?" Nempe senarius, non trochaicus, sed iambicus, trochaico tetrametro decerptus: quod ideo monendum duxi, quia lectores neque paucos neque indoctos video ambiguam hanc dictionem fefellisse. Fuere qui Phœniss. v. 616.

ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος—καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν—

mutatum voluerint in πατρίδος ἐξελαυνόμεσθα, quasi scilicet huic legi adversantem: quæ tamen anapæstum illum πατρίδος non e trochaico versu eliminat; et si creticum ἐξελαυ- initio detrahas, reliquum habes senarium iambicum, quo puriorem non est cur requiras. Porro in Pers. 176. anapæstum (-λεα πιστ-) ipse Blomfieldius, qui hunc nostri versum olim correxerat, merito intactum dimisit.

ξ. Opusc. p. 197.

Sed antequam ulterius pergo, tirones rogatos volo, ut discrimen versuum Tragicorum et Comicorum paullo diligentius animadvertant. Tragici scilicet, si quid veri in iis, quæ modo disputavi, inest, anapæstum, nisi in primo senarii pede, et nominibus propriis, rarissime vel nunquam adhibebant; rarissime versus cæsura carentes scripsere; rarissime, si unquam, spondeum in quinto loco inter duo verba hypermonosyllaba divisere, dactylum certe in eodem quinto pede nunquam posuere. Sed hæc omnia Comici libentissime sibi in senariis permisere; et horum pleraque in Trochaicis. In illis nempe cæsuram neglexere; quintum pedem in trochaico senario aut dactylum faciebant, aut, si spondeus esset, pro arbitrio distribuebant.

Aristoph. Vesp. 973.

Κατάβα, κατάβα, κατάβα | κατάβα, καταβήσομαι.

Plut. 2. Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος | δεσπότου·

55. Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν | ὅ τι νοεῖ.

Nub. 580.

Μηδ' ἐνὶ | ξὺν νῷ, τότ' ἢ βρον | τῶμεν ἢ ψεκάζομεν.

577. Πλεῖστα γὰρ | θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις | τὴν πόλιν.

581. Εἶτα τὸν | θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην | Παφλαγόνα.

Sed rarissima omnium sunt exempla, ubi quintus pes dactylus sit; quædam tamen non dubiæ fidei, ut,

Vesp. 459.

Ἀλλὰ μὰ Δί' | οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες.

Philemon Stobæi xxx.

Οὔτε γὰρ | ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος.

Antiphanes Athenæi xiv. p. 654. F.

Ὄψεται 'κ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας·

et pauca alia. Ubi tamen aut MSS. ope, aut solenni mutatione, dactylus tolli potest, inde tollatur oportet. Recte Bentleius in Nub. 575. πρόσχετε pro προσέχετε reponit:

Ὦ σοφώτατοι θεαταὶ, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσχετε.

Scribendumne sit πρόσχετε an πρόσσχετε, alias fortasse disquiram. Sed insurgit Brunckius, Addend. ad Nub. 916. aitque, "pedem tribrachyn ante syllabam catalecticam tetrametrum trochaicum admittere." Verum sane hoc; non tamen ideo admittendus est iste pes, si tuto vitari potest. Sed

quæstionis statum non intellexit Vir doctissimus. Dicere debuerat, "pedem dactylum ante finalem iambum tetrametrum trochaicum admittere." Et hoc, ut dixi, aliquando faciunt Comici, sed pudenter et raro; tribrachyn vero ante finalem tetrametri trochaici iambum non solum Comici, sed etiam Tragici admittunt.

Phœn. 618.

Ἀνόσιος πέφυκας. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

Ion. 1273.

Μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι, διαφυγοῦσα πολεμίους.

Aristoph. Eq. 319.

Κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτὸ, νὴ Δί', ὥστε καταγέλων.

Vesp. 341.

Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ Δημολογοκλέων.

Av. 282.

Ἀλλὰ χοὖτος ἕτερος. ἀλλ' οὗτος μὲν ἔστι Φιλοκλέους.

Menander Athenæi VI. p. 248. B.

Ὡς ὀκνηρὸς, πάντα μέλλων, σιτόκουρος, ὁμολογῶν
Παρατρέφεσθαι.

Sed hoc Tragici et Comici tetrametri trochaici commune est, ut neuter usquam dactylum recipiat, nisi in proprio nomine; quod paucis ostendere operæ pretium fortasse fuerit. Ut tamen chartæ et tempori parcam, loca adscribam, prout legi debent.

Eq. 282.

Νὴ Δί', ἐξάγων γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας.

Vesp. 1057.

Καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀλκιμώτατοι.

1260. Οὗτος ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον, ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς.

Sic pro ὅντιν' habent secunda Juntina et Suidæ v. Ἀμυνίας editio Kusteriana. Suidas Med. et Ald. ὃν prope verum.

Pac. 586.

Ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη.

Eccl. 1148.

Τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως διὰ τὸ γελᾶν κρίνειν ἐμέ.

Quod ad anapæstos attinet, satis notum est, dimetros frequentissimum esse genus; monometrum tamen aliquando interponi, legitimum vero systema semper versu parœmiaco, qui dicitur, ex tribus pedibus et syllaba composito claudi.

Dactylum et spondeum creberrime pro anapæsto adhibent; sed rarissime proceleusmaticum: rarissime etiam dactylo anapæstum subjiciunt. Sicubi hiatum Tragici relinquunt, tum vocalem vel diphthongum necessario corripiunt, ut, μοῦσα καῐ ἡμῖν, λείπεταῐ ὑμῶν, Med. 1081. Troad. 603. Metra sive dipodiæ tum maxime numerosos versus efficiunt, cum in integras voces desinunt, præterquam in versu catalectico, qui tum maxime auribus placebit, cum hexametri dactylici finem constituet. Nonnunquam vero et is dactylum admittit in primo loco, ut Med. 1085. Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Hipp. 240. Καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.

Accuratissime plerumque dimetrorum anapæsticorum leges servant Comici; interdum, sed raro, Aristophanes duo versus confudit, Vesp. 750; interdum, sed in proprio nomine, Γλαυκέτῃ dactylum fecit, Pac. 1008. Sed ut vere loquar, hæc materia tam copiosa, in tot partes diffusa est, ut facilius initium quam exitum inveniat oratio. Unam igitur Anapæstorum partem illustrare conabor, scilicet Aristophanicorum.

Anapæsticus Aristophanicus constat duobus dimetris Anapæsticis, quorum unus est alteri catalecticus:

Plut. 487. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς—
—Σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδί.

In tribus prioribus locis præter anapæstum et spondeum dactylo utuntur; quod et in quinto licet; in quarto et sexto non licet. Cæsuram non minus accurate servant, quam Tragici Trochaici: paucissimæ certe exceptiones hodie occurrunt; quæ enim olim exstabant, maximam partem MSS. et Critices ope sublatæ sunt. Unum et alterum exemplum dabo, in quibus adhuc mendum hærere videatur.

Av. 601.
Τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες.

Brunckius conjicit, οὗτοι γὰρ ἴσασ'· εἴγε λέγουσιν τάδε πάντες. Malim, ὥστε, quod frequens est in conclusione, ut supra 485. 488. 596. Nub. 613.

Vesp. 566.
Κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει.

Recte Brunckius γε addidisse videtur, cujus usus exempla aliquot modo attuli. Sed ἀναπειθώμεθα, quod ille corrigit, dactylum relinquit in quarta sede; quem tamen facillime

tolles, reponendo *ἀναπεισθῶμεν, τά γε π.* Sed alii hujus generis versus sunt, qui in hanc legem peccant. De iis quos quidem observarim, mox videbo. Interim de cæsura loquamur.

Ach. 645.

Ὅστις παρεκινδύνευσεν Ἀθη | ναίοις εἰπεῖν τὰ δίκαια.

Etiam in hoc versu constituendo leviter erravit Brunckius: corrigit enim,

Ὅστις παρεκινδύνευσε λέγειν ἐν Ἀθηναίοις.

Nihil opus *εἰπεῖν* mutare, sed in locum suum reponere, et legere,

Ὅστις γ' εἰπεῖν παρεκινδύνευσ' ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.

Attici post *ὃς* et *ὅστις* particulam eam emphaseos gratia addere solent, cui quodammodo respondet Latinorum *quine.* Ran. 751. *πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας, Ὅστις γε πίνειν οἶδε;* vide et 1215. Thesm. 895. *Ὅστις γε τολμᾷς σῆμα*—Paullo tamen antea omnes fere editiones habent, *Ὅστις ἀκούσας*—, ubi tacite *Ὅστις γ'* edidit Brunckius. Eadem phrasis paullo corruptior latet in eadem fabula 713. *Δεινὰ δῆθ' ὅστις γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παιδίον.* Vulgo *ὅτι γ'*, MS. Rav. *ὁτιήγ'.* Pherecrates apud Schol. ad Pac. 748. *Ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.* Lege *Ὅστις γ'* et *παρέδωκα.* Verba sunt Æschyli de se loquentis eodem fere modo, quo loquitur apud Aristophanem Ran. 1045. et seq.

Præterea observandum est, cæsuram eadem lege teneri, quam de tragico trochaico dixi: ut scilicet ne fiat in præpositione vel articulo. Atque hæc regula non sæpe, ne a librariis quidem, violatur.

Nub. 371.

Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι τῷ | νυνὶ λόγῳ εὖ προσέφυσας.

Ran. 1058.

Εἶτα διδάξας τοὺς Πέρσας μετὰ | τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐδίδαξα.

Ach. 636.

Πρότερον δ' ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἀπὸ | τῶν πόλεων ἐξαπατῶντες.

Horum exemplorum primum longe numerosius fore, si secundam versus partem ita legemus, *τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας,* nemo inficiabitur. *Τῷ νῦν λόγῳ* habet Suidas, sed, si hunc locum respexit, male interpretatur *ποίῳ.* Utcunque hoc sit,

revocanda est particula, quæ cum parum necessaria librariis visa esset, haud mirum si elapsa est:

Νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γε τοι δὴ | τῷ νῦν λόγῳ εὖ προσέφυσας·

ut in Ran. 1079. Ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν. Νὴ τὸν Δία, τοῦτό γε τοι δή. In Eq. 784. similem errorem notandi occasio mox veniet.

In Ran. 1058. Brunckius, εἶτα μετὰ τοῦτο (vel codicum ταῦτα) tautologum esse causatus, in κατὰ ταῦτ' mutat. Nihilo magis tautologum, Vir præstantissime, quam εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις Nub. 971. et similia: nihilo magis tautologum quam Av. 811. ΕΙΤΑ τοῖς θεοῖς Θῦσαι ΜΕΤΑ ΤΟΥΤΟ, aut illud Philemonis apud Stobæum p. 395. ed. Grot. ΕΠΕΙΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤ' εὐθὺς εὑρέθη θανών. Sosipater Athenæi IX. p. 378. B. ΕΠΕΙΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν. Sed sive μετὰ τοῦτο legis, sive κατὰ ταυτὰ, numeri sunt pessimi, quod et ipse Brunckius in simili versu Ach. 636. sensit. Articulum τοὺς omittunt tres MSS. quos ipse contuli, neque dubito quin cum iis conspirent alii. Ergo legendum,

Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα.

Fortius est hoc, quam simplex ἐδίδαξα· deinde melius junguntur διδάξας ἐξεδίδαξα· porro hoc ipsum mendum paullo ante corrupit cæsuram versus 1051. quem ex MSS. restituere editores.

In Acharnensium versu aliquid turbatum esse vidit, quo erat aurium sensu, Kusterus, cui hactenus assentitur Brunckius, ut fateatur concinniores fore numeros, si legatur, Πρότερον δ' ἀπὸ τῶν πόλεων ὑμᾶς οἱ πρέσβεις ἐ. Sed concinniores etiam fient, transpositione leniori: Πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ π. ἐ. In eadem versus sede mox occurrit ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐκ τῶν πόλεων, Plut. 567. Ran. 1042. ἐν ταῖς πόλεσιν, Vesp. 655. ἀπὸ τῶν πόλεων.

Proceleusmaticum ab hoc anapæstico semper excludendum esse, jamdudum monui in Appendice ad Toupium. Et ubicunque tolli potest tantilla mutatione, quanta est πρόσχετε pro προσέχετε, quis tollendum negabit, nisi qui digitos solos, non aurem, consulat? In Vesp. 1010. codex Brunckii πρόσχετε obtulit, sed neglexit ille: quod magis miror in eo, qui Nub. 980. optime e MSS. Διπολιώδη restituerit. Sic etiam dixere Attici Δίφιλος, non Διίφιλος.

Sed præter loca jam memorata, dactylum in cæsura ha-

bent sequentia: Nub. 325. Vesp. 349. 396. 671. Quorum secundus et quartus facillime expedientur: primus et tertius majorem attentionem postulant.

Ἔστιν ὀπὴ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν | οἷός τ' εἴης διορύξαι.
Οἱ δὲ ξύμμαχοι, ὡς ᾔσθοντό γε | τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον.

Lege in illo, vocibus transpositis, οἷός τ' ἔνδοθεν εἴης δ. In altero ineptum istud γε omittit Ravennas. Genuinam verbi formam ᾔσθηνται conservavit Suidas v. Λαγαριζόμενον, v. Τραγαλίζοντα, et diserte in Ἠίσθηνται. Hac forma sæpe utitur Plato; utitur Tragicus Rhes. 673. Euripides Orest. 1583. (1566.) Troad. 639. Etiam in Bacch. 605. restituendum ᾔσθησθε, non ᾔσθεσθε. Quod ad Vesp. 396. attinet,

Αὐτὸν δήσας. ὦ μιαρώτατε | τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει,

is eo nomine præterea vitiosus est, quod anapæstum dactylo statim subjicit. Id in hoc versuum genere non licere supra innui. Exempla, quæ ex emendatione in contrariam partem afferri possunt, nihil ad rem faciunt. Eximenda igitur numero Vesp. 568. Av. 520. editionis Brunckianæ. Eximenda etiam loca, ubi βοϊδαρίω occurrit, quippe qui pes choriambus sit: Av. 586. Fragm. apud Ammonium v. Χολάδες. Cum enim semper Attici contracte dicant βοίδιον, νοίδιον, ῥοίδιον, διπλοίδιον, ἡμιδιπλοίδιον, προχοίδιον, ut pluribus ostendit Piersonus ad Mœrin p. 276, consequens est, ut contracte quoque secunda diminutiva dicant. Quare, sublatis punctis, in posterum legamus,

Μὴ. πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοιδαρίω τὼ 'μὼ πρώτιστ' ἀποδῶμαι.
Ἢ βοιδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος, χολίκων ἐπιθυμῶν.

Nec major difficultas fragmento Babyloniorum inest, quod citat Harpocration v. Ἐπιβάτης·

Εὖγ' ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

Si quis cum Brunckio de metrica ultimæ vocis quantitate dubitat, is cum Harpocrationis MSS. Mediceo et Galeano legere potest ἐπίγειον. Sed altera vox penultimam proculdubio producit, cum sit contracta ex ἐπιγύαιον. Adde articulum, et integerrimum anapæsticum habebis:

Εὖγ' ἐξεκολύμβησ' οὐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

In Pac. 732.

Ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν, χὤσα τε νοῦς αὐτὸς ἔχει,

(sic Ald. et ambæ Juntinæ,) ex uno MS. edidit Brunckius λόγον et ἔχει γε. Verum particula eo loco inepta prorsus est et inutilis. Pro χὤσα τε νοῦς, quæ scribere non poterat Atticus, si χὤσα γ' ὁ νοῦς rescribes, alio modo versus finem constituere necesse erit, quam fecit Brunckius. Alter ejus codex et Ravennas pro secunda versus parte tantummodo ὅσα τε νοῦς ἔχει. Gravissimum profecto huic versui jam a multis seculis vulnus impressum est: si vero priorum verborum sanitatem defendes, ordinem modo mutabis, ὁδὸν ἣν ἔχομεν, et numeri optime constabunt.

Verum hoc quoque versu, prout vulgatur, relicto, longe immodulatior esset is, si ullo modo tolerari posset, qui dactylum Ionico a minori in fine præpositum haberet. Duo tamen hujusmodi monstra peperit fecunda librariorum inscitia.

Plut. 510.

Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέ τ' ἴσον ἑαυτόν.

Av. 491.

Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτασπιδολυροπηγοί.

Irascor tarditati Virorum doctorum, præcipue Kusteri, qui in alio versu infra 583. vitium cognatum tam acute viderit et dextre sustulerit, hoc loco vitium levissimum omnino præterviderit. Irascor codici Ravennati, qui toties quidem alias mihi mea præripuerit, nunc vero eandem lectionem, quam e Suida me Comico redditurum putabam, impudenter sibi arrogarit:

Εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν, διανείμειέν τ' ἴσον αὐτόν.
Σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοὶ, τορνευτολυρασπιδοπηγοί.

Erravit igitur Dawesius, cum in Nub. 325. conjecit,

Ὡς οὐ καθορῶ. Παρὰ τὴν εἴσοδον. Ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ αὐτάς·

addens, "Versus quidem ita emendatus non est inter maxime numerosos: sed est tamen legitimus." Deinde hanc sententiam quodammodo mitigat, corrigendo, Ἤδη ὁρῶ νῦν μόλις αὐτάς. Sed illud αὐτὰς incommode additur, dum hæc verba Strepsiades loquitur, qui versus initio non addiderit. Superscriptum pro interpretatione in uno MS. vidi: in textu quidem habet MS. Ravennas, sed idem contra sensum ὁρῶ omittit. Quod habet MSS. fere dimidia pars, ἀθρῶ probant Kusterus et alii; in textum intulit Brunckius, διαθρῶ νυνὶ μόλις ἤδη. Sed felicius hoc compositum restituit Thesm. 665. Præterea

metro coactus ἔσοδον scribit, quod nunquam apud Comicos, ut neque quicquam aliud nomen ab ἐς compositum, reperitur. Rarissime omnino, et vereor ne in locis tantum mendosis, ἐς ante vocalem usurpant. At μόλις ἀθρῶ, præterquam quod licenter priorem producit, cum Dawesio opinor non dici posse pro μόλις ὁρῶ. Bentleius contra tempora, si non contra metrum, ἑώρων. Quid igitur hoc versu faciendum? Primo varias lectiones videamus. Olim vulgatæ editiones, ἤδη νῦν μόλις ὁρῶ. MSS. quidam pro νῦν habent νῦν καὶ, alii νυνὶ, in quibus quatuor, quos ipse inspexi; ἀθρῶ pro ὁρῶ multi; utroque omisso Ravennas, ἤδη νυνὶ μόλις αὐτάς. Equidem, si quis ex dissensu Codicum arguat, hunc locum jam ante eorum ætatem fœde corruptum fuisse, et veritatem in puteo latere, non vehementer negem. Sin quis e MSS. vestigiis quid eliciendum censeam, requirat; respondebo, me totam sententiam Socrati continuare malle et legere, ΣΩ. Νυνὶ μάλ' ἀθρῶν βλέπε πρὸς τὴν εἴσοδον ἤδη. Νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς—In quo addidi βλέπε e v. 322. Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα. Jocus est Comicis antiquis solennis, ut actorem personæ, quam agit, oblivisci faciant, et de theatro aut spectatoribus, quasi imprudentem, loqui. Εἴσοδος autem est ea theatri pars, qua Chorus scenam intrat. Vide Av. 297. et Schol. Ergo Socrates, Strepsiade querente se Nubes non videre, respondet, *Nunc tandem quam maxime oculos contende, et ad theatri introitum specta; nunc enim tandem eas vides.* Μάλ' ἀθρεῖν dicitur, ut μάλ' ἀπαυδᾷν et μάλα δάκνειν, Ran. 372. 888. Denique πρὸς τὴν εἴσοδον accurate respondet verbis præcedentibus, πρὸς τὴν Πάρνηθα. E duobus optimæ notæ MSS. a me collatis, πρὸς adoptavi pro παρὰ, quam varietatem e nullo codice adhuc enotatam esse profecto mirum.

Ad Vesp. 396. redeo,

Αὐτὸν δήσας. ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει.

Notaram quædam exempla, sed hodie non sunt in promptu, ubi ἄνδρες omittitur[o], et quædam, ubi superlativa pro positivis substituuntur. Memini tantum in Lysistr. 616. ἄνθρωποι habere plerasque editiones, ἄνδρες Brunckianam ex MSS. neutrum Suidam v. Ἐπαποδυώμεθα. In versu Epigonorum, Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι, citando, ἀνδρῶν

o. Vide Dobr. Adv. T. II. p. 57.

omittit Larcherus ad Herodot. IV. 32. ed. utr. Aristoph. Eccl. 742. ἀνὴρ, in edd. plerisque omissum, addunt Junta, codex Brunckii, et, ut puto, Rav. Cratinus Athenæi II. p. 68. A. Γλαῦκον οὐ πρὸς παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶν ἀρτῦσαι καλῶς. Sic legendum, addito quod exciderat, ἀνδρός. Idem Suidas in Plut. 1026. pro φίλ' ἄνερ habet φίλτατ' ἄνερ, quod male ad 788. refert Brunckius. Jam, credo, lector, ipse per te suspicaris, me legere velle, ὦ μιάρ' ἀνδρῶν. Et recte suspicaris. Eodem modo dixit Theocritus XV. 74. φίλ' ἀνδρῶν, Callimachus apud Suid. v. ἐπαύλια, πρηεῖα γυναικῶν. Eodem modo sæpius dixit Aristophanes ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, qui et ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων Ran. 1520: denique ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν in eadem anapæstici sede Ran. 1081.

Unum in tironum gratiam verbum addere libet. Nemo nescit, dissolutos pedes hoc versuum genus amare, ut scilicet, si commode fieri possit, singulæ dipodiæ integris verbis absolvantur. Sed hanc regulam, quam nimii laboris esset constanter servare, non raro negligebant, ut Plut. 519. 570. 584. Hoc tamen cavebant, ne, si secundus pes dactylus esset, tertius spondeus, ultima dactyli syllaba iambicam vocem aut bacchiacam inchoaret. Quod sane, ab aure admonitus, bene notavit Brunckius ad Eccl. 514. Ξυμβούλοισιν ἁπάσαις | ὑμῖν, et corrigit πάσαις. Rectissime vulgatur Nub. 400. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ γε νεὼν βάλλει. Omittit γε Demetrius; unde si quis præferret, Ἀλλὰ νεὼν τὸν ἑαυτοῦ | βάλλει, versum efficeret, qualem neque scripsit Comicus quisquam, neque scribere potuit. Eq. 505. Ἠνάγκαζεν ἔπη | λέξοντας γ' | εἰς τὸ θέατρον παραβῆναι. Et hunc locum viginti fere abhinc annis emendandum monui ex argumento ad Nubes: Ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θ. π. Eq. 784. Τοῦτό γε τοὖργον ἀληθῶς | ἔστιν. Veteres editiones omnes omittunt ἔστιν, et post γε addunt σου. Ex Æmilii Porti editione casu excidit σου, Kusterus, neque MSS. neque editionibus inspectis, ἔστιν intrusit, quod et Brunckius retinuit. At quid facilius, quam particulam pene sensui necessariam ad metrum complendum adjicere? Vide supra p. 35.

Τοῦτό γε τοί σου τοὖργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φιλόδημον.

MS. Ravennas satis corrupte, sed ita ut hanc correctionem stabiliat, Τοῦτό γε τοί τ' ἀληθῶς αὖ τοὖργον γ. κ. φ.

Licentia, quæ maxime in Aristophanico anapæstico conspi-

citur, est ea, qua vocalis longa vel diphthongus ante vocalem corripitur, ut *χρυσίου ὄντος*, Plut. 528. Alteram licentiam, qua ob mutam et liquidam producitur syllaba, rarissime admittunt, idque partim ex necessitate, partim cum alios poëtas vel citant vel imitantur. Cum igitur primam syllabam in *ὑγρᾶν* producit Aristophanes, Nub. 334. Dithyrambos ridet; cum Homeri verba usurpat, Homerico metro utitur, Nub. 400. Καὶ Σούνιον ἄκρον Ἀθηνέων. Vesp. 650. Ἀτὰρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη. ubi non "anapæstorum licentia," ut putat Brunckius, sed quod Homeri verba sunt, producitur ultima pronominis syllaba. Male etiam casu edidit Brunckius *ἀλλὰ* pro *ἀτὰρ*, quem secutus est Invernizius. Nec dubito quin in Nub. 319. Vesp. 676. Tragicorum aliquem, Euripidem opinor, ob oculos habuerit. Ex necessitate vero hujusmodi syllabas producunt Comici, cum nomina propria non aliter in versu stare possunt. Ideo Κεβριόνα et Κυπρογένεια primas producunt Av. 554. Lysistr. 551.

Corollarii instar duo exempla hujus metri addam, ut adolescentium ingenia ad talia animadvertenda, si possim, excitem. Eorum prius ita exstat in Hesychio: Παλινδορία. τὸ σκῦτος. Πλάτων Σύρφακι καὶ Μωμοθήρᾳ. παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω. Unde titulus fabulæ Platonicæ, Μωμοθήρας, in Meursii Bibliothecam Atticam immigravit. Sed hoc e Marci Musuri liberalitate provenit. MS. enim Venetus, teste Schowio, cui hoc nomine plurimum debemus, Πλάτων συρφακίσαι, μνωμοχθῆραι παλινδορία π. α. κ. Παλινδορία est corium solito crassius et durius, quod calceis usu detritis suppingitur. Lege igitur, Πλάτων Σύρφακι·

Σὲ μὲν, ὦ μοχθηρὲ, παλινδορίαν παίσας αὐτοῦ καταθήσω.

Vides versum rotundissimum, fabula ista Momothera procul ablegata.

Scholiastes Pindari ad verba ista Olymp. VI. 152. Βοιωτίαν ὗν, observat, sues vocatos olim Bœotos; et, præter alium Pindari locum, Cratini hoc testimonium adducit,

Οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτικὸν πεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Gatakerus nostras, Vir longe doctissimus, sub illo *πεζοφόρον* latere vidit *κρουπεζοφόρον*, quod e Polluce VII. 87. sagaciter reposuit. Verba Pollucis, ut jam emendata sunt, apponam: Κρουπεζοφόρους δ' εἶπε τοὺς Βοιωτοὺς Κρατῖνος, διὰ τὰ ἐν αὐλητικῇ κρούματα. Hinc Gatakerus elicit, Οὗτοι δ' εἰσὶν

υοβοιωτικοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν. Sed quis non optarit Criticos primores aliquando ad minutias paullo magis attendisse? Si Vir summus ceteris suis eximiis dotibus mediocrem metrorum peritiam addidisset, statim vidisset, illud *κρου* in præcedenti verbo latere, neque opus esse legi *κρουπεζοφόρων*, sed versum ita esse constituendum:

Οὗτοι δ' εἰσὶν Συοβοιωτοὶ, κρουπεζοφόρον γένος ἀνδρῶν.

Hesychius: *Συοβοιωτοί. οἱ Βοιωτοὶ σύες* [*ἐκαλοῦντο*]. Photius Lex. MS. *Συοβοιωτοί. σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι Βοιωτοί.* Hunc ipsum Cratini locum uterque respexit. Idem verbum iterum usurpasse videtur Cratinus apud Scholiasten Aristophanis Pac. 740. *Ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους πεινῶντος ἄγειν καὶ ταῦτα σκώπτοντος, οὐ Βοιωτόν ἐστιν.* Neque verba neque metrum satis expedire possum: sed illud video, pro *οὐ Βοιωτὸν* legendum *συοβοιωτῶν*.

(F) Qui generales quasdam vel grammaticas vel metricas ab antiquis scriptoribus regulas constanter observatas contendunt, ii uno maximo incommodo laborant, cum ad objectiones refellendas ventum est. Sæpe enim fit, ut editorum negligentia varias lectiones omiserit, adeoque veri vestigia, quantum in ipsis fuerat, suppresserit. Quare si in quibusdam locis corrigendis erravi, veniam facile me impetraturum spero, maxime gavisurus, si MSS. vel Grammatici meliora meis subministrabunt. *Καί μοι τοῦτο τὸ ἔπος ἐχέτω ἐς πάντα τὸν λόγον.* Satis igitur erat in Sophocl. Aj. 524. vulgatæ lectioni controversiam e Suida movisse. Postea duorum Parisiensium Suidæ codicum collationem nactus sum; quorum unus habet cum principibus editionibus, *Οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ*, alter (Kusteri scilicet MS. A.) *Οὕπως γένοιτ' ἂν οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.* Sed cum ex Augustano codice Hermannus Præf. ad Hec. p. 65. protulerit, *Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος.* (unde depravata videri possit edd. Med. Ald. et unius MS. Par. lectio,) non equidem intercedam, quo minus hoc adoptes. Sic in Æschylo Suppl. 800. veterum editionum lectionem indicare contentus, nihil ultra quærebam. Male repetitam alioqui particulam *δὲ* fore qui culparent, prævidere poteram, sed a proposito digredi nolebam. Illa *δὲ* adversativa est. et idem fere valet quod *ἀλλά*. Sensus est, *Utinam mihi sedes esset in æthere, sed sedes ejusmodi, ubi nubes aquosæ in nivem*

vertuntur: nempe ne Deorum vitam optare videretur, his verbis Chorus votum suum temperat. Si tamen particula omnino ejicienda esset, versus ita corrigi deberet, Πρὸς ὃν χιὼν ὑδρηλὰ γίγνεται νέφη.

Hæc habui, Adolescentes optimi, quæ de communibus metrorum generibus traderem. Ea si quid vobis fructus aut voluptatis afferent, me, quantum laboris insumserim, non pœnitebit.

ΕΚΑΒΗ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΚΑΒΗΣ.

Μετα τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρῳάδος Χεῤῥόνησον καθωρμίσθησαν. Ἀχιλλεὺς δὲ νυκτὸς ὁραθεὶς, σφαγῆναι ἠξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες, τιμῶντες τὸν ἥρωα, Πολυξένην, ἀποσπάσαντες Ἑκάβης, ἐσφαγίασαν. Πολυμήστωρ δὲ, ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς, ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον κατέσφαξεν· εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήστωρ εἰς παρακαταθήκην μετὰ χρημάτων. ἁλούσης δὲ τῆς πόλεως, κατασχεῖν αὐτοῦ βουλόμενος τὸν πλοῦτον, φονεύειν ὥρμησε, καὶ φιλίας δυστυχοῦς ὠλιγώρησεν. ἐκριφέντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σκηνὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἑκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θεασαμένη ἐπέγνω· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι, Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, κρύπτουσα τὸ γεγονὸς, ὡς θησαυροὺς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ αὐτῷ. παραγενομένου δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν· αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα, τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

Hoc argumentum e membranis edidit Brunckius: multo prolixius dederat Aldus.

CODICUM INDEX,

QUOS, AUT AB ALIIS AUT A ME INSPECTOS,
AD HANC FABULAM ADHIBUI.

A. MS. Par. 2712. quæ sunt Brunckii membranæ, a Musgravio, deinde diligentius a Brunckio, collatus.

Aug. 1. 2. 3. Augustani tres apud Hermannum. Quarti fragmentum continet tantum 17 versus, 1261—1277.

B. Variæ lectiones e MS. notatæ in Aldinæ exemplaris margine, quod mecum communicavit Vir doctissimus et amicissimus, Carolus Burneius junior.

C. MS. Collegii Corporis Christi apud Cantabrigienses, cujus usum mihi humanissime concessere Collegii ejus Magister et Socii.

Cant. Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notatus Mm. 1. 11.

Cott. Excerpta e MS. quodam Cottoniano, Barnesianæ margini in Bibliotheca Bodleiana adscripta.

E. Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notatus Nn. 3. 13.

F. Fragmentum Hecubæ in eodem volumine, a versu 712 ad finem cum E. plerumque consentiens.

G. Parisiensis, cujus lectiones quasdam enotavit amicus meus.

H. MS. Harleianus 5725. in Museo Britannico.

J. Harleianus 6300. ibidem.

K. Regiæ Societatis codex recentior, Kingio optimus vocatus.

L. MS. Ayscough. 4952. in Museo Britannico.

M. N. duo exempla in eodem volumine Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis, notato Nn. 3. 14.

Mosq. 1. 2. 3. 4. MSS. quatuor Mosquenses apud Beckium.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibliotheca Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones excripsit Musgravius.

R. Alter Regiæ Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΕΚΑΒΗ.

ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΙΔΕΣ ΑΥΤΟΥ.

ΕΚΑΒΗ.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπὼν, ἵν᾽ Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,

1. Locum hunc liberius vertit Poeta apud Ciceronem Tusc. I. 16. *Adsum atque advenio Acheronte vix via alta atque ardua.* Inter loca tragicorum, quæ Æschines pronunciando corruperit, hunc recenset Demosthenes de Corona, p. 571. ed. Tayl. Aperte ridet Aristophanes apud Athenæum XII. p. 551. B. *Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας Ἔτλη κατελθεῖν*; tectius vero ibidem III. p. 112. F. *Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον Λιπὼν, ἵν᾽ ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια.* (Sic recte Toupius Emend. ad Suid. P. I. p. 15. Aldi enim editio *Θεαρίων, ὃς ἀ.*) Totum distichon in usus suos convertit Menippus in Luciani Necyomantia, fingens se ab inferis rediisse. Christi Patientis conditor, vulgo dictus Gregorius Nazianzenus, qui hanc fabulam raro citat, hunc versum habet leviter mutatum 1506. ut et hunc cum sequenti 2021. 2022.

2. Quod me facturum ad Med. 6. tantum non promiseram, nunc feci, ut scilicet iota in textu scriptoris reddendo semper adscribam[π]. In notis tantam diligentiam neque ipse præstabo, neque ab operis exigam. Ut autem aliquod saltim utilitatis ex hac observatione consequatur Lector, exemplum unum apponam. Sciunt qui variis lectionibus expendendis operam aliquando dedere, quoties N et H commutentur. Archestratum Athenæi VII. p. 305. E. *κἂν ἰσόχρυσος ἔῃ*, citans Eustathius ad Od. T. p. 1872, 17=706, 8 legit *ἔνι.* In eodem Athenæo XIII. p. 599. D. *πορφυρένι* recte Viri docti in *πορφυρέῃ* mutarunt. Pratinas apud eundem XIV. p. 622. C. (ut conjicio ex p. 624. F.) *Σοὶ, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν, Ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει, καὶ μὰν ἀπαρθένευτον οὔτι ταῖς πάρος κεχρήμεθα πανῴδασιν ἀλλ᾽ ἀκήρατον Κατάρχομεν τὸν ὕμνον.* Cum MS. A. det *κεχρημεηανωδαισιν*, lege, *Καινὰν, ἀπαρθένευτον, οὔτι ταῖς πάρος Κεχρημέναν ᾠδαῖσιν.* Versum secundum include parenthesi, et junge *μοῦσαν καινὰν, κ.τ.λ.* In fine libri XV. p. 701. F. hæc præbet idem MS.

δίμυξον δὲ λύχνον εἴρηκε φιλυλλιος
σωκαὶ θρυαλλίδ᾽ ηνδενί.

Unde perfectissimus nascitur trochaicus: *Καὶ λύχνον δίμυξον οἴσω, καὶ θρυαλλίδ᾽, ἣν δέῃ.*

π. Ita scilicet scripserat Porsonus in ultima, quam ipse vivus curavit, Hecubæ editione; illam scribendi rationem, quam in nota argumento satis ingenioso defendit, per ceteras quoque fabulas, nisi mors luctuosa intervenisset, revocaturus. Jam vero, quoniam in hoc usu neque alios obsequentes habuit Vir doctissimus, neque ipse sibi omnino constat, (siquidem in notis communi utitur ratione,) visum est in hac editione fabulas omnes ad unam, eamque notissimam, normam redigere.

Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως,
Πριάμου τε πατρός· ὅς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν
κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ,
δείσας ὑπεξέπεμψε Τρωϊκῆς χθονὸς
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα, Θρῃκίου ξένου,
ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
πατήρ, ἵν', εἴ ποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καί με γῆς
ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα
οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι.
ἕως μὲν οὖν γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα,
πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωϊκῆς ἦσαν χθονὸς,
Ἕκτωρ τ' ἀδελφὸς οὑμὸς ηὐτύχει[ρ] δορὶ,

3. Dymantis, non Cisseos, filiam Hecubam facit Homerus, Il. Π. 718. Sed Euripidem sequitur Virgilius Æn. x. 705. Virgilium ceteri poëtæ Latini.

7. Θρηϊκίου Ald. Θρηϊκίας 36.

8. Aldus et codices Χεῤῥονησίαν et hic et infra 33. Verum cum Tragici nunquam ρρ pro ρσ, neque ττ pro σσ adhibeant, alteram formam, præeuntibus Brunckio et Beckio, reposui. Sic infra 270. ἧττον habet Aldus, licet idem mox 322. ἧσσον recte servet.

13. ὃ videtur cum Schol. Barocc. interpretandum, τὸ εἶναι νεώτατον, *quæ res scilicet*. Alii pro δι' ὃ accipiunt. Litem dirimeret MS. Harl. si ejus lectionem ᾧ amplecteremur, quam etiam habent Cant. Aug. 2. ὃ et ᾧ Schol. in M. Non equidem inficias iverim, ὃ et ἃ pro δι' ὃ et δι' ἃ interdum poni; sed alterum hic longe melius, meo judicio. Suppl. 163. Εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας· Ὃ δῆτα πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας. Ubi ὃ est τὸ σπεύδειν εὐψυχίαν ἀντ' εὐβουλίας. Iph. A. 469. Γῆμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὅς μ' εἴργασται τάδε. Optime Marklandus ὃ pro ὅς, id est, τὸ γῆμαι Πάριν[σ].

ρ. εὐτύχει Matthi. ex Herodian. Herm. p. 314. xxxviii. qui docet, verba quæ a diphthongo εὐ incipiunt, in temporibus præteritis εὐ servare; quæ vero ab αὐ, in ηὐ mutare.

σ. Pauca tamen exempla rem in medio relinquunt. Phœniss. 156. ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί. Ibid. 270-1. ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω λαβόντες, οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα. Aristoph. Eccles. 338. ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον. Quorum in primo ὃ valere possit τὸ ξὺν δίκῃ ἥκειν· in ceteris, δι' ὅ. In textu nemo dubitabit Porsoni interpretationem, τὸ εἶναι νεώτατόν με γῆς ὑπεξέπεμψεν, paullo esse duriorem. Cf. v. 6.

κλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρῃκὶ, πατρῴῳ ξένῳ,
τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας.
ἐπεὶ δὲ Τροία θ' Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται
ψυχὴ, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πίτνει[τ],
σφαγεὶς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου,
κτείνει με χρυσοῦ τὸν ταλαίπωρον χάριν
ξένος πατρῷος, καὶ κτανὼν ἐς οἶδμ' ἁλὸς
μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ
πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
ἄκλαυστος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν,

20. Ex Homerico adumbratum, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.

21. ἀπόλλυται habent Brunckii membranæ, Codex in Bibl. publ. Cantab. a prima manu, (quem alias voco M.) Thomas Magister v. ψυχὴ, Eustathius ad Iliad. E. p. 545, 29 = 413, 50. Λ. 850, 52 = 790, 38. N. 958, 59 = 939, 43. (N. B. Prior numerus editionis Romanæ, secundus Basileensis paginam notat.) Aldus et ceteri ἀπώλετο. Verum diversa tempora toties permiscent Tragici, ut hanc varietatem data opera quæsisse videantur.

22. In adjectivo πατρῴα continetur substantivum πατὴρ, quo refertur αὐτός. Simillimum exemplum præbet Sophocles Trachin. 259. ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν· τόνδε γὰρ μεταίτιον Μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους. Paullo diversa est forma, quæ sæpe alibi occurrit, et apud Isocratem Panathen. p. 273. A. B. τῆς δὲ ἡμετέρας ἔτι βασιλευομένης, ἐφ' ὧν καὶ πόλεμοι πλεῖστοι, καὶ κίνδυνοι μέγιστοι συνέβησαν. Hoc quoque imitati sunt Latini. Pacuvius Teucro apud Ciceronem de Oratore II. 46. *Neque* PATERNUM *adspectum es veritus,* QUEM *ætate exacta indigem Liberum lacerasti, orbasti, extinxti.*

23. αὐτός τε Aug. 1. 2.

28. ἄλλοτε eodem modo supprimit Sophocles Trach. 11. Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος Δράκων ἑλικτός· ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει Βούπρωρος.

31. Cum ἀΐσσω plerumque di-

τ. Ita rescripsi pro Porsoni πιτνεῖ ex Elmsleii monitu ad Herac. 77. Med. 53. Œd. Col. 1732. 1754. qui recte contendere videtur, ν in verbis hujusmodi non radicalis, sed servilis, ut aiunt, literæ vicem gerere. Ut igitur δάκνω, κάμνω, τέμνω, alia, radicem habent in aoristis ἔδακον, ἔκαμον, ἔτεμον, quæ omnia literam servilem, in præsenti sumtam, in aoristis abjiciunt; sic πιτνω, ab ἔπεσον vel ἔπετον formatum, nequit in aoristo inveniri. Quod si verum sit, jam ἔπιτνον, πίτνοντα, et similia non a πιτνῶ, sed πίτνω, derivantur.

τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησίᾳ
μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
πάντες δ' Ἀχαιοὶ, ναῦς ἔχοντες, ἥσυχοι
θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρῃκίας χθονός.
ὁ Πηλέως γὰρ παῖς, ὑπὲρ τύμβου φανεὶς,
κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικὸν,
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι.

syllabon sit apud Atticos poëtas, *ἀναίσσω* præfert Piersonus ad Mœrin, p. 301. Sed obstant duo loca, Æschyli Pers. 470. *Ἤϊξ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ.* Euripidis Iph. Aul. 12. *Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις;* Potius igitur quam hæc omnia mutemus, quod facit Piersonus, licentiæ paullum poëtis concedamus.

32. Mira locutio *τριταῖον φέγγος*, pro simplici *τρίτον.* Uno tamen exemplo se ipse Euripides defendit, Hippol. 275. *Πῶς δ' οὒ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;* Pro verbo "mira" melius fortasse dixissem, "insolita." Sed quis non jure miretur, hanc ipsam locutionem, *τριταίαν ἡμέραν*, usurpasse Arati Scholiasten ad Diosem. 57. p. 99. a. ed. Ox.? Hunc versum ob oculos habuit X. Π. 1779. 2016.

35. *πάντες τ'* Aug. 3.

38. 39. *στράτευμ' εὐθύνοντας*, ut Julianus Or. I. p. 29. A. *ἀκμῆτας τὸ στράτευμα.* Ubi Vir summus, D. Petavius, aliud agens, ut interdum fit, tentat *τοὺς στρατιώτας*, ex altero loco p. 24. A. *ταῦτα ὁρῶντες τὸ στράτευμα*, leniter correctus a Wyttenbachio Bibliothec. Crit. Vol. III. Part. II. p. 35. Mox *εἰναλίαν* Edd. et MSS. quod cum parum Atticum sit, Dawesio p. 196. Ed. Burgess. monenti paruerunt ultimi editores.

41. *λαβεῖν* omnes, quantum sciam, Edd. et MSS. Melius tamen videtur *λαχεῖν*. *Λαχεῖν γέρας* apud Homerum reperitur Il. Δ. 49. Ω. 70. Poëta apud Porphyrium de Abst. II. 58. *ὅστις ἐλπίζει θεοὺς Χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε.* Sophocles Aj. 825. ΑΙΤΗΣΟΜΑΙ *δέ σ' οὐ μακρὸν* ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ. Sic enim Aldus et Edd. vett. et MSS. meliores. Quod habet in margine Florentina secunda 1547, *λαβεῖν*, Triclinius recepit. Nec tamen negarim *λαβεῖν γέρας* bene Græcum, imo tragicum esse, ut Neoptolemus Andromachen *ἔλαβε γέρας*, Androm. 585. Sed hoc nihil ad rem. Ille enim eam *ἔλαβεν ἐξαίρετον*, Troad. 276. ut Casandram Agamemnon, 251: ceteri duces sortiebantur.

44. Sic Brunckius ex membr. quod numerosius certe quam Ald. et vulg. *τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ.* Et sic primo habebat Cant. nunc vulgatam e rasura.

δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται
μήτηρ, ἐμοῦ τε τῆς τε δυστήνου κόρης.
φανήσομαι γὰρ, ὡς τάφου τλήμων τύχω,
δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ·
τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην
τύμβου κυρῆσαι, κεἰς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν,
ἔσται· γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι
Ἑκάβῃ· περᾷ γὰρ ἥδ' ὑπὲρ σκηνὴν πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
φεῦ. ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
δούλειον ἦμαρ εἶδες, ὡς πράσσεις κακῶς,
ὅσονπερ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας[v] δέ σε
φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ.

ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
ἄγετ' ὀρθοῦσαι νῦν ὁμόδουλον,

53. ἀπὸ pro ὑπὸ emendavit Kingius, quem temere secutus eram. Musgravius primo conjicit πρὸ, deinde, cum, ut ait, σκηνὴν habeant quidam MSS. ὑπὲρ σκηνὴν præfert, id est *ultra*, ut ὑπὲρ τέρεμνα Orest. 1365. Quare nunc ex ejus conjectura ὑπὲρ adsumsi, σκηνὴν ex Cant. M. N. licet et σκηνῆς defendi possit[φ].

55. Cum φεῦ, εἶεν, ἔα, et talia extra versum sunt, plenam pono distinctionem; cum partem versus faciunt, aut nullam aut minorem.

60. τὴν ὁμόδουλον νῦν Aldus et plerique MSS. Editores nuperi νῦν ejecerunt; sed cum νῦν et πρόσθε rectius opponantur, inutilem articulum delere malui. Omittunt quidem νῦν Aug. 1. 2. L. perperam. Infra 797. Τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν

v. Bene interpretatur Musgrav. *malorum pondus, priori felicitati æquum, rependens:* σηκωτὴρ enim apud Hesych. valet, ἀναφορεὺς τοῦ ζυγοῦ, *examen trutinæ*. Conf. Æsch. Pers. 439.

φ. Matth. veterem lectionem revocat, ὑπὸ σκηνῆς. Idem infra, v. 60. rejecto νῦν legit τὴν ὁμόδουλον· recte, ut opinor. Quamvis enim vix assentior Viro doctissimo affirmanti orationem, articulo deleto, fieri solœcam; tantum tamen abest, ut cum Pors. inutilem cum putem, ut emphasin quandam in hujusmodi locutionibus addere videatur: (conf. τὴν τάλαιναν, τὸν ταλαίπωρον, &c. v. 25. et passim. Luc. xviii. 13. Ὁ Θεὸς, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ.) Facile autem, sequente πρόσθε, νῦν subauditur.

Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν·
λάβετε, φέρετε, πέμπετ',
ἀείρετέ μου δέμας,
γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι·
κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς
διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν
ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.
ὦ στεροπὰ Διὸς, ὦ σκοτία νὺξ,
τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω
δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθὼν,
μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
ἃν περὶ παιδὸς ἐμοῦ, τοῦ σωζομένου κατὰ Θρῄκην,
ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς, δι' ὀνείρων
εἶδον φοβερὰν ὄψιν,
ἔμαθον, ἐδάην.
ὦ χθόνιοι θεοὶ, σώσατε παῖδ' ἐμὸν,

δούλη σέθεν· Εὔπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα. Androm. 65. Ὦ φιλτάτη ξύνδουλε· σύνδουλος γὰρ εἶ Τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ τῇδε, νῦν δὲ δυστυχεῖ.

63. Ald. et MSS. quidam ἀείρατε. Omittunt μου δέμας B. δέμας Aug. 2. G. Mosq. 4. ed. King. Mox γερεᾶς R. et Eustath. ad Il. B. p. 249, 39 = 189, 19. sed numerosius esset γραίας.

65. Solenni errore σκίμπωνι Ald. et plerique MSS. Sed Aug. 2. Brunckii membr. C. R. Hesychius a Brunckio indicatus, et Eustathius ad Il. T. 1170, 48 = 1232, 39. Od. P. 1815, 11 = 624, 9. habent σκίπωνι. Locus Hesychii est: Σκίπων. βακτηρία, ῥάβδος. σκίπωνι χερός. βακτηρίᾳ χειρός. σκίπωνι Cant. et μ subscriptum.

69. αἴρομ' Ald. αἴρομαι Harl. et plures. ἀείρομαι alii. αἰωροῦμ' Cott.

70. Melius somniorum mater Nox, quam Terra diceretur. Vide igitur an transponendæ sint clausulæ, ὦ πότνια χθὼν, ὦ σκοτία νύξ. Quanquam enim vulgatam lectionem citant Scholiastes ad Aristophanis Ran. 1366. Eustathius ad Iliad. B. p. 173, 16=131, 23. Od. T. 1877, 53 = 713, 49. ipse tamen Aristophanes aliter legisse videtur, ubi δύστανον ὄνειρον—μελαίνης νυκτὸς παῖδα vocat. Sed nihil mutandum. Iph. T. 1271. νύχια Χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων. Ineptit Scholiastes, qui στεροπὰ Διὸς interpretatur *diei lux*, ut scilicet antitheton extundat.

74. Sic edd. King. Br. pro Πολυξένης.

75. εἶδον εἶδον γὰρ Ald. sed duas voces auctoritate membr. recidit Brunckius. εἶδον semel tantum M. N. a m. pr. R. alii.

ὃς μόνος, οἴκων ἄγκυρ' ἄτ' ἐμῶν,
τὴν χιονώδη Θρῄκην κατέχει,
ξείνου πατρίου φυλακαῖσιν.
ἔσται τι νέον·
ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.
οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος
φρίσσει, ταρβεῖ.
ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν
ἢ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες,
ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλᾷ
σφαζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνάγκᾳ,
οἰκτρῶς. καὶ τόδε δεῖμά μοι·
ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
φάντασμ' Ἀχιλέως·
ᾔτει δὲ γέρας, τῶν πολυμόχθων

78. Vulgo ἄγκυρά τ', copula ineleganter inserta. Reiskio auctore, aliter distinxi. J. habet ἄγκυρ' ἔτ', quod mihi quidem non placet. Sensus est, *Qui solus superstes familiæ meæ quasi anchora ejus, Thraciam nivalem habitat.* Huc pertinet, observante Viro docto, Suidæ locus: Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. ἄγκυρα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν, ἡ ἀσφάλεια. ὡς Σοφοκλῆς ἐν Φαίδρᾳ, καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ. Sophoclis locus est apud Brunck. Lexic. Soph. p. 47. Ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου. Mox πατρίου edidi, licet omnia exemplaria πατρῴου habeant. Cum enim Attici πάτριος et πατρῷος promiscue usurpent, cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus? Vide infra 1090.

86. Κασάνδραν dedit ex MSS. Kingius; sic enim Cant. N. et pro var. lect. M. Vulgo Κασάνδρας. Sed Helenum mortuum fingere in hac fabula videtur Euripides. Nihil vero opus est cum MSS. iisdem et quibusdam aliis καὶ pro ἢ legere. Recte enim infertur verbum plurale, sive duo singularia nomina conjunguntur, sive disjunguntur. Alcest. 367. Κατῆλθον ἄν· καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων, Οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων Ἔσχον[χ].

87. κρίνωσ' Ald. et MSS. Certe ego in nullo MS. vidi κρίνωσιν.

89. ἀνάγκᾳ ejicere vult Beckius. Fortasse variæ fuere lectiones, ἀνάγκᾳ, ἀνοίκτως. Optime procederent omnia, si sic legerentur: σπασθεῖσαν ἀνοίκτως· Καὶ τόδε δεῖμά μοι· ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας Τύμβου κορυφᾶς φάντασμ' Ἀχιλέως.

91. ἦλθ' membr. J. ἤλυθ' Ald.

χ. In Æsch. Suppl. 708-9. exemplum habes verbi singularis cum participio plurali ita positi: ἢ κήρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι, Ἄγειν θέλοντες.

τινὰ Τρωϊάδων.
ἀπ' ἐμᾶς οὖν, ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ.

Ἑκάβη, σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην,
τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσ',
ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένα
τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν·
οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένα
μέγα, σοί τε, γύναι, κῆρυξ ἀχέων.
ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
λέγεται δόξαι σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ
σφάγιον θέσθαι· τύμβου δ' ἐπιβὰς
οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη ξὺν ὅπλοις,

98. *δεσποσύνας* ed. Brunck.

100. In anapæstis neque nunquam neque semper Dorica dialecto utuntur Tragici. Ubi igitur in communi forma MSS. consentiunt, communem formam retinui; ubi codex unus aut alter Dorismum habet, Dorismum restitui. *ἀπελαυνομένα* hic ex Aldina reposui, Ἑλλάνων infra 116, et *ἀνάγκα* 1277, ex Harl.

102. *δορυθήρατος* Cant. H. N. varietate in his compositis usitata.

104. *αἰρομένη* pro var. lect. C. in textu Aug. 2.

107. Ἀχιλλεῖ Ald. ut et 127. Ἀχιλλείας, 140. Ὀδυσσεὺς, et mendosius supra 92. Ἀχιλλῆος. Cum simplici λ hic et 92. habet C. et 127. Mosq. I.

109. Omnes MSS. et edd. vett. magno consensu *ὅτε*. Primus *ὅτι* conjecit Canterus, quod probavit Musgravius, in textum intulerunt Brunckius, Ammonius et Beckius. Parum recte. Plus enim est, si quis simul et rem ipsam et rei tempus, quam si rem solam memorat. Οἶσθα hic idem est quod *μέμνησαι*. Infra Hecubæ roganti, Οἶσθ' *ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος*; Ulysses primo respondet, Οἶδα, deinde Μεμνήμεθα. Aristophan. Av. 1054. Μέμνησ' *ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας*; Vesp. 353. Μέμνησαι δῆθ', *ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς ὀβελίσκους, Ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος ἑάλω*; Οἶδ', *ἀλλὰ τί τοῦτ'*; Sophocles junxit Οὐ *μνημονεύεις ἡνίκα*—Χὤτ' *αὖθις*—Aj.1273—1283. Et ne quis putet in loco e Vespis *ὅτ'* pro *ὅτι* poni, discat vocalem in *ὅτι* nunquam a Comicis elidi: quod sæpe monuit ad Aristophanem Brunckius. Homer. Od. Π. 424. Ἠ *οὐκ οἶσθ' ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων*; In hac

τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας,
τάδε θωΰσσων·
ποῖ δὴ, Δαναοὶ, τὸν ἐμὸν τύμβον
στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες;
πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,
δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλάνων
στρατὸν αἰχμητὴν, τοῖς μὲν διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων·
ψ τὼ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηνῶν,
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
γνώμῃ δὲ μιᾷ ξυνεχωρείτην,
τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ, τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων

phrasi idem sunt, οἶδα, μέμνημαι, μνημονεύω. Athenæus VI. p. 241. E. ἀλλ' ἐγὼ μνημονεύω, ὅτε ὁ Κόρυδος ὀβολοῦ ἦν. Cicero Epist. ad Div. VII. 28. *Memini cum mihi desipere videbare.*

Ibid. ξὺν pro σὺν ediderunt Brunckius et Beckius, ubicunque per metrum et numeros licuit; quos et ego, non monito lectore, secutus sum.

115. συνέπεσε Ald. contra metrum. συνέπεσσε King. contra sensum. συνέπαισε est ex conjectura Musgravii. Æschylus Prom. 885. Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῆ Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. Ubi Scholiastes, τεταραγμένοι δὲ λόγοι, ὡς ἔτυχε, προσπαίουσι τῷ τῶν κακῶν κλύδωνι.

120. Sophocl. Aj. 210. a Musgravio laudatus: Παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος, Λέγ', ἐπεὶ σὲ λέχος δουριάλωτον Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας ω.

ψ. οἱ τοῦ Θησέως παῖδες, inquit Scholiastes, Ἀκάμας καὶ Δημοφῶν.

ω. Sed ibi ratio diversa; siquidem ἀνέχει cum participio conjungendum. Neque tamen ἀνέχων hic cum Musgravio *honorans* interpretandum videtur, sed potius simplicis ἔχων vice fungi. Soph. Œd. Col. 674. τὸν οἰνῶπ' ἀνέχουσα κισσόν.

ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων,
κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς,
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν,
μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων
δούλων σφαγίων οὕνεκ᾽ ἀπωθεῖν,
μηδέ τιν᾽ εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
στάντα φθιμένων, ὡς ἀχάριστοι
Δαναοὶ Δαναοῖς, τοῖς οἰχομένοις
ὑπὲρ Ἑλλήνων[a],
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
ἥξει δ᾽ Ὀδυσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,
ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὁρμήσων.
ἀλλ᾽ ἴθι ναοὺς, ἴθι πρὸς βωμοὺς,
ἷζ᾽ Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·
κήρυσσε θεοὺς, τούς τ᾽ Οὐρανίδας,
τούς θ᾽ ὑπὸ γαίας· ἢ γάρ σε λιταὶ

131. *κόπις* pro rhetore ex Lycophr. 763. 1464. citat Musgravius. Schol. Ven. ad Iliad. B. 199. *ἀλλὰ καὶ οἱ θρασεῖς κολακευόμενοι πτεροῦνται, μᾶλλον δὲ πληγαῖς ὑπείκουσιν. πῶς οὖν δήμῳ χαρίζεται ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τοὺς τραγικούς;* Ubi male *ἐπαίρονται* pro *πτεροῦνται*, sed recte *δημοχαριστὴς* pro *δήμῳ χαρίζεται* habet codex præstantissimus, quem mecum benevole communicavit antiquæ artis reliquiarum spectator elegantissimus, Carolus Townleius.

141. Ald. et plerique MSS. *μαζῶν*. Ex membr. *μαστῶν* dedit Brunckius, hinc Magistri præceptum confirmans. Et sic plane G. M. R. Codex Vitebergensis, continens Hecubam usque ad 274, a Zeunio collatus. In epigrammate, ubi *μαζὸν* post alios edidit Brunckius Analect. T. III. p. 73. Suidas v. *κόρυμβοι* habet, "Η *μαστὸν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης*.

146. *γαῖαν* Edd. et MSS. contra metrum. Hippolyt. 197. Κ*οὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας*. Et ibi Brunckii membranæ habent *γαῖαν*. Pro *ὑπὸ γαῖαν* Aug. I. *ὑπογαίους*.

---

a. Sup. v. 116. Ἑλλ*άνων*. Qua de re vide Porsoni regulam ad v. 100. Ipse igitur nihil mutavi; neque mutavit Schæferus: nequeo tamen summi critici inconstantiam non mirari, qui in aliis talibus MStorum auctoritatem nullam esse affirmat; in his vero tam dulcem varietatem e MSS. eruit. Vix sane crediderim in eodem systemate Ἑλλ*ήνων* et Ἑλλ*άνων* Euripidem usurpasse. Matthiæus utrobique Ἑλλ*ήνων*, ut et v. 100. *ἀπελαυνομένη*.

διακωλύσουσ᾽ ὀρφανὸν εἶναι
παιδὸς μελέας, ἢ δεῖ σ᾽ ἐπιδεῖν
τύμβου προπετῆ φοινισσομέναν
αἵματι παρθένον ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.
ΕΚ. οἲ ᾽γὼ μελέα, τί ποτ᾽ ἀπύσω;
ποίαν ἀχώ; ποῖον ὀδυρμόν;
δειλαία δειλαίου γήρως,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ὤ μοι μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα,
ποία δὲ πόλις;
φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν,
στείχω; ποῖ δ᾽ ἥσω; ποῦ τις θεῶν,

147. *ὀρφανὰν* Ald. et MSS. plerique. Sed *ὀρφανὸν* C. Lib. P. et Scholiastes, qui male comparat *ἀργὸς* in feminino: nulla enim alia hujus verbi forma apud Atticos exstat. Vide Kusterum ad Aristoph. Nub. 53. Similior forma est *στεῤῥὸς* infra 296, *γενναῖος* 590.

150. Mos erat apud veteres virginibus plurimum auri gestare. Homerus Il. B. 872. Ὃς *καὶ χρυσὸν ἔχων πολεμόνδ᾽ ἴεν, ἠΰτε κούρη.* Aristoph. Av. 671. Ὅσον *δ᾽ ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος.* Sed longe aptissimus locus est Lycophronidis apud Athenæum XIII. p. 564. B. *οὔτε παιδὸς ἄῤῥενος, οὔτε παρθένων τῶν χρυσοφόρων, οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων καλὸν τὸ πρόσωπον.* Cujus indicium debemus Gilberto Wakefield. Diatrib. extemporal. in Hecub. p. 14.

155. Hesychius: Τᾶς *οὐ τλατᾶς· τῆς οὐχ ὑπομονητῆς.* Τᾶς *οὐ φερτᾶς· τῆς οὐ φορητῆς.* Ubi cum omnia Musurus ita recte emendasset, pristinos errores nuper revocare voluit Schowius.

157. *ἀμύνῃ* edidit Musgravius. *ἀμύνῃ* quidem MSS. non pauci, sed *ἀμύνει* Ald. cum aliis. Cum *γέννα* secundam alibi semper, ni fallor, corripiat, cur hic producat? Legendum igitur videtur *γενεὰ*, et *γένν᾽* infra 189. cum Kingio.

161. Pro *ποῦ* Reiskius et Musgravius *πόδα* conjecere, distinguentes, *ποῖ δ᾽ ἥσω πόδα; τίς θεῶν*, quod recepit Brunckius. Sed Dionysius Halicarnassensis de Struct. Orat. T. II. p. 29, 8. ed. Hudson. hæc habet: Σπονδεῖος *ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν. παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε,* Ποίαν *δῆθ᾽ ὁρμάσω, ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν;* Ubi Uptonus apte confert nostrum locum et alterum infra 1043. Si igitur hunc locum respexit Dionysius, legebat fortasse, Ποίαν, *ἢ ταύταν, ἢ κείναν,* Στείχω; *ποίΑΝ δῆΘΟΡΜΑσω;* Ποῦ *(μοι) τις θεῶν,* Ἢ *δαίμων ἐστὶν ἀρωγός;* Sed utut hæc sunt, dele *κείναν ἢ ταύταν*, e varia lectione nata.

ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες,
ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ', ἀπ-
ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι
βίος ἀγαστὸς ἐν φάει.
ὦ τλάμων, ἄγησαί μοι,
πούς, ἄγησαι τᾷ γραίᾳ
πρὸς τάνδ' αὐλάν. ὦ τέκνον, ὦ παῖ
δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ',
ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος
αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῇς,
οἵαν, οἵαν
ἀΐω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἰώ. μᾶτερ, μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
καρύξασ' οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν,
θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;
ΕΚ. ὤ μοι, τέκνον.
ΠΟΛ. τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά.
ΕΚ. αἶ, αἶ, σᾶς ψυχᾶς.
ΠΟΛ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
δειμαίνω, δειμαίνω, μᾶτερ,
τί ποτ' ἀναστένεις;

162. ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός Ald. et plures MSS. Quod editur, unus habet Kingii; Brunckius ex conjectura edidit ἢ τίς δ. ἐπ. Musgravius mavult, ἢ δαίμων νῷν ἔτ' ἀρωγός; Cant. habet, ἢ δαιμόνων ἐπαρωγός; sed ἐστ' ἀρωγός ex emendatione ejusdem manus; unde et ἐστὶν ἀρωγός facere possis. ἔσται addit N.

167. τλᾶμον Ald. τλάμων ed. King. C. J. Lib. P. et Harl. M. a manu pr. uterque.

169. Aristoph. Nub. 1164. ὦ τέκνον, ὦ παῖ παῖ. ἔξελθ' οἴκων, ἄϊε σοῦ πατρός. Ubi Schol. MS. in Bibl. publ. Cant. Nn. 3. 15. ἐνταῦθα παίζει τὸν Εὐριπίδην. τοῦτο γὰρ ἐκείνου ἀπὸ τοῦ τῆς Ἑκάβης δράματος.

172. ἴδῃς Ald. εἴδῃς edd. King. Musgr. Brunck. Beck. accentu male posito.

176. κηρύξασ' Ald. Alterum membranæ et Mosq. 1.

179. τί μοι M. Alterum μοι omittunt M. N.

180. ψυχᾶς πέρι multi MSS. ex 174. vel 195.

ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον
μελέας ματρός.
ΠΟΛ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;
ΕΚ. σφάξαι σ' Ἀργείων κοινὰ
ξυντείνει πρὸς τύμβον γνώμα
Πηλείδα, γέννα[β].
ΠΟΛ. οἴ μοι, μᾶτερ, πῶς φθέγγει
ἀμέγαρτα κακῶν;
μάνυσόν μοι, μάνυσόν μοι, μᾶτερ.
ΕΚ. αὐδῶ, παῖ, δυσφήμους φάμας·
ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι
ψήφῳ τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς.
ΠΟΛ. ὦ δεινὰ παθοῦσ', ὦ παντλάμων,
ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς,
οἵαν, οἵαν αὖ σοι λώβαν
ἐχθίσταν ἀῤῥήταν τ'
ὦρσέν τις δαίμων;
οὐκέτι σοὶ παῖς ἅδ'· οὐκέτι δὴ
γήρᾳ δειλαία δειλαίῳ
ξυνδουλεύσω.
σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐρειθρέπταν,

187, 8. Ald. κοινᾷ γνώμᾳ. Alterum habet Lib. P. cum aliis.

190. φθέγγεις Mosq. 4.

196. παντλᾶμον Ald. et multi MSS. Correxit Brunckius, et sic Mosqu. 1. et a prima manu G.

202. Ald. δειλαίῳ δειλαία. Transposui auctoribus Aug. 1. 2. Harl. L. et tribus Mosqq.

204. Specie levem, re gravissimum errorem reliqueram, οὐριθρέπταν. Recte οὐρειθρέπταν N. In Aristoph. Av. 277. Τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης; quod edidit Brunckius, habet MS. Ravennas, ὀριβάτης, sed est contra linguam. Fortasse legendum ἆρ', ut ὄρνις sit glossa, et distinguendum post ἄτοπος. Sic paullo infra 336. ὄρνιν male irrepsit: Πρὸς μὲν οὖν τὸν ὄρνιν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος. Cum enim ὄρνις semper secundam producat apud Aristophanem, legendum ope Suidæ, ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστὶν ὕστερος λόγος.

β. Cum γέννα pro vocativo acceptum paullo durius est, legit Matth. Πηλείδα γέννᾳ, ut sit constructio, κοινὴ γνώμη τῶν Ἀργείων συντείνει τῇ τοῦ Πηλείδου γέννᾳ σφάξαι, κ. τ. ἑ. sed et hoc durum.

μόσχον, δειλαία, δειλαίαν
εἰσόψει χειρὸς ἀναρπασταν
σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ
γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον,
ἔνθα νεκρῶν μέτα
ἁ τάλαινα κείσομαι.
σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου,
κλάω πανοδύρτοις θρήνοις·
τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ',
οὐ μετακλάομαι· ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

ΧΟ. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδὸς,
Ἑκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γύναι, δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ,

206. ἐσόψει Ald. et 207. σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ'. Brunck. ex membr. σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ', quod vereor ut sit Græcum; certe conflatum est ex duabus lectionibus ab hæsitante librario, λαιμότομον et λαιμότμητον.

208. σκότῳ King. et MSS. quidam.

211. Tres MSS. quibus adde M. pro var. lect. N. in textu, habent δυστάνου βίου, unde fortasse legendum, δύστανε βίου. Etiam hic duplex lectio olim fuisse videtur, in aliis scilicet, καὶ σ', ὦ μᾶτερ, in aliis, σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ. Sed ὦ Aldus et MSS. fere omnes nesciunt.—Edidi Σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου[γ]. Mox concinnius esset θρήνοις πανοδύρτοις.

215. Ut legitimam clausulam habeat hoc systema, emendat Musgravius, ξυντυχίᾳ κρείσσον' ἔκυρσε. Sed cur tantus illegitimo systemati habeatur honos, equidem nescio. Si quid mutandum, legerim ξυντυχίᾳ κρείσσονι κύρσει, cui non parum favet lectio L. in versu præcedente, μετακλαύσομαι. Quidam MSS. ἐκήρυσσεν. Versum, ut editur, citat Eustathius ad Il. Ω. p. 1363, 57 = 1502, 2.

Cum in duobus systematibus partim e conjectura, partim codicis K. auctoritate, sæpius ab Aldo discesserit Kingius, breviter præcipuas varietates notabo. v. 60. τὴν δ. omisso νῦν.—69. οὑτωσὶ et sic B.—72. τὰν in fine: mox 74. Πολυξείνης et εἶδον habet inter φίλης et θυγατρὸς, deinde legit, εἶδον γὰρ Φ.—90. Post οἰκτρῶς addit καὶ μὴν—155. καὶ δουλείας—156. οἴμοι οἴμοι (sic).—161. ποῦ τις θεὸς,—164. ἐνεγκοῦσαί μοι—166. ἐν φάει ἀγαστός. Bellus sane Ithyphallicus cum isto hiatu.—168. ἄγησαί μοι—174. περὶ Σᾶς ψυχᾶς αἰῶ φάμαν.—175. ἰὼ delet et ὦ 184.—180. αἶ quater.—187, 8. κοινᾷ τις

γ. Prius scil. ediderat, καὶ σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε.

ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· ἀλλ' ὅμως φράσω.
ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην
σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου·
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπιστάτης
ἱερεύς τ' ἐπέστη τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.
οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ,
μήτ' εἰς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί·
γίγνωσκε δ' ἀλκὴν καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν. σοφόν τοι κἀν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν.
ΕΚ. αἶ, αἶ· παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,
πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός.
κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνησκον, οὗ μ' ἐχρῆν θανεῖν·
οὐδ' ὤλεσέν με Ζεὺς, τρέφει δ', ὅπως ὁρῶ
κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἡ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους
μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια
ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν,
ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.
ΟΔ. ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
ΕΚ. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,

—γνώμᾳ—190. οἴμοι μοι μᾶτερ,—192. μᾶτερ delet et τᾶς 195.—199. Pro his ἀῤῥήταν tantum.—207. τᾶς σᾶς, ἀπολαιμότομόν τ'—208. τῷ τᾶς γᾶς ὑ. σκότῳ·—212. θρήνοισιν·—215. κρείσσων συντυχί' ἐκύρησεν. elisione non permissa.

219. κραθεῖσαν inepte Schol. κυρωθεῖσαν Mosq. 1. quod, deleto articulo, probum esset.

225. δράσεις Ald. et plerique MSS. sed Lib. P. codex Viteberg. apud Reisk. δρᾶσσον, levi errore pro δρᾶσον, quod confirmant Gregorius p. 8. et Scholiastes, cujus hæc verba sunt: οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὁριστικῶν. Μένανδρος· Οἶσθ' ὅ τι ποίησον, ἀντὶ τοῦ ὅ τι ποιήσεις. τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ Εὐριπίδης, οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ἀντὶ τοῦ δράσεις, ἐξήνεγκεν. MS. E. primo δράσεις habuit; deinde ab eadem manu δράσων, errore pro δρᾶσον, ut liquet e scholio marginali, ubi Menandri et Aristophanis loca citantur. Pro var. lect. δρᾶσον Aug. 3. Codex B. notat, τινὲς γράφουσι δράσον.

228. τι edd. MSS. et Stob. p. 23. sed τοι habent Aug. 2. Eumathius de Ismeniæ et Ismenes amoribus IV. p. 144. et hanc particulam in gnomis amant Tragici.

δυσχλαινίαις ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;
ΟΔ. οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
ΕΚ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη, καὶ μόνῃ κατεῖπ' ἐμοί[δ];
ΟΔ. μεμνήμεθ' εἰς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
ΕΚ. ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν;
ΟΔ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξας δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
ΟΔ. πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.
ΕΚ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
ΟΔ. ὥστ' εἰσορᾷν γε φέγγος ἡλίου τόδε.
ΕΚ. οὔκουν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν,
ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες, οἷα φὴς παθεῖν,
δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ', ὅσον δύνᾳ;
ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους

241. Videtur legendum *φόβου*. Musgrav. *δόλου*. Illud si probas, ad supplicem refer; si hoc, ad speculatorem. In Med. 265. *φόνου* dedit Aldus, licet alterum præbeant MSS. Lascaris, Stobæus et Scholiastes Sophoclis. In versu præcedente si cui copula prior displiceat, pro *δυσχλαινίᾳ τ' ἄ.* legat *δυσχλαινίαις ἄμορφος*, quod elegantius est, et ab ipso Euripide usurpatum Hel. 424.

246. Pro *ἐνθανεῖν γε* conjicit *ἐντακῆναι* Brunckius.

247—250. In Ald. et MSS. plerisque hi versus ita ordinantur; γ' δ' α' β'. Sed Codex Viteberg. ordinem, quem vides, habet, probante Zeunio, quem nunc secutus sum. Eodem modo videtur habuisse G. licet ex eo notetur hic ordo; 3, 4, 2, 1.

249. *σ'* omittit Ald. sed habent Harl. MS. Reg. Soc. K. et complures alii.

250. *γε* om. Ald. Alii *νῦν*, alii *δὴ* addunt, sed *γε* habent Aug. 1. 2. 3. B. Harl. tres Mosq. Kingii MS. Reg. Soc. et septem alii quos ipse contuli.

253. Magis Attica forma *δύνᾳ*, quam nunc reposui pro *δύνῃ*. Schol. ad Il. Ξ. 199. in codice Townleiano: *δαμνᾶ· οἱ μὲν ὁμοίως τῷ πειρᾶ ἐμεῖο γεραιὲ· οἱ δὲ δώριον αὐτὸ ἀπὸ τοῦ δάμναμαι· οὕτως Ἀρίσταρχός φησιν ἐπίστα* (l. *ἐπίσται*) *δύναι· ὅλον δὲ ἐπίστασαι*:—Schol. ad Od. Λ. 220. in MS. Harl. 5674. *πειρᾶ ἐμεῖο γεραιὲ καὶ ἐκφωνουμένου τοῦ ῑ. ὡς τὸ δύναι παρ' ἀττικοῖς*:—

254, 5. Eustath. ad Od. Θ. p. 1593, 47 = 304, 46. ubi respicit Soph. Aj. 523.

δ. Interrogandi signum, Schæfero jubente, reposui; neque est, cum præterita ita recolligentes frequentant eam Tragici, cur hæc clausula sola careat. Anglice suppleres, *Did she not?*

ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθ' ἐμοὶ,
οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι
εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;
πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν
πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων,
εἰς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;
ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν.
Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρὴ[e] τάφῳ προσφάγματα·
κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν, εἰς Τροίαν τ' ἄγει.
εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν,
κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε.
ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη,
ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἧσσον εὑρέθη.
τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον·
ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῄς, χερὸς

260. χρῆν Ald. et MSS. quod rectum videtur, si pro χρῆναι sumatur cum Eustathio ad Od. K. p. 1547, 37 = 381, 45. χρεῶν ed. Brunck. Iterum Eustath. ad Il. I. p. 751, 54 = 652, 32. καὶ τὸ χρῆναι δὲ ἀπαρέμφατον, ὃ καὶ χρῆν μονοσυλλάβως λέγεται παρά τε Εὐριπίδῃ καὶ Σοφοκλεῖ. Deinde ἀνθρωποσφαγεῖν pro ἀνθρωποκτονεῖν plures MSS. Eustath. Thomas Magister v. χρῆν. Sed ἀνθρωποκτονεῖν Eustath. ad Il. T. p. 1179, 38 = 1244, 53.

263. Male Canterus τίνει, quod esset, *pœnas ob cædem luit*: τείνει est *dirigit*, metaphora ab arcu sumta. In Æschyli loco Choëph. 649. τείνει μύσος Ald. Robortell.

265. πρόσφαγμα Ald. προσφάγματα edd. recentes, quod confirmant Harl. Kingii MS. Reg. Soc. et septem alii. Ammonius autem, vir metri callentissimus, Aldinam lectionem reduxit. πρόσφαγμά τι sine causa conjicit Beckius. Vide ad Orest. 1051.

268. ὑπερβάλουσαν J. Voluit ὑπερβάλλουσαν cum Aug. 1. Quod per se quidem bonum est, sed e glossa. ὑπερφέρειν pro *excellere* Sophocl. Œd. T. 381. C. 1007. Aristarchus Stobæi Ecl. Eth. p. 171. ed. Grot. Herodotea loca IV. 74. VIII. 138. 144. IX. 96. congessit Portus. Eodem sensu προφέρειν Med. 1088.

e. Quod ad Herac. 959. proponit Elmsleius, χρῆν, certe melius est: valeret autem Anglice, *He ought to have asked.*

καὶ τῆσδε γραίας, προσπίτνων, παρηΐδος.
ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγὼ,
χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς,
μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἅλις.
ταύτῃ γέγηθα κἀπιλήθομαι κακῶν·
ἥδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχὴ,
πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ.
οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεὼν,
οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι·
τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο.
ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με,
οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατὸν
παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
γυναῖκας, ἃς τοπρῶτον οὐκ ἐκτείνατε
βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ᾠκτείρατε.
νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν

274. γεραιᾶς Ald. Fortasse legendum cum Mosq. uno, τῆς γεραιᾶς.

279. Orest. 66. Ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.

280. Simillimam ex alia Euripidis fabula sententiam habet Alexander Rhetor. p. 578, 2. ed. Ald. Ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν· ἥδε μοι τροφὸς, Μήτηρ, ἀδελφὴ, δμωῒς, ἄγκυρα, στέγη.

282. χρὴ Edd. et MSS. δεῖ dedit Brunckius ex conjectura, propter χρεὼν in vicinia. Eadem de causa 969. χρὴ in δεῖ mutavit. Quis post hæc credat in Bacch. 507. (515), quam fabulam una cum Hecuba edidit, relicturum fuisse Brunckium, ὅτι γὰρ μὴ χρεὼν, οὔτοι χρεὼν Παθεῖν? χρὴ habet etiam Stobæus p. 435. ed. Grot. qui præterea τὸν κρατοῦντα, sed vulgata melior.

283. πράττειν MSS. non pauci. Mox pro οὐκ εἴμ' ἔτι J. οὐκέτ' εἰμὶ habet, δούλη σέθεν Harl. Barocc. 37. prave ex 797. πράττειν et οὐκ εἴμ' ἔτι Stobæus.

287. Et hic et infra 508. 519. Ἀχαϊκὸς ediderunt Brunckius et Beckius, qua ratione impulsi, nescio. Atticum est alterum, in quo MSS., certe plerique, consentiunt. Nam viri optimi Francisci Oudini, qui in Misc. Obs. Nov. Vol. v. p. 431. α in his verbis corripi contendit ex Attico isto *Judaïcum* apud Juvenalem xiv. 101. nulla ratio habenda est.

293. λέγῃ omnes edd. vett. et

πείσει· λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν
κἀκ τῶν δοκούντων[ζ] αὑτὸς οὐ ταυτὸν σθένει.
ΧΟ. τίς ἐστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

MSS. cum Gellio XI. 4. et Stobæo p. 173. Sed λέγῃς tacite correxit Muretus Opp. Tom. III. p. 593. quod docti plerique probarunt. Cum enim personam circumlocutione significant Græci, quam citissime ad ipsam personam revertuntur. Homerus igitur nunquam ait, Βίη Ἡρακληείη, ἥπερ, sed βίη Ἡρακληείη, ὅσπερ. Exstat quidem Il. T. 415. Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, Ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, sed Τόνπερ ἐλαφρότατον præbet Scholiastes Apollonii Rhodii II. 276. Sic paullo ante Hecuba, cum dixisset φίλον γένειον, intulit, ἐλθὼν, non ἐλθόν. Qui λέγῃ cum τὸ ἀξίωμα construunt, Euripidem Italorum vel Gallorum hodiernorum idiomate uti volunt. *Si* VOTRE GRANDEUR *savoit lire,* ELLE *verroit bientôt, qui je ne* LUI *ai rien dit, que de veritable.* Alia ratione vulgatam defendit Heathius, ut scilicet λέγῃ sit mediæ vocis. Sed exempla aliena affert ex Homero: nunquam λέγομαι pro λέγω dicunt Attici. In Sophoclis loco Œd. C. 1186. λέξεται est passivum, ut semper apud Tragicos. Photius MS. Λέξεται. λεχθήσεται. Confer infra 895.

294. πείθει Aug. 1. Brunckii membr. et Harl. quod tempus convenit cum νικᾷ Gellii. MS. E. quoque πείθει habet, sed in rasura. Si hanc lectionem præfers, verte, *vincere solet*, non *vincet*. Hos tres versus ita reddidit Ennius: *Hæc tu etsi pervorse dices, facile Achivos flexeris; Nam opulenti quum loquuntur pariter atque ignobiles, Eadem dicta eademque oratio æqua non æque valet.*

295. αὐτὸς sine articulo non valet *idem*, sed *ipse*. ὡὐτὸς igitur citat H. Stephanus in Præfatione ad Thesaurum Linguæ Græcæ. Edidi autem αὑτὸς ex Dawesii præcepto et analogiæ rationibus. ὁ αὐτὸς citat Eustathius ad Il. B. p. 209, 10 = 158, 25. et alibi.

296. Οὐκ ἔστιν Ald. et MSS. Sed τίς habet Gregorius de Dialectis p. 26. Sæpe interrogativam expulit negativa. Vide ad Orest. 792.

298. Primo θρήνοις, deinde γλήνους conjicit Musgravius. Nihil opus. Tales pleonasmi apud Tragicos abundant, et interdum reciprocantur, ut Noster Troad. 609. dixit θρήνων ὀδυρμοί. Sic κοίτας λέκτρον Med. 436. λέκτρων κοίτας Alc. 946. Singulare est Sophocleum Ant. 424. ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος. Præterea γλήνους metrum vitiaret. Dawesius canonem paullo temerius, ut solet, statuit, nullam syllabam a poëta scenico corripi posse, in qua concurrant consonantes βλ, γλ, γμ, γν, δμ, δν. Hæc regula, plerumque vera, nonnunquam ab Æschylo, Sophocle, Aristophane violatur, ab Euripide, credo, nunquam. In Med. 1252. si tamen

ζ. Vere observavit Schæf. hunc usum participii δοκῶν pro ἔνδοξος, δόξαν ἔχων, esse perrarum; et solum participium, non verbum, ita usurpari, quod idem verum est de ἔχων *dives*, et, opinor, βλέπων *vivus*. Vid. v. 311. et S. Paul. ad Galat. II. 2, 6.

ΟΔ. Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ[η]
τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.
ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ ηὐτύχουν,
σώζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω.
ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἁλούσης, ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ
μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.
οὔκουν τόδ' αἰσχρὸν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἤν τις αὖ φανῇ

sanus est, Choricæ licentiæ concedendum ἔβλαστεν. Troad. 1261. ἐλπίδας ἔν σοι κατέγναψε βίου, lege κατέκναψε. Electr. 1021. corruptum credo.

309. Verte, *Dignus Achilles, qui a nobis honorem accipiat.* Alcest. 440. ἀξία δέ μοι Τιμῆς. Aristoph. Ach. 633. Φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητής. Pac. 918. Πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς ἐγώ. Quæ duo Aristophanis loca male sollicitavit Dawesius, et in priore obsequentem habuit Brunckium[θ].

312. ὄλωλε. Brunckius ex membr. edidit ἄπεστι.

η. Idem fere valet quod τῷ θυμοῦσθαι, *præ ira.* Qui participii usus frequentissimus est apud Thucydidem: ἐν τῷ τοιῷδε ἀξιοῦντι, III. 43. *dum res ita æstimatis:* τοῦ ὑπαπιέναι πλέον ἢ τοῦ μένοντος, V. 9. Porro in vocibus affectus animi denotantibus simplex dativus vim exserit genitivi cum præpositione: τῷ θυμοῦσθαι igitur idem est quod ὑπὸ τοῦ θυμοῦσθαι, ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Deinde μὴ ποιοῦ non vertendum est, *ne reddas,* quod esset μὴ ποίει, sed, *ne existimes.*

θ. Non abs re fuerit vocis ἄξιος cum dativo adhibitæ usum paucis exemplis illustrare. In priore Aristophanis loco, Ach. 633. (608.) sensus est vel, *deserving of many good things at your hands*, vel *potius*, *worth many good things to you.* Similiter in altero, Pac. 918. Sic Pac. 884. πολλῶν ὑμῖν ἄξιος. Nub. 467. πολλῶν ταλάντων ἄξια σῇ φρενί. Conf. Plut. 877. Paullo aliter Ach. 205. τῇ πόλει γὰρ ἄξιον (*worth while*) ξυλλαβεῖν. Sic, ut videtur, ib. 8. ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι, sententia abrupta, e Telepho. Av. 548. ζῆν οὐκ ἄξιον ἡμῖν, *It is not worth* (while) *for us to live.* Nub. 1057. τί σοι ζῆν ἄξιον; Eur. Orest. 1151. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ, *for all women to hate.*

στρατοῦ τ' ἄθροισις πολεμίων τ' ἀγωνία;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι,
τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῂς, τάδ' ἀντάκουέ μου.
εἰσὶν παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι
γραῖαι γυναῖκες ἠδὲ πρεσβῦται σέθεν,
νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι,
ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
τόλμα τάδ'. ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
τιμᾷν τὸν ἐσθλὸν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν.
οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους φίλους
ἡγεῖσθε, μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
θαυμάζεθ', ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
ΧΟ. αἶ, αἶ· τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πεφυκέναι,
τολμᾷν θ' ἃ μὴ χρὴ, τῇ βίᾳ νικώμενον.

318. *σμικρὸν* non pauci MSS. librariis aut credentibus priorem in *σμικρὸς* corripi, aut anapæsto in secunda sede non offensis. Sic infra 336. *τινα* pro *τι* Cant. J. Sed *σμίκρ'* Eustathius ad Iliad. Δ. p. 426, 16 = 351, 49. *ὃς ζῶν μὲν αὐτάρκως ἔχει καὶ ἐπὶ μικροῖς.*

319. *ἀξιοῦν* absolute positum pro *honorare*, ut Heraclid. 921. Sophocl. Aj. 1114. *οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.* Locum hunc laudans Eustathius ad Il. H. p. 666, 46 = 535, 12. K. 801, 53 = 720, 16. habet *στεφανούμενον*, utpote, opinor, ætati suæ familiarius, quanquam sumere poterat ex hac fabula supra 126. Glossa etiam in Cant. *τιμώμενον, στεφόμενον.* Locum sine varietate citat Thomas M. v. *ἀξιῶ.*

323. "Homericum *ἠδὲ* (ait Valckenaerius ad Phœniss. 1683.) non erat Attico obtrudendum Tragico." Non meminerat Vir summus se locum ex Herc. Fur. 30. *'Αμφίον' ἠδὲ Ζῆθον ἐκγόνω Διός*, supra laudasse ad Phœniss. 609. (615.)

328. *δὴ* Edd. recentes, *δὲ* ex Ald. et MSS. reduxi.

331. *εὔχητ'* Priscian. Aldi p. 228. b. Omittit Putschius p. 1170.

332 *πέφυκ' ἀεὶ* vulgo, et Stobæus LXII. p. 237. *πεφυκέναι* Ald. et plures MSS. cum Eumathio VIII. p. 301. Sed omnes mox *τολμᾷ*, cui literulam addidi. Facillime enim *ν* omittitur, cum in MSS. sæpe per tenuem lineolam significetur. Deinde *κρατούμενον* Stobæus et pro var. lect. J.

ΕΚ. ὦ θύγατερ, οἱ 'μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
φροῦδοι μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου·
σὺ δ', εἴ τι μείζω δύναμιν, ἢ μήτηρ, ἔχεις,
σπούδαζε, πάσας, ὥστ' ἀηδόνος στόμα,
φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ,
καὶ πεῖθ'· ἔχεις δὲ πρόφασιν· ἔστι γὰρ τέκνα
καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
ΠΟΛ. ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα, καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.
θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία,
ὡς ἕψομαί γε, τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν,
θανεῖν τε χρῄζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακὴ φανοῦμαι καὶ φιλόψυχος γυνή.
τί γάρ με δεῖ ζῆν, ᾗ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου·
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι·

334. οὑμοὶ Ald. pro quo οἱ 'μοὶ Brunckius, et ita Harl. neque in re levis momenti refragatus sum. Sed utrumque rectum puto, hoc per elisionem fieri, hoc per crasin.

335. ῥιφθέντες mavult Brunckius, propterea quod aoristum primum præferre solent Tragici. Et ῥιφθέντες quidem habet E. sed θ partim eraso.

343. τοὔμπαλιν Ald. ἔμπαλιν MSS. multi et Eustathius ad Il. A. p. 129, 14=97, 31. nullo ad sensum discrimine, ad numeros maximo. Quid velim, melius fortasse intelligetur, si dicam, paucissimos apud Tragicos versus occurrere similes Ionis initio, Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν. Cf. not. ad Phœniss. v. 1419.

345. Corrupte citat Priscianus Aldi XVIII. p. 230. a. 37. sincere p. 226. b. 34. Neutrum locum in Putschii editione reperies.

346. γε (pro σοι, quod Aldus habet) ex membran. dedit Brunckius. σε habet N. et σοι suprascriptum. Nempe γε primo in σε, deinde σε propter constructionem in σοι mutatum. Imitatione sua γε confirmat Cleanthes apud Epictetum Enchir. 77. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ σύ γ', ἡ πεπρωμένη, Ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος· Ὡς ἕψομαί γ' ἄοκνος· ἢν δὲ μὴ θέλω, Κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἧσσον ἕψομαι. Fortasse melius scripsisset uterque, Κακὸς (κακὴ) φανοῦμαι, κοὐδὲν ἧσσον ἕψομαι.

352. γάμου Ald. γάμων Brunckii membr. MS. Reg. Soc. M. N.

δέσποινα δ' ἡ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἦν
γυναιξὶ, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
ἴση θεῇσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη; πρῶτα μέν με τοὔνομα
θανεῖν ἐρᾷν τίθησιν, οὐκ εἰωθὸς ὄν·
ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
τύχοιμ' ἄν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
τὴν Ἕκτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν·
προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ἐφεστάναι,
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·
λέχη δὲ τἀμὰ δοῦλος ὠνητός ποθεν
χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
οὐ δῆτ'· ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλεύθερον
φέγγος τόδ', Ἅιδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας.
ἄγ' οὖν, Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων·
οὔτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος παρ' ἡμῖν, ὥς ποτ' εὖ πρᾶξαί με χρή.
μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ

355. *παρθένοισί τ'* Ald. Sed ex MSS. Kingius *παρθένοις τ'*, et sic membr. Cant. J. M. N. R. *παρθένοις* sine copula alii. Canterus *μέγα* pro *μέτα*, sine causa.

356. Alii *θεοῖσι*.

358. Rara participii substantivi cum alio participio conjunctio. Homerus tamen Il. T. 80. *ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν... ἐπιστάμενόν περ ἐόντα*. Aristophanes Ran. 733. *Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις*. Menander Stobæi IV. p. 53, 38. *Ἐὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὤν*. Adde Aristot. *Φυσ. Ἀκροάσ.* III. 13. Frequens est apud recentiores.

361. *χἀτέρων πολλῶν* displicet Brunckio, qui conjicit, *κἀγαθῶν πολλῶν*. Frustra.

362. Sic Ald. Edd. quædam *προθεὶς*, quod sensui minus convenit.

369. *ἄγ' οὖν μ'* Ald. MSS. quidam, *Ἄγου μ'*, proxime vero. Legendum enim, detracta lineola (μ μ) *Ἄγ' οὖν* cum Magistro v. *διαχρῶμαι*.

370. *τις* eodem modo collocatur in Æschyl. Prom. 21. *Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν Ὄψει*. Soph. Trachin. 3. *οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴ τῳ κακός*. Vide infra 1161.

372. *μᾶτερ* Ald. hic et alibi, quem Dorismum, ut et similes alios, auctoritate MSS. sustulit Kingius, probante Valckenaerio ad Phœniss. 11.

λέγουσα, μήτε δρῶσα· συμβούλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
φέρει μὲν, ἀλγεῖ δ', αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ·
θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος,
ἢ ζῶν. τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος.
ΧΟ. δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς,
ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται
τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.
ΕΚ. καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
χάριν γενέσθαι παιδὶ, καὶ ψόγον φυγεῖν
ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε·
ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως
κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ 'τεκον Πάριν,
ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών.
ΟΔ. οὐ σ', ὦ γεραιὰ, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμ' Ἀχαιοὺς, ἀλλὰ τήνδ', ᾐτήσατο.
ΕΚ. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,
καὶ δὶς τόσον πῶμ' αἵματος γενήσεται
γαίᾳ νεκρῷ τε τῷ τάδ' ἐξαιτουμένῳ.
ΟΔ. ἅλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος
ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν.

373. μὴ δὲ Ald. Variant MSS.

378. ζῆν ἐν κακοῖς Stobæus p. 133. ed. Grot. sed μὴ καλῶς p. 501. pro κακῶν 375. πόνων habet Stobæus.

381. τοὔνομα Ald. quod revocarunt Brunckius et Beckius. Sed recte Kingius ὄνομα, ex MS. proculdubio; sic enim Aug. 1. 2. 3. C. Cant. E. Harl. L. Mosq. 3. 4. Stobæi codices inter οὔνομα et τ' ὄνομα fluctuant. οὔνομα etiam habet N.

387. ἔτεκον ἐγὼ contra MSS. edidit Brunckius, quod vel cum MSS. pejus esset.

392. πόμ' MSS. et edd. sed hæc forma Atticis erat incognita. Quod hoc uno argumento satis probatur. Multa sunt loca, in quibus metrum πῶμα flagitet; nullum, ubi πόμα postulet; pauca, ubi admittat.

395. ὠφείλομεν Ald. ὀφείλομεν edd. Barnes. King. Brunck. et sic Aug. 1. 2. H. J. N. Sed plures ὠφείλομεν, quod nunc tandem reduxi, Brunckio olim temere obsecutus.

ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.
ΟΔ. πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος.
ΕΚ. ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.
ΟΔ. οὔκ· ἤν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.
ΕΚ. ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.
ΟΔ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.
ΠΟΛ. μῆτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σὺ, παῖ Λαερτίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις.
σὺ δ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
βούλει πεσεῖν πρὸς οὖδας, ἑλκῶσαί τε σὸν
γέροντα χρῶτα, πρὸς βίαν ὠθουμένη,
ἀσχημονῆσαί τ', ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖσ'; ἃ πείσει. μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον.
ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα
δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι·
ὡς οὔ ποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον,
ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.
τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.

398. ὅμοια emendatio est Reiskii pro ὁποῖα, quod habent Aldus et MSS., a Brunckio et Beckio recepta. Pro ὅπως B. οὕτως.—Sed re perpensa, huic emendationi diffidere cœpi, et vulgatam defendi posse hodie censeo. Plerumque quidem ὅπως vel ὅπως μὴ cum secunda persona, aliquando cum tertia construitur, rarius cum prima. Aristophanes Eccles. 296. Ὅπως δὲ τὸ σύμβολον λαβόντες ἔπειτα πλησίοι καθεδούμεθα. Plene dixit post paullo, Ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομαι τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεος. Antiphanes Athenæi III. p. 123. B. Ὅπως ὕδωρ ἕψοντα μηδέν' ὄψομαι. Retinenda etiam videtur vulgata Troad. 147. lectio, frustra a Musgravio sollicitata: Μάτηρ δ' ὥς τις πτανοῖς κλαγγὰν Ορνισιν, ὅπως ἐξάρξω 'γὼ Μολπάν.

399. Sic plerique codices et Schol. Aldi lectio, Οὐ μήν γε, vel hoc nomine vitiosa est, quod post Οὐ μὴν addit γε, nullo alio verbo interposito. Vide ad Phœniss. 1638. In Bacch. 852. lege, Οὐκ ἠθέλησε.

401. Ald. μιν male. Alterum MSS. fere omnes.

404. σύ τ' habent codd. quidam.

408. ἃ πείσει. Supple τοῖς κρατοῦσιν εἰ μαχεῖ.

411. πανύστατα Ald. Hiatum tollunt multi MSS. et Alc. 205. ubi idem distichon repetitur.

413. δέχου Ald. edd. Sed δέχῃ (vel δέχη) Mosq. 1. 4. Cant. G. H. L. M. N. R. Eumath. VI. p. 202. δ' ἔχῃ C. E. δ' ἔχου pro var. lect. C. E. licet C. γρ. non præponat. τ' ἔχει Mosq. 3. δ' ἔχει Aug. 2. pro var. lect. C. H. uterque. Edidi igitur δέχει. Vide quam librarios exercuerit Attica forma, et confer Orest. 404. ubi ἀποτρέπει a manu prima habet E.

ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύσομεν;
ΠΟΛ. ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.
ΕΚ. οἰκτρὰ σὺ, τέκνον· ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
ΠΟΛ. ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
ΕΚ. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;
ΠΟΛ. δούλη θανοῦμαι, πατρὸς οὖσ' ἐλευθέρου.
ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων.
ΠΟΛ. τί σοι πρὸς Ἕκτορ' ἢ γέροντ' εἴπω πόσιν;
ΕΚ. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.
ΠΟΛ. ὦ στέρνα, μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
ΕΚ. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλία τύχης.
ΠΟΛ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε, Κασάνδρα τ' ἐμὴ,
ΕΚ. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.
ΠΟΛ. ὅ τ' ἐν φιλίπποις Θρῃξὶ[ι] Πολύδωρος κάσις.

421. Ante Brunckium erat, ἡμεῖς δὲ πεντήκοντ' ἄμοιροι δὴ τέκνων. Is ex membranis edidit, Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοιροι τέκνων. Nunc Ammonium audi: "Sed jure huic mutationi, *quam nulli confirmant codices*, se jam objecit Steinbrychel." Ipse tamen, quæ est ejus vel peritia vel diligentia, edidit ἄμμοιροι, spondeorum stabilium, ut opinor, amore captus. Qui alibi ad MSS. Mosquenses provocat, quomodo ignorare potuit in 1. 3. ita legi hunc versum, Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμοιροι τέκνων? quibuscum consentiunt E. R. δὴ omittunt L. N. Aug. 1. et a m. prima 2. Cum vero ἄμμοιροι verbum sit suspectæ fidei, meliorem lectionem quam quæ edita est ab ipso Brunckio, ei tribuit Beckius, ἄμμοροι. Totum versum, ne quid dubites, ita ut edidi, totidem apicibus exhibet Eustathius ad Iliad. Z. p. 639, 57 = 499, 6.

425. Valde invenustum est duplex epitheton, ἀώρου ἀθλίας. Detraxi igitur literam, suadente Marklando ad Iphig. T. 1490. Orest. 1028. Ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου, Θανάτου τ' ἀώρου.

426. ἐμοὶ Brunckius ex membr. sed ἐμὴ melius, ut puto, MSS. complures. Multi etiam codices χαῖρ' ὦ K. Deinde χαίρωσιν, quod pro χαίρουσιν dedit ex conjectura Kingius, solœcum est, neque poni potest aut pro χαίροιεν, aut pro χαίροιεν ἂν, aut pro χαιρόντων. Illum tamen secuti sunt Brunckius, Beckius, Ammonius. Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο. In fine τόδε pro χαρά MS. Leid. apud Valckenaer. ad Phœniss. 621. Scholiastes, μητρὶ δ' οὐκ ἔστι τὸ χαίρειν δηλονότι. Cum Leid. consentit J. et supra τόδε habet, ἤγουν τὸ χαίρεσθαι, eleganti Datismo.

ι. Reliquerat Porsonus Θραξὶ, et obsequentem habuerat Schæferum, quamvis uterque sup. 19. et inf. 1249. scripsisset Θρῃκὶ, Θρῃξί. Ego ubique ῃ cum Hermanno et Matthiæo reposui.

ΕΚ. εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυστυχῶ.
ΠΟΛ. ζῇ, καὶ θανούσης ὄμμα συγκλείσει τὸ σόν.
ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε, πρὶν θανεῖν, κακῶν ὕπο.
ΠΟΛ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις,
ὡς, πρὶν σφαγῆναί γ', ἐκτέτηκα καρδίαν
θρήνοισι μητρὸς, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.
ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι,
μέτεστι δ' οὐδὲν, πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.
ΕΚ. οἳ 'γώ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.
ὦ θύγατερ, ἅψαι μητρὸς, ἔκτεινον χέρα,
δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'. ἀπωλόμην, φίλαι.
ὣς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν
Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα.

ΧΟ. αὔρα, ποντιὰς αὔρα, στροφὴ α'.
ἅτε ποντοπόρους κομίζεις
θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
κτηθεῖσ' ἀφίξομαι;
ἢ Δωρίδος ὅρμον αἴας,
ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλί-

432. Edd. Barnes. King. male πέπλοις κάρα.

435. Fr. Jacobus legit, ὄμμ' ἔτ' ἔστι μοι. Melius vero compositum composito opponitur, quam simplici. De ὄνομα et ὄμμα vide ad Orest. 1080.

443. πρὶν pro τὴν G. Mosq. 1. in textu, E. in margine. Sed τὴν Eustath. ad Il. B. p. 206, 5 = 156, 8.

444. αὖρα edd. fere omnes. Recte mutavit accentum Kingius, cum secunda hujus vocis producatur. Aristoph. Ran. 317. Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Quem locum citat Scholiastes. Tragicus apud Tatian. p. 35. Αὔρα θεῶν ὄχημα τιμιώτατον. Sosicrates apud Athenæum XI. p. 474. B. Αὔρα κόρη Σκείρωνος ἡσύχῳ ποδί.

445. Ἅτις invexere quidam, nimis de metro solliciti.

447. τάλαιναν MSS. quidam, certe N. et pro var. lect. M.

451. Vulgo, ἔνθα τὸν κ. Alii τῶν. Utrumque delevi. Sæpe articuli nullo jure in choros invasere.

στων ὑδάτων πατέρα
φασὶν Ἀπιδανὸν γύας λιπαίνειν,
ἢ νάσων, ἁλιήρει ἀντιστρ. α΄.
κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,
οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
ἔνθα πρωτόγονός τε φοίνιξ,
δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ
ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας;
ξὺν Δηλιάσιν τε κούραις
Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
χρυσέαν ἄμπυκα τόξα τ' εὐλογήσω;
ἢ Παλλάδος ἐν πόλει στροφὴ β΄.
τᾶς καλλιδίφροι' Ἀθα-

453. τὰς γύας vel γυίας alii. Reduxeram πεδία, quod plerique habent MSS. Quod ad metrum attinet, hoc unum memento, χρυσέαν v. 463. esse disyllabon. Nunc contraxi quatuor versus in duo hendecasyllabos, et delevi τάς[κ].

454. νάσων. Sic postulat metrum; sic habent N. Lib. P. et membr. a m. pr. Alii νᾶσον.

459. Πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ. Hoc ordine omnes, puto, MSS. et omnes ante Brunckium editiones. Is, lectore celato, ut facere solet, cum alienas conjecturas adoptat, ex Heathii emendatione edidit Λατοῖ φίλᾳ πτόρθους. Olivam addit Iph. T. 1108. non Ion. 937.

461. κούραισιν vulgo. κούραις Mosq. 3. Harl. MS. Reg. Soc. et ceteri fere omnes. Quod non moneo, quasi putem in his rebus quicquam auctoritatis MSS. habere; sed ne quis MSS. auctoritate vulgatam lectionem defendat.

465. Pro καλλιδίφρου scripsi Ionice καλλιδίφροιο, ut hiatum vitarem. Mox δαιδαλαίαισι Ald. et 473. τοκέων male MSS. nonnulli.

κ. Aliam etiam ob causam τὰς vel delendum erat vel mutandum, quippe γύη apud Atticos non nisi masculino genere adhibetur. Vid. Elmsl. ad Herac. 839. Idem vir doctissimus ad Bacch. 97. χρύσεαν disyllabon esse negans, contendit potius primam ejus syllabam corripi, quod ex v. 372. ejusdem fabulæ confirmat. Ibi tamen emendatio σκῆπτρα pro Aldina lectione πτέρυγα nimis est violenta; et Aldina satis bene se habet, si modo cum Matth. et Herm. χρύσεα in χρυσέαν mutes. Omnia autem exempla vocis χρύσεος, quæ ad Med. 618. congessit, e choricis sumuntur; et in omnibus, ut opinor, disyllabon esse potest: vix potest non esse in Odyss. Λ. 91. χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν. Si igitur recte statuit Pors. disyllabon esse χρυσέον in v. 463. trochæum φασὶν spondæo antistrophico χρυσέαν respondentem habemus. Cf. Phœn. 1378. ubi χαλκέοις similiter est disyllabon: ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις.

ναίας ἐν κροκέῳ πέπλῳ
ζεύξομαι ἅρματι πώλους,
ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
λουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις,
ἢ Τιτάνων γενεὰν,
τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;
ὤ μοι τεκέων ἐμῶν, ἀντιστρ. β'.
ὤ μοι πατέρων, χθονός θ',
ἃ καπνῷ κατερείπεται
τυφομένα, δορίληπτος
πρὸς Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν
ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν
Εὐρώπας θεράπναν,
ἀλλάξασ' Αΐδα θαλάμους.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

ποῦ τὴν ἄνασσαν δή ποτ' οὖσαν Ἰλίου
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι;
ΧΟ. αὕτη πέλας σου, νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ,
Ταλθύβιε, κεῖται ξυγκεκλεισμένη πέπλοις.

476. Edidit Kingius e K. (*ex codicibus*, ut ipse ait) δορίληπτος[λ], quod et ipse recepissem, nisi codex ille interpolationis suspicionem subinde præberet.—Sed cum ita habeat etiam Aug. 1. tandem recepi. Deinde ὑπ' omittunt MSS. fere omnes; quidam suprascriptum pro interpretatione habent. Edidi igitur quod facile elapsum est propter literas præcedentes. Supra 102. Δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν. Vide infra 762. In Æschylo Theb. 280. ubi δουρύπληθ' Ald. δορίπληθ' MS. Barocc. 231. manifesto legendum δουρίληφθ'. At Robortellus δουρίκτητ' edidit.

480. θεράπαιναν vulgo. θεράπναν, quod metrum postulat, habent membranæ pro varia lectione.

481. Pro genitivo accipiunt Αΐδα Scholiastes et Musgravius. Iota subscribunt editi. Sed in his rebus MSS. frustra appellantur.

λ. In priore scilicet editione dederat δορίκτητος ὑπ', quorum posterius retinet Matthiæus.

ΤΑΛ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾷν;
ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην
ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος,
τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ,
αὔτη[μ] δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ
κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.
φεῦ, φεῦ· γέρων μέν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν
εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
πλευρὰν ἔπαιρε καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
ΕΚ. ἔα· τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς
κεῖσθαι; τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπουμένην;
ΤΑΛ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
'Αγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, μέτα.

487. ἄλλως omnes MSS. αὐτοὺς ex Reiskii et Musgravii conjectura edidit Brunckius. Sed non eo vitiosa est vulgata, quod ἄλλως et μάτην junguntur. Ipse enim Musgravius in supplemento ex Aristophane protulit εἰκῇ ῥᾳδίως, διακενῆς ἄλλως, διάπαντος ἀεί. Sed deesse pronomen aut nomen videtur; nisi dixeris, ἀνθρώπους supplendum ἐκ κοινοῦ, quod tamen durum esset. Si ἄλλως omnino mutandum est, melius paullo fore videtur ἡμᾶς.

495. ἀλλ' ὅμως θανεῖν ἔχρῃζον citat Hermias Scholiis in Platonem apud Ruhnkenium ad Timæum v. οὐκ ἔτος, ut legisse videri possit, ὅμως δ' ἔχρῃζον ἂν θανεῖν. H. Stephanus quoque Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. ἀλλ' ὅμως θανεῖν citat. Vitio memoriæ uterque. Vertit Ennius apud Nonium v. *Evenat. Senex sum: utinam mortem oppetam, priusquam evenat, Quod in pauperie mea senex graviter gemam.*

499. ἐᾷς Valckenaer. pro ἐᾷ ex Flor. ad Phœniss. 368. improbante ibi Brunckio. Sed sic et Cott. Quod olim negligebam, nunc reposui. Est autem constructio Homerica Il. K. 82. Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἷος; MSS. enim optimi cum Eustathio οὗτος pro οὕτω habent.

502. Nihil mutandum. Paullo tamen rarior utriusque pronominis ellipsis[ν].

μ. Mallem cum Elmsl. Schæf. et Matth. αὐτὴ legere, ut inf. v. 810. Cum vero αὔτη stare potest, sc. *hæc mulier*, textum Porsoni non mutavi.

ν. Scilicet, μετά σε. Simillime adhibetur περὶ in Æsch. Agam. 1330. quem locum longe aliter quam Blomf. verterim: *Qui aliquid*

ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἆρα, κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
δοκοῦν Ἀχαιοῖς, ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, γέρον.
ΤΑΛ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς, γύναι,
ἥκω μεταστείχων σε· πέμπουσιν δέ με
δισσοί τ' Ἀτρεῖδαι καὶ λεὼς Ἀχαϊκός.
ΕΚ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο·
ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοὐπί σ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι;
ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον,
κτείνοντες; εἰπὲ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.
ΤΑΛ. διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλλυτο.
παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς.
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς
ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·
λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
ἕσποντο· πλῆρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δ' ἐμοὶ
σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρῦξαι στρατῷ.

507. *μεταστείχων* omnino rectum. Notanda tamen lectio Harl. *μεταστελῶν*.

509. MS. Reg. Soc. Aug. 3. *θανουμένας*. Male. Meminerint tirones Dawesiani canonis: Si mulier, de se loquens, pluralem adhibet numerum, genus etiam adhibet masculinum; si masculinum adhibet genus, numerum etiam adhibet pluralem.

---

facturus sit, cum etiam (prius) deliberare decet de (re gerenda.) In quibus jam istud *καὶ* minime otiosum est.

κἀγὼ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·
σιγᾶτ' Ἀχαιοὶ, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
ὁ δ' εἶπεν· ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς,
δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους,
νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὡς πίῃς μέλαν
κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
στρατός τε κἀγώ· πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ,
λῦσαί τε πρύμνας, καὶ χαλινωτήρια
νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
νόστου τυχόντας πάντας εἰς πάτραν μολεῖν.
τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν,
ἐξεῖλκε κολεοῦ· λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
ἡ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς

533. *μου* edd. omnes, sed *μοι* citat Scaliger ad Propert. IV. 7, 36. Quod cum habeant Aug. 1. E. H. sic edidi. Constructio Homero familiaris, ut Iliad. B. 186. *Δέξατό οἱ σκῆπτρον.* O. 87. *Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ Δέκτο δέπας*, et alibi. Pindarus apud Platonem Menone (et Stobæum de Republica) T. I. p. 458, 34. Ald. p. 338, 10. Bas. T. II. p. 81. B. HSt. p. 16. G. Læmar. p. 415. B. Frf. *Οἷσι γὰρ ἂν Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος δέξηται.* Æschyl. Choeph. 760. *Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.* Ubi Hesiodi locum Theog. 480. laudat Abreschius. Ipse Euripides apud Clementem Alex. Strom. V. p. 688, 19. *σὺ δέ μοι Θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας Δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν.* Idem apud eundem IV. p. 588, 1. *Ἄγ' οὖν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι.* Sic omnes editiones. Sed *μοι* citat Valckenaerius Diatrib. p. 213. Astydamas apud Schol. Venet. ad Iliad. Z. 472. inducit Hectora dicentem, *Δέξαι κοινήν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς.* Locus satis corruptus, cujus priora certo, posteriora dubitanter corrigo: *Δέξαι κυνῆν μοι πρόσπολ', ὧδε προσμολὼν, Δέξαι· 'φοβήθη παῖς.* Quæ desumta sunt ex Hectore, qua fabula Astydamantem vicisse e Plutarcho discimus, de Glor. Athen. p. 349. F. *οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀερόπῃ συνῆν, ἢ Ἕκτορι Ἀστυδάμας.* Probabiliter *Ἀλόπῃ* legunt Viri docti, sed præterea legendum *εὐημέρει* pro *συνῆν*, et totus locus ita fortasse refingendus: *οὐδὲ ὅτε Καρκίνος Ἀλόπῃ ἢ Ἀγάθων Ἀερόπῃ εὐημέρει, ἢ Ἕκτορι Ἀστυδάμας.* Aristoph. Lysistr. 204. *Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής·* ubi *ταῖς γυναιξὶν* non minus regitur a *δέξαι*, quam ab *εὐμενής.*

τοῦ 'μοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
πρὸς θεῶν, μεθέντες κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι.
λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν· Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
οἱ δ', ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα,
μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.
κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
ἔῤῥηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλὸν,
μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος,
κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ,
ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον·
ἰδοὺ, τόδ' εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
παίειν προθυμεῖ, παῖσον· εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε.
ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης,
τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς·

557. λαγόνος εἰς μέσον plerique editi et MSS. λαγόνας MS. Reg. Soc. membr. et pauci alii. unde λαγόνας εἰς μέσας Brunck.

558. ἀγάλματα e MSS. nonnullis male dedit Kingius. Mox εὐπρεπὴς codices quidam 563. quod deterius est. Sæpe confunduntur εὐτρεπὴς, εὐπρεπὴς, ἐκπρεπής. Non male supra 269. ἐκπρεπεστάτη conjicit Brunckius.

559. MSS. quidam, κατθεῖσα, non male.—Cum dicebam, *non male*, haud volui receptæ lectioni, quam sanam esse sciebam, hanc præferre; tantum hoc dicebam, κατθεῖσα per se bene Græcum esse. Sed Vir doctissimus et humanissimus (quem Aristotelei de Poëtica libri interpretem esse suspicor) censet, καταθεῖναι dici tantum de rebus, quæ a nobismetipsis disjunguntur et separantur. Hujus igitur objectioni satisfacere conabor. Cum Latini dicant, *deponere caput*, *corpus*, *latus*, *mentum*, *oculos*, *vultum*, quidni idem Græcis licuerit? Si hujus usus rariora sunt exempla, id fit non propter veram verbi vim, sed propter effectum, qui plerumque consequitur. Cum Pandarus arcum suum εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ Ἀγκλίνας, Iliad. Δ. 112. non eum e manibus omnino dimittebat. Cum Diomedis equi Eumelo proximi instarent, ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην, Iliad. Ψ. 381. an capita sua abscidebant atque abjiciebant? Non opinor.

565. Merito Dawesius (Misc. Crit. p. 217.) Kingium ridet, qui ex MS. Barocc. hiantem lectionem

κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον·
ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
φύλλοις ἔβαλλον· οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν,
κορμοὺς φέροντες πευκίνους· ὁ δ' οὐ φέρων
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
ἕστηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεανίδι
οὐ πέπλον οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἶ τι δώσων τῇ περίσσ' εὐκαρδίῳ
ψυχήν τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὁρῶ.

σιδήρῳ αἵματος prætulerit. Nempe *αἵματος* supra *κρουνοὶ* in versu sequenti scriptum (ut est in Cant.) librarii oculos irretivit.

568. *κρύπτειν θ' ἃ κρύπτειν* vulgati magno consensu. Membranæ, *κρύπτουσα θ' ἃ κρύπτειν.* Unde fecit Brunckius, *κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν.* Feliciter sane; sic enim citant Clemens Alexandrinus Strom. II. p. 506, 14. Hermog. *περὶ κακοζήλου* p. 75, 40. ed. Ald. Eustathius ad Iliad. B. p. 216, 7 = 163, 40. Verba Hermogenis sunt: *ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν· τοῦτο σεμνῶς εἰπὼν, ἐπήνεγκεν εὐτελὲς καὶ κοινὸν καὶ κακόζηλον· Κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.* Quis sit iste, ab Eustathio memoratus, qui *ἀνθρώπων* pro *ἀρσένων* legerit, nescio; sed memini idem factum in ed. Lasc. Androm. 220. ubi recte *ἀρσένων* ceteræ.

578. *λέγω* conjecit Heathius, quod multo melius est ad sensum. Prope accedunt Harl. N. in quibus legitur *λέγων.* In Soph. Œd. T. 87. *λέγων* pro *λέγω* habet Stobæus Trincav. et Gesneri 1549. p. 570, 51. Sed si imperfectum omnino retinere oportebat, non erat quod triumpharent augmenti hostes, cum legi posset, *τοιάδ' ἔλεγον ἀμφὶ σῆς.* Nodum solvit Kingius (Morellus, dicere debebam. Eundem errorem corrige infra ad 728.) et non monito lectore, edidit, *τοῖος ἀμφὶ σῆς λόγος.* Simile est quod infra 949. *τύγχανον* habet MS. Reg. Soc. cum aliis[ξ].

579. *εὐτεκνοτάτην* Ald. et *εὐτεκνότατε* infra 618. Nihil igitur mirum si *πόμα* supra 392. admisit. Mox etiam 580. *θ'* omittit, quod habet MS. Reg. Soc. cum aliis.

ξ. Eam sane licentiam Tragicis vindicant Hermannus, Seidlerus, Reisigius, Schneiderus (hunc vid. in Tractat. de Dialecto Sophoclis, &c. §. 32.) ut in iis fabularum partibus, quas *ἀγγελικὰς ῥήσεις*

ΧΟ. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε°,
πόλει τε τῇ 'μῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅτι βλέψω κακῶν,
πολλῶν παρόντων. ἢν γὰρ ἅψωμαι τινὸς,
τόδ' οὐκ ἐᾷ με· παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη, διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν, ὥστε μὴ στένειν, πάθος
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι
γενναῖος. οὔκουν δεινὸν, εἰ γῆ μὲν κακὴ,
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν, εὖ στάχυν φέρει,
χρηστὴ δ', ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν,
κακὸν δίδωσι καρπόν; ἀνθρώποις δ' ἀεὶ
ὁ μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός·
ὁ δ' ἐσθλὸς ἐσθλὸς, οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί;
ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς

586. διάδοχον κακὸν Heathius, διαδόχοις κακῶν Musgravius conjiciunt. Utrumque bene, nisi vulgata esset optima. Idem est ac si dixisset, ἢ κακὰ κακοῖς διαδέχεται. Similia sunt Sophoclis Aj. 866. Πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Æschyli Pers. 1046. Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.

591. Aldus et multi MSS. εὔσταχυν male. Coactum enim et frigidum esset καρπὸν e 593. assumere. Callimach. H. in Dian. 130. Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη Τετραπόδων.

598. ἔχει γέ τοι τι Ald. Aug. 2. C. Cant. L. ἔχει μέντοι Schol. altero loco. M. Mosq. 1. Schol.

---

vocant, augmentum Epicorum more omittant; cujus rei alii alias causas reddunt. Ex altera parte vide omnino Elmsl. ad Bacch. 1132. qui, solita diligentia omnibus ex adverso exemplis citatis, ita de tota quæstione statuit: "Haud pauca eorum, quæ attuli, ita emendarunt viri docti, ut ipsis omissi augmenti defensoribus satis fecerint. Quæ difficiliora sunt, mea quidem sententia, librariis tribuenda sunt. Nullæ enim in Attica poësi essent grammaticæ regulæ, si nihil pro corrupto habendum esset, nisi quod facile emendari posset." Hactenus Vir doctissimus. "Non nostrum tantas componere lites;" sed in hoc loco Heathii emendationem λέγω pro Aldina lectione λέγον, præter Pors. receperunt Brunck. Herm. Matthi.

ο. Hoc verbum aliter usurpat Noster in Iph. Taur. 987—8.
δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν
τὸ Ταντάλειον σπέρμα.

δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἤν τις εὖ μάθῃ,
οἶδεν τό γ' αἰσχρὸν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
σύ δ' ἐλθὲ, καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
μὴ θιγγάνειν μου μηδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄχλον,
τῆς παιδός. ἔν τοι μυρίῳ στρατεύματι
ἀκόλαστος ὄχλος, ναυτική τ' ἀναρχία
κρείσσων πυρός· κακὸς δ' ὁ μή τι δρῶν κακόν.
σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι,
βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλὸς,
ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν,
νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον,
λούσω, προθῶμαί θ'· ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;
οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ' ἔχω, τί γὰρ πάθω;

ined. in Homer. Odyss. Γ. 43. ἔχει γέ τοι E. H. Mosq. 2. 3. ἔχει γέ τι Aug. 1. 3. altero loco Schol. ἔχει γε μέν τι J. ed. King. ἔχει γε μέντοι N. P. R. ut recte edidit Barnesius. Sæpissime hæ tres particulæ in Sophocle et Euripide junctæ occurrunt, γέ τοι τι nunquam. Locus Homerici Scholiastæ hic est: ὑποφαίνει οὖν ὁ ποιητὴς, ὅτι ἔχει μέν τοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ. Antiphanes quidem, Σοφόν γέ τοί τι πρὸς τὸ βουλεύειν ἔχει Τὸ γῆρας, apud Stobæum CXIV. p. 585. (CXVI. p. 477.) sed ibi τι congruit cum σοφόν. Nisi et illic mavis, Σοφόν γε μέντοι. Ceterum de hoc loco vide Supplem. Præf. § E.[π]

599. μάθοι Aldus. μάθῃ postulat syntaxis, et ita plures MSS.

600. Quanquam scio Euripidem paullo esse negligentiorem in iisdem vocibus repetendis, hic tamen scripsisse eum puto μετρῶν. Electr. 52. Γνώμης πονηρᾶς κανόσιν ἀναμετρούμενος Ἴστω τὸ σῶφρον. Sic et Aristoph. Av. 1005. Apollon. Rhod. I. 724. Et sane si quid mutandum, nihil dubito quin μετρῶν verum esset. Nunc autem in vulgata acquiesco. Codicis Townleiani Schol. ad Iliad. Z. 351. εἰ ᾔδει πρὸς τὸ φυλάσσεσθαι μὴ ἐμπίπτειν εἰς αὐτά· οἶδε τό γ' αἰσχρὸν κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.

601. δὲ in editiones incuria irrepsit. Aldus recte δὴ, cui accedunt H. R. et ceteri omnes, ut opinor. Eustathius ad Iliad. N. p. 930, 42 = 900, 44.

604. ἐν γὰρ μ. Aldus. ἔν τοι MSS. plerique.

605. Sic omnes edd. et MSS. et Eumathius VII. p. 257. Male ἀταξία Dio Chrysostom. Orat. XXXII. p. 389.

609—612. Parenthesi inclusos puta, et βάψασα, ἀγείρασά τε junge.

611. ἀξίαν Aldus. ἀξία recte plures MSS. et Schol.

π. Vid. p. 12.

κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
ναίουσιν, εἴ τις, τοὺς νεωστὶ δεσπότας
λαθοῦσ', ἔχει τι κλέμμα τῶν αὑτῆς δόμων.
ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
ὦ πλεῖστ' ἔχων, κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε
Πρίαμε, γεραιά θ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
ὡς εἰς τὸ μηδὲν ἥκομεν, φρονήματος
τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα,
ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος;
τάδ' οὐδέν· ἄλλως φροντίδων βουλεύματα
γλώσσης τε κόμποι. κεῖνος ὀλβιώτατος,
ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.

ΧΟ. ἐμοὶ χρῆν ξυμφορὰν, στροφή.
ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι,
Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
ἐτάμεθ', ἅλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλ-
λίσταν ὁ χρυσοφαὴς
Ἅλιος αὐγάζει.
πόνοι γὰρ, καὶ πόνων ἀντιστροφή.
ἀνάγκαι κρείσσονες, κυκλοῦνται.

618. Distinctionem incautus posueram non post ἔχων, ut debui, sed post κάλλιστα τ'. Sed κάλλιστα εὐτεκνώτατε dictum est, ut μέγιστον ἐχθίστη Med. 1320. πλεῖστον ἐχθίστης Soph. Phil. 631. πλεῖστον κάκιστος Œd. C. 743-4. κάκιστα δυσσεβεστάτων Œd. C. 1190. ut recte edidit Brunckius e priori Toupii conjectura. In Antigon. 86. πλεῖον ἐχθίων si leges, Joannis Clerici (Præf. ad Philargyr. Cantab. p. 31.) cadet objectio. Potes et μᾶλλον, sed illud melius.

625. Ald. et MSS. quidam, κεῖνος δ' ὁ. Sed hujusmodi particulis addendis, mutandis, delendis millies metrum corrumpitur. Sic mox 677. Harl. κοὐκέτ', qui tamen hic δ' ignorat. Ennium apud Cic. de Fin. II. 13. *Nimium boni est, cui nil mali est*, comparat Muretus V. L. V. 13. a Brunckio citatus.

κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.
ἐκρίθη δ' ἔρις, ἃν ἐν Ἴδᾳ
κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας,
ἐπὶ δορὶ καὶ φόνῳ καὶ ἐμῶν ἐπῳδός.
μελάθρων λώβᾳ·
στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν
εὔροον Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα·
πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ
τέκνων θανόντων τίθεται
χέρα, δρύπτεταί τε παρειὰν,
δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σπορὰν
κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
ΧΟ. τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς;
ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα.
ΘΕΡ. Ἑκάβῃ φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
ΧΟ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ὕπερ

644. Cum levi errore citat Hesychius. Μελάθρων λῶβαι. τῶν οἴκων αἱ βλαβαί.

646. εὐῤῥουν Ald. εὔρουν MSS. plerique. Recte εὔροον Hermannus.

655. Scholiastes ita interpretatur: τί ἐστι τὸ βούλημα τῆς σῆς κακοφήμου βοῆς; unde Fr. Jacobus legere vult, τί δ' αὖ τὸ λῆμα σῆς—Sed vulgatæ lectionis verba præponit Scholiastes, neque eum puto aliter legisse; ellipsin autem pro captu suo explere voluisse. Neque credo λῆμα unquam, nisi de personis, dixisse Græcos.

659. δόμων ἄπο. Membranæ a m. pr. ὕπερ, et sic R. pro var. lect. M. in marg. γρ. ὑπὲρ ἐπέκεινα ἤγουν ἔξω. Recte interpretatur ἐπέκεινα. Vide Musgravium ad Orest. 1377. (1365.) In margine Cant. ἀντὶ τοῦ πρὸ, ὑπέρ. J. habet ὑπὲρ in textu, ἀπὸ suprascripto. Mosq. 3. ὕπερ, Mosq. 1. ὕπο pro var. lect.

ἤδ᾽· εἰς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
ΘΕΡ. ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν᾽, ὄλωλας· κοὐκέτ᾽ εἶ βλέπουσα φῶς[ρ],
ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη.
ΕΚ. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ᾽ ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
ἥκεις κομίζουσ᾽, ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;
ΘΕΡ. ἥδ᾽ οὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
θρηνεῖ· νέων δὲ πημάτων οὐχ ἅπτεται.
ΕΚ. οἲ 'γὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;
ΘΕΡ. ζῶσαν λέλακας· τὸν θανόντα δ᾽ οὐ στένεις
τόνδ᾽· ἀλλ᾽ ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα καὶ παρ᾽ ἐλπίδας.
ΕΚ. οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ᾽ ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὅν μοι Θρῃξ ἔσωζ᾽ οἴκοις ἀνήρ.
ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ᾽ εἰμὶ δή.
ὦ τέκνον, τέκνον,

660. σοῖσι Ald. et MSS. Male edd. quædam τοῖσι.

662. Non male Lib. P. κοὐκέτι βλέπεις φάος. οὐκέτ᾽ Cant. L. M. R. copula omissa, quæ sane omitti potest. κοὐκ ἔτι pro κοὐκέτ᾽ εἶ Aug. 2. κοὐκέτι Mosq. 3.

665. νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur. Sed Ammonius, ἀνὴρ οὐχ ὁ τυχών, suspicatur legendum esse, νεκρὸν τόδε, quoniam in v. νεκρὸν, ubi pro cadavere sumitur, semper intelligendum est σῶμα, ait, docente Bosio. Deinde pergit: "Favet mutationi etiam metrum." Imo hac emendatione metrum corruit, nisi insuper transponas, τόδε Πολυξένης ἐμοί.

666. ἀπηγγέλη Aug. 3. Cant. Exstat ἠγγέλης Iph. T. 939. ubi ἠγγέλθης legi possit. Vide ad Phœniss. 986.

667. χερῶν M. R.

674. Sic Ald. MSS. quidam ἐλπίδα.

678. ὦ τέκνον, τέκνον. Sic Ald. Alii addunt ὦ, alii omittunt τέκνον.

ρ. Interpungit Reisig. Synt. Crit. p. 10. κοὐκέτ᾽ εἶ, βλέπουσα φῶς· ut sit constructio, καίπερ βλέπουσα· recte, mea quidem sententia, quamvis aliter Pors. q. v. ad v. 1161. p. 117. Deinde apte confert Schæf. Orest. 380. οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς· φάος δ᾽ ὁρῶ. Ubi κακοῖς est ὑπὸ κακῶν, *by reason of*. Vid. ad 299.

αἶ, αἶ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.
ΘΕΡ. ἔγνως γὰρ ἄτην παιδὸς, ὦ δύστηνε σύ;
ΕΚ. ἄπιστ', ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρκομαι.
ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ·
οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος
ἁμέρα μ' ἐπισχήσει[σ].
ΧΟ. δείν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.
ΕΚ. ὦ τέκνον, τέκνον ταλαίνας ματρὸς,
τίνι μόρῳ θνήσκεις, τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
ΘΕΡ. οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.
ΕΚ. ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός;
ΘΕΡ. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ
πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.
ΕΚ. ὤ μοι, αἶ αἶ,
ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων ἐμῶν
ὄψιν, οὔ με παρέβα φάσμα
μελανόπτερον, ἃν ἐσεῖδον
ἀμφί σ', ὦ τέκνον, οὐκέτ'
ὄντα Διὸς ἐν φάει.
ΧΟ. τίς γάρ νιν ἔκταν'; οἶσθ', ὀνειρόφρον, φράσαι;

679, 80. νόμων βακχείων Ald. Alterum habent MS. Kingii et Eustathius ad Il. B. p. 241, 23 = 182, 46. νόμον βακχείων Priscian. XVIII. p. 231. b. 11. ed. Ald. Quidam γόων pro νόμων.

682. Alii σοῦ pro σύ, minus recte.

684. ἀμφ' ἑτέρων, vel ἐφ' ἑτέρων alii, et 685. ἀδάκρυτον, ἀστένακτον.

685. Addunt codices nonnulli αἶ αἶ κακῶν vel αἶ αἶ τῶν κακῶν.

692. φονίου Ald. contra metrum.

696. ὀμμάτων τ' ἐμῶν Ald. Copulam omittunt multi MSS.

701. ὀνειρόφρων alii. ἔκτειν' MSS. complures. Contra διέφθορ' Aug. 1. supra 596. quod edidissem, si plures consentirent.

σ. οὐδέποτε παύσει με ὥστε μὴ δακρύειν· quæ est interpretatio Matthiæi unice vera, collato Thucyd. I. 129. καὶ σὲ μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι, κ. τ. ἑ. Musg. ἐπισχήσει, *illucebit*, vel *adveniet*.

ΕΚ. ἐμὸς, ἐμὸς ξένος, Θρήκιος ἱππότας,
ἵν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.
ΧΟ. ὤ μοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών;
ΕΚ. ἄῤῥητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὅσιά τ', οὐδ' ἀνεκτά. ποῦ δίκα ξένων;
ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρόα, σιδαρέῳ τεμὼν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδὸς, οὐδ' ᾤκτισας.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας
'Αγαμέμνονος· τοὐνθένδε σιγῶμεν, φίλαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

'Εκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ
ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' 'Αργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν ἐῶμεν, οὐδὲ ψαύομεν.[τ]
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἥκω δ' ἀποστελῶν σε· τἀκεῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς.
ἔα, τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ 'Αργείων, πέπλοι

702. ἐμὸς semel tantum Ald. et multi MSS.

705. πλέα R. et pro v. l. M. Sic πέρα δεινῶν Pausan. IV. 5. p. 291. (471.) quod recte tuetur Facius.

706. τ' om. Aug. 1. 2. 3. Harl. Mosq. 4. οὐχ ὅσιά γ' habent M. R. et alii.

707. ἰὼ Ald. et alii MSS.

709. ᾠκτίσω Ald. Variant MSS.

719. ἥκω μεταστελῶν σε præfert Valckenaerius ad Phœniss. 1327. (1337.) cui favere forsan videatur Harleiani lectio supra 507. Sed particula minus recte omittitur, et ἀποστελῶν ad sensum melius. Mendose μεταστέλλων in Phœnissarum edd. quibusdam, quam disjunctionem non patiuntur Tragici senarii. Si quid aliter fertur, prava distinctione laborat, ut Æschyl. Prom. 67. τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ Στένεις. Joco dixit Eupolis, 'Αλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ- βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα apud Hephæst. p. 15.

τ. De pausa vid. Supplem. Præf. p. 25.

δέμας περιπτύσσοντες ἀγγέλλουσί μοι.
ΕΚ. δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω, λέγουσά σε,
Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;
ΑΓ. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν
δύρει, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις; τίς ἐσθ' ὅδε;
ΕΚ. ἀλλ' εἴ με, δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος,
γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος ἂν προσθείμεθ' ἄν.
ΑΓ. οὔ τοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων
ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
ΕΚ. ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
ΑΓ. εἴ τοι με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.
ΕΚ. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί στρέφω τάδε;
τολμᾷν ἀνάγκη, κἂν τύχω, κἂν μὴ τύχω.

724. Hunc versum habet X. Π. 60.

728. ὀδύρῃ Aldus et omnes MSS. quod cum metro repugnaret, sensus jactura in ὀδυνῇ mutavit Kingius. (Morellus[v].) Debebat saltem ὀδυνᾷ. Sed recte Musgravius δύρῃ, advocato Hesychio, δύρεσθαι, ὀδύρεσθαι. Hesychium frustra erroris insimulat Taylorus Lect. Lysiac. cap. 9. Eadem opera accusare Etymologum debebat p. 192, 43. 291, 23. Eustathius ad Il. B. p. 218, 19 = 165, 20. εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. Nec magis mirum utrumque δύρεσθαι et ὀδύρεσθαι Atticis in usu fuisse, quam utrumque κέλλειν et ὀκέλλειν, μόργνυμι et ὀμόργνυμι, cum similibus non paucis. Æschylus Prometh. 271. Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη. Male ibi elisionis, qualem nesciunt Attici, signum apponunt editiones. Apud eundem Pers. 584. metrum flagitat Δυρόμενοι γέροντες. In Nostri Med. 159. 'δυρομένα edidit Brunckius, quasi ο ab ου elidi posset. Initium est versus Euripidei Androm. 397. Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι; cui simillimus alter ex Neophronis Medea apud Stobæum Grotii p. 107. Καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι; Quidni, inquies? Quoniam Tragici nunquam ita senarium disponunt, ut pedes tertius et quartus unam vocem efficiant[φ]. Legendum igitur cum in Euripide, tum in Neophrone, δύρομαι.

730. ἄλγος ἂν προσθείμεθα. Sic Aldus et pleræque edd. Sed ἂν recte duplicant Brunckii membr. Harl. MS. Reg. Soc. Mosq. 3. et plures alii. Pro secundo ἂν J. Mosq. 4. ἄλγει. Brunckius edidit, ἄλγος αυ π. ἄν. male.

v. Vid. ad 578. et Præf. p. 8.

φ. Vid. Supplem. Præf. p. 18.

Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων,
καὶ σοῦ γενείου, δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
ΑΓ. τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.
ΕΚ. οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη,
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.
ΑΓ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκεσιν καλεῖς;
ΕΚ. οὐδέν τι τούτων, ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;
ΑΓ. ὁρῶ· τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΕΚ. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον, κἄφερον ζώνης ὕπο[x].
ΑΓ. ἔστιν δέ τις σῶν οὗτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
ΕΚ. οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.
ΑΓ. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες, ἢ κείνους, γύναι;
ΕΚ. ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ', ὃν εἰσορᾷς.
ΑΓ. ποῦ δ' ὢν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις;
ΕΚ. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν, ὀῤῥωδῶν θανεῖν.
ΑΓ. ποῖ, τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
ΕΚ. εἰς τήνδε χώραν, οὗπερ εὑρέθη θανών.
ΑΓ. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
ΕΚ. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ.

740. γονάτων Ald. et MSS. nonnulli. De ellipsi præpositionis πρὸς vide ad Orest. 663.

744. Ridet Plautus Asinar. II. 2, 8. *Ætatem velim servire, Libanum ut conveniam modo.* Quod notavit Vir egregius, Josias Mercerus, ad Nonium v. *Meret.*

746. ἐπάρκειαν Ald. et edd. ἐπάρκεσιν MS. Reg. Soc. quod præferendum videtur. ἄρκεσις occurrit apud Sophoclem Œd. Col. 73. ἐπάρκεσις 447. Alteram formam apud Tragicos non memini invenisse.—Edidi igitur ἐπάρκεσιν, cum postea in J. M. N. invenerim.

748. Hunc versum sic convertit Ennius apud Nonium v. GUTTATIM. *Vide hunc, meæ in quem lacrumæ guttatim cadunt.*

752. Τῶν οὐ θ. edidit Brunckius ex conjectura, qua nihil opus esse videtur.

759. Sic editi recentes. Πολυμήστορα Aldus. Male insuper τῆσδε omittunt Harl. M. R. In K. videtur primo fuisse Πολυμήστορα, deinde in alterum mutatum. Sed Πολυμήστωρ M. a m. pr. Cant. N.

---

x. Contra Æsch. Choeph. 977. ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην.

ΑΓ. *θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών;*
ΕΚ. *τίνος πρὸς ἄλλου; Θρήξ νιν ὤλεσε ξένος.*
ΑΓ. *ὦ τλῆμον, ἦπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;*
ΕΚ. *τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.*
ΑΓ. *εὗρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;*
ΕΚ. *ἥδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.*
ΑΓ. *τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;*
ΕΚ. *λουτρ' ᾤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.*
ΑΓ. *κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.*
ΕΚ. *θαλασσόπλαγκτόν γ', ὧδε διατεμὼν χρόα.*
ΑΓ. *ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων*[ψ].
ΕΚ. *ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπὸν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.*
ΑΓ. *φεῦ, φεῦ· τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή;*
ΕΚ. *οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.*
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ

762. Istud *γε*[ω], quod nihil ad sensum aut elegantiam confert, omittunt Mosq. 1. 4. *δ'* habet J. Legendum videtur, *Τίνος πρὸς ἄλλου*, quod et melius quæstioni respondet. Supra 690. *πρὸς τίνος ἀνθρώπων;* Suppl. 404. *οὐ γὰρ ἄρχεται Ἑνὸς πρὸς ἀνδρός.* Sic. habent edd. At Valckenaerius ad Phœniss. 396. citat *Ἑνὸς ὑπ' ἀνδρός.* In Lucian. Anachars. 9. omnes MSS. et edd. consentiunt in *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων*, in 11. unus MS. habet *ἀγχομένους ὑπὸ* (ceteri *πρὸς*) *τῶν ἀντιπάλων.* In Iliad. T. 133. ubi vulgatur *ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων*, codices nonnulli, inter quos Venetus, *πρὸς Εὐρυσθῆος.* Confer X. Π. 1314. cum Med. 1410. In Arrian. Exp. III. 12. p. 120, 4. MS. apud Gronov. *ὑπὸ* pro *πρός.*

767. *μαστεύουσ'* Aldus et multi MSS. *ματεύουσ'* Mosq. 4. et a m. pr. C.

770. *γ'* a MSS. quibusdam abest. Pro *κακῶν* 772. nonnulli *κακόν.*

774. *λέγεις* alii, quod si repones, non gravabor. Comparat Brunckius Terentianum: *Ipsa si cupiat Salus, Servare prorsus non potest hanc familiam.* Aptius videtur illud Trabeæ apud Ciceronem Tusc. Disp. IV. 31. *Fortunam ipsam anteibo fortunis meis.*

ψ. Comma post *σὺ* cum Schæf. delevi.

ω. Receptam lectionem, *τίνος γ' ὑπ' ἄλλου*, admiserat Pors. in prima editione, quo hæc nota refertur. Mallem cum Matthiæo *γ'* servare, utpote "fortius negantem," et illud ad sensum conferentem, quod Anglice expresseris: *Why, by whom else?*

τιμωρὸς ἀνδρὸς, ἀνοσιωτάτου ξένου,
ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας, δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον,
κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοὶ,
ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτος ὢν ἐμῶν φίλων·

779. τοὺς prius alii omittunt, alii in τῆς mutant.

782. ξένων pro φίλων multi MSS. male. Aldus et omnes fere MSS. πρῶτα τῶν ἐμῶν. Brunckius ex membr. suis edidit τὰ πρῶτα, tantum duplici anapæsto delectatus, quantum alii offenduntur. Sed is liber manifestis glossis non caret; supra enim 607. τάγγος pro τεῦχος habet cum M. Mosq. 1. N. R. Merum igitur scholion τὰ πρῶτα, ut liquet vel ex eo, quod in MSS. quibusdam articulus suprascriptus est pro interpretatione. ξένια conjecit Musgravius, quod frigidum et obscurum est. Distinctionem, post ἐμοὶ sublatam, post ξενίας reponit Beckius, quo quid proficiatur nescio. Omnino post τυχὼν aliud participium, quod duo sententiæ membra connectat, requiritur. Ac poteras quidem legere, ξένιά τ' ἀριθμῶν πλεῖστα τῶν ἐμῶν φίλων, nisi hoc a vulgata nimis recederet. Dedi igitur πρῶτος ὢν pro πρῶτα τῶν. Cum semel scriptum esset, πρῶτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων, aut, litera tantum una addita, πρῶτος τῶν ἐ. φ. aliquis metri studiosus vulgatam inde lectionem effinxit. Simili mendo Aristophanis locum Vesp. 1429. Brunckius contaminavit. Sæpius ἱππικὴ et μουσικὴ sine articulo adhibent Attici. Recte igitur legimus, Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς, ut et Suidas v. τρίβων. Hoc autem Brunckius ignorans participium, quod erat necessarium, ejecit; articulum, qui non erat necessarius, inseruit. Ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων τῆς ἱππικῆς. Si quis objiciat, non verisimile videri, lectiones leviter corruptas, πρῶτος τῶν ἐμῶν φίλων, πρῶτος ὢν τῶν ἐμῶν φίλων, ulterius depravaturum quenquam, cum tam expeditus ad rectam viam reditus pateret, is nescit, *quam proclivi lapsu voces etiam notissimæ nonnunquam in maculas degenerent, quibus eluendis hominum vel acutissimorum ingenia frustra defatigentur.* Verbis utor Hemsterhusii ad Arist. Plut. p. 349. Quæ uno aut altero exemplo libet confirmare. In Cratini Dionysalexandro apud Macrob. Sat. v. 21. versum addit ex MS. Thuanæo Jacobus Gronovius: Στολὴν δὲ δὴ τίν' εἶχε τοῦδ' ὁμόχροον. Sic ille dedit ex patris conjectura, margini adscripta scilicet, non edita, cum MS. haberet ΤΟΥΔΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ. Tantulum mendum hujus loci veram lectionem abolevit. Lege, τοῦτό μοι φράσον.—Exstat luculentum Pindari de Delo fragmentum apud Strabonem x. p. 743. A. (485. B.), cujus partem duntaxat transcribam: Ἀλλ' ἁ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θοαῖς ἀγχιτόκοις ἐπέβα νιν, δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαὶ πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων, ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες, ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν. Vulgo ἀλλὰ καὶ ὁ γένος, unde bene Barnesius, κοῖον γένος, sed paullo melius e codice Strabonis Mosq. qui καινογενὴς habet, Κοιογενὴς elicias. Pro ὀδύναισι θείαις Mosq. ὠδίνεσι θοοῖς. Deinde ἀγχιτόκοις, quod excidit editionibus plerisque, habent Ald. et MS. Mox ἐπιβαίνειν edd. ἐπέβαινεν MS. Statim πρύμνων mendose MSS. sed egregie Mosq. ἂν δ' ἐπὶ κράνοις σχέθον πέτραν, si levem

τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν,
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,

distinctionis errorem tolles. Editum est, ἂν δ' ἐπὶ κραναῇ σχεδὸν πέτρα. Recte σχέθον conjecit Casaubonus, cetera non tetigit. Verte, COLUMNÆ *vero basi adamantina innixæ rupem* CAPITULIS *sustinuere*. Eodem sensu vox occurrit Iph. T. 51. Eustathius ad Iliad. H. p. 700. 65 = 582, 44. ἐπίκρανον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος. —Cratino et Pindaro addamus Aristophanem Ran. 1076. Οὐδ' οἶδ' εἰς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα. Sic cum semel corruptus esset locus, medicinam facere conati sunt librarii, alii ἄν, alii ἐγὼ addentes. Non vulgatæ lectionis errores ambitiose ostendam, neque Invernizii ineptias exagitabo; melius erit verbo monere, veram lectionem a codice Ravennate servari: Οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυναῖκα. Vides tria loca, quæ in editionibus corrupta quidem erant, sed tam leviter corrupta, ut nihil emendatu planius unquam aut facilius fuerit.—At, dices, participium ὢν subaudiri potest. Sane potest, ut Hippol. 234. et alibi; sed non ubi duo membra sententiæ ita, ut hic, conjunguntur. Exempla rem apertam facient. Aristoph. Plut. 751. Οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες, καὶ βίον Ἔχοντες ὀλίγον, αὐτὸν ἠσπάζοντο. Vesp. 505. αἰτίαν ἔχω Ταῦτα δρᾶν, ξυνωμότης ὤν, καὶ φρονῶν τυραννικά. Pac. 633. Ἀλλ' ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων, καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας, Ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας. 685. Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου, καὶ γυμνὸς ὤν, Τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο. Menander Stobæi LXX. p. 299. (sic male ed. Grot. pro 291.) Ὅταν πένης ὤν, καὶ γαμεῖν τις ἑλόμενος, Τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχηται χρήματα, Αὑτὸν δίδωσιν, οὐκ ἐκείνην λαμβάνει. Euripid. Androm. 499. Μητρὸς λεχέων, ὃς ὑπερθνήσκεις, Οὐδὲν μετέχων, Οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν. Ex horum locorum quocunque participium ὢν ejicies, durissimam certe, si non solœcam, orationem effeceris. Erravit ergo Valckenaerius ad Herodot. I. 59. ὡς pro ὢν in Vesparum loco legens. Sed recte ὢν retinet Suidas vv. Εἰ καὶ νῦν ἐγώ. Ξυνωμότης. recte utrobique τυραννικὰ habet pro τυραννίδα. Quid tamen si contendam, librarii errore πρῶτα pro πρῶτος scriptum his turbis occasionem dedisse? Certe nihil proclivius, quam α pro ος scribi. Cum enim sigma hoc fere signo c exprimatur, manifestum est, si o et c coaluerint, figuram τῷ α non dissimilem effictum iri. In Homer. Odyss. Λ. 157. πρῶτα τὸν in textu habet MS. Harl. 5674. et pro varia lectione πρῶτος ὃν habet suprascriptum. In hac fabula supra 546. tali modo στρατὸς exaravit M. ut prima facie cuivis στρατὰ videatur. In Scholiis ad Aristoph. Nub. 508. habent Aldus et Junta ἐξ ὑπορρῶγά τινος, quod in ὑπορρῶγος mutavit Gelenius. Clemens Alexandr. *Quis dives salvetur* p. 940, 44. ἀμέλει ὁ πάντα τὰ τοῦ νόμου πληρώσας ἐκ νεότητος, καὶ τὰ ὑπέρογκα φρυαξάμενος, ἓν τοῦτο πραθῆναι τοῖς ὅλοις οὐ δεδύνηται, τὸ τοῦ σωτῆρος ἐξαίρετον, ἵνα λάβῃ ζωὴν αἰώνιον ἣν ἐπόθει. Quid est istuc πραθῆναι? Vertunt *acquirere*. Muta A in ΟΣ, et lege προσθεῖναι. Si quis erit, qui πραθῆναι τοῖς ὅλοις interpretetur, *seque suaque omnia vendere,* tantum dicam eam interpretationem mihi coactam et contortam videri. Addamus Pausaniam VIII. 25. p. 651. καθότι δὲ αὐτὸς ὁ Λάδων ἐκδίδωσιν ἐς τὸν Ἀλφειόν, Κοράκων ὠνόμασται Νᾶσος. Οἱ δὲ ἥγηνται τὴν Ἐνίσπην καὶ Στρατίην τε καὶ Ῥίπην τὰς

οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.
ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε, κἀσθενεῖς ἴσως·

ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου κατειλεγμένας γενέσθαι νήσους ποτὲ ἐν τῷ Λάδωνι ὑπὸ ἀνθρώπων οἰκουμένας· ᾧ οἱ πεπιστευκότες μάταια ἴστωσαν. Quod conjecit Sylburgius pro ᾧ οἱ π. edidit Facius e codice Mosquensi, ἃ οἱ π. Neutrum recte: utrumque enim corruptum est ex ὅσοι. *At vero, si ita leges, quæ erit verborum constructio, quæ sententia?* Nulla. Ὅσοι enim hic delendum et supra pro οἱ substituendum, ut totus locus ita legatur:—κοράκων ὠνόμασται νᾶσος, ὅσοι δὲ ἥγηνται—οἰκουμένας, πεπιστευκότες μάταια ἴστωσαν. Primus scilicet librarius cum οἱ exarasset, duabus literis, quæ bis ponendæ erant, semel tantum, ut fit, positis, errorem ipse suum in margine statim correxit, ascripto ὅσοι. Secundus autem librarius dupliciter erravit: nam et hanc vocem pro additamento, non pro correctione, habuit; et in sedem non suam forte temere intulit. Deinde alii duo librarii, alter in ἃ οἱ, alter in ᾧ οἱ, depravarunt. Sic autem dedisse Pausaniam, ex ipso Pausania clare patebit. v. 12. p. 404. Ὅσοι δὲ ἀνθρώπων τὰ διὰ τοῦ στόματος ἐς τὸ ἐκτὸς ἐλέφασιν ἐξίσχοντα ὀδόντας τῶν θηρίων εἶναι καὶ οὐ κέρατα ἥγηνται, τούτοις ἐστὶν ἀπιδεῖν μὲν ἐς τὰς ἄλκας. vi. 13. p. 482. Εὐηθείας μὲν δὴ μετέχουσι καὶ ὅσοι Χίονιν αὐτὸν ἀναθεῖναι τὴν στήλην, ἀλλ' οὐ Λακεδαιμονίων ἥγηνται τὸ δημόσιον. Paullo ante in hoc ipso capite, viii. 25. Ὅσοι δὲ Θέμιδος, καὶ οὐ Δήμητρος τῆς Λουσίας, τὸ ἄγαλμα εἶναι νομίζουσι, μάταια ἴστωσαν ὑπειληφότες. In Athenæi Dionysio ix. p. 381. D. ἰχθὺς ἁδρὸς πάρεστι ταὐτός. ἔστι σὸς, præclaram Grotii emendationem, ταὐτός ἐστι σά, confirmavit MS. Venetus.—Satis diu me tenuit hæc disputatio, necdum tamen discedere licet. Potest enim aliquis eorum, Οἷστισιν ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως, Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει, defendere τυγχάνειν pro εἶναι in Aristophane simpliciter positum. Cui respondeo, primum hoc non licere ex emendatione contra omnes codices in textum inferre; deinde unum tantummodo locum (Euripid. Andr. 1116.) protulit Vir loco et doctrina illustris, Baro Locella, ad Xenophontem Ephesium iv. p. 93, 6: nam in loco Sophoclis Aj. [9.] jungenda sunt τυγχάνει στάζων, Œd. C. 1490. ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην male cepere Interpretes. Sensus est, *quam promisi, si ipse a Theseo id quod peterem consequerer.* Loca Libanii et Herodiani nihil ad nos; e Platonis verbis facillime elabi poterat ὢν et ὄν, post similem præsertim terminationem. Quocirca recte puto ὂν addidisse Fischerum in Apolog. Socratis; in Republ. ii. p. 369. B. HSt. addendum puto, et sicubi aliud quid ejusmodi occurrit, cum nihil hoc participio facilius omittatur. Recte editur in Theæteto p. 151. F. γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν, sed citantes Suidas v. Ἀνεμιαῖον, et Scholiastes ad Aristoph. Av. 696. participium omittunt. Restat locus Aristophanis Eccles. 1137. Καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει. Sed ibi legendum, Κεἰ τῶν θεατῶν ὢν τις εὔνους τυγχάνει, quæ verba iisdem sedibus posita reperiuntur Plut. 33. Τὸν δ' υἱὸν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει. Facile autem καὶ in κεἰ mutari, facillime ὢν excidere potuit. Quid igitur versu Euripideo, τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις, faciemus? Equidem, si ποιητικῇ ἀδείᾳ tribuendum et condonandum putabis, non intercedam: si tamen ab ejus ætatis consuetudine prorsus alienum esse

ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι, χὠ κείνων κρατῶν
νόμος. νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,
καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι.
ὃς εἴς σ' ἀνελθὼν εἰ διαφθαρήσεται,
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν, οἵτινες ξένους
κτείνουσιν, ἢ θεῶν ἱερὰ τολμῶσιν φέρειν,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος, αἰδέσθητί με.
οἴκτειρον ἡμᾶς· ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεὶς
ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν·
εὔπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς, ἄπαις θ' ἅμα,
ἄπολις, ἔρημος, ἀθλιωτάτη βροτῶν.

statues, per me legere poteris, ἔτυχε δ' ὢν ἐν ἐμπύροις. (Sed vide J. N. Dawesii Epistolam in Addendis.) In Æschyli Choëph. 112. κεὶ pro καὶ recte, sed frustra, emendat Canterus; sic enim tres editiones quæ Stephanicam præcesserant[a].

783. ὅσον MSS. nonnulli.

787. Respicere Euripidem ad Pindari dictum, νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς, monet Wyttenbachius in Biblioth. Crit. Vol. I. Part. IV. p. 35.

788. θεοὺς ἡγεῖσθαι dixit etiam Noster Bacch. 1327. Electr. 587. Aristophanes Eq. 32. Βρέτας; τὸ ποῖον ἐτεόν; ἡγεῖ γὰρ θεούς;

793. Hunc versum etiam adhibuit Euripides in incerto dramate apud Stobæum ed. Grot. p. 165.

795. Ejicere hunc versum et deinde legere vult ἰδοῦ τε Wyttenbachius p. 36. Male. ἰδοῦ με habent omnes MSS. et Eustathius. κἀνάθροισον quod habent M. R. prave scriptum est etiam in Eustathio ad Iliad. I. p. 752, 4 = 658, 5. Supra etiam 673. ἄθροισον M. Mosq. 4.

a. Solœcum esse usum τοῦ τυγχάνω, non sequente ὢν, uno ore negant Herman. Schæf. Erfurdt. Matthi. Elmsl. Aliquid sane in hac re ποιητικῇ ἀδείᾳ tribuendum Porsonus in fine notæ non diffitetur: quatenus autem ipse suam postea mutaverit sententiam, audiamus desideratissimum Dobræum in Aristophanic. Append. p. (144.) "ὢν post τυγχάνω a tragicis omitti potuisse ostendunt viri docti e Sophocl. Electr. 46. 313. (Eur. Hec. 957. loco suspecto), et agnoverat Porsonus anno 1802. Opusc. pp. 151—3. quod mirum est prætervidisse Hermannum ad Soph. Aj. 9. Sed de comicis et orationis solutæ scriptoribus sententiam suam non videtur mutasse...Obiter addo, locum Eurip. Med. 735. συμβὰς καὶ ἀνώμοτος, non officere alteri regulæ ad Hec. 782. prolatæ, quum ista verbalia sint participia potius quam adjectiva, imo ipsa participia formæ antiquæ, ut e Latinis constat. Hoc me monuit Porsonus."

οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
μοχθοῦμεν, ὡς χρὴ, πάντα, καὶ μαστεύομεν,
πειθὼ δὲ, τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην,
οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν,
μισθοὺς διδόντες, μανθάνειν, ἵν' ᾖ ποτὲ
πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσί μοι·
αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρώσκονθ' ὁρῶ.
καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται.
πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται,

800. "An legendum, ποῖ μετεξάγεις; Quanquam corripi potest syllaba, licet μ' pro μοι ponatur," inquit Musgravius. Imo μ' pro με ponitur[β]. Sensus esse videtur: *Quo meum pedem subducis*, i.e. *quo me cogis te sequi?* Nempe Agamemnon, Hecubæ nolens annuere, nec tamen palam negare ausus, pedetentim a scena recedere conatur. Duplex accusativus neminem offendet, nisi qui in Atticis poëtis hospes sit. Exemplis tamen a Brunckio allatis, ad Æschyl. Theb. 836. et alibi, unum adde, Aristoph. Thesm. 491. Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα.

804. Hunc locum in animo habuisse videtur Quinctilianus I. 12. 18. *illam (ut ait non ignobilis tragicus) reginam rerum orationem.*—Non hunc locum, sed Ciceronis de Oratore II. 44. in animo habuit Quinctilianus; Cicero autem a Pacuviana Hermione sumsit, *O flexanima atque omnium regina rerum oratio.* Et Ciceronis et Pacuvii verba citat Nonius v. *Flexanima.* Nostrum respexit Pacuvius. *Hæc* pro *O* MS.

809. οἱ μὲν γὰρ ὄντες παῖδες M. N. R. Quæ notabilis lectio. Mox 810. ἐπ' ἐχθροῖς G. et 812. μὲν omittunt quidam. Non male legeretur γε.

814. σῇσι πλευρῇς Ald. et edd. Sed neutrum habet MS. Leid. teste Valckenaerio, Brunckii membranæ et alter MS. a prima manu. Sic etiam K. Aut σοῖσι aut πλευροῖς alii, retinentes hi πλευραῖς, illi

β. Ponitur μ' pro με, sine dubio: neque tamen cum Pors. intelligo, *Quo meum pedem subducis?* Sed, *Quo tuum pedem a me subducis?* Qui accusativi usus non durior est, quam quem habes in Iph. A. 814. οἵ μ' ἀεὶ προσκείμενοι Λέγουσ'.... Est sane, si in his duplicatis accusativis cum grammaticis subaudiamus κατὰ, non ὑπεξάγεις με κατὰ πόδα, sed ὑπεξάγεις πόδα (σὸν) κατά με.

ἡ φοιβὰς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τιν' [γ] ἕξει παῖς ἐμὴ, κείνης δ' ἐγώ;
ἐκ τοῦ σκότου γὰρ τῶν τε νυκτέρων πάνυ
φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.
ἄκουε δή νυν [δ]. τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
τοῦτον καλῶς δρῶν, ὄντα κηδεστὴν σέθεν
δράσεις. ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι,
καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι, καὶ ποδῶν βάσει,
ἢ Δαιδάλου τέχναισιν ἢ θεῶν τινὸς,

σῇσι. In Sophoclis Ajac. 1253. vulgo Μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς. MSS. plures πλευράν. Sed recte MS. apud Brunckium, Stobæus, et Eustathius ad Od. E. p. 1524, 51 = 208, 51. habent πλευρά.

816. Hunc locum citans Scholiastes ad Sophoclis Ajac. 520. hac nota perstringit: ὁ δέ γε Εὐριπίδης μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἑκάβην λέγουσαν. Sed hac re nihil offensus Ennius vertit: *Quæ tibi in concubio verecunde et modice morem gerit*, apud Nonium in v. *modicus*.

818. κείνης δ' ἐγώ, Ald. et, ut puto, omnes MSS. Sed edidit Brunckius, κείνης δὲ σύ, vereor ne μαστροπικώτατα.

819. Edidit Aldus: Ἐκ τοῦ σκότους γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων Φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις. Unde Reiskius et Tyrwhittus legunt ὁμοῦται. Sed omnes fere MSS. habent ut edidi. πάντων pro πάνυ habet codex Brunckii, unde ille edidit, τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς Φ. μ. γ. πάντως χάρις. Pro πάνυ mavult Musgravius ὁμοῦ ex Ald. Ceterum σκότου ut magis Atticum dedi ex Brunckii membr. E. et Mosq. 3. βροτοῖς bis M. alterum pro πάνυ. Pro πάνυ habet βροτοῖς N. et pro βροτοῖς mox θνητοῖς. Non valde usitata Tragicis est vox πάνυ· occurrit tamen apud Sophoclem Œd. C. 144. Philoct. 650. Æschylum Pers. 929. Agam. 1465. Choëph. 861.

825. Pro κόμαισι primo κόραισι, deinde κνήμαισι conjicit Musgravius. Accuratior oppositio esset, si legeremus κώλοισι. Sed cum omnes MSS. et edd. tum Etymologus M. p. 26, 54. et Tzetzes Chil. I. 515. vulgatam lectionem confirmant. Est et alia ratio, quæ κόραισιν excludat. Primo optat Hecuba vocem habere in iis partibus, quæ natura vocem non habent; deinde ut partes istæ simul fleant et loquantur. At κόραι cum natura ad flendum aptæ sint, ab hac enumeratione abesse debent.

γ. Malim, τίν'. Aliter, ποῦ ἕξει χαριν τινα;

δ. Ita cum Matthi. rescripsi pro Porsoni δὴ νῦν.

ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων,
κλάοντ', ἐπισκήπτοντα παντοίους λόγους.
ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος,
πιθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρὸν, εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως.
ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν,
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾷν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.
ΧΟ. δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει,
καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
φίλους τιθέντες τούς γε πολεμιωτάτους,
ἐχθρούς τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιούμενοι.
ΑΓ. ἐγὼ σὲ καὶ σὸν παῖδα καὶ τύχας σέθεν,
Ἑκάβη, δι' οἴκτου, χεῖρά θ' ἱκεσίαν, ἔχω·
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ' ἀνόσιον ξένον,
καὶ τοῦ δικαίου, τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρῄκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
ἔστιν γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι.
τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατὸς,

827. ἔχοιντο A. Aug. 2. 3. Cant. J. H. L. Mosq. 2. 3. N. Vide infra ad 1141.

830. πάρασχε Ald. et MSS. quod temere barbarum vocat Brunckius, cum sit analogiæ regulis consentaneum. Non valde usitatum esse fateor; occurrit tamen κάτασχε in Herc. Fur. 1211. Sed vide ad Orest. 1330. Infra 883. ἐπίσχ' Aug. 3.

835. οἱ χρόνοι ex conjectura Musgravii edidit Brunckius.

838. ἔγωγε N. R. non male.

842. Ald. φανείην γ' ὥστέ σοι καλῶς ἔχειν. φανείη memb. Brunckii codex et Mosq. 3. cum aliis, σοί τ' ἔχειν καλῶς plerique MSS[ε]. In Sophoclis Aj. 313. facillimam emendationem φανείη pro φανείην prætervidere viri docti, quam tamen adsumere potuerat e MS. Brunck. φαναίην contra linguam et metrum est, φανοίην contra linguam.

846. φίλον Aldus. φίλιον Lib. P. ut timide conjecit Barnesius. Idem mendum in Ald. infra 921.

ε. Nihil opus cum Schæf. ὥστε σοι καλῶς ἔχειν legere. Utrumque, et ἔχειν et δόξαιμι, ab ὥστε pendet; quod cum vel infinitivum vel optativum post se adsciscat, hic diversæ rationes in diversis clausulis conjunguntur. Paullo aliter Pors. ad Phœn. 557.

τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν· εἰ δὲ σοὶ φίλος
ὅδ' ἔστι, χωρὶς τοῦτο, κοὐ κοινὸν στρατῷ.
πρὸς ταῦτα φρόντιζ', ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
σοὶ ξυμπονῆσαι καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
ΕΚ. φεῦ. οὐκ ἔστι θνητῶν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·
ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν, ἢ τύχης,
ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς, τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
ξύνισθι μὲν γὰρ, ἤν τι βουλεύσω κακὸν
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι· συνδράσῃς δὲ μή.
ἢν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος ἢ 'πικουρία,
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἷα πείσεται,
φανῇ τις, εἶργε, μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς[ζ].
ΑΓ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ
λαβοῦσα γραίᾳ φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ 'πικουρίᾳ τίνι;
τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσει φίλους;
ΕΚ. στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον.
ΑΓ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;
ΕΚ. ξὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.

852. οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν Aristot. Rhet. II. 21. Mox πόλεως multi MSS. solenni errore. Arrian. in Epictet. II. 13. Οὐκ ἔστι δ' ἐν σοὶ πόλεος ἡγεμὼν ἀνήρ. Versus est senarius. Ibi vulgatum πόλεως in levem errorem induxit Uptonum.

868. κεκεύθουσ' MSS. quidam; quod si Græcum est, est Doricum.

870. φονέα. Ultimam hujus vocis, quæ ex Grammaticorum monito produci debebat, ter corripit Euripides, hic et Electr. 599. 763. Quibus addit Piersonus ad Mœrin 192. Euphorionem apud Athenæum XI. p. 503. A. Addo ipse Philemonem ibid. VII. p. 307. E. ubi κεστρέ ὀπτὸν occurrit: vocalis enim elidi non posset, nisi corriperetur.

ζ. Non male Reiskius, probante Schæfero, τὰ δ' ἄλλα, θάρσει, πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

ΑΓ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;
ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος, ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον.
ΑΓ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος.
ΕΚ. τί δ'; οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα,
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;
ἀλλ' ὣς γενέσθω· τόνδε μὲν μέθες λόγον·
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
γυναῖκα. καὶ σὺ, Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ,
λέξον· Καλεῖ σ' ἄνασσα δή ποτ' Ἰλίου
Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος,
καὶ παῖδας, ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,
ὡς τώδ' ἀδελφὼ πλησίον μιᾷ φλογὶ,
δισσὴ μέριμνα μητρὶ, κρυφθῆτον χθονί.
ΑΓ. ἔσται τάδ' οὕτω. καὶ γὰρ, εἰ μὲν ἦν στρατῷ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·
νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίους πνοὰς θεὸς,
μένειν ἀνάγκη, πλοῦν ὁρῶντας ἥσυχον.
γένοιτο δ' εὖ πως. πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε,
ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν
κακόν τι πάσχειν, τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν.

ΧΟ. σὺ μὲν, ὦ πατρὶς Ἰλιὰς, στροφὴ α'.
τῶν ἀπορθήτων πόλις
οὐκέτι λέξει· τοῖον Ἑλ-

876. γενέσθαι τόνδ' ἐμοὶ Ald. γενέσθω edidit Brunckius ex membr. τόνδε μὲν fere omnes MSS. Per ellipsin fortasse defendi posset lectio vulgata; sed, quoniam et alibi variatur, Iph. T. 807. Troad. 727. γενέσθω nunc admisi.

878. πλασθεῖσα Ald. et MSS. Sed altera forma, quæ alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius.

885. δισσῇ μερίμνᾳ Ald.

888. οὐρίας Aldus et plerique MSS. οὐρίους Brunckii membr. Mosq. 2. Supra 886. ἔστω τάδ' Paraphrastes. ἔστιν pro ἔσται male Iph. A. 1039. ἔστω Soph. Phil. 893. ubi Brunckius recte ex Aldo ἔσται.

895. τοιόνδ' Aldus et MSS. Sed δ' delevit Kingius.

λάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει,
 δορὶ δὴ, δορὶ πέρσαν.
ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου
κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι,
τάλαιν'· οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.
μεσονύκτιος ὠλλύμαν, ἀντιστρ. α΄.
ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος
ἡδὺς ἐπ' ὄσσοις κίδναται·
μολπᾶν δ' ἄπο καὶ χοροποιῶν
 θυσιᾶν καταπαύσας
πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ,
ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα.
ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις στροφὴ β΄.
μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν,
 χρυσέων ἐνόπτρων
λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς,
ἐπιδέμνιον ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν,

896. καλύπτει Ald. κρύπτει Brunckii membr. E. K. M. N. R.

899. αἰθάλῳ al. αἰθάλου καπνοῦ Ald. et multi MSS. καπνοῦ omittit K. et ex emend. Mosq. 4.

900. οἰκτροτάτᾳ Ald. et MSS. Quidam οἰκτροτάταν, nominatim G. J. ut ex A. P. dedit Musgravius.

904. σκίδναται M. N. Mosq. duo. Anceps de hoc judicium; sed nemo dubitare possit, quin κίδνατο male ediderit Kingius. Virgil. Æn. II. 277. *Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris Incipit, et dono Divom gratissima serpit.*

906. θυσιᾶν MSS. quidam. θυσιῶν Ald. χαροποιὸν θυσίαν ex prima membr. lectione Brunckius, χαροποιῶν Ald. sed C. a m. pr. ut edidi. Vide ad Phœniss. 800.

909. ναυτᾶν Valckenaerius, quod minus poeticum est; imo "metro refragatur," si Ammonio credimus!

910. Ald. et MSS. ἐμβεβαῶτα.

911. ἐγὼ δέ τοι MSS. non pauci contra metrum.

913. ἐσόπτρων Eustath. ad Il. H. p. 690, 41 = 568, 20.

914. εἰς Ald. MSS. quidam et edd. ἐς contra metrum.

915. Levissima menda tamdiu servari non debebat, ἐπιδέμνιος. Lege ἐπιδέμνιον, et verte, *torum vestibus stratum.*

κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροί-
ας τόδ'· Ὦ παῖδες Ἑλλάνων, πότε
δὴ, πότε τὰν Ἰλιάδα σκοπιὰν
πέρσαντες ἥξετ' οἴκους;
λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος ἀντιστρ. β'.
λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
σεμνὰν προσίζουσ'
οὐκ ἤνυσ' Ἄρτεμιν, ἁ τλάμων·
ἄγομαι δὲ, θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
τὸν ἐμὸν, ἅλιον ἐπὶ πέλαγος[η]·
πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ
νόστιμον ναῦς ἐκίνησεν πόδα,
καί μ' ἀπὸ γᾶς ὥρισεν Ἰλιάδος,
τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει·
τὰν τοῖν Διοσκούροιν Ἑλέναν κάσιν, Ἰ- ἐπῳδός.
δαῖόν τε βούταν αἰνόπαριν, κατάρᾳ
διδοῦσ', ἐπεί με
γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν
ἐξῴκισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ'
ἀλάστορός τις οἰζύς·
ἂν μήτε πέλαγος ἅλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

919. Ἰλιάδος Ald. Ἰλιάδα omnes fere MSS. et Eustath. ad Iliad. B. p. 206, 13=156, 14. Procem. p. 5, 21=4, 18.

920. ἥξετ' ἐς οἴκους Ald. et MSS. Præpositionem recte delevere viri docti.

921. φίλα Ald. et multi MSS. ut falli putem Kingium, cum ait se ex cunctis codicibus edidisse φίλια, quanquam ita quoque satis multi.

931. Διοσκόροιν Brunckius ex membr. Ald. et ceteri Διοσκούροιν.

936. οἰζὺς scripsi, ut semper Attici, non ὀϊζύς.

η. Ita post πέλαγος plenius distinxi quam Porsonus, ut ἀποσκοποῦσα cum ἀπεῖπον jungatur. Hoc melius puto, quam cum Matthiæo v. 930. parenthetice sumere. Si quis δὲ potius quam τε post πόλιν requirat, ego non dissentio: sed hoc quoque probum.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σὺ,
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν, πόλιν τε σὴν,
τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
φεῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν, οὔτ' εὐδοξία,
οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω,
ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
σέβωμεν αὐτούς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
θρηνεῖν, προκόπτοντ' οὐδὲν εἰς πρόσθεν κακῶν;
σὺ δ' εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
σχές· τυγχάνω[θ] γὰρ ἐν μέσοις Θρῄκης ὅροις
ἀπὼν, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι
εἰς ταυτὸν ἥδε συμπίτνει δμωῒς σέθεν,
λέγουσα μύθους, ὧν κλύων ἀφικόμην.

ΕΚ. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει,
ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν σ' ὀρθαῖς κόραις.

941. ἔγγονον MSS. pars, ut fere semper in similibus.

944. αὖθ' οἱ θεοὶ Ald. et MSS. Sed recte Hermannus delevit articulum.

945. ὡς ἂν ἀγνωσίᾳ MSS. non pauci. Harl. etiam pejus, ὡς ἂν ἀναγνωσίᾳ.

950. ἐπεί γ' edd. quædam. ἐπεὶ δ' Ald. et MSS.

951. Singularis lectio in G. ἕλκοντί μοι.

957. Hic versus spurius videtur. Tolerabilior paullo videretur, si aut post 958. poneretur, aut hic legeretur κἂν pro ἐν, ibi οὐκ pro κοὐκ.

958. Eandem locutionem usurpavit etiam Euripides Iph. A. 856. Χαῖρ', οὐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ. Paullo diversus est loci Sophoclei Œd. T. 528. sensus, Ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενός. diversus etiam Ovidiani Met. II. 776. *Nusquam recta acies.* Pro *intrepido vultu* occurrit apud Lucanum IX. 904. *Qui potuere pati radios, et* LUMINE RECTO *Sustinu-*

θ. Vid. ad v. 578.

ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
Πολυμῆστορ· ἄλλως δ' αἴτιόν τι καὶ νόμος,
γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.
ΠΟ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ;
τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
ΕΚ. ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βούλομαι
καὶ παῖδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.
ΠΟ. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.
φίλη μὲν εἶ σὺ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε
στράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σε χρὴ,
τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ', ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
ΠΟ. μάλιστα· τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.
ΕΚ. ὦ φίλταθ', ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις.
ΠΟ. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;
ΕΚ. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τι μου;
ΠΟ. καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.

ere diem, quem nimis serviliter imitatur Claudianus Præf. ad III. Consulat. Honorii. *Et* RECTO *flammas imperat* ORE *pati.* Hæc addas iis, quæ vir summus Bentleius congessit ad Horat. Carm. I. 3. 18. Quod ibi Hesychio restituit, ἀτάρμυκτον quam proxime habet codex unicus a Schowio collatus. Citat quidem Albertus ἀταρβήτοις προσώποις ex Empedocle apud Plutarch. de Defectu Orac. p. 400. B. quæ verba si Wyttenbachius a prosa oratione separasset, et sic edidisset, Ἀνταυγεῖν πρὸς Ὄλυμπον ἀταρμύκτοισι προσώποις, alios nescio; ego certe non irascerer.

968. φίλη μὲν ἡμῖν εἶ σὺ Ald. Sed ἡμῖν omittunt plures MSS. manifesto ex quatuor præcedentibus literis natum. τόδε imperite et mala fide delevit Barnesius.

969. χρὴ Ald. et MSS. δεῖ Brunckius ex conjectura. Vide supra ad 282.

978. Virgil. Æn. III. 331. *Ecqua tamen puero est amissæ cura parentis?* BARNES.

979. κρυφίως Ald. κρύφιος multi MSS. et sic edidit Kingius. Sæpe adverbia et adjectiva commutantur. In Aristoph. Eccl. 283. ὀρθρίοις pro ὀρθρίως lege ex ed. Juntina 1515. et Suida v. ὑπαποτρέχειν.

ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;
ΠΟ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
ΕΚ. σῶσόν νυν αὐτὸν, μήδ' ἔρα τῶν πλησίον.
ΠΟ. ἥκιστ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.
ΕΚ. οἶσθ' οὖν ὃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;
ΠΟ. οὐκ οἶδα· τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.
ΕΚ. ἔστω φιληθεὶς, ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ.
ΠΟ. τί χρῆμ', ὃ κἀμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών;
ΕΚ. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.
ΠΟ. ταῦτ' ἔσθ', ἃ βούλει παιδὶ σημῆναι σέθεν;
ΕΚ. μάλιστα, διὰ σοῦ γ'. εἶ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
ΠΟ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
ΕΚ. ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τούσδ' εἰδέναι.
ΠΟ. καλῶς ἔλεξας τῇδε, καὶ σοφώτερον.
ΕΚ. οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι.
ΠΟ. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
ΠΟ. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ', οἷς ξυνεξῆλθον, θέλω.
ΠΟ. ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;
ΕΚ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σώζεται στέγαις.
ΠΟ. ποῦ δ'; αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.
ΕΚ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
ΠΟ. τἄνδον δὲ πιστὰ, κἀρσένων ἐρημία;
ΕΚ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν

982. τοῦ πλησίον Eustath. ad Il. A. p. 52, 23=39, 29. K. p. 792, 19=707, 10. Ψ. 1312, 20=1429, 42. Videtur τοῦ πλησίον Schol. apud Arsenium legisse: sic certe habent G. M. N.

984. Ald. ἃ. Harl. ὃ. In versu sequenti omnes τοῦτο præter membr. in quibus ταῦτα.

986. φιλεῖ Mosq. 4. et η super εῖ.

994. Ἰλίας. Sic plerique MSS. Levi errore Aldus Ἰλιᾶς. Hoc adjectivum e Steph. Byzantino recte se habere Brunckius ostendit.

999. Ald. ἐντὸς ἢ κ. Leve vitium sustulit Valckenaerius.

1002. Ald. ἰδίᾳ. Alterum Brunckius ex membr.

1005. ἀλλ' omittit R.

λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα·
ὡς πάντα πράξας, ὧν σε δεῖ, στείχῃς πάλιν
ξὺν παισὶν, οὗπερ τὸν ἐμὸν ᾤκισας γόνον.

ΧΟ. οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην.
ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν
λέχριος, ἐκπέσῃ φίλας καρδίας,
ἀμέρσας βίον· τὸ γὰρ ὑπέγγυον
δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὗ ξυμπίτνει,
ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν[ι].
ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπὶς, ἥ σ' ἐπήγαγε

1007. *ῥέξας* pro *πράξας* N.

1010. *ἐς* Ald. et sic, vel *εἰς*, omnes prope MSS. Delent Brunckius et Beckius. omittit Mosq. 1. Forsan, *ἐς ἄντλον πεσὼν*, non *ἐμπεσών*. Et sic dedi e N. Jam versus 1010. 1011. 1016. 1017. sunt ejusdem speciei, et versus 1012. 1013. ejusdem generis, ut alteri pro alteris, Bacchio in Pæonem quartum resoluto, usurpari queant. *ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν* familiari propius est sermoni; sed illud apud Tragicos usitatum. Vide supra 50. 915. Aristoph. Pac. 139. *Τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος*; Thesm. 1133. *Πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος.* Quorum versuum prior e Nostri Bellerophonte, secundus ex Andromeda desumtus videtur. Mox poteris quidem legere *ἐκπεσεῖ*, sed melius *ἐκπέσῃ*, ut *ἢν* vel *ὅταν* subaudiatur. Brunckius, qui *ἐκπέσῃ* retinuit, *excides* interpretatur; Hermannus, qui *ἐκπεσεῖ* edidit, pro tertia persona capit. *ἐκπεσῇ* E. F. Versus 1014. est dimeter iambicus. Ceterum *'Αΐδαν* 1016. est creticus, quod in choro licet, quodque semel in senario admisisse videtur Euripides apud Lucian. Necyom. T. I. p. 456, 14. *Οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν 'Αΐδης μ' ἐδέξατο.* Euripides fortasse secutus est Simonidem Stobæi XCVI. (XCVIII.) p. 403. Grot. 529. 36. Gesn. *Πέμπει μελαίνης 'Αΐδης ὑπὸ χθονός.*

1012. *βίον* dedi pro *βίοτον*. Mox enim 1017. *βίοτον* M. N. Idem mendum alibi, ut supra 213. *βίοτον* C. licet contrarium sit multo frequentius.

1013. *θεοῖς οὐ* Ald. *ὀξὺ πίτνει* Cott. *οὐ* omittit L. Recte Musgravius *οὗ*. recte etiam *θεοῖσιν* M. N.

ι. Hujus loci neque de lectione neque de sensu satis constat. Vellem edidisset Pors. *ἐκπεσεῖ* (ut *ἐκπεσεῖ χθονὸς*, Med. 451, 459.) tali fere sensu: *Ut qui in mare importuosum inciderit, tu vita excides, (tu) qui privasti (alium.)* (Cf. *δράσαντι παθεῖν*, Æsch. Choëph. 307.) Deinde, præeuntibus Hemsterhusio et Musgravio, *Ubi contingit eundem et humanæ justitiæ et deorum vindictæ esse addictum* (nisi malis *θεοῖσιν* de *divina providentia* interpretari *justitiam adjuvante*), *illi certissimum exitium imminet.*

θανάσιμον πρὸς Ἀΐδαν, ὦ τάλας·
ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.

ΠΟ. ὤ μοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.
ΗΜΙΧ. ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἰμωγὴν, φίλαι;
ΠΟ. ὤ μοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.
ΗΜΙΧ. φίλαι, πέπρακται καίν' ἔσω δόμων κακά.
ΠΟ. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί·
βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναῤῥήξω μυχούς.
ΗΜΙΧ. ἰδοὺ, βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος.
βούλεσθ' ἐπεισπέσωμεν; ὡς ἀκμὴ καλεῖ
Ἑκάβῃ παρεῖναι Τρῳάσιν τε συμμάχους.
ΕΚ. ἄρασσε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας·
οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις,
οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν' ἐγώ.
ΗΜΙΧ. ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῇκα, καὶ κρατεῖς ξένου,
δέσποινα, καὶ δέδρακας, οἷά περ λέγεις;
ΕΚ. ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος

1016. ἰὼ τάλας Ald. Πολ. ἰὼ ἰὼ τάλας. Χορ. ἀπολέμῳ MS. Reg. Soc. cum quibusdam aliis.

1020. τέκνων contra metrum MSS. non pauci.

1022. ἀλλ' οὔτι με φύγητε Ald. Musgravii MSS. omnes, ipso teste, μὴ φύγητε. Quibus accedunt C. K. Mosq. 3. 4. μοι φύγοιτε Mosq. 1. μοι φύγητε G. με φύγητε MS. Reg. Soc. in textu, sed μὴ suprascripto. μὴ φύγηται E. Correxerat aliquis in vulgatis μ' ἐκφύγητε, unde Dawesius sagaciter, licet minus recte, hanc scilicet MSS. lectionem esse ratus, elicuit μὴ 'κφύγητε. Cyclop. 662. Ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας.

1025. ἐπισπέσωμεν Ald.

1030. Θρῇκα in textu omittunt Mosq. 4. R. sed addit R. inter lineas. Sanissima est vulgata. Idem est ac si scripsisset, καθεῖλες Θρῇκα ξένον καὶ κρατεῖς. Herc. 842. Γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος. apud Athen. xiv. p. 641. C. Stobæum li. p. 197. ed. Grot. 355, 22. Gesn. Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος; Sophocl. Trach. 97. Ἅλιον αἰτῶ Τοῦτο καρύξαι, τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι, πόθι παῖς Ναίει ποτ'. Ubi cum suppleat παῖδα post Ἀλκμήνας Scholiastes, Aldus vero πόθι μοι, πόθι μοι παῖς habeat, potes ejicere παῖς et legere πόθι μοι πόθι μοι. Sed alterum melius. Θρὴξ ξένος vocatur Polymestor etiam 762. 878. Male etiam R. omittit πατὴρ 703. Sæpe verba ad sensum non necessaria inculcant scribæ, nec tamen raro omittunt voces, sine quibus sententiam bene procedere opinantur. Omittunt Θρῃκὶ in hac ipsa fabula 19. Aug. 1. Ἑκάβῃ 1269. Aug. 4.

τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδὶ,
παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὓς ἔκτειν' ἐγὼ
ξὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν· δίκην δέ μοι
δέδωκε· χωρεῖ δ', ὡς ὁρᾷς, ὅδ' ἐκ δόμων.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι, κἀποστήσομαι
θυμῷ ζέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ.

ΠΟ. ὤ μοι ἐγὼ,
πᾷ βῶ; πᾷ στῶ; πᾷ κέλσω,
τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου
τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα, κατ' ἴχνος;
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω,
τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι χρῄζων
Ἰλιάδας, αἵ με διώλεσαν;
τάλαιναι, τάλαιναι κόραι Φρυγῶν·
ὦ κατάρατοι, ποῖ καί με φυγᾷ
πτώσσουσι μυχῶν;
εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
ἀκέσαι', ἀκέσαιο[κ], τυφλὸν, Ἅλιε,

1033. Exemplis, quæ conduxi ad Phœniss. 1722. adde Lycophron. 1102. Τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ κροσσωτοὺς ῥαφάς.

1038. ῥέοντι Ald. edd. et MSS. plures. ζέοντι Barnesius vel ex MS. vel ex conjectura. θυμὸν ζέοντι Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 224. ed. nov. Edidi ζέοντι, cum sit in Harl. ζέοντι quoque C. unde, ut opinor, sumsit Barnesius. Θυμῷ defendi posse videtur loco e Sophocl. Trachin. 446. infra citato ad 1117. Phot. Lex. MS. Ζέσας θυμῷ: ἐξαφθεὶς τῇ ψυχῇ. Concinnior tamen est Ruhnkenii emendatio, quam recepissem, si vel unus codex diserte repræsentaret. Favet aliquatenus Aug. 2. θυμῶν.

1042. κατ' ἴχνος interpretatur glossa, ὁμοίως τῷ ἴχνει. Sed legendum videtur, καὶ κατ' ἴχνος, ut ἴχνος simpliciter pro *pede* capiatur. Bacch. 1122. ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην, Ἡ δ' ἼΧΝΟΣ αὐταῖς ἀρβύλαις· γυμνοῦσι δὲ Πλευρὰ σπαραγμοῖς. Catull. Nupt. Pel. et Thet. LXIII. 162. *Candida permulcens liquidis* VESTIGIA *lymphis.* (Nunc malim καὶ tantum pro κατ'.)

1043. τήνδ' Ald. τάνδ' MSS. quidam.

1047. ἰὼ ἰὼ κατάρατοι Ald. alterum MSS. Mox σίγα bis Ald.

κ. Punctum post ἀκέσαιο tollit Matthiæus; quare, nescio: τυφλὸν enim cum φέγγος conjungendum est, et valet *cæcitatem*. Bene Heath. *tenebris fugatis.* Cf. Med. 989. ὀλέθριον βιοτὰν, et ibi notata.

φέγγος ἀπαλλάξας.
ἆ ἆ. σίγα· κρυπτὰν βάσιν αἰσθάνομαι
τᾶνδε γυναικῶν.
πᾶ πόδ' ἐπᾴξας, σαρκῶν ὀστέων τ'
ἐμπλησθῶ, θοίναν ἀγρίων θηρῶν
τιθέμενος, ἀρνύμενος λώβαν,
λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ἰὼ τάλας,
ποῖ, πᾶ φέρομαι, τέκν' ἔρημα λιπὼν
Βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι,
σφακτὰν κυσίν τε φοινίαν
δαῖτ' ἀνήμερον, ὀρείαν τ' ἐκβολάν;
πᾶ στῶ, πᾶ κάμψω, πᾶ βῶ,
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασιν
λινόκροκον φάρος στέλλων,
ἐπὶ τάνδε συθεὶς,
τέκνων ἐμῶν φύλαξ,
ὀλέθριον κοίταν;

1053. γυναικᾶν Ald. Quanquam plerumque proniores sunt librarii ad delenda quam retinenda dialectorum discrimina, aliquando tamen, ut nunc, nimio Dorismi studio peccare videas. τῶνδε γυναικῶν Priscianus Aldi XVIII. p. 226. a. sed locum omisit Putschius.

1060. Sic Mosq. 3. et, opinor, alii. φονίαν Ald.

1061. οὐρείαν τ' Ald.

1062. πᾶ στῶ, πᾶ βῶ, πᾶ κάμψω, G. quod si probas, insuper transponendum, πᾶ βῶ, πᾶ στῶ, ut supra 1040. Hæc verba junxit etiam Sophocles Aj. 1237. Ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος; ubi Ποῖ βάντος recte habere videtur Brunckii codex, licet ceteri et Schol. ad 1273. ποῦ dent. Philoct. 833. ποῦ στάσει, ποῖ δὲ βάσει; Noster Alcest. 876. Ποῖ βῶ; πῆ στῶ; ubi ποῖ στῶ Lasc. quod fortasse ex πᾶ depravatum: ποῦ enim quietem notat; ποῖ motum; πᾶ in utramvis partem sumitur, ut monuit Scholiastes ad Aristophan. Plut. 447. ubi hujus dramatis versum 1040. citat. Sæpissime in his et similibus terminationibus variant librarii. Sunt etiam loca, in quibus fere dubites utrum præferas. Paullo supra 1008. legi etiam posset οἶπερ. Iph. T. 113. 119. ὅποι accipiendum quasi esset ἐκεῖσε ὅπου, quomodo in Sophocl. Philoct. 481. ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων, Εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, εἰς πρύμναν, ὅποι Ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν. Sed ποῖ cum verbo εἶναι conjunctum non tolerandum arbitror.

1064. φάρος στελῶν Hesychius, suo vel librarii errore, quem correxit Albertus.

1065. ἐπὶ τάνδ' ἐσσυθείς Ald. Sed συθεὶς, quod Grammaticæ leges flagitant, multi habent MSS. Vide Valckenaer. ad Theocr. p. 266.

ΧΟ. ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά·
δράσαντι δ' αἰσχρὰ δεινὰ τἀπιτίμια
δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ΠΟ. αἶ, αἶ, ἰὼ Θρῄκης
λογχοφόρον, εὔοπλον, εὔιππον,
Ἄρει κάτοχον γένος.
ἰὼ Ἀχαιοὶ, ἰὼ Ἀτρεῖδαι.
βοὰν, βοὰν ἀϋτῶ, βοάν.
ἴτ', ἴτε, μόλετε, πρὸς θεῶν.
κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;
γυναῖκες ὤλεσάν με,
γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.
δεινὰ, δεινὰ πεπόνθαμεν.
ὤ μοι ἐμᾶς λώβας.
ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
αἰθέρ' ἀμπτάμενος οὐράνιον
ὑψιπετὲς εἰς μέλαθρον, Ὠρίων
ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας
ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς;
ἢ τὸν ἐς Ἀΐδα μελανοχρῶτα
πορθμὸν ἀΐξω τάλας;

ΧΟ. ξύγγνωσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ
πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης.

1070. δέδωκεν Ald. et MSS. pars. Sed mollius alii ἔδωκεν. Porro ἔθηκεν Lib. P. quod per se bonum esset; sed sumtum est ex v. 711. alterum confirmant Sophocles Electr. 1382. Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι ΤΑΠΙΤΙΜΙΑ Τῆς δυσσεβείας οἷα ΔΩΡΟΥΝΤΑΙ θεοί. Herodotus IV. 80. τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι.

1072. ἔνοπλον Ald. et MSS. Sed εὔοπλον Eustath. ad Iliad. B. p. 358. 32 = 271, 33.

1076. ἴτε bis Ald. recte. Quidam, ἴτε, alii ὦ ἴτε semel, alii bis.

1090. Aldus et MSS. ζωῆς. Alteram formam reposui ob metrum ex C. qui ζωῆς habet, sed ο eadem manu suprascriptum. Si quis cum Brunckio primam in ζωῆς corripi posse contendat, judicio suo fruatur. Incertus Tragicus apud Stobæum p. 483. ed. Grot. Οὐδὲν γὰρ ἄλγος, οἷον ἡ πολλὴ ζόη. Ibi quoque editur ζωή. Ibid. p. 481. in Herodis choliambis male ζωῆς pro ζόης, sed integri ver-

ΑΓ. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος
πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
Ἠχὼ διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
πύργους πεσόντας ᾖσμεν Ἑλλήνων δορὶ,
φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.
ΠΟ. ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν;
ΑΓ. ἔα. Πολυμῆστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν, αἱμάξας κόρας,
παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἦ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν, ὅστις ἦν ἄρα.
ΠΟ. Ἑκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
ἀπώλεσ'· οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
ΑΓ. τί φής; σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ', ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;
ΠΟ. ὤ μοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
σήμηνον· εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἵν' ἁρπάσας χεροῖν
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα.
ΑΓ. οὗτος, τί πάσχεις; ΠΟ. πρὸς θεῶν σε λίσσομαι,
μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.
ΑΓ. ἴσχ'· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον
λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε, τῆσδέ τ' ἐν μέρει,

sus digni sunt propter singularem elegantiam, qui ascribantur: Ἐπὴν τὸν ἐξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς, Ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίγνου. Ὡς τυφλὸς οὐπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ· Ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται. Sic etiam adjectivo ζοὸς utebantur. Archilochi locum in Stobæi ceteris editionibus male, in Grotiana pessime habitum, Serm. ult. sic lege: Οὔτις αἰδοῖος μετ' ἀστῶν, καίπερ ἴφθιμος, θανὼν Γίγνεται· χάριν δὲ μᾶλλον τοῦ ζοοῦ διώκομεν Οἱ ζοοὶ, κάκιστα δ' αὐτῷ τῷ θανόντι γίγνεται.

1091. ἥσυχος Ald. et MSS. pene omnes, ἡσύχως N. ut Brunckius ex membranarum varia lectione.

1093, 4. Ἀχὼ et Ἑλλάνων Ald. et 1098. δύστανε.

1094. ἴσμεν Ald. et MSS. Sed ᾖσμεν Etymologus M. p. 439, 1. Nempe pro ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεσαν, Attici contracte dicebant, ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν, quas formas multis locis restituit Piersonus ad Mœrin p. 174, et Addend.

1095. παρέσχεν Ald. et MSS. παρέσχ' ἂν primus reponendum monuit Heathius. παρέσχεν ἂν N. et Dorv.

1101. σοί τε καὶ MSS. nonnulli.

κρίνω δικαίως, ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.
ΠΟ. λέγοιμ' ἄν. ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὕποπτος ὢν δὴ Τρωϊκῆς ἁλώσεως.
τοῦτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν,
ἄκουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
ἔδεισα μή σοι πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσῃ καὶ ξυνοικίσῃ πάλιν,
γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα
Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις αἴροιεν στόλον,
κἄπειτα Θρῄκης πεδία τρίβοιεν τάδε
λεηλατοῦντες· γείτοσιν δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
Ἑκάβη δὲ, παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον,
λόγῳ με τοιῷδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ
χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει
δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ·
πολλαὶ δὲ, χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
'θάκουν, ἔχουσαι κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς,
ἤνουν θ', ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους·
ἄλλαι δὲ, κάμακα Θρῃκίαν θεώμεναι,

1117. ὕποπτος active. Æschylus Prom. 890. τοῖς πεδαρσίοις κτύποις Πιστὸς, τινάσσων χειρὶ πυρπνόον βέλος. Soph. Œd. C. 1031. Ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Trach. 446. Ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ [τ' ἀνδρὶ] τῇδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι. Vide Phœn. 216. et adde ἀμφιπλήκτων Sophocl. Phil. 688.

1128. δόλῳ, et 1129. ὑπ' Ἰλίῳ Ald. Sed λόγῳ et ἐν Ἰλίῳ plures Codices. Contra 752. ἐν Ἰλίῳ J.

1130. μόνον—δόμους citat Priscianus XVIII. p. 239. b. Ald. sed omittit Putschius.

1133. χεῖρες Ald. et MSS. χειρὸς edidit Barnesius. δεξιὰν χεῖρα plene dixit supra 342. ἐπ' ἀριστερᾶς Ald. errore forsan typorum, et mox 1136. λεύσουσαι.—Nunc video, codicem unum aut alterum ἐπ' ἀριστερᾶς præbere.

γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.
ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι
τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς
γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.

1141. γένοιντο Ald. γένοιτο, quod paullo melius est, habent Aug. 2. Mosq. 4. MS. Reg. Soc. a prima manu.—Si quis tamen discipulorum meorum non intelligit, quid sibi velint tenebricosa ista verba, *quod paullo melius est*, sic habeat. Rem tritam nimis et vulgarem fortasse quibusdam annotare videbor; ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται. Scilicet in ipsis Grammatices elementis docemur, *neutra pluralia verbo singulari gaudere;* mox vero hanc regulam complures exceptiones admittere. Quantum equidem judicare possum, veteres Attici hanc licentiam, si scilicet licentia appellanda est, ut plurale verbum neutri plurali subjicerent, nunquam usurpabant, nisi ubi de animantibus ageretur. Sed si plurale verbum sine discrimine adhibere licuisset, an credibile est tam commoda licentia tam raro abusuros? Occurrerent tum, opinor, plurima hujus usus exempla, quæ per metrum refingere nullo modo possemus. Nunc pauca ea, quæ occurrunt, generalem regulam singulari sua ratione stabiliunt potius quam convellunt. Recte dixit Euripides Herc. F. 47. τέκνα μὴ θάνωσι. Recte etiam legimus in Aristoph. Acharn. 805. 'Ενεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων Τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαὶ, Οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις. Ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται. 'Αλλ' οὐχὶ πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας. Ubi per metrum legere posses, τρώξεται et κατέτραγεν, ῥοθιάζει legere non posses. Eupolis apud Herodianum in Villoisoni Anecdotis T. II. p. 88. καὶ λέγουσί γε Τὰ μειράκια προϊστάμενα τοῖς ἀνδράσιν. In Plut. 833. ἀπέλιπον vel ἐπέλιπον habent quidam codices, male quod ad numerum attinet; sed metro non minus convenienter. At in Eccles. 839. omnes editiones Brunckianam præcedentes φρύγονται πράγματα pro fine senarii præbent. Alexis Athenæi x. p. 422. B. Νῦν δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ. Vides optimum trochaicum. Sed citat γίνονται Eustathius ad Odyss. Σ. p. 1837, 21 = 656, 1. Cum igitur hæc ita contra certissimas metri leges turbaverint librarii, quid eos facturos censes in solutæ orationis scriptoribus? Plato de Republ. IV. p. 429. D. HSt. 449. B. Læmar. ὅπως (τὰ ἔρια) δέξωνται ὅτιμάλιστα τὸ ἄνθος. Rectius δέξηται MS. Platonis et Stobæus p. 252, 25. a Valckenaerio ad Callimachea p. 193. indicatus, sed rectissime δέξεται editiones Trincavelli et Gesneri prima p. 264, 18. item secunda p. 252, 27. A.D. 1549. et tertia 1559. δέξηται Francofurt. 1581. p. 433, 25. Leviter hoc argumentum attigi ad Orest. 596. Alius locus occurrit in Aristophanis Acharn. 519. notari dignus. 'Αλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα—'Εσύκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια· Κεἴπου σίκυον εἶδεν ἢ λαγῴδιον,—Ταῦτ' ἦν Μεγαρικά. Ubi recte ex Suida et MSS. ἴδοιεν restituere viri docti. Sed nullo modo tolerari potest in Pac. 599. προσγελάσονται, licet ita ediderit Brunckius, metrico Scholiastæ nimis credulus. Nam versus 596—599. e Creticis et Pæonicis constant, ita legendi: Ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια, Καὶ τὰ νέα συκίδια, Τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ, Προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα. In talibus vero locis, qualis est is Euripidis, quem præ manibus habemus, *paullo meliorem* censeo numerum singula-

κᾆτ᾽ ἐκ γαληνῶν, πῶς δοκεῖς, προσφθεγμάτων
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν᾽ ἐκ πέπλων ποθὲν
κεντοῦσι παῖδας· αἱ δὲ, πολεμίων δίκην,
ξυναρπάσασαι τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας
καὶ κῶλα· παισὶ δ᾽ ἀρκέσαι χρῄζων ἐμοῖς,
εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν,
κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας,
πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυτον τάλας.
τὸ λοίσθιον δὲ, πῆμα πήματος πλέον,
ἐξειργάσαντο δείν᾽· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι, τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· εἶτ᾽ ἀνὰ στέγας
φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ,
θὴρ ὣς, διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
ἅπαντ᾽ ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
βάλλων, ἀράσσων. τοιάδε σπεύδων χάριν
πέπονθα τὴν σὴν, πολέμιόν τε σὸν κτανὼν,
Ἀγάμεμνον. ὡς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς,
ἢ νῦν λέγει τις, ἢ πάλιν μέλλει λέγειν,

rem, si præbent codices; sine codicibus nihil mutandum.—Mox διαδοχαῖσιν Ald. et plures MSS. mendose. Nec tamen nimis numerosa est vulgata lectio, quippe quæ omni cæsura careat, quod apud Euripidem valde rarum est. Sed de cæsurarum natura et ratione paullo longior disputatio est, quam ut hic commode locum inveniat. Hanc igitur in illud tempus rejicere decrevi, cum in Supplemento ad Præfationem meam pauca de re metrica edisseram. Interim legendum puto διαδοχαῖς τ᾽ ἀμείβουσιν χεροῖν, vel ἀμείβονται, quorum utrumque æque usitatum est et sensui commodum; utrumque facillime in ἀμείβουσαι corrumpi potuit. Copula vero quid mirum si excidit, ubi non erat necessaria, cum toties, ubi erat necessaria, exciderit? Vide modo supra ad 355. 706. Non deerunt fortasse, qui vulgatam lectionem eo nomine defendant, quod verbum cum participio conjunctum verbis sit duobus per copulam conjunctis elegantius. Hanc objectionem paucis infra ad 1161. attingam, pag. 117.

1149. ἤνυον Ald. et MSS. Vide ad Phœn. 463.

1157. MSS. quidam ταράσσων. alii divisim, τ᾽ ἀράσσων.

1161. λέγων ἔστι τις ἢ μέλλει Ald. et MSS. fere omnes. τις ἔστιν Brunckius ex membr. τις omittit MS. Reg. Soc. Meliorem lectionem putavi eam, quam præbuit

Stobæus Grotii p. 308. eamque iterum, quando etiamnunc optima videtur, dedi. Sed difficile est lectionem ita constituere, ut omnibus placeat. Tres enim hujus versus lectiones e MSS. et Stobæo elicias, omnes, si per se spectentur, satis bonas. Vulgata, *ἢ νῦν λέγων ἔστιν τις, ἢ μέλλει λέγειν*, sic defendi potest, ut dicas *πάλιν* interpolationem esse Stobæi, cum jam pede defectum senarium invenisset, *ἢ νῦν λέγει τις, ἢ μέλλει λέγειν*. Hoc sane, ut fieri posse non nego, ita minus verisimile esse arbitror; facilius vero excidere potuisse, cum sensui non omnino necessarium videretur. Et non raro accidit, ut hæc ipsa vox vel perderetur, vel corrumperetur. In Menandri fragmento p. 126. valde probabilis est Bentleii emendatio, *Εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο καὶ ψυχὴν πάλιν Λάβοιμ' ἐγώ*. Aristoph. Plut. 268. *Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν· πῶς φῄς; πάλιν φράσον μοι*, Aldus et MSS. nonnulli *πάλιν* omiserant; sed recte addunt alii cum duabus Juntinis et Suida v. *Σωρός*. Hanc vocem, cum varie depravata esset in *πάλαι* et *πάνυ*, in exilium nullo jure miserunt Brunckius et Invernizius e Vesp. 319. Sed totum locum emendatius, quam vulgatur, describam. *Φίλοι, πάλαι μὲν τήκομαι διὰ τῆς ὀπῆς Ὑμῶν ὑπακούων, ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' ἰδεῖν. Τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ Βούλομαί γε πάλιν μεθ' ὑ-μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδίσ-κους κακόν τι ποιῆσαι.* Priores duo sunt senarii, ceteri tres Glyconici cum Pherecrateo. Delevi *εἰμι* post *οἷός τε*, quod facile subintelligitur, ut in Eq. 342. *Ὁτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγώ*, quodque eodem modo irrepsit in Phœniss. 983. post *ἕτοιμος*. Recte deinde *ἰδεῖν* pro *ᾄδειν* correxit Dawesius, in ceteris parum felix. Simile mendum ex ejusdem fabulæ v. 1517. sustulere MSS. Particulam *δ'* addit Ravennas. Postremo ante *Τηροῦμαι δ'*, ista verba, *τί ποιήσω*, ut manifesto spuria et ex *τι ποιῆσαι* in vicinia nata, delevi. Duo loca ex Athenæi Epitome II. p. 58. D. citat Eustathius ad Odyss. A. p. 1406, 58 = 41, 40. *Τρώγοντας μολόχης ῥίζαν καὶ* * *πάμα, πρᾳότερος ἔγωγε μολόχης*. Sic bene ed. Rom. nam Bas. mendose *πρότερος*. Koënius ad Gregor. p. 215. ex Athenæo violenter corrigit, *καὶ Ἐπίχαρμος*. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina supprimit. Notum est *λι* et *λυ* ita in MSS. exarari, ut facillime pro *μ* capi possint. Scripserat Eustathii librarius, *πάλῑ*, quod *πάλιν* significat. Linea enim superducta, si vocalis præcedit, ponitur pro *ν*, si consonans, pro *α*. Ergo librarius si pro *λι* per errorem *μ* scripsit; consequitur, ut errare pergat et scribat *πάμα*. Scholiastes ad Hec. 570. *μάρτυς δὲ τούτου ἄλλα τε πολλὰ, καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους· οὐδὲ γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι. καὶ ἄλλος· μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.* Pro *ἄλλος* Marklandus ad Suppl. 296. *Αἰσχύλος* emendans, actum egit; Kingius enim jam ediderat *καὶ* ΑΙΣΧΥΛΟΣ ΠΑΛ. Quid autem est illud ΠΑΛ? Nihil sane, nisi *πάλιν*, cujus ultimæ literæ per compendium significatæ, *πάλ̈*, oculos Kingii effugere. Cant. enim idem scholion habet, et clare legit *πάλιν*. In Sophoclis fragmento, quod exstetne in superstitibus fabulis, necne, nescio[λ], idem MS. recte *οὐδέν*. Aristophanes Eq. 665. *Ἴν' ἅτθ' ὁ κήρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει, Πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.* Jure displicuit Brunckio istud *λέγων*, quod et alio nomine vitiosum est; debebat enim potius esse *λέξων* vel *ἐρῶν*. Sed neque hoc rectum esset, ut exemplis patebit. Aristophanes Av. 1531. *Ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο*

λ. Imo in Electr. 957. ut monuit Erfurdt.

περὶ διαλλαγῶν. 1576. Ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἡρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. 1586. πρεσβεύοντες ἐνθάδ' ἥκομεν Παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς. 1594. Τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν. Pac. 215. Κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι. Lysist. 982. Κάρυξ ἐγὼν, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιὼ, Ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας γα περὶ διαλλαγᾶν. 1008. Ἀλλ' ὡς τάχιστα φράζε περὶ διαλλαγῶν Αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί. Sic ista loca sine articulo legenda sunt. Adde ejusdem fabulæ 1103. Ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο; περὶ διαλλαγῶν Πρέσβεις. Quid igitur versui ex Equitibus desumto faciemus? Unus Brunckii MS. in priore versu habet, λέγει πάλιν, alter λέγειν πάλιν. Dele igitur λέγων, ex λέγει vel λέγειν natum, et repone, Ἵν' ἄτθ' ὁ κήρυξ οὑκ Λακεδαίμονος λέγει, Πύθησθ', ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν πάλιν. Nub. 971. αὖ πάλιν omittunt Suidæ edd. Med. Ald. v. Συμψῆσαι.

Demus igitur πάλιν retinendum: altera quæstio oritur; utrum legamus omnino cum Stobæo, ut ipse edidi, an mixtis codicum et Stobæi lectionibus novam conflemus, ἢ νῦν λέγων ἔστ', ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. Qui hanc præferunt, tribus potissimum argumentis fortasse nitentur: primo quod pronomen τις inutiliter abundat; deinde quod ab uno codice abest, in altero sedem mutat, quæ res ambæ suppositum esse fidem faciunt; quod denique periphrasis λέγων ἔστιν elegantior est quam simplex λέγει. Sed de primo observandum est, librarios sæpissime ea verba omittere, quæ salva sententia afutura credunt; et cum τις vix unquam sensui sit prorsus necessarium, id hanc sortem præ ceteris plerisque verbis expertum fuisse. Sophoclis Trach. 3. supra citavi ad Hec. 370. Ibi tamen priores Suidæ v. Αἰὼν editiones τῳ omittunt. Sed quis ideo vulgatam, quam Stobæus quoque cv. p. 439. (562,43.) retinet, sollicitare audeat? Idem in eadem fabula 943. ὥστ' εἴ τις δύο Ἢ καὶ πλέους τις ἡμέρας λογίζεται, Μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἥ γ' αὔριον, Πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν. Quem locum propter hanc ipsam pronominis repetitionem citat Eustathius ad Il. K. p. 801, 1=719, 12. Sexies repetit τις in tribus versibus Philemon p. 358. (Stob. CVIII. p. 455. ed. Grot. 570, 4. Gesn.) Noster Orest. 1216. Φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, Ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. Aliquando, fateor, hoc pronomen sine causa addidere scribæ, ut in Aristophane Vesp. 11. Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως (τις) ἐπεστρατεύσατο, in Machone Athenæi XIII. p. 581. D. Ἐν σκυτοτομίῳ (τινὶ) μετὰ τινῶν καθήμενος. Sed multo sæpius aut ejecerunt, aut corruperunt. Quod in Aristoph. Thesm. 618. conjecit Kusterus, habet MS. Ravennas, ἀναίσχυντός τις εἶ. In eodem fragmento Machonis paullo ante legendum est χαλκοτύπος τις σφόδρ' ἀφυὴς pro χ. σφόδρ' εὐφυής. Poëta ignotus apud Scholiast. ad Iliad. Γ. 415. Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται, Ἀλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δεῖται πυρός. Languidum illud τοῦ Valckenaerio debetur ad Hippol. 120. Codex Townleianus recte, ἀλλ' ὡς λέβης τις. Restituendum idem pronomen duobus Philoctetæ Sophoclei locis. Prior est 196. Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ θεῶν μελέτῃ. Sic vulgo. Aldus et plerique, credo, MSS. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ θεῶν του μ. Lege, οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μ. Rarior forma in communem mutata. Antig. 750. Ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς. Alter locus mox occurrit Philoct. 203. Φωτὸς ξύντροφος, ὡς τειρομένου. Hunc versum cum Brunckius anapæsticum crederet, antistrophicum ad eandem rationem emendare voluit, ὡς resecando. Sed justus anapæsticus hiatum istum post τειρομένου non admittit. Legendum erat, τειρομένου

του. Versus est constans e spondeo, duobus choriambis et syllaba catalectica, quales sunt Aj. 628. 640. infra Philoct. 719. Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴποτε τόξων, 722. Ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει. Sic isti versus dividi debent. Similes sunt Œd. C. 696. 701. 703. 709. 714. 716. Aristoph. Eq. 556. 557. 586. 587. Citantur Epicharmi versus quidam a Cornuto, c. 14. p. 161. quos jam depravatos invenit Eudocia in Villoisoni Anecdotis Græcis T. I. p. 295. de Musis Cornutum exscribens. Sed partim ope MS. facillime corrigi possunt: Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον. Καὶ, Πάντα τὰ σπουδαῖα νυκτὸς μᾶλλον ἐξευρίσκεται. Vulgatur τῆς pro τις. Idem mendum Philemonis locum leviter corrupit p. 356. (cv. p. 441. ed. Grot.) Πολλάκις ἔχων τις οὐδὲ τἀναγκαῖα νῦν, Αὔριον ἐπλούτησ', ὥστε χἀτέρους τρέφειν. Θησαυρὸν εὑρὼν σήμερον, τῆς αὔριον Ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν. Quis non videt legendum σήμερόν τις, αὔριον? Eadem pagina (CVIII. p. 453.) legitur minus integer versus, Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τοῦτο σκοπῇ, quem frustra tentavit Bentleius. Lege, Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ τις ἢν τοῦτο σκοπῇ.

Neque est quod quis arbitretur eo pronomen spurium esse, quod locum mutat. Exstat Aristophanis fragmentum e Thesmophoriazusis alteris apud Athen. III. p. 105. E. Ἰχθῦς τις ἐώνηται, ἢ σηπίδιον, Ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων, ἢ πουλύπους; Primus versus sic citatur VII. p. 324. B. Ἰχθῦς ἐώνηταί τις. Num et ibi spurium est τις, quod locum mutat? In primo versu male Ἰχθῦς pro singulari capit Brunckius, in secundo non melius τις ante καρίδων interpolat: κάριδος enim interdum quidem secundam corripit, semper vero primam producit. Idem Aristophanes in Acharn. 568. Εἴτ' ἔστι τις Ταξίαρχος, ἢ στρατηγὸς, ἢ τειχομάχος ἀνὴρ, βοηθησάτω τις ἀνύσας. Sic olim editi. Sed Brunckii et Invernizii MSS. εἴτε τις ἔστι. Aut igitur prius τις expungamus, quia sedis est incertæ, aut secundum, quia male repetitum. Minime gentium. Rursus idem Aristophanes in Thesmophoriazusis superstitibus 543. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δὲ μὴ, αὐταὶ Ἡμεῖς γε καὶ τὰ δουλάρια, τέφραν ποθὲν λαβοῦσαι. Citatur hic locus a Scholiaste Veneto ad Iliad. A. 137. in exemplum Attici ἀνανταποδότου, hoc ordine: ἔστι τις· quicum consentit codex Townleianus. Valde tamen pronus esset ad novandum, qui vulgatæ lectioni hoc nomine controversiam moveret. Aristophanes Av. 1328. Πάνυ γὰρ βραδύς τις ἐστὶν ὥσπερ ὄνος. Hic versus anapæsticus esse debet, cum versui 1316. respondeat. Versus enim 1313—1334. in strophen et antistrophen dividendi sunt, et in secundo strophes versu legendum, Καλοῖ τις ἀνθρώπων, deleta particula; in primo antistrophes reponendum πτερύγων, in secundo delendum αὖ γ', et in fine repetendi versus 1323, 1324. Utrumque ἂν et αὖ γ' omittunt Brunckii membranæ et Ravennas. Si καλεῖ cum Ravennate et editionibus retinebis, pro δ' ἂν erit δὴ legendum in versu primo. At quomodo versus 1328. anapæsticus tandem fiet? Nimirum harum ipsarum vocum transpositione, quæ in exemplis supra allatis metro satis bene convenit, in hoc versu nocet. Legendum enim, Πάνυ γὰρ βραδὺς ἐστί τις, ὥσπερ ὄνος.

Postremo erunt fortasse, qui λέγων ἔστιν elegantius putent quam simplex λέγει. Pars elegantiæ non minima est ipsa varietas; et quatenus hanc assequitur oratio, hactenus sane jucundior ad animum et aures accidit. Verum nihil tam reconditæ aut eximiæ elegantiæ hæc varietas habere mihi videtur, quin eam librarius paullo doctior in alterius locum substituere posset. Hoc exemplo non dissimili illustrem, quod in nota ad 1141. promisi. Ele-

gantius est participium cum verbo, copula omissa, conjunctum, quam duo verba per copulam conjuncta. Recte igitur, opinor, cum Brunckio 568. edidi κρύπτουσα pro κρύπτειν τε, recte Brunckius in Aristoph. Nub. 1414. e MS. dedit τύπτοντα pro τύπτειν τε, unde legendum in Æschyl. Pers. 1059. Καὶ στέρν' ἀράσσων ἐπιβόα τὸ Μύσιον. Aristoph. Pac. 405. Ἡ γὰρ Σελήνη χὠ πανοῦργος Ἥλιος Ὑμῖν ἐπιβουλεύουσι πόλυν ἤδη χρόνον, Τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα. Cum nulla sit causa, quare oratio ἀσύνδετος maneat, conjicere possis vel τοῖς βαρβάροις τε, vel προδιδόναι, ut regatur ab ἐπιβουλεύουσι, cujus structuræ exemplum habet ipse Aristophanes Plut. 1112. alia suppeditant H. Stephanus Th. G. L. T. I. p. 770. F. et Hemsterhusius ad Lucian. Deor. Dialog. XXI. 2. p. 268. Sed Ravennatis codicis lectio ἐπιβουλεύοντες leviter mutata genuina fiet, ἐπιβουλεύοντε. Nec tamen adeo remota a librariorum cognitione erat hæc phrasis, quin eam aliquando in textum contra metrum invexerint; ut Acharn. 1145. Σοὶ δὲ ῥιγῶντι προφυλάττειν, et Pac. 628. ἣν ἐγὼ φυτεύσας ἐξεθρεψάμην, quorum vitiorum prius tollunt MSS. alterum sustulit Dawesius: σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην. Ipse equidem edidi Hec. 662. κοὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς· ubi Lib. P. habet κοὐκέτι βλέπεις φάος. Quod si quis contra me urgebit, respondebo, veterem lectionem me unius codicis auctoritate mutare noluisse; aliter non minus facile, si φάος in φῶς semel mutatum esset, vulgatam e κοὐκέτι βλέπεις φῶς nasci potuisse, quam illud e vulgata potuit. Satis enim trita est hæc locutio non solum apud Tragicos, sed apud Comicos, apud Atticos, apud omnis generis et ætatis scriptores. Ejus si quis exempla cumulare instituet, caute abstineat, tum ab εἶ δώσων Hec. 577. et similibus, ubi εἶ est *ibis*, non *es*, tum a κτείνας γένῃ, et προδοὺς γένῃ, quæ diversi sunt generis. Casu etiam interdum fieri potest, ut hæc phrases permutentur. In Platonis Politico Scholiastes p. 38. pro ξυμβαίνῃ variam lectionem ξυμβὰν ᾖ præbet. Verum quam facile erat in tam parvo discrimine alterum alteri supponere! Supra ἀνεστήκει Aristoph. Plut. 738. unus codex apud Brunckium suprascriptum habet, ἀνεστηκὼς ἦν. Scholiastes Platonis p. 74. primo Homericum ἠὲ ἑκὼν μεθίεις citat, deinde παραφράζων ait, καὶ ἔστιν ὁ τοιοῦτος ἑκὼν μεθίων, καὶ μὴ προσέχων τὸν νοῦν. Iarchas apud Philostratum V. A. III. 47. ait τοὺς Πυγμαίους οἰκεῖν μὲν ὑπογείους, κεῖσθαι δὲ ὑπὲρ τὸν Γάγγην, ζῶντας τρόπον, ὃς πᾶσιν εἴρηται. Quem locum sic recitat Eusebius contra Hieroclem cap. 22. περὶ μὲν τῶν Πυγμαίων, ὡς ἄρα εἶεν οἰκοῦντες μὲν ὑπόγειοι, διατρίβοντες δὲ ὑπὸ τὸν Γάγγην ποταμὸν ζῶντες. (Ubi ὑπὲρ pro ὑπὸ legendum videtur, et post ζῶντες addenda, τρόπον, ὃς πᾶσιν εἴρηται.) Quis tamen Atticismum Eusebio dabit, Philostrato ademtum? Quare e nostro versu existimo primum excidisse πάλιν, deinde aliquem, ut metrum expleret, λέγει in λέγων ἔστι distraxisse. Non dissimile est, quod cum εἰ pro εἶ cepisset Harleiani codicis scriba in Orest. 1541. δοκεῖς sequens in δοκῶν mutavit.—Si quis me nunc accusabit, quod hanc notam longam et tædii plenam fecerim, habebit, quod est accusatori maxime optandum, confitentem reum. Verum uno exemplo ostendere volebam, quantam mihi lectores, non quidem ob ea quæ dixi, sed ob ea certe quæ tacui, gratiam debeant.

Quod ne temere dixisse videar, illud modo considera, quot verba profundere potuissem, si locum Aristophanis supra citatum Pac. 627.

Ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι τὴν κορωνεών γε μου

ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω·
γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
τοιόνδ'· ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται.
ΧΟ. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς
τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.

'Εξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.
Νὴ Δί', ὦ μέλε', ἐνδίκως δῆτά γ', ἐπεὶ κἀμοῦ τὸν λίθον
'Εμβαλόντες ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν·

si hunc igitur locum plenius attulissem, et omnia, quæ dici possent, ad rem pertinerent, necne, securus, congessissem.

Importunum illud *τὸν*, et sensui et metro noxium, recte omittunt Brunckii MS. et Ravennas; dudum omiserat Juntina secunda. Sed in versu constituendo longissime a vero aberravit Brunckius. Lege, transposita tantum particula, Νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως γε δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον. Sed aliud hic restat. Nam si sensui nocet articulus *τὸν*, nocet etiam articulus *τὴν* supra, ut additus noceret infra ante ἐξμέδιμνον κυψέλην. Lege igitur, *ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γε μου.* Vide quæ dixi ad Med. 675. et adde exemplum e Schol. Venet. ad Iliad. N. 513, ἐπεὶ καὶ τοῦ Οἰνομάου ἐξέσπασε τὸ δόρυ καὶ τοῦ 'Οθρυονέως. Sed et ibi MS. Townleianus ἐπεί τοι καὶ τοῦ Οἰ. Jam poteram multa de μέλε apud Atticos disyllabo, nunquam trisyllabo; poteram non pauca de dactylo in trochaicos ne a Comicis quidem, nisi in propriis nominibus, admisso; poteram denique quædam de vocibus ἑκμέδιμνον, ἑξμέδιμνον, et ἑξαμέδιμνον edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam.

1162. συντιθεὶς Stobæus et Liber P. male ex 1166. ubi συντιθεὶς M.

1164. ἀεὶ Stobæus. Recte hujus vocis penultimam communem esse statuit Piersonus ad Mœrin p. 231. Ac ne quis scurra aut sycophanta Piersoni manibus insultet, quod voci *disyllabæ penultimam* dederit, duo loca e Grammaticis Latinis transcribam. M. Valerius Probus I. p. 1412, 21. *Si vero prima verbi syllaba in penultimo loco fuerit, pro natura sui longa invenitur,* UTINAM CLAMEM, UTINAM DONEM. 1414, 15. *Persona prima penultimam syllabam in aliquibus verbis longam recipit, ut,* DUCOR, CLAMOR; *si tamen prima verbi syllaba fuerit.* Priscianus VI. p. 716, 21. *Ideoque assumsit* R (MUS), *quia non poterat* U *vocalis penultima produci, vocali altera consequente.*

1166. μέμψαι habet Stobæus Grotii, melius μέμψῃ ceteræ editiones, certe Gesneri prima, qua utor. Sed μέμφῃ dimidia fere pars codicum, quod nullo modo tolerari potest. Recte dicitur μὴ μέμφου, μὴ μέμψῃ, non recte dicitur μὴ μέμφῃ. Levis error in Aristoph. Av. 1533. 'Υμεῖς δὲ μὴ σπένδησθε, pro σπένδεσθε, et in Eurip. Iph. A. 1152. μὴ κάμνῃς λέγων, pro μὴ κάμῃς, omnes editores fugit. Jam μέμψαι, non est illud quidem prorsus solœcum, sed adeo rarum, ut similia ex paucis tantum locis, eaque ut singularia, enotarint Grammatici. Μὴ ψεῦσον Thesmophor. 877. citant Herodianus Piersoni p. 479. Suidas v. Ψεῦσον. Schol. Venet. ad Iliad. Δ. 410. (ubi μὴ ἔνθεο), Schol. ad Hecub. 225. (229.) et ex eo Gregorius p. 7. Μὴ νόμισον e Thugenide, ignobili Comico, citant Photius et Suidas; e Sophoclis Peleo Grammaticus Sangermanensis apud Koënium et Brunckium. Nunc vide ut error errorem parere soleat. Pier-

πολλαὶ γὰρ ἡμῶν, αἱ μὲν εἴσ' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.
ΕΚ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτὲ
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν·
εἴτ' αὖ πονηρὰ, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς,
καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
σοφοὶ μὲν οὖν εἴσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοὶ,

sonus ad Mœrin p. 334. "Μὴ ψεῦσον et similia," ait, "apud *Aristophanem* et *Sophoclem* sunt plurima." Eadem fere repetit ad Herodianum. At vero unicum hujus constructionis exemplum apud Aristophanem, unicum apud Sophoclem reperitur. Nam quod Koënius ex Aristophanis Lysistr. 1035. μὴ φίλησον protulit, nihil est. Ibi bene Brunckius ex MSS. duobus edidit μὴ φιλήσῃς. Alius codex οὐ φιλήσεις. Visne jam scire, unde istud φίλησον prodierit? In Juntina prima 1515, Basileensi priore, Veneta Zanetti, et aliis, totidem literis editur μὴ φιλήσης, eandemque lectionem servare voluit in Basileensi secunda Sigismundus Gelenius. Sed dum typotheta syllabam finalem per tale fere compendium (ς) exprimit, quod ης debebat repræsentare, character male formatus ejusmodi est, ut eum, nisi attentis oculis inspicias, facile pro reflexo accentu capias. Quæ nota cum et ον significet, Æmilius Portus, operi suscepto, si quis alius, impar, φίλησον correxit. Sin paullo acutius vocem inspexisset, vidissetque accentum in penultima collocatum, φιλήσς ad veram lectionem reducere potuisset.

1167. Restitui utcunque mendosam Aldi, omnium MSS. et Stobæi LXIX. p. 289. ed. Grot. lectionem. οὐδέν εἴσ' Musgravius, quem sequitur Brunckius: αἱ μὲν οὐκ edidit Beckius. Fortasse sanus est hic versus, et legendum in sequenti, cum Reiskio, τῶν καλῶν. Utut hæc sunt, liberam eligendi potestatem lectoribus reliqui[μ].—Reiskianæ emendationi non male objicit Hermannus, καλὴ de femina vix dici, nisi cum ad corporis dotes spectat. Quocirca hodie malim, parte Musgravianæ conjecturæ adsumta, legere, πολλαὶ γάρ· αἱ μὲν οὐδὲν εἴσ' ἐπίφθονοι. Pronomina sæpe sine causa ejecere librarii, sæpe sine causa addidere. Recte ἡμᾶς, quod exciderat, restituit Brunckius Sophocli Electr. 1403. male Invernizius e MS. Ravennate edidit Aristoph. Nub. 1448. (1458.) Ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅντιν' ἂν Γνῶμεν, pro Ἀεὶ ποιοῦμεν, quod satis firmabit ejusdem fabulæ versus 1279. (1282.) et quæ notavi ad Euripid. Phœniss. 1422. Nec spernendum puto ἡμᾶς pro ἄλλως supra 487.

1171. χρήστ' ἔδρασε citat Scholiastes ad Aristoph. Plut. 143. propter accentuum rationem. Quod ibidem citat δείν' ἄττα, est ex Ran. 956.

1175. δύνανται Ald. et plerique

μ. Schaeferus tamen optime se habere vulgatam putat, si ἐπίφθονοι ita interpreteris: *aliæ invidia premuntur,* cum sint innocentissimæ. Conferri autem jubet Med. 305. σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος.

κακῶς δ' ἀπώλοντ'· οὔ τις ἐξήλυξέ πω.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει·
πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.
ὃς φῄς, Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν,
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι, παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν.
ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον, οὔποτ' ἂν φίλον
τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησιν γένος,
οὔτ' ἂν δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινὰ,
ἢ ξυγγενὴς ὤν, ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα,
πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
ὁ χρυσὸς, εἰ βούλοιο τἀληθῆ λέγειν,
ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα, καὶ κέρδη τὰ σά.
ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ηὐτύχει
Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
ἔζη τε Πρίαμος, Ἕκτορός τ' ἤνθει δόρυ,
τί δ' οὐ τότ', εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα κἀν δόμοις ἔχων,
ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει,
καπνῷ δ' ἐσήμαιν' ἄστυ πολεμίων ὕπο,

codices. δύναιντ' ἂν MS. Leid. teste Valckenaerio ad Hippol. 294. Sic in Eupolidis versu apud Harpocrationem v. μεῖον, ubi MSS. dant Δύναται ὥσπερ μειαγωγὸς ἑστιῶν, feliciter Jac. Gronovius, Δύναιτ' ἂν.

1176. ἀπώλοντο κοὔτις Aldus et plerique Codices. Unus K. sed is valde recens, ἀπώλοντ' οὔτις, quod edidere Kingius eumque secuti Musgravius et Brunckius. Brunckius tamen ὄλοντο mavult, quod scilicet *ridiculo canoni de augmento non omittendo fidem abrogarit.* Nec sermo abruptior est, quam supra 653. 654.

1177. ὧδ' ἐν Ald. et plures MSS. ἐν omisit Kingius, auctoritate Baroc. 74. Addere debuit "optimum illum Reg. Soc. MS. unde omnes fere emendationes desumtæ sunt," quem ego K. voco.

1179. Ald. πῶς φῄς, et sic plures. Sed Brunckii membr. et pro var. lect. MS. Reg. Soc. ὃς φῄς, quod recepi. Simillima orationis conversio in Sophocle Œd. Col. 1354.

1188. τἀληθὲς C. Cant. E. J.

1190. Qui supra v. 18. ηὐτύχει ediderat Aldus, hic et infra 1210. εὐτύχει habet.

1197. Sic Ald. Alii primo καπνὸς, deinde ἐσήμαν', sive ἐσήμην'.

ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν;
πρὸς τοῖσδε νῦν ἄκουσον, ὡς φανεῖ κακός·
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα τοῖς Ἀχαιοῖσιν φίλος,
τὸν χρυσὸν, ὃν φὴς οὐ σὸν, ἀλλὰ τοῦδ', ἔχειν,
δοῦναι φέροντα πενομένοις τε, καὶ χρόνον
πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις·
σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
καὶ μὴν τρέφων μὲν, ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν,
σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος.
ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι
φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ' ηὐτύχει,
θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὑμὸς μέγας·
νῦν δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται, παῖδές τε σοὶ
αὐτός τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ.
οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ, οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον, εὖ δράσεις ξένον·
αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν

1199. φανῇς G. N. quo admisso ὡς esset pro ἵνα.

1206. καὶ μὴν τρέφων μὲν παῖδά γ' ὥς σ' MS. Reg. Soc. non male, si alii consentirent. Idem mox 1208. σαφέστεροι. Ad lectionem R. alludit et M. παῖδ' ὥς σ' ἐχρῆν. Sic ordo verborum planior fieret, neque ista particula otiosa esset, quam toties post καὶ μὴν, οὐ μὴν, καίτοι et similia, sed intervallo interjecto, addunt Attici. Vide ad Phœniss. 1638. Aristoph. Nub. 874. Καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος. Sic omnes fere MSS. et Suidas v. Τάλαντον. Sed idem Suidas v. Ἀναπειστηρίαν, ἔμαθ' habet. MS. Rav. post καίτοι addit γε. Lege ergo, τοῦτό γ' ἔμαθ' Ὑπέρβολος. Sæpissime hæc particula excidit, nusquam sæpius, quam post οὗτος et ὅδε. Recte τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν in Plut. 1078. (1079.) maluit Brunckius. In Nub. 192. idem recte Οὗτοί γ' pro Οὗτοι δ' restituit; sed paullo ante 189. τοῦτ' ἔτι φροντίζετε mendose edidit pro τοῦτό γε φ. Debebat saltem τοῦτό γ' ἔτι φροντίζετε, sed verum est τουτογὶ, quod nunc in τοῦτό γε, nunc in τοῦτο τί corruptum, his turbis ortum dedit. In Sophocl. Aj. 969. τί δῆτα τοῦδέ γ' ἐγγελῷεν ἂν κάτα; neminem opinor esse, qui non facile correcturus sit.

1215. φανεῖ Mosq. 2.

τοιοῦτον ὄντα· δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.
ΧΟ. φεῦ, φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.
ΑΓ. ἀχθεινὰ μέν μοι, τἀλλότρια κρίνειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη. καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει,
πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.
ἐμοὶ δ', ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν,
οὔτ' οὖν 'Αχαιῶν, ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς·
λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ', ἐν κακοῖσιν ὤν.
τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν·
ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησιν τόδε.
πῶς οὖν σε κρίνας μὴ 'δικεῖν φύγω ψόγον;
οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.
ΠΟ. οἴμοι, γυναικὸς, ὡς ἔοιχ', ἡσσώμενος
δούλης ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.
ΑΓ. οὔκουν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά;
ΠΟ. οἴμοι τέκνων τῶνδ', ὀμμάτων τ' ἐμῶν, τάλας.
ΕΚ. ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;
ΠΟ. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὦ πανοῦργε σύ.
ΕΚ. οὐ γάρ με χαίρειν χρὴ, σὲ τιμωρουμένην;

1236. Hunc versum Hecubæ tribuit Beckius. Aldus, οὐκοῦν. Et Hecubæ tribuit Homeri Scholiastes in codice Townleiano, si vera est ejus lectio, ad Iliad. N. 154. ὁ εἶ συναπτικὸς, ἀντὶ τοῦ ἐπεῖ· ὡς τὸ χρὴ δ' εἰ σοφὸς πέφυκας. καὶ ὁ Εὐριπίδης οὐκ οὖν. εἴπερ εἴργασται τάδε:—Sed legendum εἴργασαι, et de τάδε ampliandum. Obiter notandum, χρὴ in Phœniss. 84. hoc scholio defendi.

1238. Ald. et Edd. τί δαί με. MSS. alii præbent vel τί δ' ἐμὲ, vel τί δέ με. τί δή με Brunckius. Editores quidam addiderant τοῦ ante παιδός. Aristophanes apud Polluc. VII. 13. εἴ μοι κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν, 'Εκεῖ δ' ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν. Dele ἐστιν et lege cum Brunckio ἡμῖν pro εἴ μοι. Hujus fabulæ 386. supra ἡμᾶς habet J. ἀντὶ τοῦ ἐμὲ, et ἐμὲ eodem atramento C. Vides igitur quam facile ista permutentur. Contra in Sophoclis Œd. T. 847. εἰς ἡμᾶς ῥέπον ex ignorantia metri infersit Triclinius. Quod cum priscis Tragici editionibus habent Suidæ v. Μονόζωνος tres editiones ἐμὲ, Portus et Kusterus mutarunt.

ΠΟ. *ἀλλ' οὐ τάχ', ἡνίκ' ἄν σε ποντία νοτὶς,*
ΕΚ. *μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλληνίδος;*
ΠΟ. *κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.*
ΕΚ. *πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;*
ΠΟ. *αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδί.*
ΕΚ. *ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;*
ΠΟ. *κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα.*
ΕΚ. *πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;*
ΠΟ. *ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.*
ΕΚ. *σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν, ὧν ἔχεις, κακῶν;*
ΠΟ. *οὐ γάρ ποτ' ἄν σύ μ' εἷλες ὧδε σὺν δόλῳ.*
ΕΚ. *θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;*
ΠΟ. *θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται,*
ΕΚ. *μορφῆς ἐπῳδὸν ἤ τι τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;*
ΠΟ. *κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.*
ΕΚ. *οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.*
ΠΟ. *καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν.*
ΕΚ. *ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμ' ἔχειν.*
ΠΟ. *κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.*
ΕΚ. *μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς.*

1242. *Ἑλλανίδος* Ald.

1247. Idem vaticinium alibi dederat Euripides apud Plutarch. de Is. et Osir. p. 379. E. *Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει.* Quem ridet Aristophanes apud Eustathium ad Od. Γ. p. 1467, 36 = 127, 17. *καὶ κύων ἀκράχολος Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.*

1252. *βίον* Ald. et MSS. quod manifesto mendosum. *μόρον* Brunckius et Ammonius in textum intulerunt. Sed *μόρος* apud Tragicos plerumque *mortem* significat. Melius igitur videtur Musgravius conjecisse *πότμον*, quod confirmat eadem varietate lectionis apud Sophoclem Antig. 83[v].

1253. *σὸν* Aldus. Sed *σῷ* tres MSS. apud Musgravium, Mosq. 2. N. omittit Aug. 2.

1254. *ἢ τί* Ald. Ingeniosa est Reiskii conjectura, *ἢ τύχης ἐμῆς ἐρεῖς;* Versu sequente MSS. quidam *τέκμωρ.*

1257. *γ'* omittunt quidam MSS. ut et δ' 1248. male. Recte hic additur *γε*, ut mox 1261.

1260. Facile quis pro *μήπω* conjiciat *μή ποτε.* Sed *μήπω* eodem sensu Attici per *λιτότητα* quandam aliquando usurpant. Sophocles

---

v. "Vulgata est sanissima. Sensus: *Finiamne vitam, quam homo vixi, sic, ut mortua canis sim, an ut viva?*" SCHAEFERUS.

ΠΟ. καὐτόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.
ΑΓ. οὗτος σὺ, μαίνει, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν.
ΠΟ. κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ' ἀναμένει.
ΑΓ. οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;
ΠΟ. ἀλγεῖς ἀκούων. ΑΓ. οὐκ ἐφέξετε στόμα;
ΠΟ. ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ. ΑΓ. οὐχ ὅσον τάχος
νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι,
ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἑκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς
στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεὼν
σκηναῖς πελάζειν, Τρῳάδες· καὶ γὰρ πνοὰς
πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ.
εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν, εὖ δὲ τἀν δόμοις
ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων.
ΧΟ. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε, φίλαι,
τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
μόχθων· στεῤῥὰ γὰρ ἀνάγκα.

Electr. 403. Οὐ δῆτα· μήπω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή, quod citat Suidas v. κενεόν.

1261. καὐτόν σε M. N. R. ut Brunckius ex membr. edidit. At tum prior versus Agamemnoni tribuendus erat. Nec fingenda est talis orationis conversio, qualis est supra 1179. Καὐτὸν δὲ habent plures MSS. quod edidit Beckius; male, si verum est, ut verum puto, quod ad Orest. 614. de Sophoclis Philoct. 1362. notavi[ξ]. Sed Aldi et Scholiastæ lectio καὐτὸν τε proxime ad veram accedit, quam præbet Aug. 3. καὐτόν γε.

1262. τί pro σὺ E. quod notandum est, haud probandum. Similis comminatio in Hel. 1659. quem locum, cum sit paullo corruptior, plenius adscribam. Ἀρχόμεσθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν. Ὅσια δρᾷν, τὰ δ' ἔκδικ' οὔ. Κατθανεῖν ἐρᾷν ἔοικας. Κτεῖνε, σύγγονον δὲ σὴν Οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων, ἀλλ' ἔμ', ὡς πρὸ δεσποτῶν Τοῖσι γενναίοισι δούλοις εὐκλεέστατον θανεῖν.

1267. ποι Ald. edd. MSS. που edidere Ammonius et Beckius, nescio quo auctore.—Nunc video, non paucos codices habere που, idque Brunckium edidisse; sed alterum melius puto.

1277. Sic Harl. pro ἀνάγκη.

ξ. Lectionem Porsonianam, γε, quæ optimum præbet sensum, licet minima fultam auctoritate, in textu reliqui; de καὶ—δὲ pauca forsan dicturus ad Orest. 614.

ΤΕΛΟΣ ΕΚΑΒΗΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΡΕΣΤΟΥ.

ΟΡΕΣΤΗΣ, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν· μητροκτονῆσαι δὲ τολμήσας, παραχρῆμα τὴν δίκην ἔδωκεν, ἐμμανὴς γενόμενος. Τυνδάρεω δέ, τοῦ πατρὸς τῆς ἀνῃρημένης, κατηγορήσαντος κατ᾽ αὐτοῦ, ἔμελλον Ἀργεῖοι κοινὴν ψῆφον ἐκφέρεσθαι περὶ τοῦ τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα. κατὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλε· μεθ᾽ ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε, καὶ παρακαλούμενος ὑπ᾽ Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ ἀντιλέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ηὐλαβήθη. λεχθέντων δὲ λόγων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ὀρέστην,*** συνὼν δὲ ὁ Πυλάδης, ὁ φίλος αὐτοῦ, συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρίαν λαβεῖν, Ἑλένην ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες διεψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ἁρπασάντων. Ἠλέκτρα δὲ Ἑρμιόνην ἐπιφανεῖσαν ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῖς· οἱ δὲ ταύτην φονεύειν ἔμελλον. ἐπιφανεὶς δὲ Μενέλαος καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνου στερούμενον ὑπ᾽ αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν· οἱ δὲ φθάσαντες ὑφάψειν ἠπείλησαν. ἐπιφανεὶς δὲ Ἀπόλλων Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς διακομίζειν, Ὀρέστῃ δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συνοικίσαι, καθαρθέντι δὲ τοῦ φόνου Ἄργους ἄρχειν.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργείων, ἡλικωτίδων Ἠλέκτρας, αἳ καὶ παραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου πυνθανόμεναι συμφορᾶς. τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν. ἡ δὲ διασκευὴ

*** Lacunam hanc explere conantur codices Dorvilliani duo nuper inter Bodleianos repositi, sed non optimo successu. Alter addit ὃ καὶ ἐπαγγελλόμενος αὐτὸς ποιῆσαι, ἐκ τοῦ βίου προΐεσθαι, alter ἐπαγγειλάμενον αὐτὸν ἐκ τοῦ βίου προΐεσθαι. Hos codices citavi ad Hec. 1095. Orest. 92. 428.

τοῦ δράματός ἐστι τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ προσκαθίζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα. διαπορεῖται δὲ, τί δήποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται; οὕτως δὲ μᾶλλον ἐδόκει τὸν ἀδελφὸν τημελεῖν, τούτῳ παρακαθεζομένη πλησιαίτερον. ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης, ἄρτι καὶ μόγις καταδραθεὶς, πλησιαίτερον αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρισταμένων. ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο, ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ· Σίγα, σίγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. πιθανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως. τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι· πλὴν γὰρ Πυλάδου πάντες φαῦλοι ἦσαν.

AD ARGUMENTUM.

Varr. lectt. MSS. Dorvill.

L. 1. post μεταπορευόμενος, D. 2. addit καὶ ἐκδικῶν.

3. post Τυνδάρεω D. 1. omittit δὲ.

4. κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ. κατηγορήσαντος αὐτοῦ ἐν τῷ πλήθει. D. 1.

5. τί δεῖ, omittunt D. 1, 2.

7. ὑποστρέψας. ἀποστρέψας D. 1. post εἰσαπέστειλε D. 1, 2. addunt εἰς τὸν οἶκον.

9. ἀντιλέγοντος Τυνδάρεω. D. 1.

11. συνὼν δὲ τούτοις. D. 1. συνὼν τούτοις. D. 2.

13. τούτοις. ταύτην. D. 2.

14. Ἠλέκτρα δὲ Ἑρμιόνην ἐπιφανεῖσαν. τὴν δὲ Ἑρ. δείξας ὁ Ἀπόλλων ἔδ. D. 2.

17. αὐτῶν. αὐτοῦ τοῦ Ὀρέστου. D. 1.

18. post φθάσαντες D. 1, 2. addunt ἀσφαλισάμενοι. post ἠπείλησαν D. 1. addit, τοὺς οἴκους.

SYLLABUS NOTARUM,

QUIBUS MANUSCRIPTI SIGNANTUR.

Cum signa, quibus usus sum ad MSS. distinguendos, sparsim in notis explicentur, visum est omnia hic ob oculos lectoris simul reponere.

A. Mosquensis primus apud Beckium.

Aug. 1. 2. Augustani duo apud Brunckium.

C. C. C. vel MS. C. C. C. codex in Corporis Christi Collegio Cantabrigiæ, a Barnesio et Kingio collatus.

Cant. codex olim Askewii, nunc in Bibliotheca Academiæ Cantabrigiensis signatus Mm. 1. 11. Vide infra M. N.

D. Mosquensis quartus apud Beckium.

H. vel Harl. Harleianus 5725. in Museo Britannico.

J. Harleianus 6300. ibidem.

K. Regiæ Societatis codex recentior, a Kingio collatus. Hujus quasdam in choris interpolationes, a Kingio in textum admissas, prorsus tacui.

L. MS. Ayscough. 4952. in Museo Britannico.

M. N. MS. in Bibliotheca publ. Cantab. signatus Nn. 3. 14. Tres priores fabulas habet eleganti manu seculo xiv. scriptas, duasque iterum priores ineleganti et recentissima manu. Illum posthac vocabo M, recentiorem N. Et hunc codicem et Cant. ab Askewio utendos accepit Musgravius, sed paucis tantum in locis inspexit.

Membr. membranæ in Bibliotheca Parisiensi, olim Regia, a Brunckio collatæ.

MSS. Dorvill. Codices Dorvilliani duo, nuper inter Bodleianos repositi.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibl. Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

R. Alter Regiæ Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΕΛΕΝΗ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΦΡΥΞ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Ουκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος,

2. συμφορὰ Lucianus, Stobæus et plures MSS. ξυμφορὰ Aldus.

3. ἀνθρώπου Ald. Stob. et plures MSS. recte. Sed ἀνθρώπων R. et ita Lucianus, aut alius, Ocypod. T. III. p. 673. Hos tres priores versus sic convertit Cicero Tusc. IV. 29. *Neque tam terribilis ulla fando oratio est, Nec fors, neque ira cœlitum invectum malum, Quod non natura humana patiendo ferat:* quæ pleraque adoptavit Grotius in Stobæo suo, p. 408. In primo versu male Ciceronem reprehendunt Muretus Var. Lect. VIII. 16. Leopardus Emend. VIII. 21. Ii scilicet reddunt, *Nihil tam terribile est, ut verbo dicam,* quod esset, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Sed *fors* non bene exprimit πάθος, et in tertio versu debebat potius, *Cujus onus non tollere cogatur humana natura.*

5. Hunc versum integrum sumsit Nicolaus Comicus apud Stobæum XIV. p. 85. ed. Grot. et dimidium decimi. De Tantali pœna alii alia narrant. Plerique cibum et potum semper prope adesse aiunt, quæ quoties gustare conatur, labia ejus vel manus effugiunt. In hoc Odysseæ vulgatas editiones sequuntur; sed istum locum ut spurium ejecit Aristarchus, testante Pindari Scholiaste. Et profecto videntur omnia ista Od. Λ. 567—626. poëtæ opus esse Homero recentioris, antiqui tamen. Scholiastes ineditus ad Od. Λ. 567. νοθεύεται μέχρι τοῦ, ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖθις ἔδυ δόμον ἄϊδος εἴσω. Idem ad 602. τοῦτον ὑπὸ Ὀνομακρίτου πεποιῆσθαι φασίν. ἠθέτηται δέ. Quod si is Onomacritus idem est, quem Herodotus VII. 6. narrat in exilium ab Hipparcho actum, quod Musæi oracula interpolarit, profecto jam tum hic locus in quibusdam Homeri exemplaribus exstiterit necesse est. Non inficior equidem, Pausaniam, cujus verba mox proferam, versus hos ut genuinos agnovisse. Sed ejus auctoritas eo minoris est in hujusmodi quæstione, quod etiam hymnos, qui sub Homeri nomine feruntur, pro genuinis agnoverit. Poëtis tamen ab Homeri ætate proximis ignota esse videtur hæc historia. Pindarus Olymp. I. 91. πατὴρ ὑπερκρέμασε κάρτερον αὐτῷ λίθον, τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλᾶται. Isthm. VIII. 21. ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός. Ad priorem locum, versibus ex Odyssea citatis, ita pergit Scholiastes: πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα.

κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,

Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. ὁ δὲ Ἀλκμὰν, ὅπως (forte Ἀλκμὰν οὕτως·) ἀνὴρ δ' ἐν ἀσμένοισιν ἀλιτηρὸς ἧσθ' ἐπὶ θάκας κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ. ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος, μήδ' ὁ Ταντάλου λίθος Τῆσδ' ὑπὸ νήσου κρεμάσθη. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. Sequentia vide infra ad v. 971. Alcmanis locum sanent ii, qui velint aut possint. In Archilocho leviter corrigendum ὑπὲρ et κρεμάσθω, ex Plutarcho Polit. Præcept. T. II. p. 803. A. Finis est trochaici cum initio alterius, quod cum non animadvertisset Brunckius, senariorum fragmenta ita constituit: μήδ' ὁ T. λ. Ὑπερκρεμάσθω τῆσδε νήσου, immodulate. Vide Analect. T. I. p. 47. Sed plures Archilochi et optimos trochaicos in alia metrorum genera coëgit Brunckius, ut p. 45. XXV. Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θίγειν. p. 46. XXXVI. Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος Οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας. Nihil mutavi neque in verbis, neque in ordine verborum; tantum meminerit lector, καλὸν et διθύραμβον primam producere, καλὸν apud veteres iambographos, Archilochum dico, Solonem, Simonidem, hoc apud omnes Græcos. Versus jam recte disposuerat Bentleius in Phalar. p. 295. [in eo leviter errans, quod a Καὶ inciperet, cum putaret, opinor, ὡς esse Athenæi, non Archilochi.][o] Has tamen metri corruptelas adoptat Larcherus ad Gallicam Herodoti versionem I. 23. vol. I. p. 196. [209.] Nihilo melius tractavit et hoc fragmentum Brunckius p. 47. Ἔλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ Ὀξὺς ἐλλάμπων. Sed redeo ad Tantalum. Quidam ei pro simplice saxo Sipylum montem impendere aiunt, quod memorant Scholiastes supra citatus, Plutarchus alicubi, Antoninus Liberalis. Utramque pœnam, et saxum impendens et dapes frustra appositas, conjungunt, aut ad alteram utram, prout res postulat, alludunt, Philostratus V. A. III. 25. p. 115, 116. Vit. Sophist. I. 21, 1. p. 513. Auctor Atridarum Reditus apud Athenæum VII. p. 281. B. Dion Chrysostom. Or. VI. p. 97. LXIV. p. 594. Greg. Nazianzen. in Muratorii Anecdotis, vol. V. p. 4. Nonnus ad Gregorii Stelit. II. 31. Suidas in v. Τάνταλος. Tzetzes Chiliad. V. 479. et seq. In Polygnoti pictura apud Pausaniam Phoc. X. 31. p. 876. erat Τάνταλος καὶ ἄλλα ἔχων ἀλγεινὰ ὁπόσα Ὅμηρος ἐπ' αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς πρόσεστίν οἱ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρτημένου λίθου δεῖμα. Πολύγνωτος μὲν δῆλός ἐστιν ἐπακολουθήσας τῷ Ἀρχιλόχου λόγῳ. Ἀρχίλοχος δ', οὐκ οἶδα, εἴτε ἐδιδάχθη παρ' ἄλλων τὰ ἐς τὸν λίθον, εἴτε καὶ αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν εἰσηνέγκατο.

Archilochum, Alcæum, Alcmana, Pindarum, et Euripidem sequuntur Plato Cratylo, p. 52, 12. ed. Bas. sec. 262. D. Læmar. 1590. 395. D. E. HSt. καὶ τελευτήσαντι ἐν ᾅδου ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου τανταλεία, θαυμαστὴ ὡς συμφώνως τῷ ὀνόματι καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν. Hyperides apud Alexandrum inter Aldi Rhetoras, T. I. p. 581. περὶ διασυρμοῦ. καὶ ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς Φρύνης· τίς γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται; Lege τί γάρ ἐστιν α. α. Nempe Euthias, homo sanctus et religiosus, Phrynen meretricem impietatis ream pere-

o. Quæ uncinulis inclusi, scripserat Porsonus ad h. l. postea vero ad Med. 140. haud longe a dulcissimæ illius sylvæ criticæ initio, deleri jussit.

ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην,
ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος ὤν,
κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.

gerat. Is, ut hinc apparet, in oratione sua communem locum de impiorum apud inferos pœnis copiose tractaverat. Cui respondens Hyperides ait: Quid tum postea? Idcircone mortem merita est Phryne, si Tantalo saxum impendet? Sed Phrynæ sua forma magis profuit, quam patroni eloquentia. Plutarchus de Superstit. T. II. p. 170. F. οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων· ἀποθανεῖν γὰρ φοβεῖται· καί τοι γε, ὥσπερ ὁ Τάνταλος ὑπεκδῦναι τὸν λίθον ἐπαιωρούμενον, οὕτω καὶ οὗτος τὸν φόβον, ὡς οὐχ ἧττον ὑπ' αὐτοῦ πιεζόμενος, ἀγαπήσειεν ἄν. Antipater Antholog. IV. 9, 3. p. 316. ed. HSt. apud Brunck. T. II. p. 18. Τάνταλε, καὶ σὲ γλῶσσα διώλεσε, καὶ σέο κούραν· Χἁ μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ' ἐπὶ δεῖμα λίθος. Hierocles in Aurea Carmina, p. 90. ed. Needham. ὁ ἀδικῶν οὐ βούλεται εἶναι θεὸν, ἵνα μὴ τὸ διδόναι δίκην, ὡσπερεί τινα Ταντάλου λίθον, ἐπικρεμάμενον ἔχῃ· ὁ δὲ ἀδικούμενος βούλεται εἶναι θεὸν, ἵν' ἐπικουρίας ὧν πέπονθε τύχῃ. Sopater apud Stobæum XLIV. p. 311, 47. ἔνια δ' οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, φησὶν Ἀριστοτέλης, οὐδ' εἰ, τὸ λεγόμενον, Ταντάλου λίθον ἐπηρτημένον τις ἔχοι· ἀλλ' ὑπομενετέον πάντα ἑτοίμως τῷ δρᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ. Libanius T. II. p. 435. A. (T. III. p. 210. Reisk.) ἀλλ' ὅτι Ταντάλους ἅπαντας ἐποίησε τοὺς ὑπὸ τῷ λίθῳ; λίθος γὰρ ὁ φόβος εἰρήσθω μοι. Epist. 603. κύκλῳ βαδίζεις, ἐπικρεμάσας ἡμῖν τὸν Ταντάλου πέτρον. 725. τοῦτο δέ ἐστιν ὁ Τάνταλος δεδοικὼς τὸν λίθον. Incertus Auctor apud Suid. v. ἐπειδὴ, qui Pindarum imitatus esse videtur, ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπετιναξάμεθα. Lucretius III. 993. *Nec miser impendens magnum timet aëre saxum Tantalus, ut fama est, cassa formidine torpens.* Cicero de Fin. I. 18. *Accedit etiam mors, quæ, quasi saxum Tantalo, semper impendet.* Tusc. Disp. IV. 16. *Quam vim mali significantes poëtæ, impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt.* Idem tamen ex poëta in ejusdem operis I. 5. citaverat, *Mento summam aquam attingens enectus Tantalus siti.*—Nescio, benevole Lector, an tuam patientiam hac nota legenda fatigaris; meam certe scribenda fatigavi. Sin criticis hisce deliciis nondum satiatus es, perlege quæ Guellius et Cerdanus ad Virgil. Æn. VI. 602. Lambinus ad Horat. Sat. I. 1, 68. et Davisius ad posteriorem Ciceronis locum collegerunt. Tandem igitur desino, ne putes me idem sponte facere, quod facit invitus Sisyphus, qui *versat* SAXUM *sudans nitendo, neque proficit hilum.*

6. κορυφῆς. κεφαλῆς Dion Chrys. ex glossa.

8. Istud μὲν, cui non respondet δὲ, innuit Electram parum credulam esse.

9. Hunc versum et Phœniss. 762. (778.) citat Etymologus, p. 477, 14. observans priorem in ἴσος apud Tragicos et Comicos semper corripi. Quod de simplice ἴσος fere verum est; compositum ἰσόθεος primam producit in Æschyl. Pers. 80. Corruptum videtur ejusdem fragmentum apud Brunckium in Lexico Sophocleo: Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ,
ᾧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
θέσθαι· τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
ἔδαισε δ' οὖν νιν, τέκν' ἀποκτείνας, Ἀτρεύς·
Ἀτρέως δὲ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ,
Μενέλεώς τε, Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην
Μενέλαος Ἑλένην· ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος
ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας, Ἀγαμέμνων ἄναξ·
ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγὼ,
ἄρσην τ' Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης,
ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι
ἔκτεινεν· ὧν δ' ἕκατι, παρθένῳ λέγειν

12. στέμματα recte per ἔρια exponit Scholiastes, qui et variam lectionem memorat ἔρις pro ἔριν. Male. Dea est Clotho. ξείνασα Ald.[π]

14. Hunc versum apud Lucianum in Amor. T. II. p. 457. latentem editores non animadvertere. Mox οὔ νιν mendose Aldus.

16. Apud Julian. p. 254. B. notavit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 38.

18. ματρὸς et hic et fere ubique in hac fabula dedit Aldus; sed hunc Dorismum tollunt plurimi MSS. nominatim tres Leidenses apud Valckenaerium ad Phœniss. 11.

20. Μενέλεως Ἑλένην Ald. minus numerose. Μενέλαος Paris. unus, A. R.

26. Attici dicunt Ἀθάνα, δαρὸς, ἕκατι, κυναγὸς, ποδαγὸς, λοχαγὸς, ξεναγὸς, ὀπαδὸς, per α, non per η. Hanc regulam hic et alibi violavit Kingius, ut infra 55. δηρὸν edidit, contra MSS. et Eustath. in Il. B. p. 250, 38. = 190, 4. Phrynichus a Valckenaerio laudatus: κυνηγός· τοῦτο τοὔνομα οὕτω πως μεταχειρίζονται. οἱ μὲν τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ δωρίζουσι, τὸ η εἰς α μετατιθέντες κυναγός. οἱ

π. Viderint doctiores, an simili fere ratione expediri possit locus vexatissimus in Æsch. Agam. 68—70. Ibi ambigitur, quid sibi velint verba, ἀπύρων ἱερῶν· et assentior Blomfieldio, falsam esse eorum sententiam, qui de Furiis accipiunt: ego potius de Parcis, quæ indicantur in πεπρωμένον, v. 67. ut hic Clotho in ἐπέκλωσεν. Dein ἀπύρων, quod Hesychio est ἀθύτων, reddi forsan possit, *nullis sacrificiis placabilium.* Idem Hesychius: Ἱεραί· ἄρχουσαι· quod quo respiciat, ignoro; injicit tamen dubitationem, utrum ἱερῶν de ipsis personis accipi possit, et verti *sanctarum Dearum.*

οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἥ σφ' ἐγείνατο,
κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρον.
ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ·
κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνὴ, φόνου,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν ξυγκατείργασται τάδε.
ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ ξυντακεὶς νόσῳ νοσεῖ[ρ]
τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις
κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας·
ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτὶ, χλανιδίων δ' ἔσω
κρυφθεὶς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,

δὲ Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως τε προφέρουσι, καὶ τὸ η φυλάττουσιν, οἷον κυνηγέτης. Recte, opinor, κυνηγέτης reliqui Hec. 1156. (1174). Attici enim, quanquam dicunt Ἀθάνα, non dicunt Ἀθαναία, sed Ἀθηναία. Sed si quis κυναγέτης malit, non valde repugnem. Photius Lex. MS. Ὀδαγός. διὰ τοῦ ἄλφα, οὐχ ὁδηγός. Manet hic ibi Ἀθηνᾶ, sed mendose, ut in Rheso 502. ubi MSS. Flor. et Par. Ἀθάνας habent. In Sophocl. Philoct. 135. Eustathius Ἀθάνα præbet ad Il. I. 758, 44. = 661, 21.—Ex duobus MSS. dedit παρθένῳ pro παρθένον Brunckius, bene comparans hujus fab. 108. Electr. 950. Sic quoque Harl. Cant. R. Mosq. A. D. Sed παρθένον Alexander Rhetor, p. 579. ed. Ald.

29. πείθει γ' edidit Beckius, male. δὲ respondet τῷ μὲν præcedenti. φέρον ex MSS. Musgravius et Brunckius, et sic A. Cant. D. H. K. Aldus, φέρων.

35. οὐδὲ πεσὼν edidit Musgravius ex octo, ut ipse ait, MSS. sed suspicor in numero erratum esse. Certe sic habent K. R. Sed licet opimum anapæstum hæc lectio offerat, recte tamen vulgatam defendit Brunckius ex v. 152. ὁ δὲ quinque saltem MSS. οὐδὲ ex emendatione, ὃς pro glossa suprascripto, Cant. οὐδὲ clare M. etiam ex emendatione N.

ρ. Utrumque, νόσῳ νοσεῖν et νόσον νοσεῖν, usurpant Tragici: et hoc forsan exquisitius. Occurrit illud in Æsch. Prom. 392. hoc in Soph. Philoct. 173. νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν. In Nostro autem νόσῳ cum ξυντακεὶς proxime jungi potest.

ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ.
ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ
μητροκτονοῦντας· κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι,
ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.
ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν·
ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ
ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
ἄλαισι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πέτρων ἔλθῃ βολὰς,
προὔπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστιν δ' ἔσω
κλάουσ' ἀδελφὴν ξυμφοράν τε δωμάτων.
ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν·

49. Edidit Ἀργεία Beckius, quo auctore, nescio. Infra quoque dixit Noster 1668. ψῆφον διοίσουσ'. Herodotus IV. 138. οἱ διαφέροντες τὴν ψῆφον, ubi male otiosam particulam vocat Larcherus. Ψῆφον διαφέρειν dicitur de pluribus, qui suffragium ferunt, alius in aliam sententiam.

51. θήξαντας K. M. N. R. Duales formas sæpissime obliterant librarii. Uno exemplo defungar. Hel. 299. εἰς ξύμβολ' ἐλθόντες, ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν. Versum adeo immodulatum ne Comicus quidem, nedum Euripides, scribere potuit. Lege, εἰς ξύμβολ' ἐλθόνθ', ἃ φανέρ' ἂν μόνοις ἂν ἦν.

54. Sic omnes MSS. et Eustathius ad Il. A. p. 130, 9. = 98, 12. Sed Sevini conjecturam probat Musgravius, recepit Brunckius, ἐκπερῶν. Et sane aliquando permutantur hæc verba. In Leonidæ epigrammate ἐξεπλήρωσε citat Suidas v. ὀγδοήκοντα contra metrum pro ἐξεπέρασε. Sed rectum est ἐκπληρῶν. Ipse Musgravius citat Hel. 1590. Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός. Ion. 1127. πανταχῇ γὰρ ἄστεος Ζητῶν νιν ἐξέπλησα. Et hoc frustra sollicitatur. Dicitur quis id spatium explere, cujus varias partes oberrat. Tibullus I. 4, 69. *Et tercentenas erroribus expleat urbes.*

59. πετρῶν edd. accentu male posito. MSS. recte πέτρων. Mox κλάουσ' pro κλαίουσ' dedi.

62. παραψυχὴ penultimam corripit, utpote ab aoristo secundo deductum. Eadem est ratio in διατριβὴ, a διατρίβω.

ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει,
παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν,
Μενέλαος, ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.
βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκονθ', ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα
σωθῶμεν. ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε κἀγαμέμνονος,
παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου,

64. Cur N finalem in ἐπέκλωσεν v. 12. et similibus addiderim, nemo, nisi qui communi sensu plane careat, requiret. Sed erunt fortasse nonnulli, qui minus necessario hoc factum arbitraturi sint in παρέδωκεν. Rationes igitur semel exponam, nunquam posthac moniturus. Quanquam enim sæpe syllabas natura breves positione producunt Tragici, longe libentius corripiunt; adeo ut tria prope exempla correptarum invenias, ubi unum modo exstet productarum. Sed hoc genus licentiæ, in verbis scilicet non compositis, qualia τέκνον, πατρὸς, ceteris longe frequentius est. Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in πολύχρυσος Andr. 2. Eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in ἐπέκλωσεν sup. 12. κεκλῆσθαι Sophocl. Elect. 366. Rarior adhuc licentia est, ubi præpositio verbo jungitur, ut in ἀπότροποι Phœn. 595. (600.) Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duæ consonantes excipiunt, quæ brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiæ fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur. Ineptus esset, quicunque ad MSS. in tali causa provocaret, cum nulla sit eorum auctoritas: id solum deprecor, ne quis contra hanc regulam eorum testimonio abutatur; MSS. enim neque alter alteri consentiunt, neque idem MS. sibi ipse per omnia constat. Quod si ea, quæ disputavi, vera sunt, planum est, in fine vocis addendam esse literam, quam addidi.

67. εἴσοδον Ald. Versum præcedentem compara cum Hec. 283. (279.)

68, 69. ὁρμεῖν sive ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἀγκύρας dicunt Græci, ut in notissima Demosthenis sententia, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi subaudiendum ἀγκύρας monet Harpocration. Et cum spes aptissime per ancoram significetur[σ], facillima translatione dicunt, ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, unde in proverbium abiit.

σ. Aptissime igitur et pulcherrime Auctor Epist. ad Hebr. vi. 19. ἣν (ἐλπίδα) ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν.

πῶς, ὦ τάλαινα, σύ τε κασίγνητός τε σὸς
τλήμων Ὀρέστης, μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ;
προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
καί τοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς, ἥν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον

Aristoph. Eq. 1241. *Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.* Idem apud Athen. xii. p. 551. C. *ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα*, quod male in *ὀχεῖσθ'* mutat Brunckius T. iii. p. 231. quanquam idem fecerat H. Stephanus Thes. T. ii. p. 1580. Plato Legg. iii. p. 229, 41. ed. Ald. 537, 47. Bas. sec. 818. D. Francf. 699. B. HSt. 594. C. Lugd. *ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης.* Plutarch. T. ii. p. 1103. E. *καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν διαλυθείσης ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος.* Quæ frustra in versus redigere conatur Valckenaerius Diatrib. p. 240. Phrasin variavit Noster, dicendo *ἀσθενοῦς ῥώμης* pro *ἐλπίδος λεπτῆς*, quod non minus commode metrum admisisset. Sed amat proverbia paullum mutare Euripides, ut infra 885. *Ἀσθενὴς ῥώμη* iterum occurrit Heraclid. 649. Hel. 285. *Ἄγκυρα δή μου τὰς τύχας ὤχει μόνη.*

73, 74. Horum versuum sententia facilis, constructio impedita. Heathius ex Scholiaste *ἔχει* pro *ἔφυ*. Sed vix puto Scholiasten ita legisse; tantum exponit *ἔφυ* per *ἔφυτε*, et hoc per *ἔχετε*. Exempla phraseos, *πῶς εἰμὶ*, attulit Musgravius, sed ex minus probatis auctoribus, Luciano, Æliano, Juliano. Addit Scholiastes: *ἀγνοοῦντές τινες τὸ ὅδε ἀντὶ τοῦ ὅστις φασίν. ἔστι δὲ ὅδε διὰ μέσου δεικτικόν.* Fortasse illi *ὃς* legerunt. Nihil sane melius video, quam ut ita legatur, ut hæc sit constructio, *πῶς* (*ἐστε* vel *ἔχετε*) *σύ τε κασίγνητός τε σὸς Ὀρέστης, ὃς ἔφυ μητρὸς φονεύς;* Quod ad *πῶς* attinet, similiter adhibetur Cycl. 206. *Πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα, Ἦ πρός γε μαστοῖς εἰσί;*— Postquam hæc scripseram, contuli MS. Harl. 6300. tres priores fabulas complectentem, recentissimum quidem, non tamen contemnendum. Hunc posthac vocabo J. Hic supra 26. *παρθένῳ*, 30. *φέρον*, deinde 35. *ὁ δὲ* in textu, *ὃς* suprascriptum, quod utrum pro glossane sit, an pro varia lectione, paullum dubito. Eodem modo in 74. supra *ὅδε* habet *ὃς*, de quo eadem nascitur quæstio. Adversari videtur Scholiastes modo citatus. Sed is, si in codice quoquam *ὃς* suprascriptum vidisset, facile pro interpretamento capere potuisset, licet revera esset varians lectio. Quicquid sit, non ausus sum *ὃς*, quod nulla diserta auctoritate munitum est, in textum recipere. Sin aliquis post me audacior recipiet, faciet non solum patiente, sed etiam approbante me[τ].

τ. Sanissimum puto *ὅδε*, hac constructione: *πῶς ἔφυτε σύ τε κασίγνητός τε σὸς, μητρὸς ὅδε φονεύς;* Ubi *ἔφυτε* est *ἔχετε*. Nihil frequentius quam, cum duo nominativi idem verbum adsciscunt, concordantiam fieri vel cum utroque vel cum alterutro; cum eo præsertim, quem propius verbum positum est.

ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον· ἀπολειφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας.
ΗΛ. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν, ἅγε παροῦσ' ὁρᾷς,
ἐν ξυμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον
ἐγὼ μὲν ἄϋπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
θάσσω· τὰ τούτου δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά.
σὺ δ' ἡ μακαρία μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις
ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.
ΕΛ. πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;
ΗΛ. ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν[v].
ΕΛ. ὦ μέλεος, ἡ τεκοῦσά θ', ὡς διώλετο.
ΗΛ. οὕτως ἔχει τάδ', ὥστ' ἀπείρηκεν κακοῖς.
ΕΛ. πρὸς θεῶν, πιθοῖ' ἂν δῆτά μοί τι, παρθένε;

79. ὅπως δ' ἔπλευσα Ald. et omnes MSS. δὴ ex Reiskii conjectura edidit Brunckius. Sed cum in hac formula particulam istam admissam non meminerim, delevi. Mox ἥγε pro ἅγε Kingius edidit ex R. quod ideo notavi, ne quis, regulam nostram de anapæstis impugnaturus, codicum auctoritatem desideret. Infra 526. Sophocl. Œd. C. 1209. Leviter corrigendus Aristophanes Athenæi III. p. 95. F. Καὶ μὴν, τὸ δεῖν', ἀκροκώλι', ἅγε σοι τέτταρα Ἥψησα τακερά.

86. σὺ δ' εἶ μ. Ald. Recte Dawesius σὺ δ' ἡ, quod confirmant tres Musgravii MSS. unus Brunckii ex correctione et K. Mirum est Musgravio hanc lectionem displicuisse, qui ἦ substituit, et 88. sine causa addi ἐν vult.

87. Pro ἥκετον dat ἥκεις Eustathius ad Il. A. p. 146, 12. = 110, 8. K. 809, 37. = 730, 47. Od. T. 1856, 14. = 683, 19. in postremo loco addens, ὅπερ ἀστείως ἡ Ἠλέκτρα ἐκεῖ περὶ Ἑλένης φησί. Sane numeri suavius ad aures accidunt, et structura tum apud Græcos, tum apud Latinos, usitata est. Noster apud Æschinem c. Timarch. p. 154, 11. ed. Reisk. Κἀγὼ μὲν οὕτω, χὤστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς, Λογίζομαι τἀληθές. Quis non meminit Horatiani? *quibus ipse meique Ante Larem proprium vescor.*

91. ἀπείρηκ' ἐν Ald. Syllabas conjunxi. Electra enim sua mala parvi pendit, neque ea memorat, nisi quatenus ex fratris morbo oriuntur. Deinde Græci non dicunt, ἀπειρηκέναι, ἀπειπεῖν ἐν κακοῖς, sed sine præpositione, ut Hec. 936. (930.) ἀπεῖπον ἄλγει. Alia ratio est loci Androm. 87.

92. πρὸς τῶν θεῶν πείθοιο τί μοι παρθένε primo dederat M. sed statim acutum in prima πείθοιο transverso calamo delendum monuit, deinde duo puncta super ει et circumflexum super οι posuit. Voluit nempe significare legendum πιθοῖο. MS. Dor-

v. Vide Porsoni notam ad Phœniss. 463. sub fin.

ΗΛ. ὡς ἄσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ.
ΕΛ. βούλει τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
ΗΛ. μητρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν;
ΕΛ. κόμης ἀπαρχὰς καὶ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.
ΗΛ. σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλων στείχειν τάφον;
ΕΛ. δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.
ΗΛ. ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους.
ΕΛ. ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δ' ἐμοὶ λέγεις.
ΗΛ. αἰδὼς δὲ δὴ τίς σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει;
ΕΛ. δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
ΗΛ. δεινὸν γάρ· Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
ΕΛ. σύ νυν χάριν μοι, τὸν φόβον λύσασα, δός.
ΗΛ. οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς εἰσβλέψαι τάφον.
ΕΛ. αἰσχρόν γε μέν τοι προσπόλους φέρειν τάδε.
ΗΛ. τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
ΕΛ. εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
ΗΛ. καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
ΕΛ. καλῶς ἔλεξας, πείθομαί τε σοὶ, κόρη,
καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·

vill. etiam pejus habet *πρὸς γὰρ τῶν θεῶν πειθοῖο τί μοι παρθένε.* Metrum quidem his lectionibus corrumpitur, et particula *ἂν* non recte abest: tum male additur articulus, quem a Comicis in hac adjurandi formula raro omitti, a Tragicis semper, monui ad Med. 325. (328.) Apud Athenæum IV. p. 161. F. legendum *Ἀριστοφῶν δ' ἐν Πυθαγοριστῇ, πρὸς τῶν θεῶν οἰόμεθα τοὺς πάλαι ποτὲ,* tandem vidit in indice Schweighæuser.

94. *βούλει* omnes fere MSS. et Schol. pro *βούλῃ.*

97. *φίλων* pro *φίλον* Brunck. ex membr.

100. Sic Ald. et plerique MSS. *ἐλέγξασ'* Reiskius, quod admisit Brunckius. Deinde *φίλ' ὡς ἐμοὶ* legit Musgrav. Ex MS. sui lectione *φίλα δὲ, φίλια δὴ* edidit Brunckius. Si quid mutandum, legerim, *Ὀρθῶς γε λέξασ' οὐ φίλως ἐμοὶ λέγεις.*

101. *σ'* addunt Brunckii membr. Aug. 2. Mosq. A. Harl. J. N.

106. *πρόσπολον* Ald. sed pluralem multi MSS. Cant. M. N. et sic R. a prima manu, *πρόσπολον* ex emendatione.

110. *Καλῶς* pro *Ὀρθῶς* tres MSS. apud Valckenaer. ad Hippol. 715. Mosq. A. *Ὀρθῶς* et hic et 100. J. et *Καλῶς* suprascriptum, de quo rursus dubitandi materia suppetit.

ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην,
καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος λέξον τάδε·
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν, ταρβοῦσά τε
Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν
ἐμοί τε καὶ σοὶ καὶ πόσει γνώμην ἔχειν,
τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσεν θεός.
ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὲ,
ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα.
ἴθ', ὦ τέκνον μοι σπεῦδε, καὶ χοὰς τάφῳ
δοῦσ', ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.
ΗΛ. ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
ἴδετε γὰρ ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας,
σώζουσα κάλλος· ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή.
θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας,
καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'· ὢ τάλαιν' ἐγώ.
αἱ δ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
τόνδ' ἡσυχάζοντ', ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα.
ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.
φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενὴς μὲν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι ξυμφορὰ γενήσεται.

115. οἰνοπόν τ' ἄ. Ald. Alterum MSS.

122. ἐμὴν Ald. ἐμὲ A. M. N. P. R. Magister v. καιρός. Quod cum alios quoque exhibere nihil dubitem, reposui.

128. εἴδετε παρ'—ἀπέθριξε. ἴδετε Schol. ad Æsch. Agam. 545. Harl. γὰρ est ex conjectura Duporti. ἀπέθρισεν Harl. J. Schol. et MS. Cantabrig. unde lectiones quasdam mecum communicavit amicus. Mox ἔστιν ἡ π. γ. edidit Kingius, fortasse ex MS. quanquam id in nullo vidi. Sic tamen citat Plutarchus Alc. p. 203. B. sed facile ibi omitti potuit.

σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης στροφὴ α΄.
τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.
ἄπο προβᾶτ' ἐκεῖσ',
ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

ΧΟΡΟΣ.

ἰδοὺ πείθομαι.

140. ΧΟ. σίγα, σίγα contra metrum Ald. et infra 180. Vs. 145. ΗΛ. Ald. Pro λεπτὸν varia lectio in Scholiis et in P. λευκόν; sic et Dionysius Hal. in edd. sed in MSS. λεπτόν. Λεπτὸν quoque Laërtius VII. 172. quod argumento ejus melius convenit, licet Illustrius, Laërtium exscribens, λευκὸν habeat: λευκὸν tamen magis poëticum videtur, ut infra λευκὸν ὄνυχα 950. Si hoc legis, σῖγα, σῖγα jungendum est cum τίθετε; si λεπτὸν præfers, σῖγα, σῖγα sententiam per se absolvit.

141. τιθεῖτε Ald. et MSS. ψοφεῖτε pro κτυπεῖτε MS. Leid. apud Valckenaerium ad Phœniss. (1371.) MS. Cott. Scholiastes Nicandri Ther. 424. Sed aliud hic restat observandum. Cum enim versus hic forte fortuna iambicus esse videretur, viri docti parem reddere antitheticum 154. certatim anniti. ποίαν pro τίνα Kingius bis ex *optimo* suo, quod ex Triclinii interpolatione profectum videtur. τίν' ὦ τ. ε. τίν' ἤδη σ. Musgravius. τύχαν τίν' ἂν λέγοιμι Brunckius ex conjectura edidit. Sed in hoc bis peccavit: multo enim minori molimine poterat, neque ordine, neque verbo mutato, τίν' ἂν τ. εἴποιμι. Sed profecto legendum τίθετε, et versus est trochaicus trimeter catalecticus, ab aliis acephalos iambicus vocatus. Hephæst. p. 19. Nec me fugit, Brunckium pluribus in locis Sophoclis et Aristophanis τιθεῖς, ξυνιεῖς, et similes barbarismos aut reliquisse aut intulisse. Attici dicebant τίθημι, τίθης, τίθησι. Ubicunque τιθεῖς legitur, legitur ex errore scribarum ει et η permutantium. Exempla proferri debebant, ubi, versu cogente, τιθῶ, τιθεῖ, τιθοῦμεν, τιθεῖτε Attici adhibuerint. Unde enim fit, ut hæc forma, tam metro commoda, nusquam fere occurrat, nisi ubi metro sit prorsus inutilis? At enim, inquit, τιθεῖ habet Euripides Cycl. 526. Ὅπου τιθεῖ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐπετής. Μεθεῖτε bis habet Aristophanes Ran. 1337. 1346. quod ex pristina verbi forma ἕω deductum est. Verum in priore loco legendum τιθῇ, quam constructionem, suppresso ἂν, amant Tragici. Ion. 1065. ὅπου δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς Θέλῃ τις pro ὅταν melius habet Stobæus LII. (LIV.) p. 360, 41. Electr. 978. Ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί; ὅπου λάβῃς Fragm. incert. 103. Sophocles apud Plutarch. T. II. p. 34. A. 767. A. Ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος. Aristophanis loca fortasse jure omisissem; sed ne quid intactum, quod ad rem pertinere videatur, relinquam, lege utrobique Μέθεσθε, in media voce, quæ longe aptior, ut λαβομένω 1332. μεθῆσθον 1333. ἐχόμεθα 1334. λάβεσθε 1343. Obiter monebo, ψοφεῖτε, quod recte servat Nicandri Scholiastes in Aldina utraque, in edd. quibusdam, Coloniensi certe anni 1530, Parisiensi 1557, mutatum esse in κτυπεῖτε.

143. Kingius ex K. λέχους. Sed hoc si vitium est, emendari debet 159. ut socio suo 146. respondeat. ἀπόπροθί μοι κοίτας M. et sic voluit Cant. ἀπόπροθι κοίτας N. Dionys.

ΗΛ. ἆ ἆ σύριγγος ὡς πνοιὰ
λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι.
ΧΟ. ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
φέρω βοάν. ΗΛ. ναὶ οὕτω
κάταγε, κάταγε· πρόσιθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι· λόγον ἀπόδος ἐφ' ὅ τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε·
χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.
ΧΟ. πῶς ἔχει; λόγου μετάδος, ὦ φίλα. ἀντιστρ. α'.
ΗΛ. τίνα τύχαν εἴπω; τίνας δὲ συμφοράς;
ἔτι μὲν ἐμπνέει,
βραχὺ δ' ἀναστένει.
ΧΟ. τί φής; ὢ τάλας.
ΗΛ. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις
ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν.
ΧΟ. μέλεος ἐχθίστων θεόθεν ἐρ-
γμάτων· τάλας φεῦ μόχθων.
ΗΛ. ἆ ἆ ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν,
ἔλακεν[φ], ἀπόφονον ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε

145. ὅπως πνοὰ Ald. et MSS. ὡς πνοιὰ dedi partim ex conjectura Kingii. Mox ὑπόροφον primum in ὑπνοφόρον mutatum voluit, deinde vulgatum defendit Musgravius. Sensus videtur esse: *Edo vocem, qualis est submissior calami sonus.*

154. τίνα δὲ συμφορὰν Ald. et MSS. In numeris permutandis ludunt librarii, ut in hac fabula 3. 97. 106. 1076. Phœniss. 1355. (1374.) τίν' εἴπω μῦθον ἢ τίνα λόγον in plerisque edd. In hac ipsa voce variatur supra 61. ubi συμφορὰς dant Ed. Kingii, Schol. Mosq. D. marg. Harl. et J. Vide plura exempla ad Med. 34.

156. Musgravii conjecturæ sunt ἀνασθμαίνει, ἀνασφάλλει, ἀνακτείνει, quarum nulla probanda videtur.

159. χάριν pro χαρὰν membr. var. lect.

160, 161. ὦ μέλεος et ὦ τάλας Ald. ὦ delevit Kingius ex MSS. et infra 183.

φ. Punctum, quod post ἀπόφονον erat, transposui post ἔλακεν, ut sit constructio, Λοξίας ἔλακεν ἄδικα, ὅτε ἐδίκασε φόνον ἀπόφονον ματέρος. Φόνος ἀπόφονος autem est *cædes non perpetranda.* Idem valet ἀπόφονον αἷμα, v. 189. Mox in fine v. 172. signum interrogationis posui.

φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.
ΧΟ. ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας. στροφὴ β'.
ΗΛ. σύ νιν, τάλαινα, θωΰ-
ξασ' ἔβαλες ἐξ ὕπνου.
ΧΟ. εὕδειν μὲν οὖν ἔδοξα.
ΗΛ. οὐκ ἀφ' ἡμῶν, οὐκ ἀπ' οἴκων
πάλιν ἀνὰ, μεθεμένα κτύπου,
πόδα σὸν εἱλίξεις;
ΧΟ. ὑπνώσσει. ΗΛ. λέγεις εὖ.
ΧΟ. πότνια, πότνια νὺξ, στροφὴ γ'.
ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν,
Ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε, μόλε κατάπτερος
Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον·
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπό τε συμφορᾶς
διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.
ΗΛ. κτύπον ἠγάγετ'. ΧΟ. οὐχί. ΗΛ. σῖγα,
σῖγα φυλασσομένα στόματος
ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος, ἡ-
συχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις φίλα[χ].
ΧΟ. θρόει· τίς κακῶν τελευτὰ μένει; ἀντιστρ. β'.
ΗΛ. θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ'; οὐδὲ
γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.
ΧΟ. πρόδηλος ἆρ' ὁ πότμος.
ΗΛ. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς

167. σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα Ald. et MSS. Delevi γὰρ et ὦ. In v. 169. νιν post οὖν omittunt plures MSS. Deinde transposui clausulas πόδα σὸν εἱλίξεις, et μεθεμένα κτύπου.

173. ὑπνώσει Ald. Duplicant σ membranæ.

177. τὸν Ἀγαμεμνόνειον Ald. et plerique MSS. ἐπὶ γόνον Aug. 1. apud Brunckium.

179. διοιχόμεσθα διοιχόμεσθα Ald. quod ex MSS. mutavit Kingius, et sic fere Cant. M. N.

185. ἄλλο γ' εἴπω Ald. εἶπας Mosq. D. εἴπω aut γ' εἴπω omittunt plures MSS. a manu recentiori addit R. Delevit Kingius, qui et ἐξ 168. delerat, et 186. ἴσχει πόθον ediderat. γ' εἴπω omittit N. εἴπω Cant. M.

χ. Melius Matthiæus, Scholiasten secutus, vv. 180-3. totos Electræ tribuit, ut sit interrogative: οὐχὶ παρέξεις χαρὰν ὕπνου;

μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
πατροφόνου ματρός.
ΧΟ. δίκᾳ μὲν, καλῶς δ' οὔ.
ΗΛ. ἔθανες, ἔθανες, ὦ — ἀντιστρ. γ'.
τεκομένα με μᾶτερ, ἀπὸ δ' ὤλεσας
πατέρα τέκνα τε τάδε σέθεν ἀφ' αἵματος.
ὀλόμεθ' ὀλόμεθ' ἰσονέκυε.
σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς, τό τ' ἐμὸν οἴχεται
πλέον βιότου μέρος ἐν
στοναχῇσί τε καὶ γόοισι
δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος,
ἔπιδ', ἄτεκνος ἄτε βίοτον ἁ
μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.
ΧΟ. ὅρα παροῦσα παρθέν' Ἠλέκτρα πέλας,
μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε·
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου,
ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.
πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν, ἀπολειφθεὶς φρενῶν.

190. ματέρος Ald. cum MSS. quibusdam, et mox δίκαια, sed δίκᾳ K.

192. ἔκανες ἔθανες Ald. Cant. M. N. R. ἔκανες ἔκανες ex conjectura Reiskii dedit Brunckius. ἔθανες ἔθανες Harl. quem sequor.

195. ἰσονέκυε dedi pro ἰσονέκυες, quod duabus de causis depravari potuit.

196. σὺ γάρ τ' Ald. sed τό τ' ἐμὸν cum meliori parte MSS. τὸ δ' ἐμὸν ex membr. Brunck. qui cavet nihil acrius quam ne τε post οὔτε aut τε sequatur.

197. βίου τὸ πλέον Ald. et MSS.

200. ἐπεὶ δ' Ald. ἐπὶ δ' multi MSS.

206. ἐν δέοντί τε quidam MSS. et Stobæus p. 419. Si quid mutandum, malo: ἐν δέοντι γάρ. Med. 1274. (1288.) Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ.

209. πόθεν πότ' male edd. pleræque. ποτ' tantum fortius interrogat, non diversam quæstionem facit, ut ποῖ ποθ' infra 272.

ΗΛ. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ηὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
βούλει θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας;
ΟΡ. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
ΗΛ. ἰδού, τὸ δούλευμ' ἡδύ, κοὐκ ἀναίνομαι
ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
ΟΡ. ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρά, καὐχμώδη κόμην
ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.
ΗΛ. ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,
ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.
ΟΡ. κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν ἀνῇ νόσος
μανιάς μ', ἄναρθρός εἰμι κἀσθενῶ μέλη.
ΗΛ. ἰδού, φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον,
ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
ΟΡ. αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας.
ΧΟ. δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο.

214. De πέλανος Harpocration, hunc locum citans.

217. πλευροῖσι πλευρὰ καὶ αὐχμώδη Ald. πλευρῆς πλευρὰν R. Ut scias, quanta crux librariis fuerit hoc nomen πλευρόν, loca quædam, prout in Aldina edita sunt, exscribam. Orest. 790. Περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰν νωχελῆ νόσῳ. Alc. 373. σοὶ τάσδε θεῖναι πλευρὰς ἐκτεῖναι πέλας Πλευροῖσι τοῖς σοῖς. Bacch. 740. Εἶδες δ' ἂν ἢ πλευρὰν ἢ δίχηλον ἔμβασιν. In Phaëthontis fragmento apud Longinum, Πλῆξας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων, MS. Par. recte πλευρά. Vide ad Hec. 820. (814.)

218. νόσῳ pro κόραις Kingii Schol. et P.

219. Intellige ἕνεκα ante βοστρύχων. Frustra enallagen cogitat Brunckius post Scholiasten et Kingium. Versus a Schol. laudatus est Apollonii Rhod. II. 200. πίνῳ δέ οἱ αὐάλεος χρὼς Ἐσκλήκει. Ibi est τέ et αὐσταλέος, illud pejus, hoc non melius; δὲ etiam Schol. Apoll. II. 302.

221. Ald. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας. Delet μ' Heathius, recte repugnante Brunckio. Ipse in versum proximum transposui. Præterea ex Scholiastæ auctoritate accentum in μανιας mutavi, et ex substantivo adjectivum feci. μανιάσιν νόσοις Sophocl. Aj. 59. μανιάσιν λυσσήμασι mox 264. λύσσας μανιάδος 320. λύσσα μαινὰς fragm. apud Stobæum Grot. p. 241, ubi cum Plutarchi editio Aldina p. 757. A. det μανίας, legendum μανιάς.

222. Pro μέλη habent δέμας H. J. Aug. 2. Difficile est eligere. In alterum desinit versus 216, in alterum 225.

223. τι ed. King. ex MSS. quibusdam.

224. Utrumque junxit Evenus Parius apud Plutarch. T. II. p. 1102. B. Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ. De metro vocis ἀνιαρὸς vide ad Phœn. 1334. (1353.)

ΗΛ. ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
χρόνιον ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
ΟΡ. μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει·

228. Hanc sententiam, non semper veram, intra artiores fines contrahit Herc. F. 1295. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. Ridet Comicus anonymus (fortasse Anaxandrides: vide Athenæum xv. p. 694. F.) apud Scholiasten, ita legendus ope MS. Augustani apud Valckenaer. Diatr. p. 229. Ὁ πρῶτος εἰπὼν, μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, Οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπου Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐκ δ' ἀλουσίας ὕδωρ, Καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου Πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν, ἡδὺ δ' οὔ. Ὥστ' οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκύ. Eodem respicit Antiphanes apud Athenæum x. p. 446. A. Στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδύ τοι Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. Levem errorem commisit Vir summus, quod locum ex Hercule petitum ad incertam fabulam rettulerit. Pro γλυκὺ Harl. ἡδὺ cum Scholiaste Hermogenis inter Aldi Rhetoras T. II. p. 376, 25. et Eustathio ad Il. P. p. 1903, 51. = 1124, 43. Od. A. 1404, 54. = 38, 50. Od. Φ. 1910, 30. = 761, 18. Idem tamen Eustathius ad Od. Π. p. 1799, 30. = 601, 17. recte habet γλυκύ. In Antiphane Stobæi XCIII. p. 514, 28. Ἅπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα πλὴν αὑτοῦ ποιεῖ, margo Gesneri dat ἡδέα, non illud quidem contra metrum, sed minus numerose. Gregorius Nazianz. Or. I. p. 2. A. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τὸ λαλεῖν τἀλλότρια. Quæ a Menandro sumta monuit Elias Cretensis. Grotii Excerpt. p. 755. conatum non probavit Bentleius p. 102, 119. Lege, Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστιν ἀνθρώποις γλυκὺ, Ὡς τοὐκλαλεῖν τἀλλότρια. Præter Demosthenem a Stephano citatum, ἐκλαλεῖν habet Euripides Antiope: Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, Κακὸν δ' ὁμίλημ'. Vulgo οὔθ'. Verba sunt Zethi ad Amphionem.—Paullo ante κἀνακύκλει Harl. Sed si omnes librariorum errores persequi velim, magnæ molis volumen conficiam. Plus centies etiam extra melica metrum pessundat R.

229. ὑγείας Ald. Stob. et sic, vel ὑγίας, omnes, quod sciam, MSS. præter K. solenni vitio, quod male revocavit Brunckius, eumque secutus Beckius. Nunquam Attici ὑγεία usurparunt. Quis moretur librarios, qui in versus comici initio Πλοῦτον, ὑγείαν* reliquerint? Facillime vocalis ante cognatam diphthongum elapsa est. Et cur tandem prima in ὑγεία producatur, quæ in ὑγιεία semper corripiatur? Idem accidit in ταμιεῖον, quod in ταμεῖον contractum est damno metri apud Harpocration. v. Κτησίου Διός. Anaxandrides sive Diphilus apud Stobæum LXVIII. p. 279. LXXVII. p. 333. ed. Grot. κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ. Sed recentiores tandem ὑγεία, ταμεῖον et scripsere et pronunciavere. Recte Mœris: Ὑγιεία, Ἀττικῶς. ὑγεία, Ἑλληνικῶς. Si Orpheus cura dignus sit, lege ἠπιόχειρ' ὑγιείαν in exemplo posteriore apud Piersonum. Sed nihil necesse. ὑγιείας recte Schol. Sententiam autem partim mutasse videtur Vir doctissimus; in Gnomicis enim Poëtis p. 243. pro Aldino ὑγεία cum Grotio ὑγιεία reposuit.

* Philemon Stobæi LV. apud Clericum p. 326. qui ὑγείαν ex antiquis edd. revocavit, licet ὑγιείαν jam dedisset Grotius p. 211. Recte editur in Eubulo Athenæi II. p. 63. E. Καὶ πρὸς ὑγιείαν postulante metro.

κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
ΗΛ. ἄκουε δή νυν, ὦ κασίγνητον κάρα,
ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐριννύες[ψ].
ΟΡ. λέξεις τι καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
εἰ δ' εἰς βλάβην τιν', ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.
ΗΛ. Μενέλαος ἥκει, σοῦ κασίγνητος πατρὸς,
ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.
ΟΡ. πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς,
ἀνὴρ ὁμογενὴς καὶ χάριτας ἔχων πατρός;
ΗΛ. ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων.
ΟΡ. εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν·
εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.
ΗΛ. ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ' ἀν' Ἑλλάδα.
ΟΡ. σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·
καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
ΗΛ. οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἀρτίως φρονῶν.

232. ἕως σ' ἐῶσιν Brunck. sine causa.

236. Ναυπλίῳ Ald. Ναυπλίᾳ membr. et P. ut 466.

245. Sic Ald. MSS. et. Stob. Ecl. Eth. p. 197. ed. Canter. Sed Σύ τοι Plutarch. T. II. p. 88. C. Mox φρόνει pro λέγε habent Stobæi codices; recte tamen vertit Canterus, *loquere:* "λάλει pro φρόνει posui," inquit Grotius, "conjectura ductus; nam sequitur φρόνει." Sed cum πράττε pro φρόνει det Harl. ex ejus et Stobæi conjunctione bellissimus exsurgit versus, quem Clericus, Reiskius, Trillerus, si viverent, amplecterentur; quemque amplectentur, sat scio, Graiæ gentis decora, Ammonius et Invernizius: Καὶ μὴ μόνον φρόνει, ἀλλὰ καὶ πρᾶσσε τάδε.

248. ταχὺ Ald. ταχὺς plerique MSS. Diog. Laërtius VII. 182. et Dion. Chrys. LXXIV. p. 638. ubi λύσσαν excidisse videtur. Ex Diogene sumsi ἀρτίως φρονῶν pro ἄρτι σωφρονῶν, quanquam non multum refert; illud tamen elegantius videtur. Μετέθου λύσσαν male sollicitat Arnaldus, ut metrum conjectura sua λυσσᾶς corrumpat. καθαρὸν θεμένη νόον in Scolio apud Athenæum XV. p. 695. C. θέμενος ἄγναμπτον νόον Æschyl. Prom. 163.

ψ. De Ἐρινὺς, ἐλινύω, et quæ alia hujusmodi sunt, per unicum ν scribendis, vid. Blomf. Glossar. in Prom. 53.

ΟΡ. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.
ΗΛ. μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις·
ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι[ω].
ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέριαι, δειναὶ θεαί.
ΗΛ. οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν
σχήσω σε πηδᾷν δυστυχῆ πηδήματα.
ΟΡ. μέθες· μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐριννύων,
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον.
ΗΛ. οἲ 'γὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
ΟΡ. δὸς τόξα μοι κερουλκὰ, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεὰς,
εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.

μετέθου λύσσαν igitur significat: *Insaniam sanitate mutasti*, structura Horatio familiari. Verum vidit Heathius, quem Arnaldum mirum est non castigasse propter spondeum in quarta iambici sede.

249. Hunc et duo sequentes ubi citat Longinus xv. laudat Toupius Alexin Athenæi VIII. p. 339. D. *Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ.*

252. Libanius suo vel librarii errore T. I. p. 460. D. *Καὶ πρὸς ἐμαυτὸν Αἰσχύλου λέγω πολλάκις, Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις.* Cum in MSS. quibusdam *ἀτρέμας* scriptum esset, corrector metri peritus in K. dedit *ἀτρέμας ἐν σοῖς δ.*

255. *ἱερεῖαι* Ald. et MSS. sed *ἱέριαι* Kingius ex K.

262. Vide Præf. ad Hec. p. 4.

264. Male comparat Musgravius *τέκνον φίλε, τέκνον ἄλαστε.* Sed hujusmodi adjectiva trium sunt generum, quanquam fatendum est rarius in neutro usurpari. Infra 827. *Δινεύων δρομάσι βλεφάροις*, quæ citat ex Bacchis Maximus ad Dionys. Areop. et frustra quæsivit Heathius. Phœniss. 1038. (1052.) *φοιτάσι πτεροῖς.* Aristoph. Eccles. 584. *Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς*

ω. Esse posse *εἰδέναι* i. q. *ὁρᾷν* Schaefero videtur: contra, Matthiæus: "*σάφ' εἰδέναι* vix sanum esse potest; nam *εἰδέναι* nunquam idem est quod *ὁρᾷν.* An, *σάφ' ἴσθ' ὅτι?*" Huic sententiæ accedo: de correctione hæreo. Paullo minus a vulgatæ lectionis vestigiis recederet *σαφῶς ἰδεῖν.*—Sed cum Orestes non modo videre Furias visus esset, sed etiam quænam et quales fuerint cognoscere, forsan stare potest *εἰδέναι* proprio sensu.

ΗΛ. *βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;*
ΟΡ. *εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.*
οὐκ εἰσακούετ', οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων
τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;
ἆ, ἆ. τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα
πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα.
ἔα. τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων;
ποῖ ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.
ξύγγονε, τί κλάεις, ὄμμα θεῖσ' εἴσω πέπλων;
αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν,
ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν·
σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', εἴργασται δ' ἐμοὶ
μητρῷον αἷμα· Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον,
τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ' ὄμματα

ἠθάσι λίαν Τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Sic tres primæ edd. et, ut opinor, MS. Ravennas. Male mutavit Brunckius. Cycl. 250. Τὰ *καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων, ὦ δέσποτα,* Ἡδίον' *ἐστίν.* Herc. F. 177. *γίγασι πλευροῖς.*

265. *βεβλήσεται* Ald. MSS. Plutarch. Sympos. IX. p. 737. A. *βληθήσεται* Laërt. IX. 60. Utrumque Euripidi usurpatum.

271. *πλευμόνων* edidit Brunckius, sed sententiam ad Sophoclem mutavit, illud veteris Atticæ, hoc recentis arbitratus.

273. Debebat Hegelochus, qui Orestis personam egit, ita verba *γαλήν' ὁρῶ* efferre, ut elisionis significationem aliquam daret. Is vero, spiritu deficiente, dixit *γαλῆν ὁρῶ*, quod largam ridendi materiem Comicis præbuit, quos citant Scholiastæ ad hunc locum et Aristoph. Ran. 306. Ceterum verissime observat Reiskius, Euripidem facile potuisse solœcismum et sibila Comicorum effugere, versum sic concinnando: 'Ἐκ *κυμάτων γὰρ ὁρῶ γαλήνην αὖθις αὖ.* Certe Aristophanis, Sannyrionis, Strattidis aculeos potuit contemnere, si sic omnia dixisset. Deinde 274. Electræ, et 275. Orestis personam præfigit Aldina, legens *θεὶς,* sed notas eas sustulit Canterus, Scholiaste et MSS. suffragantibus.

274. *κλάεις* Brunckii membranæ et Cant.

279. Aristoph. Plut. 8. *τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι.*

280. Aut *εἰς ἔργον* cum Ald. aut *ἔργον εἰς* (vel *ἐς*) plerique MSS. Unde *ἔργμ'* conjicit Musgr. Sed recte *εἰς* membr. Mosq. D. omittunt, ut et Schol. ad Sophocl. Œd. T. 1328.

ἐξιστόρουν νιν, μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρὴ,
πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,
μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος,
εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,
ἐγώ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.
καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα,
ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως
ἔχομεν· ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχαινε παραμυθοῦ θ'· ὅταν δὲ σὺ στένῃς,
ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα.
ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δὸς,
σῖτόν τ' ὄρεξαι, λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε.

283. Sic Ald. et multi MSS. Alii cum Kingio μ' ἐχρῆν. Unus χρεών. Sed primum elegantius. Nempe interrogatio post εἰ recte in præsenti effertur, quamvis ad præteritum pertineat.

285. μήπω Ald. et MSS. quidam. Plures μήποτε, quod editum voluit Musgravius, edidere Barnesius, Kingius, alii. Μήπω plane quidem est ineptum, μήποτε vero non optimum. Præterea τεκοῦσα absolute nunquam, credo, ab Euripide ponitur pro μήτηρ. Diversa enim ratio est in Iph. A. 741. corruptus locus Menandri Fragm. inc. 710. Recte igitur solus Harl. μὴ τῆς τεκούσης.

286. ἤμελλε Ald. Variant MSS. inter hoc et ἔμελλε. Versu sequenti ἐγὼ δ' Ald. Quod edidi, est in Harl. et puto, in aliis.

288. Hanc lectionem, in qua omnes MSS. consentiunt, retinere malui, quam cum Brunckio κασιγνήτη substituere. Quidni enim ἀνακάλυπτε tam bene pro ἀνακαλύπτου, subaudito pronomine ponatur, quam καταπαύσας pro καταπαυσάμενος Hec. 906. (918.) ἔπειγε pro ἐπείγου infra 789. (ubi MS. unus ἐπείγου) et alibi, ἔγειρε pro ἐγείρου Iph. A. 626? Duo posteriora loca eodem consilio citat Musgravius, cujus sententiam male cepisse videtur Brunckius, quasi is putasset ου elidi posse. Contra verba quædam ex neutrali transitivam induunt significationem, ut ἐκπτήσσειν, ῥεῖν, Hec 177. 526. (528.) quæ insani esset sollicitare.

291. Sic Ald. μοι King.

292. ἴσχανε Ald. et quidam MSS. Alii ἴσχναινε, quod analogia postulat; alii denique ἴσχαινε, quam veram scribendi rationem esse credo, et ab Atticis propter sonum prælatam. Non valde dissimile est quod ἐχθραίνω dicere noluerunt, sed ἐχθαίρω, quæ forma Tragicis semper restituenda.

297. σῖτα τ' Harl. in textu, sed in marginali scholio σῖτον, ut vulgo. χροὸς Kingius ex K. Omnes fere MSS. χρωτὶ cum Aldo, vel χροΐ, quod mirum est, cum supra 51. occurrat ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.

εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον
κτήσει τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.
ΗΛ. *οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι,*
καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταυτόν· ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος. εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
δρᾷν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας,
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
κἂν μὴ νοσῇς γάρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίγνεται.

ΧΟ. *αἶ, αἶ, αἶ,* *στροφή.*
δρομάδες ὦ πτεροφόροι,
Ποτνιάδες θεαὶ,
ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν
δάκρυσι καὶ γόοις,
μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, αἵ τε τὸν
ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεθ', αἵματος[a]

301. *καὶ θανεῖν* Kingius ex K. R. et sic Cant. M. N. Aldus et ceteri, *κατθανεῖν*. Simili modo peccatum est in Sophocl. Antig. 752. ubi pro *ὦ παγκάκιστε* lege, *ὦ παῖ κάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρὶ*, ex Plutarcho T. II. p. 483. C. Contra Phœniss. 1759. (1790.) iidem Cant. M. cum uno Leid. *κατθανεῖν* pro *καὶ θανεῖν*.

308. *νοσῇς* et *δοξάζεις* Ald. cum M. et majori MSS. parte (vel *δοξάζῃς* cum Cant. N.) Brunckius ex var. lect. Schol. et membr. *νοσῇ—δοξάζῃ* edidit, sed sententiam mutavit ad Soph. Trach. 2. Recte. Amant enim secundam personam in hac formula. Præter MSS. in eo Trach. loco *ἐκμάθοις* habent Suidæ duæ priores editiones, totidemque MSS. quos ipse inspexi. Probum quidem est alterum, sed rarius, ut Œd. T. 315. Mox *γίνεται* Ald. *γίγνεται* D. et forte alii.

310. *αἶ αἶ* Ald. et MSS. quidam.

313. *ἐλλάχετ'* Brunck. sine causa. *ἐν* omittunt MSS. quidam.

316. *ἀμπάλλεσθ'* Ald. et MSS. Literam abstuli cum Musgravio propter metrum. Simplex *πάλλω* medio sensu occurrit Electr. 438. Mox 319. MSS. quidam *ἐᾶτ'* male.

---

a. Amara irrisione reprehendit Porsonum Matthiæus, quod versum hunc antistrophico 332. respondentem finxit: quam merito,

τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ᾽ ἐκ-
λαθέσθαι λύσσας μανιάδος
φοιταλέου· φεῦ μόχθων.
οἵων ὁ τάλας ὀρεχθεὶς ἔῤῥεις,
τρίποδος ἄπο φάτιν, ἂν ὁ Φοῖβος
ἔλακε, δεξάμενος ἀνὰ τὸ δάπεδον,
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί.
ἰὼ Ζεῦ, ἀντιστροφή.
τίς ἔλεος, τίς ὅδ᾽ ἀγὼν
φόνιος ἔρχεται
θοάζων σε τὸν μέλεον, ᾧ δάκρυα
δάκρυσι συμβαλεῖ
πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων
ματρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ᾽ ἀναβακχιοῖ;
κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι,
ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·

319. δόμον in textu M. γόνον pro v. l.

321. Sic Ald. et alii. Sed κακῶν post φεῦ addunt A. D. H. J.

323. MSS. plures aut ἀπόφασιν aut cum Aldo ἀπόφατιν. Sed ex duobus Musgravianis et totidem Brunckianis recte distinctum est.

324. ἔλακεν ἔλακε Ald. semel tantum A. K. Cant. Mox ἀνὰ τὸ δάπεδον Brunckius, addito articulo. Primam in δάπεδον producit Æschylus Prom. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ, δωρίζοντες.

325. μυχοὶ γᾶς Ald. et MSS. Sed delevit Kingius, neque habet K. a prima manu.

330. συμβάλλει Ald. et plerique MSS. Sed quidam συμβάλει, unde metro convenientius συμβαλεῖ dedi.

331. δόμους Ald. Variant MSS.

332. ματέρος ἀναβακχεύει Ald. et MSS. Emendatio est Musgravii, qui citat Bacch. 109. Sophoclem apud Strabon. xv. p. 1008. A. (687.)

---

judicent lectores. Equidem, quod in utroque versu MStorum lectionem mutavit Pors. non admodum laudo: quare autem duorum versuum, ut ab eo editi sunt, metra minus inter se quadrent, quam horum carminum lex exigit, ego non intelligo.—Ceterum de ἀναβακχεύει, quod legit Matthiæ. active sumto, cf. inf. v. 405. 825.

ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς
τινάξας δαίμων κατέκλυσεν
δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
λάβροισιν ὀλεθρίοις ἐν κύμασι.
τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων,
τὸν ἀπὸ Ταντάλου, σέβεσθαί με χρή;

καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει[β],
Μενέλαος ἄναξ, πολὺ δ' ἁβροσύνῃ
δῆλος ὁρᾶσθαι,
τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
εἰς γῆν Ἀσίαν,
χαῖρ', εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου.

336. κατέκλυσ' αἰ-ῶνα πόνων Musgrav. propter metrum.

338. λάβροις ὀλεθρίοισιν Ald.

339. 340. Sic Aldus, quem, licet mendosum, secutus sum, potius quam æque mendosum pro mendoso substituam. Quidam MSS. omittunt ἕτερον, quod proinde ejecit Brunckius, lacuna relicta. ἄλλον omittunt Cant. M. N. Mox 341. τῶν pro τὸν Ald. sed τὸν D. MS. Cant. K. L. M. N. Paullo ante ἐπὶ πάρος Reisk. ἐπίπαρος edidit Brunckius.

342. ὧδε Ald. ὅδε plurimi MSS. In versu sequenti prope omnes MSS. cum Aldo, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ, unde si ἄναξ ejicies, quod omittit Dion Chrys. Or. II. p. 27. facies, sed durissimis numeris, Μενέλαος, πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ. Huic lectioni favere videtur J. sed is hoc loco adeo turbatus est, ut nihil certi statuere audeas. Ego ex v. l. MS. apud Musgravium πολὺ δ' ἁ. edidi post alios. Neque ἄναξ temere ejiciendum. Æschyl. Pers. 5. οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεύς. Mox δῆλος ὁρᾶται Dion, et pro var. lect. Harl. in textu L. de quo vide infra 659. minus bene. Deinde τοῦ Τανταλιδᾶν Dionis editio prima.

346. ὁρμίσας Ald.

β. Distinxi post στείχει, Blomf. jubente ad Pers. 5. Neque tamen omnino necessarium est, quippe disjungi nequeunt βασιλεὺς et ἄναξ in Od. Υ. 194. ἦτε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. Hoc indicavit Schaef.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι,
Τροίαθεν ἐλθὼν, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.
κύκλῳ γὰρ εἱλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς
οὐπώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην,
καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο,
Μαλέᾳ προσίσχων πρῷραν· ἐκ δὲ κυμάτων
ὁ ναυτίλοισι μάντις[γ] ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεὸς,
ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παρασταθεὶς,
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανὼν,
λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυστάτοις.
δακρύων δ' ἔπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμοὺς
πολλῶν· ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονὸς,
ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
δοκῶν Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν καὶ μητέρα,
ὡς εὐτυχοῦντας, ἔκλυον ἁλιτύπων τινὸς
τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον.
καὶ νῦν ὅπου 'στὶν, εἴπατ', ὦ νεάνιδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δείν' ἔτλη κακά·
βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον ἐς Τροίαν ἰὼν,

350, 351. πῇ μὲν—πῇ δ' MSS. quidam.

359. τόδ' et κατασταθείς MSS. quidam.

362. δακρύων τ' Ald. Sed δ' plerique codices.

367. ἀλικτύπων Ald. Sed ἁλιτύπων ex MSS. Bodl. edidit Kingius, et sic Mosq. D. ἀλυτύπων L.

368. θυγατρὸς Ald. et pauci MSS. Plurimi παιδός.

372. ἐξελίπον Ald. et plures MSS. Duo saltem, Aug. 2. et C. C. C. ἐξέλειπον, quod, si Brunckium audis, solœcum est post ἦν, ὅτ'. Infra tamen 519, 520. edidit εἶχες—ὅτ' ἐξέβαλλεν, ubi, si sibi constare voluisset, revocare debuerat pristinam lectionem ἐξέβαλε.

γ. Hec. 1249. ὁ Θρῃξὶ μάντις.

ὥστ᾽ οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ᾽ ἂν εἰσιδών.
ΟΡ. ὅδ᾽ εἰμ᾽ Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς·
ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ μηνύσω κακά.
τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω[δ]
ἱκέτης, ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς·
σῶσόν μ᾽· ἀφῖξαι δ᾽ αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
ΜΕ. ὦ θεοὶ, τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων;
ΟΡ. εὖ γ᾽ εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς·[ε] φάος δ᾽ ὁρῶ.
ΜΕ. ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν τάλας.
ΟΡ. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ᾽, ἀλλὰ τἄργ᾽ αἰκίζεται.
ΜΕ. δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.
ΟΡ. τὸ σῶμα φροῦδον, τὸ δ᾽ ὄνομ᾽ οὐ λέλοιπέ με.
ΜΕ. ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ᾽ ἀμορφία.
ΟΡ. ὅδ᾽ εἰμὶ μητρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.
ΜΕ. ἤκουσα· φείδου δ᾽ ὀλιγάκις λέγειν κακά.
ΟΡ. φειδόμεθ᾽· ὁ δαίμων δ᾽ ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.
ΜΕ. τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ᾽ ἀπόλλυσιν νόσος;
ΟΡ. ἡ ξύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν᾽ εἰργασμένος.
ΜΕ. πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφὲς, οὐ τὸ μὴ σαφές.
ΟΡ. λύπη μάλιστά γ᾽ ἡ διαφθείρουσά με,

375. σημανῶ Ald. μηνύσω A. J. K. M. N. R. Cant. quod multo aptius. *Ego me ipsum deferam.*

384. μοι Ald. με plerique MSS.

387. Post φείδου δ᾽ distinguit Brunckius, quem si sequeris, λέγειν pro imperativo accipies; sin minus, ὥστε subaudies cum Scholiaste. Eustathius ad Il. I. p. 762, 62. = 667, 19. ῥέξαι γὰρ ὁ Φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ, εὐφημῶν, καὶ φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακά.

388. εἰς ἐμὲ Ald.

389. Ὀρέστα τίς σ᾽ ἀ. ν. Clemens Alex. Strom. VII. p. 844. Ὀρέστα τλῆμον, τίς σ᾽ ἀ. ν. Stobæus XXIV. p. 119. Grot. et sic citat Pricæus ad Appul. Met. III. p. 141. An igitur Clemens et Stobæus vitio memoriæ erravere? an veram lectionem conservavere? an excidit quiddam e vulgatis?

390. ἡ ξύνεσις habet Eustathius ad Il. A. p. 22, 4. = 17, 6.

391. σοφόν τοι. Sic Ald. et Schol. MSS. quidam, τι. Eadem varietas infra 537. In versu sequenti distinctionem minorem posui, ut significarem, orationem abrumpi imperfectam, et infra 408. ubi nihil difficultatis video.

δ. Ita explicat Matthiæus: των σῶν γονάτων θιγγάνω ἱκέτης, ἃ πρωτόλειά ἐστι τῶν ἐμῶν λόγων.

ε. Vide ad Hec. 662.

ΜΕ. *δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.*
ΟΡ. *μανίαι τε, μητρὸς αἵματος τιμωρίαι.*
ΜΕ. *ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν;*
ΟΡ. *ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ.*
ΜΕ. *πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;*
ΟΡ. *νυκτὸς φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν.*
ΜΕ. *παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;*
ΟΡ. *Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον.*
ΜΕ. *φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;*
ΟΡ. *ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.*
ΜΕ. *οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.*
ΟΡ. *σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν*[ζ].
ΜΕ. *αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;*

393. Eodem modo Herc. F. 346. *ἀμαθής τις εἶ θεὸς, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς.* Dan. 34. *ἐπεὶ δὲ τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο.* Ubi ne quis anapæstum se in tertio loco invenisse putet, monendus est, *θεὸς* esse monosyllabon: quod in ceteris casibus sæpissime fit; in nominativo et accusativo singulari non raro. Veteres Attici hanc vocem libenter in sermone contraxisse videntur; nomina enim a *θεὸς* incipientia pronunciarunt, *Θουγενίδης, Θουκλῆς, Θουκυδίδης, Θουφάνης, Θούφραστος. Θουκρίτου* nomen habet Lucianus Dial. Mort. VI. restituendum apud Chishull. p. 90. *θεὸς* est monosyllabon in Androm. 1262. Suppl. 333. Bacch. 47. 1347. Ion. 440. *θεὸν* Troad. 955. Bacch. 67. 1294. 1298. Ion. 1636. In Bacch. 840. Electr. 300. *ἄστεος* est spondeus, aut scribendum *ἄστεως*.

394. *μητρός θ'* Ald. et MSS. Copulam omisit Brunckius, et omittit Schol. ad 390.

396. MS. Cant. manifesta sed notabili glossa, *ἐν ᾗ ταλαίνης μητρὸς ἐξώγκουν τάφον.* Ion 388. laudavit Musgravius: *ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ. τάφων* M. et *ον* suprascr.

401. *ἐκ φασμάτων* Ald. Sed *φαντασμάτων* MSS. Bodl. D. H. L. ut primo voluisse videtur Cant. *φάντασμα* alibi Euripides Hec. 54. 92. 390. (391.) Tragicus apud Diogenem Laërtium VI. 95. *Τάδ' ἔστ' ὀνείρων νερτέρων φαντάσματα.* Tragicus alius, Æschylus, opinor, apud Plutarch. de Superst. p. 166. A. *'Αλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ, Χθονίας θ' Ἑκάτης κῶμον ἐδέξω.* In Æschyl. Theb. 716. melior lectio videtur *ἐνυπνίων φαντασμάτων* quam *φασμάτων ἐνυπνίων.* Ipse enim iterum habet *νυκτέρων φαντασμάτων* apud Athenæum XI. p. 491. A. Phot. Lex. MS. forsan ex hoc loco: *Φαντασμάτων. ἀντὶ τοῦ, ψευδῶν φαντασιῶν.*

404. *ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου* Ald. et plerique MSS. *σεμνὰ* H. et *ἀπαίδευτον* K. adhuc corruptius. *εὐπαίδευτα*, ut conjecit Musgravius, habet Mosq. D. *ἀποτρέπῃ* pro *ἀποτρέπου* recte idem Musgravius

ζ. Ad verbum reddas: *Sapienter autem aversaris a nominando.*

ΟΡ. οἴμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας.
ΜΕ. οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.
ΟΡ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς[η],
ΜΕ. μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.
ΟΡ. Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.
ΜΕ. ἀμαθέστερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
ΟΡ. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί.
ΜΕ. κᾆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
ΟΡ. μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.
ΜΕ. πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί;
ΟΡ. ἕκτον τόδ' ἦμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.
ΜΕ. ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί.
ΟΡ. οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυν φίλος.
ΜΕ. πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;
ΟΡ. οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω.

Atticam formam ἀποτρέπει habet a pr. m. E. In Hec. 417. (413.) pro δέχου habent δέχῃ A. D. H. R. Eumath. δ' ἔχει pro var. lect. H. τ' ἔχει C. Unde si quis δέχει præferat, non magnopere contendam.

406. οἷς γ' Ald. οἷς plures MSS. Contra idem γε mox 411. male omittit, ut et Clemens Alex. Cohort. p. 65.

412. οἱ omittit Ald. et fere omnes MSS. Versum quidem sine eo in sex pedes distribuere poteris, sed omni rhythmo carentes. Similis erat in plerisque Sophoclis editionibus Aj. 1028. σκέψας | θε πρὸς | θεῶν | τύχην | δυοῖν | βροτῶν. Quanquam ille nostro adhuc modulatior est, qui sic est scandendus: δουλεύ | ομεν | θεοῖς | ὅ τι ποτ' | εἰσὶν | θεοί. Sed τὴν τύχην ex MSS. reposuit Brunckius, non tamen primus; ita enim exstat in tribus minimum editionibus, Juntina utraque, Francofurtana. Ita etiam editiones Suidæ v. τύχη Porto antiquiores. Reiskius, quod cum risu mirere, huic nostro versui primus numeros restituit. Præterea neutiquam otiosus est articulus. Sensus est: *Servi sumus Deorum, quicquid tandem sunt* ISTI *Dii.* Eodem modo in initio Melanippes posuerat: Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ Κλύων. Sic legendus iste locus, ubicunque occurrit apud Plutarchum, Lucianum, Athenagoram, Justinum M. ut liquet ex Herc. F. 1264. Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο. Tandem οἱ θεοί habet Mosq. A.

418. Mirifice depravatus est hic versus in codicibus. Ald. et MSS. bona pars, εἰς φίλους ἔφυς κακός. ἔφυς κακῶς J. Alii εἰπὼν pro ἔφυς, utrumque K. hoc in textu, illud supra pro var. lect. εἰς φ. ἔφυς

η. Vid. ad 391. Nequid tamen difficultatis sentiant tirones, ἀναφορὰ id est, εἰς ὃ ἀναφέρει τὴν ἁμαρτίαν vel τὴν ξυμφοράν. Conf. v. 76.

ΜΕ. τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;
ΟΡ. μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσεννέπειν.
ΜΕ. οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν;
ΟΡ. ἐκκλείομαι γὰρ δωμάτων, ὅποι μόλω.
ΜΕ. τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;
ΟΡ. Οἴαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.
ΜΕ. ξυνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνος.
ΟΡ. οὗ γ' οὐ μετῆν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι[θ].
ΜΕ. τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
ΟΡ. οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει.
ΜΕ. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
ΟΡ. πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
ΜΕ. τί δρῶντες, ὅ τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;
ΟΡ. ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.
ΜΕ. φυγεῖν πόλιν τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
ΟΡ. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.
ΜΕ. κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις, γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
ΟΡ. κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.

β α κακῶς εἰπὼν (sic) H. Insuper σοφῶς pro σοφὸς K. Certissima videtur emendatio Brunckii, quam et Beckius recepit.

423. νόμον Cant. N.

424. ἐκβάλλομαι Ald. Sed MSS. ἐκκλείομαι, aut levi errore ἐγκλείομαι. Brunckius ex MSS. etiam ὅπη. Nihil refert.

426. Τροίας Ald. et MSS. Τροίᾳ conjecit Musgravius, edidit Brunckius. Verum et illud defendi potest: τὸ Τροίας μῖσος est *odium quod propter Trojam natum est.*

427. Ald. et MSS. quidam φόνου. Alii φόνον. Membr. denique, D. K. M. R. Magister v. τιμωρῶ, φόνος. Quodvis probum. Sed optimum videtur φόνος. φόνου N. φόνον Cant.

428. οὔκουν Ald. et MSS. plures. οὐκ. οὐ edidit Brunckius ex membr. Sed recte R. et K. a manu prima, οὗ γ' οὐ μετῆν μοι, quod etiam dant planissime Cant. M. N. duo Dorvilliani.

433. σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις Ald. et MSS. quidam.

437. Sic Ald. MSS. quidam ὑπερβάλλων, quos secutus est Brunckius.

θ. διὰ τριῶν, i. e. παντελῶς, metaphora a v. τριάξαι sumta. Hanc Brunckii interpretationem admisit Matthiæ. Vid. Blomf. Glossar. in Agam. 165. et conf. Eumen. 559. ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων· ubi Scholiastes: ἡ μεταφορά ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τοῖς τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν.

ΜΕ. ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χερός;
ΟΡ. πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.
ΜΕ. ὦ μέλεος, ἥκεις ξυμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.
ΟΡ. εἰς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.
ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν
μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας·
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὕς σε δεῖ.
ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
ΧΟ. καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ
ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος,
κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.
ΟΡ. ἀπωλόμην, Μενέλαε· Τυνδάρεως ὅδε
στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα· πολλὰ δὲ
φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα,
τιμῶντέ μ'[ι] οὐδὲν ἧσσον ἢ Διοσκόρω·
οἷς, ὦ τάλαινα καρδία ψυχή τ' ἐμὴ,
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς· τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;

439. χθονὸς Ald. χερὸς multi MSS. Mox 441. εἰς τ. H. in textu, sed πρὸς pro var. lect. πρὸς D. MS. C. C. C. Cant.

444. Ald. et MSS. σῆς. Ed. Barn. τῆς.

446. ἀντικάζου J. ἀντιάζου R.

455. ἡμαρτημένοις MSS. quidam, nominatim D. L. Aug. 2.

458. Λήδᾳ Ald.

462. ποῖον δ' Ald. R. et alii. Iidem 459. Διοσκούρω.

ι. "Imo τιμῶντ' ἐμ'· nam est oppositio." Schaeferus. Sed oppositio est in Ἀγαμέμνονος παῖδα, cujus με est mera repetitio: quare formam minus emphaticam reliqui. Vid. Pors. ad 514.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

πού, πού θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ
χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν
ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος.
ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
στὰς ἀσπάσασθαι, χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
ΜΕ. ὦ χαῖρε πρέσβυ, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.
ΤΥ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.
ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς, στύγημ' ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγγει νιν ἀνόσιον κάρα;
ΜΕ. τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἔκγονος.
ΤΥ. κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;
ΜΕ. πέφυκεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.
ΤΥ. βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
ΜΕ. Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾷν ἀεί.
ΤΥ. καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
ΜΕ. πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.

467. ἥκει Ald. ἥκοι plerique MSS.

470. ὦ πρέσβυ χαῖρε Aldus et MSS. sed propter responsum vocum duarum ordinem mutavi. Utrumque probum: quod dedi occurrit Med. 663. (670.) Hipp. 1453. Heracl. 574. 660. Hel. 622. 1181. Herc. F. 524. Electr. 1343. Æschyl. Agam. 22. Suppl. 610. Sophocl. Aj. 91. Electr. 662. Aristoph. Eq. 1254. Acharn. 872. 1207. Av. 1586. Pac. 523. 1354. ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες, ut habet MS. Ravennas. Lysistr. 853. 1100. Theocrit. I. 144.

472. 475. Male et contra MSS. ΜΕ. et ΤΥΝ. præponit Aldus.

473. ὁ μητροφόντας δράκων infra 1421. Scholiastes: δράκων ἀντὶ τοῦ ἔχις· οὗτοι γὰρ οὐκ ἐξ ὠῶν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωοτοκοῦνται, καὶ τικτόμενοι διαῤῥηγνύουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας, ὡς φησὶ Νίκανδρος (Theriac. 134.) Γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο.

475. ἀκάθαρτον κ. Barnes in marg. nescio unde.

476. πατρὸς ὅδ' M. N. R. Cant. ex versu sequenti, ubi ὅδε omittit D. Mox 480. τι Ald. sed τοι ed. King. Aug. 1. δὴ Aug. 2. quod ex τοι, non ex τι natum. Schol. Apollonii Rhod. II. 235. ita citat, Ἑλληνικόν τι τὸν νόμον τιμᾷν ἀεὶ, in ed. Florentina.

ΤΥ. κέκτησό νυν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
ΜΕ. ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν.
ΤΥ. πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι;
εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ,
τούτου τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος;
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον,
πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον· οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ·
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν διώκοντ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων

483. κεκτήσομαι D. K. a prima manu, M. R. Versus stabit, ejecto δ'. Sed hujusmodi crasin non adhibet Euripides, si bene memini, nisi in Cyclope.

485. Aldus et plerique codices, πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι; Duportus conjecit τίς ἂν σ. ἥκοι π. unde ἂν recepit Barnesius. Ex Musgravii conjectura πρὸς τόνδε τίς σοφίας ἀ. ἥ. π. dedere Brunckius et Beckius. Altera lectio anapæstum in quartam sedem, altera in tertiam invehit. K. et R. post τίς addunt οὐ, quod ex ἂν depravatum esse liquet ex D. ubi ἂν ante σοφίας erasum est. Inter τίς et σοφίας signa rasuræ apparent in M. Permutent igitur loca σοφίας et ἀγὼν, habebis optimum senarium, πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι; Ipsa orationis emphasis hunc verborum ordinem flagitat, et alibi vox σοφία hanc senarii sedem occupat, ut infra 701. Fragm. apud Stobæum xcv. p. 383. πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές. (συγγενὲς Clemens Alex. Strom. iv. p. 574.) Corruptelæ origo fuit particulæ omissio, quod vitium tetigi ad Hecub. 1175. Nunc addo Menandrum Stobæi ibid. αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν φέρεις. Addidit τὴν Grotius propter metrum. Sed cum Plutarchus de Sanit. p. 128. A. φέροις habeat, revocandæ sunt fugitivæ literæ legendo, αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις. Similis phrasis infra 622. licet diverso sensu. Med. 254. (265.) ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος. Heraclid. 117. πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου Μάλιστ' ἂν εἴη. Plato Theag. p. 241, 10. Bas. T. i. p. 127. C. 5. HSt. πρὸς σὲ δ' ἂν ἤδη εἴη ὁ μετὰ τοῦτον λόγος.

487. γένετ' Ald. Barnesius edidit γίνετ', quamvis ἐγένετ' haberet ipsius MS. cui omnes fere alii accedunt.

491. Cum paullo durior sit ellipsis præpositionis, conjeceram, θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς, sed retentus sum loco Electræ 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον.

493. χρῆν δ' Ald. male: δ' omittit pars saltem MSS.

494. διώκοντ' Ald. et MSS. fere omnes. Sed διώκειν τ' ex MSS. Sangerm. prætulit Musgravius; minus recte.

μητέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς,
καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἴχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρι·
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.
ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τοσόνδε σε·
εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
χὠ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι·
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν,
οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ,
φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή·

495. ἀντὶ pro ἂν τῆς Aug. 1. Cant. Utrumque per se probum; sed ἂν non commode omittitur. ἀντὶ σ. N. ἀντὶ τῆς σ. M. Deinde 496. prius τ' in γ' mutavit Brunckius contra MSS. Verte: *Et cum legem servaret, tum pietatem*[κ].

499. α. κ. ἐγένετο μητέρα κ. Ald. et plerique codices. Ubi si κακίων secundam corripere statues, contra Atticorum consuetudinem peccabis; (sola enim exceptio, quæ speciem habet, est in Suppl. 1104.) et anapæstum in loco secundo relinques. Sin mediam in κακίων produces, non solum anapæstus erit in quarto loco, sed etiam dactylum sequetur, quod ne Comicis quidem licere recte monuit Dawesius. Est, fateor, versus initio Baccharum: τυφόμενα δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. Lege, δίου τ' ἔτι πυρός. Mutatus est verborum ordo ab aliquo, qui vocem ἔτι a verbo, ad quod pertinebat, disjunctam ferre non potuit. Sed ita in hac fabula 416. ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου. Edidit γένετο ex conjectura Brunckius, qui gaudio exsultasset, si cognosset ita exstare in duobus MSS. H. L. Idem L. infra 874. γένετ' habet. Tales errores ubique corrigendi, non in exemplum trahendi.

504. δὲ ποῖ Ald. δὴ ποῖ aut δὴ πῇ MSS. δὴ corrigendum viderat Heathius.

507. κυροῖ N.

508. ὠσίουν Ald. et MSS. ὁσίουν edidit Barnesius, accentu male posito, ὡσιοῦν Brunckius. Cum jam in ὠσίουν erratum esset, correctores quidam ἀποκτεῖναι vel ἀποκτείνειν

κ. De interpretatione v. 495. tacet Porson. dubitat Matthiæ. Ego τῆς ξυμφορᾶς cum ἔλαβεν conjungerem, quasi esset ἀπὸ τῆς ξ. quo modo ἀπαυράω genitivum regit. Cf. Ἰώνων ἀπηύρα, Pers. 942. ubi vid. Blomf. Gloss. Hujus igitur loci sensus erit, *Modestiæ laudem accepisset a calamitate: hunc fructum calamitatis reportasset.* Cf. Med. 534. Thuc. I. 68. ἀπ' αὐτοῦ σωφροσύνην μὲν ἔχετε.

ἀεὶ γὰρ εἷς ἔμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ,
τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν.
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
πρώτην δὲ θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν.
Ἑλένην τε τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω,
οὐδ' ἂν προσείποιμ'· οὐδὲ σὲ ζηλῶ, κακῆς
γυναικὸς ἐλθόνθ' οὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον.
ἀμυνῶ δ', ὅσον περ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε,
ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν ἱκετεύουσά σε
μήτηρ; ἐγὼ μὲν, οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακὰ,
δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
ἓν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοῤῥοθεῖ·
μισεῖ τε πρὸς θεῶν, καὶ τίνεις μητρὸς δίκας,
μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις· τί μαρτύρων
ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ', ἅ γ' εἰσορᾷν πάρα;
ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς

fecere, detracta præpositione. Sed ἀνταποκτεῖναι cum Aldo vel ἀνταποκτείνειν servant plerique codices.

509. ἔμελλεν ἕξεσθαι Ald. et plures MSS. Quidam insuper habent φόνου, quod esset, *cædem aggredi*, monente Musgravio. ἔμελλ' ἐνέξεσθαι Duportus et Heathius cum Paraphraste, et ita superscriptum habent unus ex Brunckianis et J.

510. Sic Ald. et MSS. Brunckius, χερός.

511. Hic et infra 533. 539. ἐγὼ δὲ in ἔγωγε mutavit Brunckius, sine auctoritate, et, ut puto, sine ratione.

513. Ἑλένην δὲ Ald. et pars codicum.

514. οὐδὲ σὲ. Sic edidi ex H. J. cum vulgo sit οὐδέ σε. Leve est, sed semel duxi monendum, me in pronominibus accentu signandis aut non signandis sententiæ et emphaseos rationem semper habuisse. Infra 758. καὶ σὲ recte habent H. L. Mox ἀμύνω Ald.

520. ἐξέβαλε τὸν μ. Ald. K. sed τὸν omittunt plerique MSS. ἐξέβαλλε μαστὸν, ut edidit Kingius, habent MS. C. C. C. duo Brunckii, J.

522. Pro τάλας M. R. γόοις ex Hec. 434.

524. μισῇ γε vulgo. Sed μισεῖ, superscripto η, MS. Leid. apud Valckenaer. ad Phœn. 576. τε dedi ipse pro γε. σὺ pro γε vel τε N.

μὴ πρᾶσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν τοῦτον θέλων·
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα,
ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυκ' ἀνὴρ,
πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
ΧΟ. ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα,
καὶ μὴ 'πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο.
ΟΡ. ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
ὅπου σε μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα.
ἐγὼ δ' ἀνόσιός εἰμι μητέρα κτανὼν,
ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί.
ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
τί χρῆν με δρᾶσαι; δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν.

528. Sic Ald. et Schol.* ad Apollon. Rhod. II. 253. τοῦτον ὠφελεῖν θέλων A. ὠφελεῖν αὐτὸν D. L. ut Kingius edidit. Legi etiam posset, αὐτὸν ὠφελεῖν θέλων. Sequuntur in Ald. et MSS. duo versus, quos viri docti, utpote huc ex 617. 618. retractos, ejecere. Equidem utroque loco genuinos puto, nisi simul et hunc et præcedentem deles.

533 ἐγὼ δὲ præter Ald. et MSS. Laërtius VII. 179. ubi dicitur Chrysippus, mutato θυγατέρας in Κλεάνθην, de se et Cleanthe hos duo versus usurpasse. In 534. πλήν γ' L. non male.

536. ξ. ἐδέξατο L. Hos duo versus ita suos fecit Diogenes Stobæi LXXV. p. 327. Ζηλωτὸς, ὅστις εὐτύχησεν ἐν τέκνοις, Καὶ μὴ 'πισήμοις συμφοραῖς ὠδύρατο. Male Καὶ in 'Η mutavit Grotius.

538. Elegans est Musgravii conjectura: ὅπου γε μέλλω σήν τι λυπήσειν φρένα· neque a verisimilitudine abhorret; ὅπου γε enim habent H. M. R. et in loco, quem ex Phœnissis 394. (397.) citat, μή τι σὴν δάκω φρένα, MS. Leid. μή τε. Frustra Brunckius accumulat γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα, ἄκλητος οὔτε κληθεὶς, ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης, πατέρων καὶ τεκόντων, ὁ φύσας χὠ τεκὼν πατὴρ, ἔσχατος ὑστέρας τ' ἔχων πώλους, exemplis diversi generis permistis. Vulgatam tamen defendet Sophocles Aj. 1147. οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα Σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας Χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.

542. Pro λόγου tres MSS. λέγειν, Magister φόβου.

* In Scholiis ἀσεβὴς, quod recte habet ed. Flor. per incuriam in ἀβὴς mutavit H. Stephanus, quod retinuerunt editores secuti.

πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα·
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ
μᾶλλόν μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσης τροφάς.
ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, μητέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κοὐχὶ σώφροσιν,
εἰς ἀνδρὸς ᾔει λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ἢν λέγω
κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις·
τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα,
ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς, ὡς πετρωθῆναί με δεῖ,
ἄκουσον, ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.
εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσιν θράσους,
ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
ἐπίκλημ' ἐχούσαις ὅ τι τύχοι· δράσας δ' ἐγὼ
δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον,
μισῶν δὲ μητέρ' ἐνδίκως ἀπώλεσα,
ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην
προὔδωκε, κοὐκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος·
ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην

545. Hanc doctrinam mulierum osor ab Æschylo Euripides arripuit, Eumen. 661. ne parentem quidem esse matrem concedens. Non irridicule aliquis respondisse dicitur, *ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη*; V. 547. citat Clemens Alexandrinus Strom. II. p. 505. addita correctione *ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τεκνου.*

546. Hunc et 556. suspectos habet Beckius, nullo, mea quidem sententia, jure.

557. *δεῖ* ex MSS. pro *χρὴ* edidit Kingius; sic enim habent duo Brunckii, Cant. D. J. N. *δῆ* L. quod eodem redit. *ἐχρῆν* unus Leidensium. Vide infra 659.

568. *ἔσωσεν* Ald. et *ἐκπνεύσειεν* infra 691. ubi tot codices suffragantur, ut Brunckium ad anapæstum quarto pedi redonandum pene perpulerint.

ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος
σιγῶν ἐπήνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐριννύσιν;
ἢ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαὶ,
τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν
ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ κείνης θράσος,
πατρὸς στερηθεὶς, ἐγενόμην μητροκτόνος.
ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.
ὁρᾷς; Ἀπόλλων ὃς μεσομφάλους ἕδρας

579. διὰ γὰρ τὸ Ald. et multi MSS.

581. Post ἄλοχον distinguunt Aldus et alii, male. Et hic et infra 584. ὁρᾷς per se sententiam efficit, ut alibi et in Soph. Electr. 628. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει. Deinde οὐ κατέκτανε dedit Aldus cum pluribus MSS. nominatim Cant. M. N. et Clemente Alexandr. Pæd. III. 8. p. 278. Alii οὐκ ἀπέκτανε. Cum semel distinctionem male posuisset, errare perrexit Brunckius, et οὔ νιν ἔκτανεν edidit. Frustra huic emendationi codicum dissensum prætexit; una enim tantummodo lineola differunt: ΟΥΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Cum talia verba a librariis confunduntur, potius duorum eligendum est; si utrumque æque probum est, codicum numero standum. In Aristophane Vesp. 213. τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; minus aptum videtur verbum ἀποκοιμῶμαι: significare enim debebat aut *dormire desino*, aut *seorsum dormio;* quæ ambo a loco aliena sunt. Legendum igitur ex Photii Lexico, τί οὐ κατεκοιμήθημεν. Eupolis apud Plutarch. Cim. p. 488. B. κἀνίοτ' ἂν ἀπεκοιμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι.

584. ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων', ὃς Ald. δ' recte MSS. auctoritate omisit post alios Brunckius. Verum si Ἀπόλλων' positum est pro Ἀπόλλωνι, non libenter vocalem hujus dativi elidunt Attici; si pro Ἀπόλλωνα, constructio fit impedita; neque illi Ἀπόλλωνα dicunt, sed Ἀπόλλω. Unicum memini locum ex Nostri Phaëthonte apud Macrob. Sat. I. 17. ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτὸς, quem propter rariorem vocis ὅθεν usum citat Valckenaerius ad Phœn. 27. Verum hoc exemplum nihil ad rem pertinet; ex corruptæ enim lectionis vestigiis apud Schol. ad Orest. legendum fere cum Barnesio, ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλῄζει βροτοῖς. In nostro versu distinxi post ὁρᾷς, et dedi ex J. N. Ἀπόλλων ὃς, de qua constructione pauca dicam infra ad v. 1645.

ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον,
ᾧ πειθόμεσθα πάνθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ,
τούτῳ πιθόμενος τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον·
ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον, καὶ κτείνετε· 587*
ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾷν;
ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
εἰ μὴ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ', εἴργασται τάδε,
ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν,
μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς.
ΧΟ. ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς
ἔφυσαν ἀνδρῶν πρὸς τὸ δυστυχέστερον.
ΤΥ. ἐπεὶ θρασύνει, κοὐχ ὑποστέλλει λόγῳ,
οὕτω δ' ἀμείβει μ', ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένας,
μᾶλλόν μ' ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον.

585. Ald. σαφέστατον νέμει. Altero ordine membr. A. H. K. M. N. R. Cant. Quibus accedunt MS. Leid. Justinus M. apud Valckenaer. ad Hipp. 682. ναίει βροτοῖσιν εἰς στόμα νέμων σαφέστατα Clemens Alex. Cohort. p. 65. Sed idem κείνῳ pro τούτῳ, quod, si unus codex accederet, reciperem. Mox 586. πειθόμεσθα πάνθ' edidit ex MSS. Brunckius pro πειθόμεσθ' ἅπανθ', ut Aldus habet. ἐκεῖνος etiam quidam codices.

589. Hesychius: Ἄξιον. εὔωνον. Ἀξιόχρεως. ἀξιόπιστος. ἱκανός. οὐκ ἀξιόχρεως. οὐχ ἱκανός. Sic lege recisis superfluis vocibus.

591. εἰ μὴ ὁ κελεύσας Ald. et MSS. Delevi articulum, ut ὁ θεὸς repetatur ἐκ κοινοῦ. Male edidere Brunckius et Beckius εἰ μὴ οὑγκελεύσας ex Marklandi conjectura ad Suppl. 109. Sed ista sive crasis sive elisio nunquam Græcis cognita est. Viros eruditos decepere istæ crases apud dramaticos poëtas frequentissimæ, ἢ οὐ, μὴ οὐ.

596. δυστυχῆ H. R. Sed non solet Euripides neutri plurali verbum plurale subjicere, nisi per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut in loco supra citato ad v. 73. ubi βλαστήματα sunt ἄρνες καὶ ἔριφοι. In Phœniss. 1363. (1382.) ἐτύγχανεν habent K. M. Cant.

598. δυστυχέστατον MSS. quidam et Stobæus LXXIII. p. 310. sed alterum in Gesneri margine notatum. δυσχερέστερον Cant. et M. pro v. l. Contra δυστυχέστερον N. et alterum pro v. l.

600. Sic Aldus et MSS. Alii, sed pauciores, φρένα, quod secutus est Brunckius.

601. πρὸς σὸν H.

καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων,
ὧν οὕνεκ' ἦλθον, θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
ἑκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν, ἐπισείσω πόλιν
σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.
μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἔστ' ἀξία[λ]*,*

604. χορὸν N. et pro var. lect. M.

605. ἐπισείσω Ald. K. M. N. R. Aug. 1. Cant. quod retinui. Alii ἀνασείσω. Reg. membr. ἐκπείσω, cum ἀνασείσω pro varia lectione. Si hoc præfers, interpretare, *commovebo donec persuasero.* Hesychius: Ἀνασείοις. ἀναπείθοις. Sed alterum malo. Translatio ducta est a canibus, quos homines in inimicos suos irritant et immittunt, ut supra v. 249. 250. ubi quanquam omnes codices et Longinus XV. κόρας dant, fere exspectarem κύνας. Et permutantur hæc vocabula. In Hec. 1155. (1173.) κόρας habet R. in textu, κύνας pro varia lectione in margine. Locum istum supra 249. 250. sumsit Alexis Comicus apud Athenæum VIII. p. 339. D. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ. Hesychii glossam Μὴ 'πίσειέ μοι identidem manasse monuit Kusterus. Dum hoc agimus, non abs re fuerit notare, Hesychium hæc habere: Αἱματῶπις. αἷμα βλέπουσα. Sed MS. cujus collationem debemus insigni industriæ viri optimi, Schowii, αἱματώπους. Lege igitur, Αἱματωπούς. αἷμα βλεπούσας.

606. δοῦναι δίκην, quod alibi fere sonat *pœnas pendere, judicium subire*, hic rarissimo usu ponitur pro eodem prope, quod Latine dicitur *jus dare* vel *reddere*[μ].

λ. Si Elmsleio credimus, digno cui in talibus fides habeatur, nusquam apud tragicos nisi hic et in Bacch. 246. (ubi vid. eum,) ἔστ' vel ἐστ' in initio quinti pedis senarii reperitur. Is utrobique reponere volebat ἔπαξ.

μ. Cum Porsono sentit Schaeferus, et sententiam aliquatenus confirmat collatis Bacch. 1311. et 1326. ubi δίκην λαμβάνειν et ἔχειν eodem sensu usurpantur, quo plerumque δίκην δοῦναι. Contra Elmslei. (ad Herac. 852.) et Matthiæ. in loco, negantes δοῦναι δίκην aliud quid significare quam *pœnas dare* seu *pendere*, interpungunt post ἀδελφῇ, ut sit constructio, ἐπισείσω πόλιν σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, ὥστε σφῷ δοῦναι λ. δ. Quod Porson. vertit *judicium subire*, plerumque est, nisi fallor, δίκας δοῦναι, ut passim apud Thucydidem, inf. v. v. 862. et Elect. 977. Neque, mea quidem sententia, ullus reperitur locus, in quo hæc phrasis citra omnen controversiam illum exigat sensum, quem Pors. supra tribuit: licet autem ejusdem esset anomaliæ δίκην δοῦναι usurpare pro *pœnas infligere*, et λαμβάνειν pro *pendere* (cf. etiam ἔχει δίκην, Æsch. Choëph. 977.), hujus tamen perrara exstant exempla, illius nullum. Hic igitur semel lapsus esse videtur Vir doctissimus; cujus in hac parte errores cum sint paucissimi, digni sunt qui notentur.

Nihil ipse video, quod in Elmsleii interpretatione reprehendam: hoc tantummodo in mentem venit, utrum in hoc et aliis exemplis, quorum nonnulla subjiciam, infiniti-

ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς οὓς ἀεὶ
πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
ὀνείρατ' ἀγγέλλουσα τἀγαμέμνονος,
καὶ τοῦθ' ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
οἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρὸν,
ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πρός·

613. Hesiodeum Op. et D. 705. εὕει ἄτερ δαλοῦ bene comparat Musgravius. Similiter composita occurrunt apud Aristoph. Ran. 206. ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Nostrum Ion. 465. Σὲ τὰν ὠδίνων λοχιᾶν Ἀνειλείθυιαν ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω. Æsch. Suppl. 242. τόνδ' ἀνέλληνα στόλον.

614. Sic, opinor, Aldus et omnes codices, nisi quod membranæ omittunt δὲ, pro quo conjecit Musgravius δὴ, et recepit Brunckius. Adeo ille huic particulæ iratus est, ut eam fere ab Oreste expulerit. Cum subito sermonem ad alium ab alio convertimus, primo nomen ponimus, deinde pronomen, deinde particulam. Hæc formula cum ab omnibus poëtis sit tritissima, pauca quædam tantum exempla apponam. I. Sophocl. Electr. 150. Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν. Ibi ex unis membranis σέ σ' ἔ. edidit Brunckius, quæ pronominis geminatio, si unquam apud Tragicos occurrit, occurrit certe perraro. II. Œd. Tyr. 1096. ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ Δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη. Sic omnes MSS. sed Brunckius post ἰήϊε addidit σοι. Deinde, ut metra quadrarent, 1095. τυράννοις in τυράννοισιν, 1109. αἷς in αἷσι mutavit. Τέκτων ἄρ' ὢν, ἔπραξας οὐ ξυλουργικά. Res una litera abjecta poterat expediri: lege in antistrophicis: Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, Αἷς πλεῖστα συμπαίζει. Eadem ipsa metri species apparet Electr. 486, 7. 502, 3. III. Philoctet. 1362. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. Conjunctiones istas in eodem sententiæ membro haud credo occurrere apud istius ævi scriptores, nisi per librariorum errores[ν]; et legendum, παῖ, σοῦ δ'

---

vus melius exprimeretur per formulam nostræ linguæ familiarem, *for you and your sister to suffer:* ubi dativi σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ vicem gererent, quam alias accusativi. Cf. v. 1136. σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν, *praying for us to obtain:* v. 1151. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ· Bacch. 797-8. καὶ τόδ' αἰσχρὸν ἀσπίδας Θύρσοισι Βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκηλάτους. Adde hujus fab. 1524. Alcest. 1079. Soph. Aj. 392. Æsch. Theb. 477. Agam. 604.

ν. Ita, more suo, caute et modeste opinionem suam proposuit Vir egregius, veram sane eam plerumque, an vero ab omni parte, inter recentiores non constat. Nemo, quod sciam, inter nostrates Porsoni sententiam non probat; pauci eorum, qui cœlum hauserunt Germaniæ, non impugnant. Ediderunt igitur Wellau. in. Æsch. Eumen. 65. καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν, ib. 384. καὶ νῦν δ' ὁρῶσα, Seidl. in Elect. 1112. καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς· contra Blomfield. in Prom. 1009. καὶ σέ γ' ἐν τούτοις λέγω, pro δ'. Deinde in nota pluribus locis, eodem morbo laborantibus, eandem vel similem adhibet medicinam; quod ad Pers.

εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, κῆδός τ' ἐμὸν,
μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς,
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι, μηδὲ δυσσεβεῖς
ἕλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους.
ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.
ΟΡ. στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος
πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς;
ΜΕ. ἔασον. ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος,

ἔγωγε, ut subito ad Neoptolemum orationem convertat Philoctetes. In Aj. 1409. Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις, habet καὶ pro παῖ Scholiorum editio Romana. IV. Infra 1691. 'Ορέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ, cui ipse Brunckius, cæde, ut videtur, saturatus, pepercit. Hac observatione fretus ὁ μακαρίτης Tyrwhittus Scriptoris de Lapidibus versum 268. egregie restituit: Λυχνὶ, σὺ δ' ἐκ πεδίου ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν Ἡμετέρου, καὶ κῆρας.

624. κυκλοῖς L. M. R. et a pr. m. A. Utraque forma proba. Eadem MSS. dissensio infra 1373. κινεῖς Cant. et pro v. l. M. sed hic in t. κυκλεῖς. κινεῖς N. sed pro v. l. κυκλεῖς.

626. ἐν ἑαυτῷ Aug. 1. Quod multis exornari poterat; hoc enim pronomen omnium personarum commune est. Sed cum facillime litera una omitti possit a librario, tutius est hujusmodi elegantias non nimis avide arripere. Sic mox 631. κρείσσον habet Harl. quod exemplorum suorum cumulo addat fortasse aliquis paullo callidior, et elegantiam hanc recondito isto, *Dulce satis humor*, defendat. Sed librarii errorem esse inde liquet, quod acutum pro circumflexo posuerit. Rectum est κρείσσων, ut infra 718. ubi MSS. consentiunt, et 796. ubi metro alterum noceret.

---

153. attinet, certe non felicissimam. Memoria tenendum est, hanc loquendi formulam (καὶ—δὲ), omnibus fatentibus, optime Græcam esse; id solum quæri, utrum apud istius ævi scriptores fuerit in usu. Quod exemplis neque confirmari potest neque improbari; siquidem, ubicunque occurrit, tam cuique obvium est δὲ protinus in γε mutare. Id certum videtur, multa esse loca, in quibus, si admitteretur, non minimum ad emphasin, forsan et ad elegantiam, conferret. In Sept. con. Theb. 469. si codices adstipularentur, ipse legere mallem καὶ πέμπεται δ', quam καὶ δὴ πέπεμπτ'· ubi jam doctissimus Editor, paullo confidentior factus, negare pergit καὶ—τε in eodem sententiæ membro conjungi posse: neque tamen obsequentem habuit Monk. in Hippol. 289.

ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμηχανῶ.
ΟΡ. μή νυν πέραινε τὴν δόκησιν, ἀλλ' ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.
ΜΕ. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.
ΟΡ. λέγοιμ' ἂν ἤδη. τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου·
ἃ δ' ἔλαβες, ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.
οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ἢν ψυχὴν ἐμὴν
σώσῃς, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.
ἀδικῶ; λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
ἄδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰρ Ἀγαμέμνων πατὴρ
ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ' ἦλθ' ἐς Ἴλιον,
οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
τῆς σῆς γυναικὸς ἀδικίαν τ' ἰώμενος.
ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή·
ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυνάορον.
ἀπότισον οὖν μοι ταυτὸ, τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ
σωτήριος στὰς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη.
ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου,
ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖνε σύ·
δεῖ γάρ σ' ἐμοῦ πράσσοντος, ὡς πράσσω τανῦν,
πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν.
ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὸν χρόνον·
θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.

627. ὅποι quidam. p. 573, 30. = 435, 46.
646. Sic MSS. quidam. Ald. ἀπολάβῃς, cum Eustathio ad Il. E.
651. κτεῖναι Ald. et supra 640. εἰς Ἴλιον. 648. ἁμέραν.

ἐρεῖς, ἀδύνατον; αὐτὸ τοῦτο[ξ], τοὺς φίλους
ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν·
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;

658. δεῖ pro χρὴ Antonius et Maximus cum Stobæo editi Frf. 1581. p. 819, 39. deinde ὅταν γὰρ ἡ τύχη καλῶς διδῷ, τί χρὴ φίλου; et ὁ θεὸς αὐτός.

659. τί χρὴ φίλων; Sic diserte citat Thomas Magister in v. χρὴ, addens ἔστι δὲ τοῦτο ποιητικώτερον. Ego vero huc primo transferam, quæ annos abhinc plus minus quindecim in Anglica Brunckiani Aristophanis censura scripsi. (*H. Maty's* Review, July 1783. p. 66.) "*Accurate plerumque Aristophanes* "*sententiarum suarum partes alte-* "*ram alteri respondere facit, ut Av.* "1419. ὄδ' ἱ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, "δεῖ λέγειν. Πτερῶν, πτερῶν δεῖ. "*In priore versu legi debere* ὅτου δεῖ, "χρὴ λέγειν, *clarum est non solum* "*ex apodosi, sed ex eo, quod apud* "*Atticos poëtas genitivum nunquam* "*regit* χρή. *Unicum, quod obduci* "*posse credo, exemplum exstat Eu-* "*ripid. Orest.* 667. [ed Musgrav. "sc.] *sed et illud in* τί δεῖ φίλων "*mutandum auctoritate Plutarchi* "*Op. Mor. p.* 68. E. *Aristotelis* "*Ethic.* IX. 9." Et quod Aristophanem attinet, anno 1794. codicis Ravennatis collationem edidit Invernizius, quæ istam emendationem confirmavit. Ipse tandem τί δεῖ φίλων invenit in MS. quem voco L. Is est Codex Ayscough. 4952. in Museo Britannico, tres primas continens fabulas, recentissimus quidem, sed ex alio non malo descriptus: scriba literas et syllabas festinando sæpe transilit; aliquando etiam exemplaris sui literarum ductus parum intellexisse videtur. Restat ut formulam hanc et similes paucis illustremus. Homerus, nisi me fallit Seberi index, semel tantum verbo δεῖ usus est, et tum infinitivo præponit, Il. I. 337. Stobæus quidem XCVIII. p. 409. citat ex Il. Φ. 463. τί γὰρ δὴ δεῖ θνητῶν ἕνεκα πτολεμίζειν, pro εἰ δὴ σοί γε, βροτῶν ἕνεκα, πτολεμίζω. Cum et Plutarchus Consol. p. 104. F. πτολεμίζειν habeat, si leges, εἰ δεῖ σοί γε, βροτῶν ἕνεκα, πτολεμίζειν, constructionem quandam extundere poteris, sed sensus non bene procedet. Cum infinitivo χρὴ sæpissime construit, cum accusativo personæ et rei genitivo Il. H. 109. Od. A. 124. Γ. 14. Δ. 463. Φ. 110. X. 377. Pari modo substantivum χρεὼ cum accusativo et genitivo Il. I. 75. 603. K. 43. Λ. 605. Od. Δ. 634. In Il. Φ. 322. οὐδέ τι μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆς, alii legunt τυμβοχοῆσ', elisa diphthongo. Hanc formam semel ausus est imitari Euripides Hec. 962. (976.) ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ; de qua ibi tacui, ut hoc loco eam memorarem. Scholiastes apte satis advocat Il. K. 43. Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, paullo forsan aptius advocaturus Λ. 605. τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; Communes Græci dixere, δεῖ σοι τοῦδε· primus, ut equidem arbitror, novavit Æschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως. Eum secuti sunt Euripides Hec. 1007. (1021.) Phœniss. 480. (484.) Hippol. 23. locisque ibi a Valckenaerio indicatis, Ion. 1037. Herc. F. 1173. Auctor Rhesi 840. Comicus ignotus apud Herodianum Piersoni p. 450. εὐρυχωρίας σε δεῖ. Non sine specie hanc formulam reddi voluit Marklandus Iph. A. 1137. sed certissime

---

ξ. Hinc corrigere poteris versionem Anglicanam 2 Petr. I. 5.

ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς ὠφελεῖν θέλων.
φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς·
κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω·
ταύτης ἱκνοῦμαί σ'. ὦ μέλεος ἐγὼ κακῶν,
εἰς οἷον ἥκω· τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;
ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
ὦ πατρὸς ὅμαιμε θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει, ποτωμένην

restituit Musgravius Hel. 1444. pro τῆς τύχης ΜΕΛΕΙ μόνον. Ceterum bene comparavit Brunckius Herc. F. 1341. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων· Ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

663. Hujus ellipseos, a Lamberto Bos, nisi fallor, omissæ, antiquissimum exemplum præbet Homerus Od. B. 68. Λίσσομαι, ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος. Ubi plena sententia esset, Λίσσομαι [ὑμᾶς] ἠμὲν [πρὸς] Ζηνὸς—. Sed cum forte Carolus Rollinus* dixisset, λίσσομαι non regere dativum, ideoque locum Iliados primæ 283. Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, verti debere, *Rogo te, ut iram contra Achillem tuam dimittas:* cum hoc igitur dixisset Rollinus, (non primus quidem, dudum enim verum prope sensum H. Stephanus in Thesauro dederat,) exortus est Bellanger, qui huic sententiæ contradiceret. Is in Supplemento aux Essais de Critique de M. Vander Meulen (h. e. ipsius Bellangeri) Amst. 1741. p. 92—101. primum ait omnes interpretes aliter sensisse. Ideo scilicet interpretes scripsere, ut errata eorum nos defenderemus et posteritati traderemus! Mox tamen ipse Rollinum plagii in Stephanum commissi accusat. Eadem igitur opera novitatis accusationem revocare debebat. Deinde, ut probet λίσσομαι dativum regere posse, citat versum ex Phavorino, ubi verbum λίσσομαι sequitur genitivus, subaudito, ait ille, ἐπὶ vel πρός· Λίσσομαι Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος. Vides versum Homericum, sed mutilum. Hinc arguit Bellanger: si λίσσομαι genitivum regit, subaudito ἐπὶ vel πρὸς, dativum etiam regere potest, quoniam ἐπὶ vel πρὸς non minus dativum regunt. Egregia probatio! Denique tam deformem versum eum sine examine admisisse; ne notissima quidem Homeri verba hominem criticum meminisse!—Paullum in hac nota scribenda me deflexisse de via fateor, sed hoc feci duabus de causis: primo quod vera Homerici loci interpretatio vulgo minus nota est, et nuper aliam novam et falsam confinxere Scoti quidam; deinde insigni exemplo ostendere volui, quantos in errores se induant homines docti, quot ineptias effundant, si semel iræ, odii, invidiæ, aut pravi cujusquam affectus impulsu contra ea scribere incipiant, quæ vel nequeant vel nolint intelligere.

667, 8. Statius Theb. v. 173. *matremque recens circumvolat umbra.* Ubi Scholiastes: "Et hoc poëtice, "ut Euripides. Syrseen opersu. "Virgilius. *Omnibus umbra locis* "*adero; dabis, improbe, pœnas.*"

* Manière d'enseigner, Tom. I. p. 191. ed. Amst. 1745. Sed hanc observationem cum Rollino communicasse credo Joannem Boivinum, quem vide vel in Academiæ Inscriptionum Monumentis, T. II. p. 23. vel in Brunckii nota ad Aristoph. Ran. 851.

ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, καὶ λέγειν ἁ'γὼ λέγω.
ταῦτ' εἴς τε δάκρυα καὶ γόους καὶ ξυμφορὰς
εἴρηκα, κἀπῄτηκα τὴν σωτηρίαν
θηρῶν, ὃ πάντες, κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
ΧΟ. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως,
τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.
ΜΕ. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδοῦμαι κάρα,
καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι.
καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
ξυνεκκομίζειν, δύναμιν ἢν διδῷ θεὸς,
θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους·
τὸ δ' αὖ δύνασθαι παρὰ θεῶν χρῄζω τυχεῖν.
ἥκω γὰρ ἀνδρῶν ξυμμάχων κενὸν δόρυ
ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
σμικρᾷ ξὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
δυναίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν.
σμικροῖσι μὲν γὰρ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἄν;
ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν,

Ubi legendum videtur: [ποτωμένην] Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, ut hunc ipsum locum respexerit.

674. τὸ pro τοι A. H. R. quod nemo præferet. Sed ex his varietatibus aliquando ansa arripi potest leviores hosce errores tollendi. Suppl. 1149. Πάτερ, σὺ μὲν τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους. Aldus τῆς σῶν. Dele literam male repetitam, et lege Πάτερ, σὺ μέν τοι σ.

679. παρὰ dedi pro πρὸς, quæ voces et alibi permutantur, ut Soph. Œd. T. 935. sed ibi quoque παρὰ præstat, quod habent Aldus et codicum pars. Contra Aristophan. Nub. 325. ex MSS. πρὸς pro παρὰ restitui Supplement. ad Præfat. p. 52[o].

686. τὰ μ. Ald. et plerique codices. γὰρ omittunt membranæ. Sed rectius expungitur articulus. Post hunc versum sequitur alius in Aldo et plerisque MSS. πόνοισιν· ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τόδε. Sed membr. secutus Brunckius ejecit.

687—692. Citans Stobæus præbet XLVI. p. 177. ὀργῇ δ. εἰς θυμὸν πέσῃ—ὥσπερ πῦρ—χαλῶν ἔποιτο.

---

o. Solito audacius vulgatum πρὸς mutavit Porsonus: optimo jure Matthiæ. restituit, conferens Hec. 43. Longe aptius conferre potuisset Trachin. 191. 936—7. Phœniss. 373. Med. 299. 730. ante omnia Æsch. Theb. 545. εἰ γὰρ τύχοιεν, ὧν φρονοῦσι, πρὸς θεῶν.

ὅμοιον ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον·
εἰ δ' ἡσύχως αὐτῷ τις ἐντείνοντι μὲν
χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος,
ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς.
ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεών τε σοὶ πειράσομαι
πόλιν τε πεῖσαι τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γὰρ, ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
ἔβαψεν· ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
μισοῦσι δ' ἀστοί· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,
σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἂν, ᾗ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα.
οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν[π]
προσηγόμεσθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.
ΟΡ. ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν,
τἄλλ' οὐδέν· ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,
φεύγεις ἀποστραφείς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος
φροῦδ'· ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.
οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες,
ὅπῃ τραπόμενος θάνατον Ἀργείων φύγω·

688. Sic Ald. plures MSS. et Stobæus. Alii ὅμοιος, ex MSS. credo, sic enim L. sed alterum melius.

689. τις αὐτῷ Ald. et pars MSS. Alii τις αὐτός. Stobæus τις αὐτόν. Transponendo sanavit Brunckius, qui mox dedit θέλῃς pro θέλεις.

π. "Malim," inquit Schaeferus, "προσηγόμεσθ' ἄν· *nunquam Argivis adhiberem blanditias, nisi necessitas, cui sapientes cedunt, me cogeret.*" Ego aliter: *Nunquam enim Argivam teram, s. Argivos, ad mollitiem redigere solebamus,* i. e. *vi subigere: nunc vero necesse est pro prudentia fortunæ cedere, et aliam rationem adhibere.*

οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν
Πυλάδην δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
ἡδεῖαν ὄψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ
κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾷν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

θᾶσσον ἤ μ' ἐχρῆν προβαίνων ἱκόμην δι' ἄστεος,
ξύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς,
ἐπὶ σὲ σύγγονόν τε τὴν σὴν, ὡς κτενοῦντας αὐτίκα.
τί τάδε; πῶς ἔχεις, τί πράσσεις, φίλταθ' ἡλίκων ἐμοὶ
καὶ φίλων καὶ ξυγγενείας; πάντα γὰρ τάδ' εἶ σύ μοι.
ΟΡ. οἰχόμεσθ', ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.
ΠΥ. ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν
φίλων.
ΟΡ. Μενέλεως κάκιστος ἐς ἐμὲ καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
ΠΥ. εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν.
ΟΡ. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολών.
ΠΥ. ἦ γὰρ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;
ΟΡ. χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη
φίλοις.
ΠΥ. καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;
ΟΡ. οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγε.
ΠΥ. ποῦ 'στὶν ἣ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;
ΟΡ. ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τούσδ' ἐμοὺς καλεῖν χρεών.

719. πρὸ ἄστεος Ald. contra omnes fere MSS. et Scholiasten Hermogenis inter Aldi Rhetoras T. II. p. 404, 34.

721. θανοῦντας Scholiastes Hermogenis, omisso v. 720.

725. Posterius hemistichium mutuum sumsit Menander in Adelphis, unde vertit Terentius v. 3, 18. *Communia esse amicorum inter se omnia.*

726. εἰς ἐμὲ Ald. et MSS. εἴς με H. J. L. quod metrum integrum præstat. Sed melius servatur emphasis.

727. Forsan distinguendum post εἰκότως, et oratio in fine versus suspendenda, utpote abrupta[ρ].

730. φίλος Aug. 2. Cant. N.

ρ. Supple potius: εἰκότως· εἰκὸς γὰρ ἄνδρα, κ. τ. ἑ.

ΠΥ. σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός;
ΟΡ. μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀστῶν, καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
ΠΥ. πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ' εἶπε; τοῦτό γ' εἰδέναι θέλω.
ΟΡ. ηὐλαβεῖθ', ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.
ΠΥ. σκῆψιν εἰς ποίαν προβαίνων; τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών.
ΟΡ. οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ.
ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις· ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος.
ΟΡ. αἰσθάνει· τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ' ἢ πατρός.
ΠΥ. κοὐκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;
ΟΡ. οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.
ΠΥ. ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' ἀναγκαῖον θανεῖν.
ΟΡ. ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών.
ΠΥ. ἣ κρινεῖ τί χρῆμα; λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.
ΟΡ. ἢ θανεῖν ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι.
ΠΥ. φεῦγέ νυν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.
ΟΡ. οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχῇ.

737. *τόδε γὰρ* Ald. Cant. N. *τάδε γὰρ* M. R. Edidi *τοῦτό γ'* ex MS. C. C. C. A. D. H. J. K. L.

738. *εὐλαβεῖσθ'* Ald. et 739. *ταῦτα*, sed *τοῦτο* plerique MSS.

740. *σπείρων* quidam Kingiani, D. L. non male.

743. *ἀντιλάζεσθαι* Cant. L. quæ forma occurrit supra 446.

746. *ἀμφ' ἡμῶν* MS. C. C. C. et Mosq. D. ut videtur, a prima manu, quomodo olim Canterus conjecerat. *ἀφ' ἡ.* Ald. L. Hic præterea *πολίταις*. *ὕπερθ' ἡμῶν* Lib. P. *ὑπὲρ ἡμῶν* Parisiensium unus, *καθ' ἡμῶν* A. D. ex emendatione, H. J. K. M. N. Cant. quod ex 434. manavit.

747. *πρᾶγμα* Ald. sed *χρῆμα* MSS. prope omnes.

748. Sic Ald. et MSS. sed *δ'* delevit Brunckius. Suavissimam vero lectionem præbet Cant. *ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρῶν πέρι. μικρῶν πέρι* M. N.

750. *φρουρίοις φυλασσόμεσθα πανταχοῦ* Ald. *ὡς φρουρίοις φ.* Ed. Barnes. cæsura perdita. In ordine verborum, quem, Kingium secutus, dedi, plerique codices consentiunt: *ἁπανταχῇ* (vel *χοῦ*) duo Brunckiani; sed numerosius alterum. *πανταχῇ* R. *φρουρούμεθα* H.

ΠΥ. *εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας.*
ΟΡ. *ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρούμεθα.*
ΠΥ. *κἀμὲ νῦν ἔρου τί πάσχω· καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι.*
ΟΡ. *πρὸς τίνος; τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.*
ΠΥ. *Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ.*
ΟΡ. *ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;*
ΠΥ. *ὅτι συνηράμην φόνον σοι μητρὸς, ἀνόσιον λέγων.*
ΟΡ. *ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.*
ΠΥ. *οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.*
ΟΡ. *οὐ φοβεῖ, μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἀμ', ἀποκτεῖναι θέλῃ;*
ΠΥ. *οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῇ.*
ΟΡ. *δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακουργοὺς ὅταν ἔχωσι προστάτας.*
ΠΥ. *ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί.*
ΟΡ. *εἶεν· εἰς κοινὸν λέγειν χρή.*
ΠΥ. *τίνος ἀναγκαίου πέρι;*
ΟΡ. *εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθὼν,*
ΠΥ. *ὡς ἔδρασας ἔνδικα;*
ΟΡ. *πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ.*
ΠΥ. *μὴ οὐ λάβωσί σ' ἄσμενοι.*

751. Mirare Aldum et plerosque MSS. in *ἄστεος* consentire.
753. *καὐτὸς* Ald. contra metrum et MSS.
757. *σοι φόνον ματρὸς* Ald.
761. *προσήκομαι* Ald. Cant. Sed alterum fere omnes MSS.
763. Pro *βουλεύουσ' ἀεὶ* Cant. *βουλεύσαιντ' ἂν*, unde facere possis *βουλευσαίατ' ἂν*, et alterum dicere huc retractum ex 899. Sed tutius est nihil novare.
764. *εἰς κοινόν τι* Ald. et quidam MSS. sed pauciores. Mox *τί λέγοιμ'* contra metrum ex MSS. Reg. Soc. edidit Kingius.
766. *μὴ* solum Ald. et MSS. *οὐ* Brunckius ex conjectura addidit[σ].

σ. Miror obsequentem habuisse Porsonum. Errorem castigant Matthiæ. et Schaef. quorum ille veterem lectionem revocatam explicat, *δέδοικα* [s. *ὅρα*] *μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι*, h. e. *ne libenter te prehendant; ne gratum*

ΟΡ. ἀλλ' ὑποπτήξας[τ] σιωπῇ κατθάνω;
ΠΥ. δειλὸν τόδε.
ΟΡ. πῶς ἂν οὖν δρῴην;
ΠΥ. ἔχεις τιν', ἣν μένῃς, σωτηρίαν;
ΟΡ. οὐκ ἔχω.
ΠΥ. μολόντι δ' ἐλπὶς ἔστι σωθῆναι κακῶν;
ΟΡ. εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν.
ΠΥ. οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον ἢ μένειν.
ΟΡ. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω;
ΠΥ. θανὼν γοῦν ὧδε κάλλιον θανεῖ.
ΟΡ. καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι.
ΠΥ. τῷ δοκεῖν εὔχου μόνον.
ΟΡ. εὖ λέγεις· φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε.
ΠΥ. μᾶλλον ἢ μένων.
ΟΡ. καί τις ἄν γέ μ' οἰκτίσειε,
ΠΥ. μέγα γὰρ ηὐγένειά σου.
ΟΡ. θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον.
ΠΥ. πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν.

767. δεινὸν edidere Brunckius et Beckius, et sic J. L. Sed Aldus et plures MSS. δειλὸν, quod melius, ut infra 773. ubi tamen δεινὸν L.

769. μολόντα quidam MSS.

771. MSS. fluctuant inter θανῇ et Aldinum θανεῖν, quod ex Attica forma θανεῖ depravatum est.

772. γ' omittit Aldus et plurimi MSS. sed habet J. Deinde γε secundum omittunt omnes, quantum sciam, codices cum Aldo; octo habent τῷ, quod recepi. Subaudi, τὸ πρᾶγμ' ἔνδικον εἶναι. Sed totum versum adscribam, ut exstat in K. καὶ μὴν τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι. καὶ τό δοκεῖν εὔχου μόνον. Utrumque γ' omittunt Cant. M. N.

774. καὶ τίς Ald. et deinde ἡ εὐγένεια. Accuratiorem scripturam præbent MSS. de qua vide Valckenaer. ad Phœn. 407. Et hic et infra 943. ubi articulum omisit Aldus, ceteris MSS. accedunt Leidenses. Incertus Stobæi XVII. p. 95. Διδάσκαλος γὰρ ηὐτέλεια τῶν σοφῶν. Grotius εὐτέλεια, sed ἡ addunt Trincavellus aliique editores.

775. ἀσχάλων Cant. M. et forte[υ] alii; unde facere possis ἀσχαλῶν, quæ forma occurrit apud Æschyl. Prom. 161. Archiloch. Stobæi p. 107. Eurip. Iph. A. 925.

---

sit civibus, si in concionem progressus tui potestatem iis feceris.

τ. Omnes Porsonianæ editiones ἀποπτήξας, quod cum monuerint Schaef. et Matthiæ. merum esse operarum errorem, mutavi.

υ. Notat Schaef. pravam Latinitatem τοῦ *forte* ita adhibiti; quam Porsonus quidem rarissime, alii editores sæpius admiserunt.

ΟΡ. ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν.
ΠΥ. αἰνῶ τάδε.
ΟΡ. ἦ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ᾽ ἐμῇ;
ΠΥ. μὴ πρὸς θεῶν.
ΟΡ. δάκρυα γοῦν γένοιτ᾽ ἄν.
ΠΥ. οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας.
ΟΡ. δηλαδὴ σιγᾷν ἄμεινον.
ΠΥ. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.
ΟΡ. κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες·
ΠΥ. τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις;
ΟΡ. μὴ θεαί μ᾽ οἴστρῳ κατάσχωσ᾽.
ΠΥ. ἀλλὰ κηδεύσω σ᾽ ἐγώ.
ΟΡ. δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός.
ΠΥ. οὐκ ἔμοιγε σοῦ.
ΟΡ. εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς.
ΠΥ. τόδ᾽ οὖν ἴτω.
ΟΡ. οὐκ ἄρ᾽ ὀκνήσεις;
ΠΥ. ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.
ΟΡ. ἕρπε νῦν οἴαξ ποδός μοι.
ΠΥ. φίλα γ᾽ ἔχων κηδεύματα.
ΟΡ. καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός.
ΠΥ. ὡς τί δὴ τόδε;
ΟΡ. ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι.
ΠΥ. τό γε δίκαιον ὧδ᾽ ἔχει[φ].

777. λέγω μὲν Ald. et τοῦτ᾽, sed ταῦτ᾽ plerique MSS. Idem Aldus 781. κατάσχωσιν.

779. γὰρ pro δὲ H. J. L.

780. Super αὖ λέγεις var. lect. in J. ἀγγελεῖς. Vide Med. 703. (710.)

787. τὸ δὲ Ald. Sed τό γε magno consensu MSS.

φ. Hic jam audiamus doctissimum Matthiæum: "Anapæstum, quem nusquam in troch. tetram. admitti dixit Porson. in Præf. Hec. p. XLVIII. Lips. [p. 30. hujus edit.], idem hic in secunda sede esse non animadvertit." Hæc ille; sed omnino fallitur Vir egregius. Non in trochaico *tetrametro*, sed in trochaico *senario* negavit Pors. anapæstum admitti; quod satis, opinor, ostendi in loc. (p. 30.) Si creticum tollas, vel, quod idem est, pæonem primum, ὥς νιν ἱκε—purus restat, qui restare debet, trimeter iambicus. Similiter erravit Matthiæ. ad Phœniss. 616. Cf. 1540. hujus fabulæ.

ΟΡ. μητέρος δὲ μηδ' ἴδοιμι μνῆμα.
ΠΥ. πολεμία γὰρ ἦν.
ἀλλ' ἔπειγ', ὡς μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ·
ὡς ἐγὼ δι' ἄστεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
οὐδὲν αἰσχυνθεὶς ὀχήσω· ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος,
εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;
ΟΡ. τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον·
ὡς ἀνὴρ ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὤν,
μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.

ΧΟ. ὁ μέγας ὄλβος, ἅ τ' ἀρετὰ — στροφή.
μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα καὶ
παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς,
πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις
πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
ὁπότε χρυσείας ἔρις ἀρνὸς[χ]
ἤλυθε Τανταλίδαις,
οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-

788. ματρὸς δὲ μήτ' Ald. Sed μηδ' vel μὴ δ' MSS. plerique.

792. ποῦ γὰρ ἂν Ald. et pars codicum, quod bis solœcum est. Recte ὢν plures MSS. Simillima constructio Iph. A. 407. δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταυτοῦ γεγώς; Alexis Stobæi cxiii. p. 467. εἰ μὴ γὰρ ὢν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις Ὑπηρετήσω, οὐ φανήσομαι φρονῶν. Levis res, sed in scena Attica non ferenda, iste hiatus. Lege igitur ad Euripidis normam, ποῦ φανήσομαι φρονῶν; Restituendum quoque Aristophani, opinor, Eccles. 935. ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτο γ' ἐλευθέρῳ;

793. μὴ sine præpositione Ald. quam ex Canteri conjectura et MS. C. C. C. addidit Barnesius. Recte; sic enim Brunckii membranæ, A. D. J. L.

796. ὁμαιμόνων Ald. et MSS. quidam. ὁμαίμων scripserat N. sed pro peritia sua statim in ὁμαιμόνων mutavit.

800. ἄρ' ἦλθ' ex Musgravii conjectura edidit Brunckius, sine causa.

802. χρυσέας Ald. et MSS. et 810. τέμνειν. 812. εἰς. 816. ἰάχησε[ψ].

χ. Totam fabulam vide in Nostri Electr. 699—726.

ψ. Quod in ἰάκχησε, metri gratia, mutavit Pors. Sed de α in ἰαχεῖν producta vid. Elmsl. ad Heracl. 752.

για γενναίων τεκέων·
ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβων
δι' αἵματος οὐ προλείπει
δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.
τὸ καλὸν οὐ καλὸν, τοκέων ἀντιστροφή.
πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ
χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
τὸ δ' αὖ κακουργεῖν ἀσέβεια μεγάλη
κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ
Τυνδαρὶς ἰάκχησε τάλαινα·
Τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια,
κτείνων γε ματέρα· μὴ, πατρῴαν
τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ
δύσκλειαν ἐς ἀεί.
τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυ', ἢ τίς ἔλεος ἐπῳδός.
μείζων κατὰ γᾶν,
ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;
οἷον οἷον ἔργον τελέσας
βεβάκχευται μανίαις,
Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ,

805. τεκέων plerique MSS. τέκνων Ald. τοκέων R.

813. ποικίλη K. quod ex metrico Scholiaste ortum. μελάλη L. unde nihil extrico. Non dubito tamen, quin vox ea corrupta sit, cum creticus esse debeat. Musgravius conjicit, τὸ δ' αὖ καταργεῖν ἀσέβειαν ἐκκαλεῖ,—παράνοιαν, quæ non intelligo[ω].

815. γὰρ pro δ' Ald. Variant MSS.

818. γε K. σὰν Ald. et sic vel σὴν multi codices.

821. δάκρυα καὶ Ald. et plurimi MSS. Sed ἢ H. K.

824. οἷον semel tantum habent quidam. ὅς τ' J. unde, si opus esset, fieret ὅς γ'.

ω. Postea, ut ex Dobræo discimus, conjecit Pors. μαινολὶς, consentientibus Hermanno et Matthiæo. Hoc in μενολὶς, errore satis communi, corruptum; deinde in μεγάλη. Cui correctioni id quodammodo fidem minuit, quod ἀσέβεια μαινολὶς et παράνοια idem fere sonant.

δρομάσι δινεύων βλεφάροις,
Ἀγαμεμνόνειος παῖς·
ὢ μέλεος ματρὸς, ὅτε[a]
χρυσεοπηνήτων φαρέων
μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν
σφάγιον ἔθετο ματέρα, πα-
τρῴων παθέων ἀμοιβάν.

ΗΛ. γυναῖκες, ἦπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων
τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς;
ΧΟ. ἥκιστα· πρὸς δ' Ἀργεῖον οἴχεται λεὼν,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.
ΗΛ. οἴμοι, τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;
ΧΟ. Πυλάδης. ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος
λέξειν τὰ κεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.

836. Ἀργείων Ald. et MSS. non pauci.

837. Suspecta hæc phrasis Brunckio, qui timide conjicit, τὸν προκείμενον δραμεῖν Θέλων. Canteri conjecturam in textum intulit Beckius, δύσων. Male. δύσονται ἀγῶνα dixit Homerus; sed quis unquam dixit δύσων ἀγῶνα? Offensus etiam videtur hac locutione Pseudo-Gregorius, qui fabulam longe insulsissimam Christum Patientem inscripsit. Hoc drama, siquando posthac citabo, his literis X. Π. distinguam. Ibi igitur exstat 416. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἐστι κρίσις. 441. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Τρέχοντος, ᾧ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδοις. Enimvero nihil mutandum. Omnis enim δίκη est ἀγὼν, prope ut alterum verbum pro altero usurpetur. Infra 1242. ambo conjunxit: τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία. Itaque ἀγῶνα δοῦναι hic dicitur ut alibi δίκην δοῦναι. Sed miror, qui factum sit, ut Canterus, Reiskius, Brunckius, Beckius, qui his verbis tantopere offensi sunt, locum Phœniss. 1360. (1369.) δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον, Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου, intactum dimiserint. Quis enim unquam dixit, ἀγῶνα πράσσειν? Nemo fortasse, præter Euripidem. Idem tamen se ipse tuetur, mox scribens, 1373. (1392.) Καὶ πῶς πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος, Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου;

841. τἀκεῖθεν Ald. et 842. δύστανε.

---

a. Quod vult Schaeferus, legit Matthiæus, ὢ μέλεος, ματρὸς ὅτε —ceteros nescio, ego minus probo. —Hodie dubito. Conf. vv. 981-4. 991-5. et similia.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ τλῆμον, ὦ δύστηνε τοῦ στρατηλάτου
Ἀγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους
ἄκουσον, οὕς σοι δυστυχεῖς ἥκω φέρων.
ΗΛ. αἶ, αἶ, διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ.
[κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.]
ΑΓ. ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν
καὶ σ', ὦ τάλαιν', ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΗΛ. οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
πάλαι[β] τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.
ἀτὰρ τίς ἅγὼν, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
λέγ', ὦ γεραιέ· πότερα λευσίμῳ χερὶ
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ,
κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην;
ΑΓ. ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ
τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
ἀεί ποτ' εἶχον, καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος,
πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις·
ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα καὶ θάσσοντ' ἄκραν,

846. Hunc versum ejecit Brunckius, et sane ex alio dramate, forsan Euripidis, huc traductus videtur. Agnoscit tamen Χ. Π. 150. Loca similis argumenti in margine adscripta non raro in textum irrepsere, ut infra post 922.

851. Quidam MSS. habent τίνες Ἀργείων (Ἀργεῖοι D.) λόγοι. Eleganter K. Ἀτὰρ τίς ἀγών τε καὶ τίνες Ἀργείων λόγοι. Addidi vero articulum, quem abesse vix patitur sermo, metrum abesse non patitur.

856, 861. Hunc locum imitatur Lucianus Jove Tragœdo, T. II. p. 681. Macrobius Sat. v. 20. *Alcæus in Comœdo-tragœdia sic ait:* Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέρων —Ὁρῶ δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ.

857. βουλόμενος H.

β. Punctum, quod post πάλαι reliquerat Porsonus, cum Matthiæo sustuli, ut duplicem regat accusativum φοβουμένη eadem constructione, ac si præcessisset φόβος pro ἐλπίς. Τὸ μέλλον autem cum ἐξετηκόμην certe conjungi nequit.

οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας
διδόντ' ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας,
ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην, ἄθροισμ' ἰδὼν,
τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα
ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν ξύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ,
τὸν μὲν κατηφῆ καὶ παρειμένον νόσῳ,
τὸν δ', ὥστ' ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος,
κήρυξ ἀναστὰς εἶπε· Τίς χρήζει λέγειν,
πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεὼν,
μητροκτονοῦντα; κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας·
ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ,
διχόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος,
σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον, καλῶς κακοὺς
λόγους ἑλίσσων, ὅτι καθισταίη νόμους
εἰς τοὺς τεκόντας οὐ καλούς· τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ
φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
ὃς ἂν δύνηται πόλεος, ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.

866. ἀνεπτέρωσε Ald. sed perfectum tantum non omnes MSS. et X. Π. 383.

881. καλοῖς Ald. et MSS. sed καλῶς Valckenaer. Diatr. p. 209. cui conjecturæ suffragari videtur X. Π. 392. λόγους ἑλίσσων ἀλλοτρίους ἀφρόνως.

885. τοιόνδ' Ald. sed contra plerosque codices. Allusio est ad proverbium, quod plenius extulit Noster in Alcmena apud Schol. ad Aristoph. Ran. 540. Suid. v. ταῦτα πρὸς ἀ. Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον εἰς τὸ εὐτυχῆ Χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν.

887. Interpunxi post πόλεος (pro quo πόλεως Ald. et pars MSS.), non, ut vulgo, post δύνηται. Copula enclitica nunquam apud veteres Græ-

ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ·
οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ' οὔτε σύγγονον
εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν.
ἐπεῤῥόθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι,
οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν· κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος[γ],
θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ,
πιθανὸς ἔτ' ἀστοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι
πόλει· θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην

cos, opinor, præpositionem sequitur, nisi ea sententiæ membrum inchoat. Potuit igitur Atheniensis dicere, ἔν τε πόλεος ἀρχαῖς vel ἐν πόλεός τε ἀρχαῖς, non πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖς. Constructio est ὃς ἂν πόλεος, ἐκ subaudito, ut Sophocl. Aj. 1044. Τίς δ' ἔστιν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;

888. ἐπὶ τῷδ' ἀγόρευε Ald. δ' etiam MSS. nonnulli omittunt.

891. Magna varietas lectionis in hoc versu. Aldus et MSS. quidam, ut edidi; certe H. J. et, ut videtur, X. Π. 402. Λαοὶ δ' ἐ. οἱ μὲν ὡς καλῶς, (omisso λέγοι) K. (fortasse et R.) duo Leidenses apud Valckenaer. ad Phœn. 1244. Λαοὶ δ' ἐ. οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγει (vel λέγοι) A. L. N. Cant. In textu, ut edidi, habet M. sed suprascripto γρ. λαοὶ. Scripsisse videtur Euripides, Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν, ὡς καλῶς λέγοι. Similem ellipsin attigi ad Hec. 28. eadem recurrit infra 1497. Iph. T. 1361. ubi Musgravius confert Hel. 1624. Il. X. 157. et, quod citabo, Antholog. IV. 12, 33. in Bacchum et Herculem: Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταὶ, Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ δεινὸς, ὁ δὲ ῥοπάλῳ. Sed Brunckius edidit T. III. p. 201. Κὴκ Διός· ὃς θύρσῳ—addita hac nota p. 271. *Vulgo legitur*, Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ—*Manifesta corruptela.*

893. Pollux II. 109. ὑπομόχθηρος ὁ ἀθυρόγλωσσος παρ' Εὐριπίδῃ. Sequentem versum suspectum habet Beckius.

896. ἀστοὺς[δ] Valckenaer. Diatr. p. 256. cui favere videtur glossa in R. τοὺς πολίτας. ὅτ' pro ἔτ' J. Deinde 897. pro τοῖς, quod habent Ald. MSS. Stobæus p. 173, τις conjicit Musgravius, edidere Brunckius et Beckius.

898. πίθῃ Stobæi editio princeps.

γ. Interpretantur de Argivo, "qui per vim se ingessit in civitatem, quum peregrinus esset."

δ. Scilicet vulgo legebatur αὐτούς.

ἰδόνθ'· ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται
τῷ τοὺς λόγους λέγοντι καὶ τιμωμένῳ[ε].
ὃς εἶπ' Ὀρέστην καὶ σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφὼ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,
ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,

903. *καὶ τιμωμένῳ.* Codices quidam, sed pauci, *καὶ τιμωρουμένῳ.* Musgravius conjicit, *χερί τ' ἰωμένῳ.* Brunckius edidit, *τῷ τ' ἰωμένῳ.*

905. Hesychius: Ὑπὸ δ' ἔτεινε. ὑπέβαλλεν.

906. *κατακτείναντι* Ald. et MSS. quidam. Parum refert.

909. *ὀλιγάκις.* Hanc vocem bis in hoc dramate, hic et supra 387. adhibet Euripides, quod non memini a Tragicis alibi usurpatum. Pro *χραίνων* vero, quod habent Ald. et codices omnes, *στείνων* præfert Musgravius, *κραίνων* ex conjectura Marklandi ad Suppl. 1142. edidere Brunckius et Beckius. Sed primo observandum est, id quod Musgravius fere perspexit, nuncium, hoc est ipsum Euripidem, cum tacita quadam indignatione loqui, quasi homines urbani rusticorum commercio se pollui crederent. Deinde omnia hujusmodi verba, cum originem satis honestam habeant, a Tragicis, pristinas formulas sectantibus, et vulgi sententiæ securis, sæpe ad verum et veterem sensum revocantur. Quod et in hoc loco factum videtur. *Χραίνειν* enim nihil aliud proprie significat, quam *rei cujusquam superficiem leviter radere* vel *attingere.* Confer Ruhnken. ad Timæum, p. 75, 104. Euripides ipse, opinor, vix ausus esset verbum *μιαίνειν* bono sensu usurpare. Quid autem Homerus? Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. Quem imitatus Heliodorus Æthiopic. x. 15. p. 479. dixit, nigrum in candido Chariclеæ brachio circulum memorans, *καὶ ἦν τις ὥσπερ ἔβενος περίδρομος ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μιαίνων.* Sed, ut ad verbum *χραίνειν* redeam, hac ipsa voce in scelere purgando utitur Æschylus apud Eustathium ad Il. T. p. 1183, 17. = 1250, 8. *ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου Αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν.* Obiter nota nomen ejusdem plane generis, *παλαγμοῖς,* quod frustra in *σταλαγμοῖς* mutat Pauwius ad Fragm. p. 1114. a. Æschylum an Euripidem sequi videtur Achæus apud Athenæum VII. p. 277. B. ubi de piscibus ait: *Χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός.* Denique quater hunc ipsum versum citat Eustathius ad Il. Δ. p. 467, 26. = 356, 7, Π. 1063, 34. = 1082, 25. Σ. 1158, 28. = 1215, 20. Ω. 1335, 59. = 1463, 1. et bis quidem propter verbum *χραίνειν.*

ε. Locus obscurus. De emendationibus vide Porsoni notam, quæ forsan reddant obscuriorem: de interpretatione, ita Matthiæus: "*Eum, qui civitati præest, ex his regulis judicare debemus; nam in eadem causa est, qui orationes habet, qua is, qui honoribus fungitur.*" Scholiastes aliter.

αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν,
ξυνετὸς δὲ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·
ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ
κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανὼν,
ἢ κεῖν' ἀφῄρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.
καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο,
κοὐδεὶς ἔτ' εἶπε· σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
ἔλεξε δ'· Ὦ γῆν Ἰνάχου κεκτημένοι,
ὑμῖν ἀμύνων, οὐδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ,
ἔκτεινα μητέρ'· εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν[ζ]

910. *οἵπερ.* Eadem constructio Hel. 448. Ἕλλην πεφυκὼς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. ubi male Musgravius, ἀποστροφαί. Suppl. 870. φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς. Aristoph. Thesm. sec. fragm. 11. apud Polluc. x. 152. Σάκιον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται. Cujus loci sententiam non perspexisse videtur Brunckius, quæ est hæc: *Saccus ex eorum genere, in quibus.*

912. ἀνεπίπληκτον multi MSS. et X. Π. 394. Sed ἐπιπλήσσειν est *præsentem graviter increpare*, ἐπιλαμβάνεσθαι, *culpare.* ἀκέραιον Cant.

913. ὅς γ' Ald. Sed γ' omittunt codices aliqui.

917. μήτ' ἐκστρατεύειν H.

922. Post hunc versum sequebatur alius, Πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον, quem solus K. recte exhibet: δὲ enim omittunt Ald. J. K. L. R. Eustath. ad Il. B. p. 357, 31. = 270, 43. et ad Dionysium Perieg. 347. Δαναοὶ habent D. H. Cant. Sed cum Musgravio spurium puto, Euripideum tamen ex alia fabula in margine adscriptum.

ζ. Inf. 930. 1567. occurrit eadem phrasis, quam primus explicavit Elmsl. ad Herac. 721. Matthiæum autem errasse (Gr. Gram. §. 553. b.) statuentem interdum interrogative poni, cum Blomfieldio nullus dubito: delebo igitur meo periculo interrogationis signum in v. 1568. Quod autem observavit Elmsleius, verbum hoc semper cum participio *præsenti* conjungi, id jam non sine causa; siquidem valet, *You will not be too soon, if you do it* now; vel, quod eodem redit, *the sooner you do it, the better.* Deinde in v. 926. ἢ valet *aut*, non *quam: aut, nisi feceritis, feminis serviendum.*

θνήσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.
τοὐναντίον δὲ δράσετ' ἢ δρᾶσαι χρεών.
νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς
τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτ' ἐμὲ,
ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνήσκων τις ἂν,
ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν·
νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
ὃς ἠγόρευε, σύγγονον σέ τε κτανεῖν.
μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους[η] θανεῖν
τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
ξὺν σοί· πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι
κλάοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι
πικρὸν θέαμα καὶ πρόσοψις ἀθλία.
ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν' ἢ βρόχον δέρῃ,
ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· ηὑγένεια δὲ
οὐδέν σ' ἐπωφέλησεν, οὐδ' ὁ Πύθιος
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.
ΧΟ. ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ,
ὡς εἰς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη.

ΗΛ. κατάρχομαι στεναγμὸν, ὦ Πελασγία, στροφή.

929. κατακτανεῖτέ με ex MSS. edidere Brunckius et Beckius. Sed in talibus rebus analogia codicibus est potior. Semper igitur futurum per ε scribam. Et ne quis moveatur infra legens 1594. κτανεῖν, sciat aoristum recte postponi verbo μέλλειν, ut supra 286. Med. 394. (397.) Æschyl. Prom. 629. Eubul. Athenæi I. p. 34. D.

942. φάσγανον Ald. sed satis magno numero MSS. φάσγαν' ἢ βρόχον. Contra mox 1033. jungit βρόχους et ξίφος, mutatis numeris.

949. αἶ αἶ præfigit Ald. sed omittunt membr. D. et alii. Omnes

η. Frustra, ut mihi videtur, turbas movet Elmsl. ad Herac. 60. corrigens hic πετρούμενος. Imo πετρουμένους ad Orestem et Electram refertur, ut in v. 938. ξὺν σοί.

τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων,
αἱματηρὸν ἄταν,
κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἁ κατὰ χθονὸς[θ]
νερτέρων καλλίπαις θεά.
ἰακχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία[ι],
σίδαρον ἐπὶ κάρᾳ τιθεῖσα κούριμον,
πήματ' οἴκων.
ἔλεος, ἔλεος ὅδ' ἔρχεται
τῶν θανουμένων ὕπερ
στρατηλάτων Ἑλλάδος ποτ' ὄντων.

βέβακε γὰρ, βέβακεν, οἴχεται τέκνων ἀντιστ.
πρόπασα γέννα Πέλοπος, ὅ τ' ἐπὶ μακαρίοις
ζῆλος ὤν ποτ' οἴκοις[κ].
φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, ἅ τε δυσμενὴς
φοινία ψῆφος ἐν πόλει.
ἰὼ, ἰὼ πανδάκρυτ' ἐφαμέρων
ἔθνη πολύπονα, λεύσσεθ', ὡς παρ' ἐλπίδας
μοῖρα βαίνει.
ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται

quoque στεναγμῶν, sed alterius constructionis exempla dedit Musgravius ex Od. Γ. 445. Lycophrone 209. Athenæo XIV. p. 622. C. Addit Brunckius Androm. 1201.

952. Pro ἔλαχ' ἁ non pauci MSS. ἔλαχε vel ἔλαχεν.

953. Ald. et MSS. post νερτέρων addunt Περσέφασσα, et 956. τῶν Ἀτρειδῶν præponunt, quæ pro glossis recte habet Musgravius.

954. ἰαχείτω et Κυκλωπεία Ald. Κυκλωπία MSS. quidam.

955. κράτα Ald. et quidam MSS. sed κάρᾳ plures.

962. ζηλωτὸς ὤν ποτ' οἶκος Ald. et fere omnes MSS. οἴκους K. Emendatio est Musgravii, ut ex mox, ubi Aldus et MSS. φονία—πολίταις. Solus K. φοινία.

966. λεύσεσθ' Ald. sed λεύσσεθ' aut λεύσεθ' MSS. non pauci, ut et ἐλπίδας pro Aldino ἐλπίδα, cum id metro accuratius respondeat.

968. ἕτερος pro ἑτέροις ob metrum reposui.

θ. Phœniss. 1592. ἃν ἔλαχ' Αΐδας, ὤπασε δ' Ἄρης.

ι. Argos, sive Mycenæ, a Cyclopibus, ut fertur, munitum. Iph. Aul. 352. Taur. 824. et passim.

κ. ὤν ποτ'· *qui fuit olim.* Qui usus participii præsentis haud infrequens. Æsch. Agam. 164. οὐδὲν ἂν λέξαι, πρὶν ὤν. Med. 1326. τότ' οὐ φρονῶν.

πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ·
βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών.

μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ καὶ
μέσον χθονὸς τεταμέναν
αἰωρήμασι πέτραν,
ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν
δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσομαι
γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ·
ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας
ἐμέθεν δόμων,
οἳ κατεῖδον ἄτας,
ποτανὸν μὲν δίωγμα πώλων
τεθριπποβάμονι στόλῳ
Πέλοψ ὅτε πελάγεσι

971. Quod supra 6. vocaverat πέτρον, cum hic vocat οὐρανοῦ καὶ μέσον χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν, satis sibi constat. Sed cum addit, ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου, puros mythologiæ fontes philosophia corrumpere videtur. Scholiastæ enim, cum Nostri ad hunc locum, tum Apollonii Rhodii I. 498. tradunt, Anaxagoram μύδρον sive λίθον διάπυρον dixisse solem, quam sententiam memorat Xenophon Mem. IV. 7, 7. Scholiastes Pindari ad Olymp. I. 97. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον, φυσιολόγον γενόμενον, καὶ μύδρον ἀποφήναντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας ὑποσχεῖν· ὥστε καὶ ἐπῃωρῆσθαι αὐτῷ τὸν ἥλιον, ὑφ' οὗ δειματοῦσθαι καὶ καταπτήσσειν. περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ φυσικοί φασιν, ὡς λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος. καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν, πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον. Deinde citat utrumque ex Oreste locum. Quod ad βῶλον attinet, cum χρυσέαν βῶλον solem vocasse testetur Euripidem Scholiastes Apollonii, idque ex Phaëthonte diserte citet Laërtius II. 10. maxima cum verisimilitudine legunt viri docti apud Strabonem I. p. 58. C. (33.) Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει. Vide Valckenaer. Diatrib. p. 30, 31. Ceterum καὶ omittit Aldus. MSS. partim καὶ μέσον, partim μέσον καί.

976. ἀναβοάσω Ald. et MSS. plures. ἀναβοάσωμαι H. Quare dedi ἀναβοάσομαι ex Schol. Aristoph. Plut. 639. ἵνα est *ubi*. Mox 978. MSS. quidam γεννήτορας.

981. τὸ πτανὸν Ald. et MSS. Mutavi in ποτανόν.

982. Hesychius: Τεθριπποβάμονι στόλῳ· τῇ ὁρμῇ τοῦ ἅρματος. Quod mirum est, neminem hucusque exstitisse, in editionibus Hesychii certe, qui corrigeret.

983. ὁπότε Ald. ὅτε tantum non omnes MSS.

διεδίφρευσε, Μυρτίλου φόνον
δικὼν ἐς οἶδμα πόντου,
λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις
ποντίων σάλων
ἠόσιν ἁρματεύσας.
ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος,
Μαιάδος τόκου
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότ'
ἐγένετο τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
λόχευμα ποιμνίοισιν
'Ατρέος ἱπποβότα·
ὅθεν ἔρις τό τε πτερωτὸν[λ]
ἁλίου μετέβαλεν ἅρμα,
τὰν πρὸς ἑσπέραν κέλευθον
οὐρανοῦ προσαρμόσασα
μονόπωλον ἐς ἀῶ·
ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος
εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει·

986. λευκοκύμασι πρὸς Γεραστίαις Ald. contra plures MSS.

991. Ante Μαιάδος habent Aldus et omnes, credo, MSS. λόχευμα ποιμνίοισι. Sed Musgravium post v. 993. transponentem secutus sum.

993. ὀλοὸν semel tantum aliqui.

996. τὸ Ald. τό τε plerique MSS.

997. ἡελίου Ald. ἀελίου MSS. et 995. 'Ατρέως.

998. ἕσπερον Ald. et plures MSS. Sed ἑσπέραν Brunckii membranæ, et Philoponus.

999. Sic Scholiastes. MSS. plerique cum Aldo μεθαρμόσας.

1001. δρυμήματα Πλειάδος Ald. et MSS. major pars. Pro δρομήματα tamen H. K. M. N. R. Cant. præbent δρόμημα, quod confirmat Philoponus. Legendum scilicet, ut edidi, δρόμημα Πελειάδος, quo modo diserte citat Eustathius ad Od. M. p. 1713, 7. = 475, 49. Cum hunc locum satis corruptum apud Joannem Philoponum ad Aristotelis Meteorolog. I. p. 100. ed. 1551. invenisset Meursius, ad Euripidis Atreum, quæ fabula nunquam exstitit, rettulit in Euripide p. 101. sive in Gronovii Thesaur. x. p. 461.

1002. μεταβάλοι vel μεταβάλλοι MSS. quidam.

λ. Illud τε apodosin habet in 1001. et constructio est, ἔρις τε μετέβαλεν τὸ πτερωτὸν ἅρμα ἁλίου, προσαρμόσασα τὰν πρὸς ἑσπέραν οὐρανοῦ κέλευθον ἐς ἀῶ μονόπωλον.

τῶνδέ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων,
τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου,
λέκτρα τε Κρήσσας
Ἀερόπας δολίας δολίοισι γάμοις·
τὰ πανύστατα δ' εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν
ἐμὸν ἦλθε δόμων
πολυπόνοις ἀνάγκαις[μ].

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδε σὸς ξύγγονος ἕρπει
ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς,
ὅ τε πιστότατος πάντων Πυλάδης,
ἰσάδελφος ἀνὴρ, ὀρθῶν νοσερὸν[ν]
κῶλον Ὀρέστου,
ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος.

ΗΛ. οἲ 'γώ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω,
ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νερτέρων πυρᾶς·
οἲ 'γὼ μάλ' αὖθις, ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι

1004. Verte, *Thyesteas dapes, sic nominatas de Thyeste.*

1008. ἤλυθε Ald. Correxit Brunckius.

1009. Sic Ald. et quidam MSS. Alii, σὺν πολυστόνοις, vel πολυστόνοις sine σύν.

1010. σὸς, quod omittit Aldus, habent MSS. plurimi.

1013. ἰθύνων Ald. et omnes MSS. molossum pro spondeo aut anapæsto. Edidi quod Heathius conjecit. Supra 399. ὤρθευεν δέμας.

1017. νερτέρου A. D. MS. C. C. C. R. Cant. ut ex membr. edidit Brunckius. Male. Dicitur νερτέρων πυρᾶς, ut νερτέρων στέφη Troad. 1255. Vide infra 1080.

1018. ὡς ἰδοῦσ' ὄμμασι Ald. ὡς ἰδοῦσά σ' ὄμμασι Lib. P. A. D. H. J. L. ut jam exstabat in editione Barnesii. ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι membr. et, teste Kingio, K. R. Sed ille fallitur; ii enim habent, ὡς ἰδοῦσά σ' ἐν ὄμμασι, ut et M. N. Cant. nisi quod hic ἀν' pro ἐν. Cum igitur pronomen quidem sit pene necessarium, præpositio vero valde commoda, utrumque conjunxi. Phrasis ab Homero Il. A. 587. et alibi ad

μ. Sensum versuum 1003—1009. quem Porsonus, plenius post Θυέστου distinguendo, levius post γάμοις, paullo turbatiorem reliquerat, expedire volui puncta, partim cum Matthiæo, ordinando ut supra.

ν. Porsoni temeritatem (absit verbo invidia) ἰθύνων in ὀρθῶν e mera Heathii conjectura mutantis, nemo non cum Elmsleio (ad Herac. 614.) mirabitur. Hic, omisso Ὀρέστου, corrigit ἐξιθύνων. Matthiæo "vox disyllaba iambum efficiens expulsa videtur."

πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν.
ΟΡ. οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους,
στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.
ΗΛ. καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ
τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.
ΟΡ. σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς
τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.
ΗΛ. ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου,
θανάτου τ' ἀώρου, ζῆν ἐχρῆν σ' ὅτ' οὐκέτ' εἶ.
ΟΡ. μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,
εἰς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν.
ΗΛ. θανούμεθ'· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά·
πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.
ΟΡ. τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ' ἢ βρόχους
ἅπτειν κρεμαστοὺς ἢ ξίφος θήγειν χερί.
ΗΛ. σύ νυν μ', ἀδελφέ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
ΟΡ. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὐ κτενῶ·

alios poëtas transiit, ut ad Theocrit. IV. 7. Noster Hipp. 1279. ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι Τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη.

1020. γόους Ald. H. J. L. alii. Multi λόγους. Eadem permutatio Phœniss. 1329. (1348.)

1021. κραθέντ' Ald. sed alterum MSS. non pauci.

1022. φέρειν σ' Ald. sed pronomen delevit Kingius, codicum auctoritate procul dubio; sic enim A. D. J. L.

1027. ὦ τλῆμον A. D. L.

1034. θίγειν MSS. quidam.

1035. Similis est ellipsis in fragmento Inus apud Stobæum XCIV. p. 381. Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ, Ζητῶν τὰ πλείον', εἶτα πάντ' ἀπώλεσε. Grotius ex conjectura dedit ἀπωλέσῃς, quod barbarum est. Valckenaerius Diatr. p. 177. πάντα γ' ἀπολέσῃς, quod languidum. Sed veterem lectionem recte vertit Musgravius.

1037. αἷμ'· ἐγὼ δέ σ' aliqui MSS. quod speciem quidem præ se fert. Sed merum esse errorem inde liquet, quod MS. C. C. C. L. habent, αἷμ' ἐγὼ σὲ δ'. Variam tamen lectionem confirmare quodammodo videtur Iph. T. 1014. ubi idem Orestes loquitur, Οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς· Ἅλις τὸ κείνης αἷμα. Sed vulgatam defendit Magister v. ἔχω[ξ].—Mox αὐτό-

[ξ]. Contra Matthiæus: "Vis esse non potest in σὲ, quasi hoc velit dicere Orestes, *alium quidem interficiam, at non te;* sed in prima per-

ἀλλ' αὐτόχειρι θνῆσχ', ὅτῳ βούλει, τρόπῳ.
ΗΛ. ἔσται τάδ'· οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι·
ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.
ΟΡ. τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.
ΗΛ. ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν ἥδιστόν τ' ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα καὶ ψυχὴν μίαν.
ΟΡ. ἔκ τοι με τήξεις· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω
φιλότητι χειρῶν· τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;
ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμόν,
τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
προσφθέγμαθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις πάρα.
ΗΛ. φεῦ· πῶς ἂν ξίφος νῷ ταυτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι,
καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἓν, κέδρου τεχνάσματα;
ΟΡ. ἥδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν τάφου.
ΗΛ. οὐδ' εἶφ' ὑπέρ σου, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,

χειρι cum Aldo servavi, et distinctionem addidi. In Sophoclis quoque Electr. 1019. adjectivum est, non adverbium αὐτόχειρι. Dicitur αὐτόχειρι τρόπῳ, ut ἑκουσίῳ τρόπῳ Med. 749. (756.) ποιητῷ τρόπῳ Hel. 1567.

1046. χερῶν Ald. contra plerosque MSS. ut χέρας 1620.

1049. προσφθέγματ' ἀμφὶ Ald. et MSS. fere omnes. ἄρτι pro ἀμφὶ Musgravius, quod Brunckius recepit, simul tamen conjiciens, προσφθέγμαθ' ἡμῖν, quod ex H. edidi. Idem fere versus supra 1024.

1051. τέχνασμά τε edidit Brunckius ex conjectura, et inter monumentum et thecam distinguit. Sed hoc est paullo argutius. Recte vocatur μνῆμα, quicquid mortuos tegit, vel ornat. Sed suspicor eum, plurali nomine offensum, eo facilius conjecturæ huic locum dedisse. Male enim eadem de causa τεχνήματα, a Sophocl. Philoct. 36. de uno poculo dictum, sollicitavit. Idem Antig. 568. νυμφεῖα de Antigona; Noster Hec. 265. προσφάγματα de una victima; Hipp. 11. παιδεύματα de Hippolyto solo; Androm. 1277. συγκοιμήματα de Thetide; Troad. 254. νυμφευτήρια de Cassandra dixere. Ovid. Met. xv. 163. *Cognovi* CLYPEUM, *lævæ* GESTAMINA *nostræ*.

---

sona, cui opponitur ἀλλ' αὐτόχειρι θν. Itaque recepi lectionem Cod. Ask. 1." h. e. ἐγὼ δέ σ' οὔ. Male, meo judicio: aliter, quam censet Vir egregius, oppositio se habet in lectione Porsoniana: *Satis est quod matrem interfeci; non te quoque interficiam.*

Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τοὐμοῦ πατρός;
ΟΡ. οὐδ' ὄμμ' ἔδειξεν· ἀλλ' ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
τὴν ἐλπίδ', ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
ἀλλ' εἶ', ὅπως γενναῖα κἀγαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιώτατα.
κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει,
παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ· σὲ δ' αὖ χρεὼν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς,
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
καὶ χαῖρ'· ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
ΠΥ. ἐπίσχες· ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρῄζειν, σοῦ θανόντος, ἤλπισας.
ΟΡ. τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ' ἐμοῦ μέτα;
ΠΥ. ἤρου; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρείας ἄτερ;
ΟΡ. οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ', ὡς ἐγὼ τάλας.
ΠΥ. ξὺν σοί γε· κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ[o].
ΟΡ. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ ξύνθνησκέ μοι·
σοὶ μὲν γὰρ ἔστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δὴ,
καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν.
γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,

1062. βουλήμασι H. in textu, alterum in marg. pro var. lect.

1064. κατθανόντων. Sic multi MSS. sed non Aldus, ut per errorem ait Musgravius. κατθανόντοιν etiam Cant. M. Singulare est quod habet N. κατθανόντι γ'.

1070. Post δὲ addunt δεῖ H. δὴ L. Scripsi autem ἑταιρείας hic et infra 1077. cum diphthongo ex L. Quanquam bene scio nihil præsidii MSS. in talibus habere; sed MSS. sibi non constare indicandum putavi. Editur quidem ἑταιρίας in Sophocl. Aj. 683. sed ibi Suidas vv. Ἄημα, Λιμὴν, præbet ἑταιρείας.

1072. χρὴ pro δεῖ M.

1074. οὐκ ἔτ' ἔστι δὴ H. (ἔτι etiam scripturus erat J.) ex 1079. ubi R. οὐκ ἔστ' ἔτι δή.

1076. γάμου Ald. Sed γάμων præbent membr. Aug. 1. A. Cant. D. M. N. R. aliique apud Musgravium.

o. Matthi. interpungit post κοινῇ, deinde legit ταὐτά. Hoc probo; illud non item.

ἥν σοι κατηγγύησ', ἑταιρείαν σέβων·
σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβών,
κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' ἐστὶ δή.
ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν·
οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα.

1080. ὄμμ' Ald. H. unus Leidensis, sed longe plurimi ὄνομ' habent, nominatim Brunckii membranæ, MSS. C. C. C. A. D. J. K. L. M. N. R. cum Scholiaste, et duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Phœniss. 415. Sic et Cant. sed ὄμμα in marg. pro v. l. Et cum hæc vocabula facillime permutentur (supra enim 1044. ὄμμ' L.), cum utraque periphrasis sit Tragicis usitata, dissentientibus quidem MSS. quid sit verum, difficile est interdum statuere; consentientibus vero, nihil mutandum[π]. Quocirca Frederici Jacobi conjecturam in Hec. 435. προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄμμ' ἔτ' ἔστι μοι, ut inutilem, prætermisi; sed eam, occasione oblata, nunc paucis examinabo. Ac primum illud quærere subit, quid mendosum est in vulgari lectione? An vitiosum est προσειπεῖν ὄνομα? Quare? Quia nusquam alibi occurrit. Occurratne alibi, an non, nescio; sed cur non protulisti loca, ubi προσειπεῖν ὄμμα occurrat? Jam si nusquam ea verba conjuncta reperiantur, cujusmodi dialectices est, semel dictum ejicere, ut nunquam dictum substituas? Quanquam, ut verum fatear, προσαυδᾶν ὄμμα exstare videtur apud Æschyl. Choëph. 236. Ibi tamen Valckenaerius legit ὄνομα, de ὄμματος in loco Phœnissarum 415. quæ est viri docti conjectura, non clare loquitur. Mihi quidem omnino in his locis recepta lectio servanda videtur. Jacobus est vir neque ingenii neque doctrinæ expers; quo tamen utroque sæpe abutitur ad sanas lectiones sollicitandas. Ne longe abeam; in hac fabula 1017. pro πυρᾶς conjicit πύλης. Legerat scilicet nescio quid de νερτέρων πύλαις et Ἅιδου πύλαις. Verum priusquam de hoc invento sibi plauderet, demonstrare debebat, νερτέρων πυρᾶς vitiosum esse; demonstrare debebat, πύλη singulari numero Euripidi esse usitatum. Cum librariorum inscitia atque audacia tot ubique solœcismos atque barbarismos, de quibus nemo dubitare possit, invexerit, *Bella geri placuit nullos habitura triumphos*?—Pene oblitus eram monere, pro ὁμιλίας L. habere ἡλικίας, quod leviter depravatum est ex ὁμηλικίας, elegantissima lectione eoque elegantiori, quod anapæstum in quinto loco præbeat.

π. Conf. Æsch. Theb. 573. ubi Blomfieldius, ὄμμα legens: "ὄνομα edd. et MSS. ὄμμα Schutzio debetur." Quod vellem ipse suum retinuisset, neque Blomf. Dind. alios sibi habuisset obsequentes. Admissa in priore v. emendatione Dobræi elegantissima, αὖτ' εἰς pro αὖθις, πατρὸς (πρὸς) μόρον pro πρόσμορον, et Robortelli ἀδελφὸν (ita enim Rob. diserte, quanquam Blomf. "ἀδελφεὸν omnes") suo loco inter αὖτ' et εἰς inserta, tota sententia recte procedere videtur: καὶ τὸν σὸν αὖτ' ἀδελφὸν, εἰς πατρὸς μόρον ἐξυπτιάζων ὄνομα, ... καλεῖ. *Turning over*, or *playing upon*, *the name* of Polynices *in allusion to his father's death.*

ΠΥ. ἦ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε,
ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.
καὶ ξυγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ὁμοῦ.
ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, ἧς γε λέχος ἐπῄνεσα,
κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε
γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν,
ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει.
ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', ἐς κοινοὺς λόγους
ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ.
ΟΡ. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.
ΠΥ. πιθοῦ νυν, ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς.
ΟΡ. μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι.
ΠΥ. σίγα νυν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.
ΟΡ. μηδὲν τρέσῃς τάσδ', ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι.
ΠΥ. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.
ΟΡ. πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς.
ΠΥ. σφάξαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν.
ΟΡ. μάλιστα· καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.

1083. ἤπου Ald. ἦ πολὺ unus Musgravii, A. D. J. L. ed. King.

1090. γε omittunt Ald. et plerique MSS. post λέχος habet K. κατῄνεσα Brunckius; sed illam vocem opinor dici tantum de τῷ κυρίῳ, ut Iph. A. 699. quocum confer 707. et supra 1077. infra 1674. 1688. 1691.

1105. ἐν δόμοισι δὲ membr. H. unde δὲ expunxit Brunckius.

1106. Menelaus et Helena hæreditatem Orestis spe devorarant. Omnia igitur obsignabant. Quod si quis hæc esse humiliora quam pro tragœdiæ dignitate objiciat, meminerit, ob hoc ipsum male audiise Euripidem, quod ad res minutas et domesticas Melpomenen detruserit. Confer Aristoph. Ran. 1002—1019[ρ].

[ρ]. Cf. etiam ipsum Æschylum, Choëph. 242. 267. 293. Blomfieldius tamen v. 267. aliter interpretatur.

ΠΥ. *ἀλλ' οὐκέθ', Ἅιδην νυμφίον κεκτημένη.*
ΟΡ. *καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.*
ΠΥ. *τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.*
ΟΡ. *οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας.*
ΠΥ. *τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς;*
ΟΡ. *ὥσθ' Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.*
ΠΥ. *οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.*
ΟΡ. *καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.*
ΠΥ. *ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν, σοί γε τιμωρούμενος.*
ΟΡ. *τὸ πρᾶγμα δήλου καὶ πέραιν', ὅπως λέγεις.*
ΠΥ. *εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι.*
ΟΡ. *ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.*
ΠΥ. *γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ', ἃ πάσχομεν.*
ΟΡ. *ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην.*
ΠΥ. *καὶ νῷν παρέσται ταῦθ' ἅπερ κείνῃ τότε.*

1109. *τρέσαιμ' ἂν* M. R. sine *ἐγὼ*, unde facere posses, *τρέσαιμεν ἄν.*

1110. Ælian. H. A. VII. 25. *ἦσαν δ' ἄρα ὅσοι κατὰ τὸ πατρῷον καὶ μύρων ἐπιστάται φησὶν εἶναι Εὐριπίδης.* Lege, *ἦσαν δ' ἄρα οἵους κατόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας φησὶν εἶναι Εὐριπίδης.* Sed *ἐνόπτρων* rectius, quanquam et *κάτοπτρον* occurrit apud Euripidem.

1120. *κεχαρμένη* Ald. *κεχαρμένην* plures MSS. Utrumque probum[σ].

1121. *νῷ* Ald. et 1117. *εἰς.*

σ. Hoc propter dictum Porsonum solœcismi insimulant Matthiæus et Schaeferus; quibus vix accedo. Quod voluit Porsonus, opinor, hoc est: apud Atticos scriptores (neque enim cum Schneidero tragicos nego esse Atticos,) sæpius nominativum præcedere infinitivum. Id plerumque fit, cum infinitivus ad eandem cum finito verbo personam refertur; aliter, non: cujus insigne habes exemplum in Thucyd. IV. 28. *καὶ οὐκ ἔφη αὐτὸς ἀλλ' ἐκεῖνον στρατηγεῖν.* Jam haud omnino diversa ratio hujus loci. Si diceres, *ἡμεῖς θησόμεσθα γόους, ὥστε αὐτὴ ἐκδακρῦσαι*, solœcismum inferres: sin autem tale quoddam supplere velis, *καὶ αὐτὴ αἰσθήσεται, ὥστε αὐτὴ ἐκδακρῦσαι*, omnia jam recte atque ordine procedent. Neque magis obscurum puto, quo referatur nominativus ita illatus, quam in Thucyd. III. 11. *ὁ γὰρ παραβαίνειν τι βουλόμενος τῷ* [al. *τὸ*] *μὴ προέχων ἂν ἐπελθεῖν ἀποτρέπεται.*—Hæc scripsi, non quasi ipse *κεχαρμένην* non præferrem; sed ut meo saltem suffragio Porsonum solœcismi absolverem. Non adeo quidem in solœcismos proclivis erat summus ille harum literarum antistes; qui si vixisset, (ut Newtonianum illud de Cotesio traditum faciam meum,) nonnihil scire potuissemus.

ΟΡ. ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
ΠΥ. κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοῖσιδ' ἕξομεν ξίφη.
ΟΡ. πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
ΠΥ. ἐκκλῄσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης.
ΟΡ. καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεών.
ΠΥ. εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὖργον ᾗ τείνειν χρεών.
ΟΡ. Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
ΠΥ. ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι.
εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος·
νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
ὧν πατέρας ἔκτειν', ὧν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων.
ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
σοὶ πολλα κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.
ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλεῖ, ταύτην κτανὼν,
ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς.
οὐ δεῖ ποτ', οὐ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ κἀδελφὴν θανεῖν,
μητέρα τ'· ἐῶ τοῦτ', οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν·
δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
λαβόντα νύμφην. μὴ γὰρ οὖν ζῴην ἔτι,
εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
ἢν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
πρήσαντες οἴκους τούσδε κατθανούμεθα·
ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες ἕξομεν κλέος,
καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι.

1124. καὶ πρόσθε δ' Ald. καὶ omittunt plurimi MSS.
1125. ἄλλοσ' ἐν στέγαις Ald. ἄλλοθεν quidam.
1127. Sic Ald. οἷ alii.
1139. Quidam βέλτιστον.
1146. 'πὶ κείνῃ Ald.
1150. ἢ κακῶς Ald. contra sensum et MSS. Correxit Barnesius.

ΧΟ. *πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ*
ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατῄσχυνεν γένος.
ΟΡ. *φεῦ· οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής,*
οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι
τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.
σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακά,
καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοί,
νῦν τ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
κοὐκ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαι δ' αἰνῶν σ', ἐπεὶ
βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν.
ἐγὼ δὲ πάντως, ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
δράσας τι χρῄζω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν,
ἵν' ἀνταναλώσω μὲν, οἵ με προὔδοσαν,
στένωσι δ', οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ', ὃς Ἑλλάδος
ἦρξ' ἀξιωθείς· οὐ τύραννος, ἀλλ' ὅμως
ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχ'· ὃν οὐ καταισχυνῶ
δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι.
ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἂν,
εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία,
κτανοῦσι, μὴ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
ὃ βούλομαι γὰρ, ἡδὺ καὶ διὰ στόμα
πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα.
ΗΛ. *ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ,*
σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ', ἐκ τρίτων τ' ἐμοί.

1158. δ' Ald. Variant MSS. ut et supra 1144. ubi τ' Ald. Hic utramque particulam omittunt A. D. J. L. forsan recte.

1159. *παύσομαί σ' αἰνῶν*, Ald. et plerique MSS. *παύσομ' αἰνῶν* J. *παύσομαι δέ σ' αἰνῶν* R. unde feci quod vides.

1163. *ἀνταναλώσω μὲν* divisim edidi cum Morello, quod melius connectitur cum δὲ sequente.

1167. *ἔσχεν, ὃν οὐ κ.* Ald. *ἔσχεν ὃν κ.* L. quod defendi possit, vertendo, *quem dedecorabo, si servili morte occumbam.* Sed nihil necesse.

1172. *κτανοῦσιν, οὐ* Ald. Alterum major pars codicum.

1174. Sic multi MSS. Ald. *φρένας.*

1176. *τῷδέ τ' ἐκ τρίτου τ'* Ald. et MSS. quidam, certe L. *τῷδέ τε τρί-*

ΟΡ. *θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;*
ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
ΗΛ. *ἄκουε δή νυν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.*
ΟΡ. *λέγ', ὡς τὸ μέλλειν ἀγάθ' ἔχει τιν' ἡδονήν.*
ΗΛ. *Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.*
ΟΡ. *οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μήτηρ ἐμή.*
ΗΛ. *αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.*
ΟΡ. *τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτίθης τίν' ἐλπίδα;*
ΗΛ. *χοὰς κατασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφῳ.*
ΟΡ. *καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;*
ΗΛ. *ξυλλάβεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν στείχῃ πάλιν.*
ΟΡ. *τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;*
ΗΛ. *Ἑλένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεως σὲ δρᾷ,*
ἢ τόνδε κἀμέ,—πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε,—
λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.
κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην,
Μενέλαος, Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,

τον τ' Cant. in textu, M. R. pro var. lect. ut Brunckius edidit ex membr. quæ tamen copulam secundam omittunt. *τῷδ' ἐκ τρίτου τ'* A. D. In textu habet R. *τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ'*, quod accepi. Pluralis enim elegantior est, et cum semel *τρίτων* in *τρίτον* depravatum esset, quod factum est in J. K. scribæ partim *κ* omisere (ut infra 1256. *τήνδε φ.* L.), partim *ν* in similem formam *υ* mutavere. Ut edidi scripserat M. postea e *τρίτων* eradendo fecit *τρίτου*. Sed *τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ'* planissime N. Mox *γ'* omittunt quidam MSS. quæ tamen melius cum Aldo et aliis retinetur.

1180. *τὸ λέγειν* Ald. et pars codicum. *τὸ μέλλειν* multi, quod optime cum accusativo constructum illustrat Musgravius, præsertim ex Iph. A. 1124. *οἶσθα γὰρ πατρὸς Πάντως ἃ μέλλει.* Dat H. *τὸ λέγειν τἀγάθ' ἔχειν.*

1184. *ὑποτιθείς τιν'* Ald. *ὑποτιθεὶς τίν'* Augustani duo. Edidit ex membr. Brunckius *ὑποτιθεῖσα*, ut ad Hermionem referatur, quod valde durum est; ut de anapæsto in quinta sede taceam, quem ille ne ex quarta quidem excluderet. Sed plures MSS. *ὑποτίθης τίν'*, quod rectissimum est. *Quam spem suggeris?* Hel. 855. *Τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;*

1185. *τάφου* Ald. *τάφον* alii. *τάφῳ* membr. duo Musgravii cum Cant. et N. quod habebat etiam M. sed scalpello factum est *τάφον*.

1190. *πᾶσι* pro *πᾶν* MSS. non pauci. Pro *φίλον* membr. *φίλοις*. sed habebant, opinor, *ἐν φίλοις*, sic enim N.

1194. *Μενέλεως* Ald. solenni errore, ut supra 20.

μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας.
ἢν δ', ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος,
κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην.
καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ,
χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε. τήνδ' ἡμῖν ἔχω
σωτηρίας ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.
ΟΡ. ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
ὡς ἀξία ζῇν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσει τάλας
γυναικὸς, ἢ ζῶν μακάριον κτήσει λέχος;
ΠΥ. εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν,
καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.
ΟΡ. ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;
ὡς τἄλλα γ' εἶπας, εἴπερ εὐτυχήσομεν,
κάλλισθ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.
ΗΛ. καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ·
τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.
ΟΡ. καλῶς· σὺ μέν νυν, ξύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα·
φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς
ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνέ τ' εἰς δόμους,

1205. ἁμαρτήσει MS. Leid. apud Valckenaer. ad Phœn. 576. ἁμαρτήσεις H. N. quod eodem alludit. Pro τάλας H. φίλης. Cant. M. φίλος.

1206. ᾗ Ald. et codices nescio an omnes. Brunckius edidit ἢ ex conjectura. Poteris et ἧς legere.

1210. εἰ τάδ' Ald. sed εἴπερ MSS. plurimi. Jungenda sunt εὐτυχήσομεν ἑλόντες, ut ηὐτύχει βαλὼν Iph. T. 330.

1213. τοῦ γὰρ Ald. et MSS. sed plurimæ editiones, quarum prima, quantum sciam, est Canteriana, habent καὶ γάρ. Deinde αὐτῷ multi MSS. Harl. adhuc melius, αὐτῷ διδάσκει.

1214. σὺ μὲν δὴ Ald. σὺ μὲν νῦν vel σὺ μέν νυν Schol. MSS. plurimi cum duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Hippol. 20.

1218. ἐλθὼν δ'—γέγωνε δ' Ald. Prius δ' omittunt codices fere omnes, alterum in τ' mutant plures. ἐν δόμοις Cant.

ἢ σανίδα παίσασ', ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω·
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες ἐπὶ τὸν ἔσχατον
ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας,
Πυλάδη· σὺ γὰρ δὴ ξυμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν
τοῖς δεομένοισι· διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας
ἀδίκως, προδέδομαι δ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
δίκαια πράξας· οὗ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν
κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ.
ΗΛ. ὦ πάτερ, ἵκου δῆτ', εἰ κλύεις ἔσω χθονὸς
τέκνων καλούντων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.
ΠΥ. ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, κἀμὰς λιτὰς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
ΟΡ. ἔκτεινα μητέρ'· ΠΥ. ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
ΗΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα κἀπέλυσ' ὄκνου.

1219. σανίδας Ald. et MSS. quidam, sed metro convenienter major pars σανίδα.

1221. ὁπλιζόμεσθα hic et ἐπειγόμεσθ' infra 1255. pars codicum cum Aldo, qui mox 1224. παῖ σὸς errore typorum.

1226. προδέδομαι δ' Ald. et MSS. recte; sed in editis quibusdam δ' in τ' mutatum est.

1231. καὶ ἐμᾶς λιτᾶς Ald.

1234. Ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα MS. apud Musgravium. Κἀγὼ δ' ἐπεκέλευσα Schol. Pro ἐπεκέλευσα Musgravii conjecturam ἐπεγκέλευσα recepit Brunckius, augmento omisso. ἐπένευσα H. et in margine ἐπεβούλευσα, quod habent plerique. ἐβούλευσα R. Solus eorum, quos contuli, γ' addit K. sed recte. Ubi persona secunda prioris sententiam auget aut corrigit, post δὲ, modo interposito, modo non interposito alio verbo, sequitur particula γε, ut mox 1237. Utriusque formulæ exemplum occurrit Sophocl. Aj. 1150. Aristoph. Eq. 355. 362. 363. qui ultimus versus ita legitur in plerisque editionibus: Ἐγὼ δέ τ' ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα. Brunckius tacite γ' edidit pro τ', ex membranis τῆς πυγῆς pro τῇ πυγῇ, quibus concinit MS. Ravennas. Recte atque ordine. Sed ex isto MS. Ravennate in textum Ἐγὼ δ' ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα intulit editorum flos, Philippus Invernizius, nescias metrine an sensus majore commodo. Quantillum erat, si codex ille præstantissimus in viri vel mediocriter docti manus incidisset, ex vitiosa lectione, iisdem literis manentibus, veram elicuisse, ΕΓΩΔΕΓΕΞΕΛΞΩ σε τῆς πυγης θύραζε κύβδα! In gratiam autem tironum erroris originem breviter ostendam. Scripserat prior librarius, ΕΓΩΔΕΞΕΛΞΩ in textu, deinde in margine duas literas ΕΓ reponendas notavit. Postea alter scriba prioris monito morem gesturus erat; sed qua in parte textus eas reponeret, utpote ex eo luti genere fictus, ex quo Invernizius, plane nesciebat.

ΟΡ. σοί, πάτερ, ἀρήγων. ΗΛ. οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.
ΠΥ. οὔκουν ὀνείδη τάδε κλύων ῥύσει τέκνα;
ΟΡ. δακρύοις κατασπένδω σ'. ΗΛ. ἐγὼ δ' οἴκτοισί γε.
ΠΥ. παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα·
εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραὶ,
κλύει. σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε καὶ Δίκης σέβας,
δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ' ἐμοί τε τῇδέ τε·
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία,
ἢ ζῆν ἅπασιν ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

ΗΛ. Μυκηνίδες ὦ φίλαι, στροφή.
τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων.
ΧΟ. τίνα θροεῖς αὐτὰν, ὦ πότνια; παραμένει
γὰρ ἔτι σοι τόδ' ἐν Δαναϊδῶν πόλει.
ΗΛ στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον·
αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.
ΧΟ. τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις;
ἔνεπέ μοι, φίλα.
ΗΛ. φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι
σταθεὶς ἐπὶ φοίνιον αἷμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.

1236. οὐκοῦν et ῥῦσαι Ald. et plerique codices. Sed ῥύσῃ ex memb. edidit Brunckius.

1241. Fluctuant MSS. inter δότ' et δός. Utrumque habet R. Melius δότ', ut Aldus et plures MSS. δότε pro v. l. Cant. et sic M.

1245. Hunc versum dedi, ut in Aldina et plerisque codicibus exstat. Ἀργείων ἕδος proponit Musgravius, et in antistrophico, κόρας διάδοτε β. πάντῃ διά. Sed lectio Aldi, quam retinui, cum levissima varietate in MSS. habetur. Dactylus -λασγὸν ἕ- anapæsto διὰ βοσ- respondet.

1246. αὔταν pro αὐδὰν ex conjectura Musgravii adoptavit Brunckius, quod verum videtur. In antistrophico audacter, sed feliciter rescripsit Brunckius φαντάζεται pro προσέρχεται, cujus conjecturam confirmat D. Sed ne sic quidem *æquantur metra*, quod putat Brunckius; πότνια enim semper ultimam corripit: quare malui addere ὦ ex Parisiensium uno.

1248. Femininum et hic et infra 1256. 1257. dat Aldus cum parte codicum; masculinum alii. Utrumque agnoscit Eustathius ad Il. A. p. 74, 2 = 55, 40. ἔτι δὲ καὶ ἡ τρίβος, καὶ ὁ τρίβος, ὡς Εὐριπίδης γράφει.

1250. μοι Ald. et MSS. quidam, deinde ἔννεπέ Ald. et 1253. φόνιον.

ΗΜΙΧ. χωρεῖτ'· ἐπειγώμεσθ'· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.
ΗΜΙΧ. καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἣ πρὸς ἑσπέραν φέρει.
ΗΛ. δόχμια νῦν κόρας διάφερ' ὀμμάτων
ἐκεῖθεν ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν.
ΧΟ. ἔχομεν ὡς θροεῖς.
ΗΛ. ἑλίσσετε νῦν βλέφαρα ἀντιστροφή.
κόραισι, δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντῃ.
ΗΜΙΧ. ὅδε τίς ἐν τρίβῳ φαντάζεται; τίς ὅδ' ἄρ' ἀμ-
φὶ μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας ἀνήρ;
ΗΛ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', ὦ φίλαι· κεκρυμμένους
θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖσιν φανεῖ.
ΗΜΙΧ. ἄφοβος ἔχε[τ]· κενὸς, ὦ φίλα,

1259. Sic plerique MSS. In antistrophico ὡς pro ἐν solus K. idque ex interpolatione, quam et alibi in hac fabula passus est. Debebat igitur hic versus esse iambelegus; quod ut fiat, audaciorem fortasse conjecturam periclitabor. Aldus habet ἀπ' pro ἐπ', A. εἰ τὰ 'π' pro εἶτ' ἐπ', J. ἄλην pro ἄλλην. Lego igitur παλινσκοπιὰν, quod compositum, licet ipsius exemplum nusquam invenerim, ejusdem est generis cujus ἀλαοσκοπιὰ, ἱεροσκοπιὰ, et forsan alia. Neque durior est junctura, quam in παλινστομεῖν, παλίνσκιος, παλινστρόβητος, quæ usurpant Æschylus, Sophocles, Lycophron. Si hanc conjecturam probas, verte, *Dispicite illinc huc, deinde in contrariam partem.*

1261. βλέφαρα H. K. Cant. N. βλέφαρον Ald. et multi alii.

1263. φαντάζεται, quod feliciter conjecerat Brunckius, dare D. supra monitum 1246. Et sane idem legisse videtur Thomas Magister, ita supplendus: Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· (ὅδε τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται. καὶ ἐν Φοινίσσαις·) Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Quanquam enim Grammaticus iste neque ab eruditione neque ab antiquitate commendabilis est, fatendum tamen in locis quibusdam, ubi codices dissident, veram lectionem conservasse. Vide Hec. 21. 260. 369. Supra 122. 427. In Sophoclis Philoct. 158. Ἔναυλος ἢ θυραῖος optime suppeditat Thomas, cui eximenda est otiosa vox ἐστὶ, quam neque Moschopulus p. 159. neque Phavorinus, Magistrum exscribentes, agnoscunt.

1266. ἐχθροῖς ἢν φανῇ Ald. et MSS. quidam, sed non libenter hujus verbi aoristum secundum activæ vocis admittunt Tragici. Plerique codices ἐχθροῖς εἰ φανεῖ. Illud depravatum ex ἐχθροῖσιν, hoc ex ἐχθροῖσι.

1267. κενὸς γὰρ Ald. sed γὰρ omittunt membranæ et alii MSS. φίλαι pro φίλα MSS. quidam. Deinde ὃν σὺ Aldus et pars codicum.

τ. Usitatior constructio esset ἀφόβως, sed et hæc proba. Med. 550. ἔχ' ἥσυχος.

στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.
ΗΛ. τί δέ; τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν',
εἰ τάδ' ἔρημα τὰ πρόσθ' αὐλᾶς.
ΗΜΙΧ. καλῶς τά γ' ἐνθένδ', ἀλλὰ τἀπὶ σοῦ σκόπει,
ὡς οὔτις ἡμῖν Δαναϊδῶν πελάζεται.
ΗΜΙΧ. εἰς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ' ὄχλος.
ΗΛ. φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω·
τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ
σφάγια φοινίσσειν;
οὐκ εἰσακούουσ'· ὢ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν.
ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;

1270. τινά μοι Ald. et MSS. sed μοι viri docti ejecere propter metrum.

1272. ἔνθεν Ald. ἐνθένδ' D. ἐνθάδ' Aug. 1. Deinde Ald. et MSS. quidam τἀπίσω. Ex membr. Brunckius dedit τἀπὶ σοῦ, quod verum videtur, et sic fere Barnesius. Alii τοὐπίσω, quod etiam defendi posset.

1275. ἀκοὰς M. N.

1279. Tres alias lectiones memorat Barnesius: ἐκκεκώφωνται, ἐκκεκώφηνται, ἐκκεκώφηται. Ac primam quidem sequitur Aristophanes apud Scholiasten; secundam habent H. Clemens Alex. Strom. II. p. 485. Terentianus Maurus, p. 2404. optime ex hoc loco emendatus a Dawesio p. 15. tertiam A. D. Cant. K. L. M. N. R. In solo J. repperi ἐκκεκώφωτον. Et pro hac vocali, ω scilicet, fortiter pugnat analogia, ut prope de altera in exilium abigenda cogitarem, nisi omnes MSS. et editiones in Aristoph. Eq. 312. haberent ἐκκεκώφηκας, cui in forma vocis consentit Suidas v. ἀνακεκώφηκας. Sed veterem lectionem optime defendunt Athenæus V. p. 188. C. Τὰ δὲ μειράκια τὰ ὡς τὸν Μενέλαον παραγενόμενα, ὁ Νέστορος υἱὸς καὶ ὁ Τηλέμαχος, ἐν οἴνῳ ὄντες καὶ ἐν γαμικῷ συμποσίῳ διατρίβοντες, καὶ τῆς Ἑλένης παρακαθημένης, ὡς πρέπον ἐστὶν, ἡσυχίαν ἄγουσι, πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος. Ælianus N. A. I. 38. de elephante: Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῶον ἡττᾶται, καὶ παραλύεται δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος. Eustathius tamen ad Iliad. Ξ. p. 954, 55 = 948, 22. ex Euripide ἐκκεκώφηνται habet, ex Athenæo ἐκκεκωφημένα: ad Od. E. p. 1539, 59 = 230, 14. ex Euripide diserte citat per η, ἐκκεκώφηνται, idemque iterum habet ad Il. Ω. p. 1374, 63 = 1517, 20. ἐκκεκώφωκε Plato Lyside non longe ab initio: quod tamen imitans Aristænetus I. 24. in alteram formam mutavit. Inter ἐκκεκώφηται et ἐκκεκώφωται fluctuant Luciani codices Bis Accusat. 1. T. II. p. 792. Quare judicet lector. Rationem autem metaphoræ sic concipe. Κωφὸς apud antiquos aut *surdus* aut *mutus* sonat. Sed hic *mutus* est, quod ferri acies στόμα vel στόμωμα vocatur. Hinc etiam explicandum Homericum illud, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀναλκιδος.

τάχα τις Ἀργείων
ἔνοπλος ὁρμήσας
ποδὶ βοηδρόμῳ
μέλαθρα προσμίξει.
σκέψασθε νῦν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών·
ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.
ΧΟ. ἀμείβω κέλευθον
σκοποῦσα πάντᾳ.
ΕΛ. ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.
ΗΛ. ἠκούσαθ'; 'ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι.
ΗΜΙΧ. ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέναον κράτος,
ἔλθ' ἐπίκουρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.
ΕΛ. Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.
ΗΛ. φονεύετε, καίνετ', ὄλλυτε,
δίπτυχα, δίστομα φάσγαν'
ἐκ χερὸς ἱέμενοι,
τὰν λειποπάτορα,
λειπόγαμον, ἃ πλείστους
ἔκανεν Ἑλλάνων
δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλομένους,
ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν,
ἔπεσε σιδαρέοισι βέλεσιν
ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.

1281. ἐν ὅπλοις MSS. non pauci.

1286. ἀμείβομεν et σκοποῦσαι πάντῃ Aldus et MSS. quidam. Alii aliter.

1289. Vulgo ἠκούσατ'; ἄνδρες. Articulum addidi.

1291. ἀένναον Ald. sed versus est dactylicus.

1294. θείνετε post καίνετε addit Aldus, et πέμπετε post φάσγανα, utrumque consentiente codicum parte. Mox χειρὸς Ald. sed contra ἰδῇ 1343.

1297. Articulum bis omittunt MSS. quidam; bis habent alii. Priore loco admisi cum Aldo. In Sophoclis Aj. 914. ὁ ante δυσώνυμος recte omittit MS. delendum etiam ante πολύτλας in eadem fabula 956.

1299. ἔκτανεν Ald. et multi MSS. quod pro var. lect. habet R.

1301, 2. δάκρυσιν ἔπεσε Ald. omisso συνέπεσε. Alii omittunt ἔπεσε.

ΧΟ. σιγᾶτε, σιγᾶτ'· ᾐσθόμην κτύπον τινὸς
κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.
ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
ἥδ' Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν·
στείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
καλὸν τὸ θήραμ', ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
χρόᾳ δ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι·
κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας,
ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς;
ΕΡ. ἥκω λαβοῦσα πρευμένειαν· ἀλλά με
φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις,
τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν.
ΗΛ. τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.
ΕΡ. εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις;
ΗΛ. θανεῖν Ὀρέστην κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.
ΕΡ. μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
ΗΛ. ἄραρ'· ἀνάγκης δ' εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.
ΕΡ. ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
ΗΛ. ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ,
ΕΡ. τίς; οὐ γὰρ οἶδα μᾶλλον, ἢν σὺ μὴ λέγῃς.

1304. κτύπου Ald. et plures MSS. sed κτύπον edidi ex M. R. quod accusativus paullo melius rei jungitur.

1311. χρόᾳ ex membr. Brunckius; χροιᾷ Aldus et plerique MSS. Parum refert; sed iambum prætuli, ut et δ' pro τ' ob μὲν præcedens. Deinde Aldus δεδραγμένων, multi codices πεπραγμένων; alii corrupte δεδρωμένων vel πεπρωμένων. Denique ὑπὲρ pro περὶ MSS. quidam et Ald.

1315. νερτέρας Aug. 1. νερτέρων Cant. H. non male. Vide supra 1017. νερτέροις M. νερτέρους N. In proximo versu με Ald. et multi MSS. alii μοι, quod deterius est; ε supra scriptum habet H.

1323. ἄραρεν Ald. sed omnes fere MSS. ἄραρ', et δ' retinent, quod omittunt membranæ. ἄραρε secundam producit, et pertinet ad eam Dorismorum classem, quam tetigi supra 26. Recte igitur hanc lectionem probavit Barnesius, edidit Morellus.

1326. Inter Aldinum οὐ γὰρ et οὐδὲν fluctuant codices, sed plures, opinor, οὐδέν. L. vitiose οὐκ tantum.

ΗΛ. τλήμων Ὀρέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
ΕΡ. ἐπ' ἀξίοισί γ' ἆρ' ἀνευφημεῖ δόμος.
ΗΛ. περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μετάσχες ἱκεσίας φίλοις,
σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
ἀλλ', ὦ τραφεῖσα μητρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκούφισον κακῶν.
ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι·
σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
ΕΡ. ἰδοὺ, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
σώθηθ', ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. ΗΛ. ὦ κατὰ στέγας
φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
ΕΡ. οἳ 'γώ· τίνας τούσδ' εἰσορῶ; ΟΡ. σιγᾷν χρεών·
ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ, σωτηρία.
ΗΛ. ἔχεσθ', ἔχεσθε· φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
βαλόντες ἡσυχάζεθ', ὡς εἰδῇ τόδε
Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακοὺς
εὑρὼν, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς.

1328. ἐπ' ἀξίοισί τ' Ald. et plurimi MSS. ubi τ' non omittendum erat cum editoribus, sed in γ' mutandum.

1330. μέτασχε Ald. et MSS. quidam; quod cum aperte metrum vitiet, fortasse legendum κάτισχε in loco citato ad Hec. 830.

1338. τοὐπ' ἐμοὶ Ald. et plerique MSS. hiatu non ferendo, quem miror a tot editoribus relictum. τοὐπ' ἔμ' K. ut edidit Morellus. In Hec. 512. Alc. 677. Rhes. 398. τοὐπί σ' occurrit, in Iph. A. 1566. si modo locus iste genuinus est, τοὐπ' ἔμ'; in quibus exemplis οι non potest elidi. Hæc phrasis duplicem interpretationem recipit: *quod in mea potestate est*, et, *quod ad me attinet*. Sophocles Antig. 889. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Priscianus XVIII. p. 1209. 17. Λυσίας κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· Καὶ τό γε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης. Quæ corruptissime ibi exstant. Locus est ed. Tayl. p. 253. Reisk. 481. ubi additur εἶναι post ἐκεῖνον. Frustra conjicit ἐκείνῳ Scaliger, licet ita laudet Budæus Comment. Gr. L. p. 978. τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι habent omnes MSS. Thucydidis IV. 28. τὸ ἐπ' ἐκείνους unus VIII. 48. Utroque loco accusativum retinent duo MSS. Bibliothecæ publicæ Cantabrigiensis. Totus vero Prisciani locus ita legendus est: Ξενοφῶν παιδείας V. (4, 11.) καὶ νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι· τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι. Λυσίας ad accusativum κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως, καὶ τόγε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης.

ἰὼ, ἰὼ φίλαι, κτύπον ἐγείρετε,
κτύπον καὶ βοὰν
πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος
μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς,
πρὶν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
καθαιμακτὸν ἐν δόμοις κείμενον,
ἢ καὶ λόγον του προσπόλων πυθώμεθα.
τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφορὰς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.
ΧΟ. διὰ δίκας ἔβα
θεῶν νέμεσις εἰς Ἑλέναν.
δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε
διὰ τὸν ὀλόμενον, ὀλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.
ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰρ κλῇθρα βασιλείων δόμων,
σιγήσατ'· ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
οὗ πευσόμεσθα τἀν δόμοις ὅπως ἔχει.

ΦΡΥΞ.

Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
βαρβάροις εὐμαρίσιν,
κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα
Δωρικάς τε τριγλύφους,
φροῦδα, φροῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ,
βαρβάροισι δρασμοῖς.
αἶ αἶ, πᾶ φύγω, ξέναι,

1351. πρὶν ἂν Ald. et versu sequente, δόμοισι. Variant MSS.

1358. Aldus et MSS. quidam ὀλόμενον semel tantum.

1364. ἐν εὐμαρίσι habent Aldus et MSS. plerique, cum Etymologo p. 393, 18. ἐν, natum, ut videtur, e syllaba sequente, ejecit Brunckius, membranarum auctoritate; sed versum ithyphallicum vocat, cum sit trochaicus dimeter catalecticus; εὐμαρίσιν enim secundam producit. Ithyphallici sunt 1368. 1428. 1430.

1366. τριγλύφας Aldus et pars codicum.

1367. ὦ omittunt Aldus et codices quidam.

πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος,
ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα;
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κάρα;
ΦΡ. Ἴλιον, Ἴλιον, οἴμοι μοι,
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον,
Ἴδας ὄρος ἱερὸν,
ὥς σ' ὀλόμενον στένω,
ἁρμάτειον, ἁρμάτειον μέλος[v]
βαρβάρῳ βοᾷ,
διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθόγονον ὄμμα
κυκνοπτέρου καλλοσύνας
Λήδας σκύμνου δυσελένας
δυσελένας, ξεστῶν
περγάμων Ἀπολλωνίων
ἐριννὺν, ὀτοτοί·
ἰαλέμων, ἰαλέμων,
Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος
ἱπποσύνα, Διὸς εὐνέτα.
ΧΟ. σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τἀν δόμοις·
τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω.
ΦΡ. αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
βάρβαροι λέγουσιν, αἶ, αἶ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν ξίφεσιν

1374. ἔσθ' Ald. et MSS. quidam.

1381. Quid isti articuli hic agant, nescio, quare delere malim. Mox κυκνόπτερον Ald. et MSS. multi. Quidam etiam post paullo σκύμνον. δυσελένας semel tantum Ald.

1386. ὀττοτοὶ Ald. solenni errore, qui et in ὀτοβεῖν frequenter occurrit.

v. Scholiastes: Ἁρμάτειον τὸν θρῆνον λέγουσιν εἶναι, ὃν ἐποίησαν ἐπὶ τῷ Ἕκτορι ἑλκομένῳ διὰ τοῦ ἅρματος.

σιδαρέοισιν Ἀΐδα.
ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω,
λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω·
τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο·
ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνὴρ,
οἷος Ὀδυσσεὺς, σιγᾷ δόλιος,
πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,
ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε δράκων.
ἔῤῥοι τᾶς ἡσύχου προνοίας
κακοῦργος ὤν.
οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες
ἃς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις
γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις
πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
ἕζονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν,
ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι.
περὶ δὲ γόνυ χέρας ἱκεσίους
ἔβαλον, ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω·
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον, ἔθορον
ἀμφίπολοι Φρύγες· προσεῖπε δ'
ἄλλος ἄλλον πεσὼν ἐν φόβῳ,
μή τις εἴη δόλος.
κᾀδόκει τοῖς μὲν οὔ·
τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν[φ]

1400. ἀνὴρ addunt fere omnes MSS. cum Aldo, præter membr. et K. Pro κακομήτας igitur edidi κακόμητις, ut hic versus sequentibus similis fiat.

1412, 3. χεῖρας et ἔβαλλον Ald. et 1419. εἰς, 1428. βαρβάροισι. In 1413. ἅμα pro ἄμφω ed. King. ex K.

φ. Blomfield. ad Pers. 102. ἀρκυστάταν adjective positum censet, ut et in Agam. 1346. (De posteriore tamen loco sententiam postea mutasse videtur.) Substantivum autem statuit non nisi in plurali numero adhiberi.—Ceterum de tota hac scena observandum est, plura esse parum eleganter scripta, in quibus de industria id quæsivisse videtur poeta, ut barbaro suas cum morum, tum quadam ex parte

μηχανὰν ἐμπλέκειν
παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ
μητροφόντας δράκων.
ΧΟ. σὺ δ' ἦσθα ποῦ τότ', ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;
ΦΡ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόστρυχον αὔραν, αὔραν,
Ἑλένας, Ἑλένας, εὐπαγεῖ κύκλῳ
πτερίνῳ πρὸ παρηΐδος ἀΐσσων
βαρβάροις νόμοισιν·
ἁ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
δακτύλοις ἕλισσε,
νήματά θ' ἵετο πέδῳ,
σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλ-
ματα συστολίσαι χρήζουσα λίνῳ,
φάρεα πορφύρεα,
δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
προσεῖπε δ' Ὀρέστας

1421. Aldus et quidam MSS. non habent τὴν, sed versus 1416—1422. cretici sunt, uno pæone admixto.

1427. Voce hac ἀΐσσειν activo sensu usurpata adeo offensi sunt viri præstantissimi, Wesselingius, Ruhnkenius, Piersonus, ut hic et in Bacch. 147. et alibi in αἰθύσσειν mutent, in Soph. Aj. 40. pro ᾖξεν χέρα Ruhnkenius ᾖξεν χερὶ substituat. Sed verba quæ motum significant, recte accusativum adsciscunt instrumenti aut membri, quod præcipue adhibetur. Sic πᾶ πόδ' ἐπᾷξας Hec. 1054. (1071.) ubi πόδα multo facilius quam ποδί. Ibid. 53. περᾷ πόδα. βαίνω apud Atticos neutrale est verbum; βαίνειν tamen πόδα dixit Euripides Electr. 94. 1182. Imo Aristophanes Eccles. 161. Ἐκκλησιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται. Mox 1475. Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς. Phœniss. 1427. (1450.) Προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν. Sophocles apud Photium MS. in nota ad Hesych. v. Ὄχος Ἀκεσταῖος, Suid. v. Ὄχανον. Ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβὼς πόδα. At enim, dices, rectum forte ἀΐσσειν χέρα, ideone recta ἀΐσσειν αὔραν, φλόγα? Respondeo, verbum ἀΐσσω revera esse activum; quippe cujus passivum ἀΐσσομαι adhibeat, ut Homerum taceam, Sophocles Œd. C. 1261.

1431. νήματα δ' Ald. alii νῆμα pro νήματα, alii θ' pro δ'.

1433. συστολῆσαι Ald.

---

linguæ quoque, reservaret proprietates. Talia, ut verum fatear, nimis curiose vel corrigere vel interpretari vix operæ pretium fuerit. Articulos igitur v. 1381. male positos, et alia hujusmodi, nihil moror.

Λάκαιναν κόραν· Ὦ Διὸς παῖ,
θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ'
ἀποστᾶσα κλισμοῦ
Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος ἕδραν
παλαιᾶς ἑστίας,
ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
ἄγει δ', ἄγει νιν· ἁ δ' ἐφεί-
πετ', οὐ πρόμαντις ὧν ἔμελλ'·
ὁ δὲ ξύνεργος ἄλλ' ἔπρασσ'
ἰὼν κακὸς Φωκεύς·
Οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ Φρύγες;
ἔκλῃσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης·
τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς,
τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ'
ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας.
ΧΟ. τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;
ΦΡ. Ἰδαία μᾶτερ μᾶτερ,
ὀβρίμα ὀβρίμα, αἶ, αἶ,
φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν,
ἅπερ ἔδρακον ἔδρακον
ἐν δόμοις τυράννων.
ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν,
ἄλλος ἄλλοσε
δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι·
ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι γυ-
ναικὸς ἀντίοι σταθέντες
ἐννέπουσι· Κατθανεῖ,

1444. ἔμελλεν Ald. et sic quidam codices; alii addunt παθεῖν, J. habet ἔμελλον.

1447. Aldus αἰεὶ et 1704.

1448. Sic Ald. J. K. L. alii ἄλλον ἄλλοσ' (vel ἄλλος ἄλλον) ἐν στέγαις.

1450. ἕδραισι Ald. cum aliis quibusdam.

1453. ταῖσδε συμφοραῖς R.

κατθανεῖ, κακός σ' ἀποκτείνει πόσις,
τοῦ κασιγνήτου προδοὺς
ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
ἁ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὤμοι μοι·
λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις
κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγὰν,
φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
ἴχνος ἔφερεν, ἔφερεν· ἐς κόμας δὲ
δακτύλους δικὼν Ὀρέστας,
Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβὰς,
ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην,
παίειν λαιμὸν ἔμελλεν
εἴσω μέλαν ξίφος.
ΧΟ. ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες[x];
ΦΡ. ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς
μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης,
ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,
ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων·
ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης
ἀλίαστος, οἷος, οἷος
Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας,
ὃν εἶδον, εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίσι·
φασγάνων δ' ἀκμὰς ξυνήψαμεν·
τότε δὴ, τότε διαπρεπεῖς
ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν

1467. τοῦ omittunt Aldus et multi. τὸν ed. King.
1469. ἁ δ' ἴαχεν ἴαχεν Ald. Variant codices.
1471. πλαγᾷ edidit Brunckius ex membr. Deinde φυγάδι Facius, non male.
1476. Sic Ald. et pars codicum, numerosius quam ἀριστεροῖς. Sic 1509. pro τέχναις edidit τέχναισιν ex A.
1477. Sic ex membr. et aliis Brunckius. Aldus et non pauci codices, λαιμῶν.
1485. ἐναντία MSS. quidam.

x. Soph. Œd. Col. 335. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν;

ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς·
ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δὲ νέκυς ὤν,
ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λισσόμενος
θανάτου προβολάν·
ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'.
ἔμολε δ' ἁ τάλαιν' Ἑρμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ
ματρὸς, ἅ νιν ἔτεκε τλάμων.
ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντε βάκχαι
σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν
ξυνήρπασαν· πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν
ἐπὶ[ψ] σφαγὰν ἔτεινον·
ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο
διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος,
ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νὺξ,
ἤτοι φαρμάκοισιν,
ἢ μάγων τέχναισιν,
ἢ θεῶν κλοπαῖς.
τὰ δ' ὕστερ' οὐκέτ' οἶδα·
δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
πολύπονα δὲ, πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀνασχόμενος
ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας
ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.

1501. δραμόντες Ald. sed δραμόντε, quod metrum postulat, præbent MSS. nonnulli, certe Cant. M. Supra 1059. δράσαντες H.
1506. διὰ πρὸ δόμων Ald. δὴ πρὸ δωμάτων MSS. quidam.
1511. ὕστερον Ald. et multi codices. τὰ δ' ὕστερ' οὐ κάτοιδα Cant. et pro v. l. M.
1512. Hic versus est ejusdem generis, cujus 1397. 1399.
1516. Vereor, ne plerisque lectoribus hodiernis hæc scena multis partibus justo longior videatur, et

ψ. Cogitaram de ἔπι, ut esset, ἔτεινον σφαγὰν ἐπὶ τὰν Δ. κόραν; quod idem jam video Schaefer. proposuisse, collato Hec. 263. Sed forsan haud valde interest.

ΧΟ. *καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε·*
ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
βαίνοντ' Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί.

ΟΡ. *ποῦ 'στὶν οὗτος, ὃς πέφευγε τοὐμὸν ἐκ δόμων ξίφος;*
ΦΡ. *προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπίτνων.*
ΟΡ. *οὐκ ἐν Ἰλίῳ τάδ' ἐστὶν, ἀλλ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.*
ΦΡ. *πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.*
ΟΡ. *οὔ τι που κραυγὴν ἔθηκας, Μενέλεῳ βοηδρομεῖν*[ω];
ΦΡ. *σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ.*
ΟΡ. *ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;*
ΦΡ. *ἐνδικώτατ', εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.*
ΟΡ. *δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν.*
ΦΡ. *οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;*
ΟΡ. *ὄμοσον,—εἰ δὲ μὴ, κτενῶ σε,—μὴ λέγειν ἐμὴν χάριν.*
ΦΡ. *τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.*

tragicæ gravitati non ubique conveniens. Musgravius existimat, sub Phrygis persona Persarum mollitiem atque timiditatem auditorum Atheniensium risui et contemptui exponere voluisse Euripidem.

1520. *π. ἐκ δόμων τοὐμὸν ξ.* Ald. et plurimi MSS. sed numerosius est quod dedit ex K. R. Kingius. *τοὐμὸν ἐκ δόμων* M. Verba ordine vulgato posita sunt in N. sed literis suprascriptis transponenda monuit librarius.

1521. *προσπεσὼν* Ald. sed *προσπίτνων* vel *προσπιτνῶν* plerique MSS. quod in *προσπίπτων* corrupere alii.

1524. *κραυγὴν ἕστηκας* (debebat *ἔστησας*) Leopardus VII. 22. contra metrum. Non male autem legeretur *βοηδρομῶν* et *ἀμύνων*, nec tamen necesse. Infra 1537. multi MSS. *ὁρᾷν*, ubi alii recte *ὁρῶν* cum Aldo.

1526. *Τυνδαρὶς* D. H. Sed eleganter A. *διοίχεται*, si paullo plus auctoritatis haberet.

1528. *χαρίζει* D.

1531. Forma loquendi fluxit ab Homero Il. O. 39. *Testis sit Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι.* Plato Alcib. I. p. 295, 25. ed. Ald. 217, 27. Bas. 27. F. Læmar. *Μὰ τὸν Φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι.*

ω. Schaeferus intelligit, *βοηδρομεῖν τοὺς Ἀργείους Μενέλεῳ*· ego, ut explicavi in fine notæ ad v. 606. et consentientem habeo aliquatenus Matthiæum. Propter *σοὶ* tamen in proximo versu potest dubitari. Sed conf. 1587.

ΟΡ. ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβος;
ΦΡ. ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.
ΟΡ. μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;
ΦΡ. μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα.
ΟΡ. δοῦλος ὢν φοβεῖ τὸν Ἅιδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
ΦΡ. πᾶς ἀνὴρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.
ΟΡ. εὖ λέγεις· σώζει σε σύνεσις. ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων.
ΦΡ. οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; ΟΡ. ἀφεῖσαι. ΦΡ. καλὸν ἔπος λέγεις τόδε.
ΟΡ. ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα. ΦΡ. τοῦτο δ' οὐ καλῶς λέγεις.
ΟΡ. μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην·
οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ' ἐν ἀνδράσιν σύ γ' εἶ.
τοῦ δὲ μὴ στῆσαί σε κραυγὴν οὕνεκ' ἐξῆλθον δόμων·
ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται.
Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους·
ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος·
εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβὼν,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει,
ξύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι[a],
παρθένον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρὼ κατόψεται.

1541. μῶρος εἶ δοκῶν H. Sed vulgata recte se habet.

1548. Præfert Brunckius θέλοι, quod post ἐπάξει vereor ut sit Græcum. Sic tamen D.

1550. δύω Ald. ut et supra 1398. Sed δύο semper Attici.

---

a. Displicet Hermanno et Elmsleio (nescio an Matthiæo) dactylus in tertia sede. Si lectori displiceat, meminerit nihil aliud esse quam anapæstum in secunda sede senarii, quod Porsono in propriis nominibus licere videbatur. Vide Supplem. Præf. Hec. p. 14-5.

ΧΟ. ἰὼ ἰὼ τύχα,
ἕτερον εἰς ἀγῶν᾽ ἕτερον αὖ δόμος
φοβερὸν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πίτνει.
ΗΜ. τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
ἢ σῖγ᾽ ἔχωμεν; ΗΜ. ἀσφαλέστερον, φίλαι.
ΗΜ. ἴδε πρὸ δωμάτων, ἴδε προκηρύσσει
θοάζων ὅδ᾽ αἰθέρος ἄνω καπνός.
ΗΜ. ἅπτουσι πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους
τοὺς Ταντᾰλείους, οὐδ᾽ ἀφίστανται φόνου.
ΗΜ. τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι,
τέλος, ὅπα θέλει·
μεγάλα δέ τις δύναμις δι᾽ ἀλαστόρων
ἔπαισ᾽ ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι᾽ αἱμάτων
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ᾽ ἐκ δίφρου.

ΧΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων
πέλας
ὀξύπουν, ᾐσθημένον που τὴν τύχην, ἣ νῦν πάρα.
οὐκέτ᾽ ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,
ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι[β]· δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα, δυσ-
τυχεῖς.
ΜΕ. ἥκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια
δισσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ᾽ αὐτὼ καλῶ.
ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ᾽ ἄφαντος οἴχεται,
κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς

1555. ΗΜ. inserendum monuit Valckenaerius ad Hipp. 782. In personis distribuendis valde discrepant codices.

1559. πόνου pro var. lect M. R. in textu Cant. et suprascriptum φόνου.

1562. ἁ δύναμις Ald. Articulum omittunt MSS. quidam. In proximo versu ἔπαισεν ἔπαισε Ald.

1574. καινὴν R. sed ε supra αι. καὶ νὴν L.

β. Vide ad v. 925.

ἤγγειλέ μοι τις· ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου
τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα καὶ πολὺς γέλως.
ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοις λέγω
ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων,
καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν
λάβωμεν, ᾗ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.
ΟΡ. οὗτος σὺ, κλήθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χεροῖν·
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει·
ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,
ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον.
μοχλοῖς δ' ἄραρε κλῇθρα, σῆς βοηδρόμου
σπουδῆς ἅ σ' εἴρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾶν.
ΜΕ. ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους,
ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ.
ΟΡ. πότερον ἐρωτᾷν ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;
ΜΕ. οὐδέτερ'· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικε, σοῦ κλύειν.
ΟΡ. μέλλω κτανεῖν σοῦ θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν.
ΜΕ. Ἑλένην φονεύσας ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον;
ΟΡ. εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
ΜΕ. ἀρνεῖ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε.
ΟΡ. λυπράν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον,
ΜΕ. τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.

1580. Tautologiam hanc defendit Brunckius, sed mihi quidem non satisfacit. Pro *τάλαιναν* Musgravius conjicit *Λάκαιναν*, quod recte rejicit Brunckius. Puto tamen nomen proprium omissum, *Τυνδαρίδα* scilicet, in ejusque locum vocem *ἀθλίαν* invasisse. Similiter Clytæmnestra in hac fabula 816. jamjam se ab Oreste occisum iri exspectans, *Τυνδαρὶς τάλαινα* vocatur. Electr. 811. *καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμήν.*

1585. *θριγγῷ* Cant. L. quæ forma et alibi occurrit.

1593. *οὐδέτερον* Ald. et multi codices. Emendavit Kingius. Mox *σὴν* pro *σοῦ* Cant. et fortasse alii, quod nescio an melius.

1599. *φόνον* H. L. Sed 1602. recte *κτενῶ* H. J. L. pro *κτανῶ*, quod nunc ultimum monebo.

ΟΡ. *τὴν Ἑλλάδος μιάστορ'*[γ] *εἰς Ἅιδου βαλεῖν.*
ΜΕ. *ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.*
ΟΡ. *θεοὺς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτενῶ σέθεν.*
ΜΕ. *ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.*
ΟΡ. *ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.*
ΜΕ. *οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ πάρος αἷμα μητέρος;*
ΟΡ. *οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.*
ΜΕ. *ἦ καὶ σὺ, Πυλάδη, τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;*
ΟΡ. *φησὶν σιωπῶν· ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.*
ΜΕ. *ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.*
ΟΡ. *οὐ φευξόμεσθα· πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους.*
ΜΕ. *ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;*
ΟΡ. *ὡς μή γ' ἔχῃς σὺ, τήνδ' ἐπισφάξας πυρί.*
ΜΕ. *κτεῖν', ὡς κτανών γε τῶνδέ μοι δώσεις δίκην.*
ΟΡ. *ἔσται τάδ'.* ΜΕ. *ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε.*
ΟΡ. *σίγα νυν· ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς.*
ΜΕ. *ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σέ;* ΟΡ. *καὶ κρατεῖν γε γῆς.*
ΜΕ. *ποίας;* ΟΡ. *ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.*
ΜΕ. *εὖ γ' οὖν θίγοις ἂν χερνίβων,* ΟΡ. *τί δὴ γὰρ οὔ;*
ΜΕ. *καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις.*

1603. *πράσσεις* Cant. M. N. R. quod prima specie elegantius videtur. Sed orationem fortasse variare voluit poëta, et hoc natum ex 1595. cum *πράσσει* citet Polyænus VIII. 52.

1605. *ἤρκησέ σοι* Ald. et *παρὸν*, hoc quidem cum omnibus MSS. Sed Marklandi emendationem ad Iph. A. 456. admisit Brunckius.

1610. Nimis Attice Ald. H. J. L. *φευξούμεθα*. Eodem modo supra 1362. *πευσούμεθα* H.

1612. *μήτ'* Ald. sed plerique MSS. recte *μή γ'*, et Schol.

1614. *δράσεις* Ald. et codices quidam.

1616. Aug. 1. et A. *τε* pro *γε*, unde Brunckius, *ναὶ, κρατεῖν τε γῆς*, frustra.

1618. *δὴ* omittunt Aldus et pars codicum. Mox 1620. *χέρας* Ald.

γ. *μιάστωρ*. *Malus Genius*. Med. 1368. (1338. Elmsl.) *οἴδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες*. Ubi Elmsleius: "*Μιάστορες* hic sunt *ἀλάστορες*, hoc est, *τιμωροὶ δαίμονες*." Deinde confert hunc locum. Conferas autem omnino Æsch. Suppl. 635-7. *Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν Δυσπολέμητον, ὃν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι Ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα*. Ubi mirum *μιαίνοντα* interpretibus non placuisse.

ΟΡ. σὺ δ' ἂν καλῶς;
ΜΕ. ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. ΟΡ. ἀλλ' οὐ τὰς φρένας.
ΜΕ. τίς δ' ἂν προσείποι σ';
ΟΡ. ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ.
ΜΕ. ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ'; ΟΡ. εὐδαίμων ἔφυ.
ΜΕ. οὔκουν σύ γ'. ΟΡ. οὐ γὰρ ἀνδάνουσιν αἱ κακαί.
ΜΕ. ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. ΟΡ. ψευδὴς ἔφυς.
ΜΕ. ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ';
ΟΡ. οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶ.
ΜΕ. οἴμοι, τί δράσω; ΟΡ. πεῖθ' ἐς Ἀργείους μολὼν,
ΜΕ. πειθὼ τίν'; ΟΡ. ἡμᾶς μὴ θανεῖν αἰτοῦ πόλιν.
ΜΕ. ἢ παῖδά μου φονεύσεθ'; ΟΡ. ὧδ' ἔχει τάδε.
ΜΕ. ὦ τλῆμον Ἑλένη, ΟΡ. τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα;
ΜΕ. σὲ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν,
ΟΡ. εἰ γὰρ τόδ' ἦν.
ΜΕ. πόνους πονήσας μυρίους. ΟΡ. πλήν γ' εἰς ἐμέ.
ΜΕ. πέπονθα δεινά. ΟΡ. τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής.
ΜΕ. ἔχεις με. ΟΡ. σαυτὸν σύ γ' ἔλαβες κακὸς γεγώς.
ἀλλ' εἶ', ὕφαπτε δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε,
σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε,
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσα τειχέων τάδε.
ΜΕ. ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται,
οὐκ εἶ', ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;

1619. σὺ δ' αὖ 'κ. M. sed alterum pro v. l.

1621. τίς δ' ἂν Ald. et multi MSS. Alii δ' omittunt, quos secutus est Brunckius.

1623. Pronomen, quod post γὰρ addidit Kingius, habent K. M. R. Aug. 1. sed exemplum desidero, ubi ἀνδάνω accusativum regit. In loco enim Theognidis perspicue legendum, Οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἀνδάνει, οὔτ' ἀνέχων, ut modo dixerat πᾶσιν ἁδεῖν.

1625. ἀψευδὴς H. L. Mox πειθὼ nomen esse, non verbum, ideoque accentum mutandum, monuere viri docti.

1627. κτανεῖν Ald. et MSS. plurimi, sed membranæ et H. pro var. lect. θανεῖν.

1630. σὲ σφ. emendatio est Morelli. Ald. et MSS. σοί. Versu præcedente τλήμων Ald.

1636. Sic plerique MSS. τείχεος Ald.

1638. οὔκουν Ald. Sed multi codices οὐχὶ, unde sagaciter Musgravius, οὐκ εἶ', id est, οὐκ εἶα.

πᾶσαν γὰρ ὑμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
ζῆν, αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον·
Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ·
σύ θ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ,
'Ορέσθ', ἵν' εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν
ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,
ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγώ νιν ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός·

1639. ἡμῶν Ald. et 1641. παῦσε.

1645. Ἑλένα μὲν ἣν Ald. Ἑλένην et ἣν MSS. magno consensu; sed Brunckius edidit Ἑλένη et ἧς, in quo bis peccavit. Melius enim articulus a διολέσαι, quam ab ἥμαρτες regitur. Ab altero sollicitando eum deterrere debebat vel illud Virgilianum, *Urbem, quam statuo, vestra est.* Duo hujus structuræ exempla dedit Kusterus ad Aristoph. Plut. 55. ejus fabulæ nempe v. 200. et Lysistr. 409. unum atque alterum ipse addam. Sophocl. Œd. C. 1150. Λόγον δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ Στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην. Sed ibi Juntina secunda, Turnebus pro varia lectione, et Suidas in v. στείχειν recte præbent λόγος. Aristoph. Eccles 836. Κρατῆρα συγκιρκᾶσιν αἱ μυροπώλιδες Ἑστῶσ' ἐφεξῆς. Ibi Dawesius emendavit, Κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν—Ἑστῶτας ἑ. Brunckius in prioribus Dawesio accedit, pro Ἑστῶσ' ex MS. lectione ἱστᾶσι edidit ἱστᾶσί τ'. Et κρατῆρα ἐγκεραννύω quidem occurrit apud Pindarum Nem. IX. 118. Eubulum Athenæi II. p. 36. B. sed simplex verbum usitatius. Deinde cum MS. Ravennas habeat Κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν et Ἑστᾶσ', quis dubitet legere, Κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, Ἑστᾶσ' ἐφεξῆς? Sophocl. Trach. 283. τάσδε δ' ἅσπερ εἰσορᾷς, Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, Ἥκουσι πρός σε. Quem locum bene adhibet Wesselingius ad Herodot. II. 106. cui eandem loquendi formam restituit. Idem prope licentiæ genus est, cum nomen sequitur articulum, non præcedit, ut Bacch. 246. Ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια, Ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος; Hel. 314. Ἑλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος, Μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρηκέναι. Aristoph. Ran. 429. Κἄκλαε κἀκεκράγει Σεβῖνον ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος. Brunckius edidit ἔστ', et pro senario lectoribus suis quinarium venditavit. Sed legendum, Ἀναφλύστιος, et loca ita capienda, ac si scriptum esset τὸν ξένον, τὸν Ἀναφλύστιον.

1647. ὡς ὁρᾶτ', H. K. et pro v. l. Cant. sed alterum plures cum Tzetze ad Lycophr. 510.

1649. ἐγὼ γὰρ edidit Brunckius, sed errorem correxit in addendis.

Ζηνὸς γὰρ οὖσαν ζῆν νιν ἄφθιτον χρεὼν,
Κάστορί τε Πολυδεύκει τ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος.
ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβὼν,
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι
Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον,
θανάτους τ᾽ ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
ὕβρισμα θνητῶν ἀφθόνου πληρώματος.
τὰ μὲν καθ᾽ Ἑλένην ὧδ᾽ ἔχει· σὲ δ᾽ αὖ χρεὼν,
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ᾽ ὑπερβαλόνθ᾽ ὅρους,
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον ἐνιαυτοῦ κύκλον·
κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ᾽ Ὀρέστειον καλεῖν.
ἐνθένδε τ᾽ ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν
δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβεῖς
πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
ψῆφον διοίσουσ᾽, ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
ἐφ᾽ ἧς δ᾽ ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
γῆμαι πέπρωταί σ᾽ Ἑρμιόνην· ὃς δ᾽ οἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτέ·

1661. *ἐνιαυτὸν ὅλον* M. male, vel si metrum permitteret, ut liquet e Phœniss. 487. (491.)

1662, 3. Sic Aldus et omnes, opinor, MSS. Sed ut tautologia, quæ sane vix tolerabilis est, vitetur, legit Musgravius *κεκτήσεται* et *κλύειν*, sed non optimis exemplis defendit; id enim, quod propius ad rem accedit, ipse emendavit, Hel. nempe 1467. *Κεκλῆσθέ μοι θεοὶ, πολλὰ χρήστ᾽ ἐμοῦ κλύειν.* Utrumque *κεκτήσεται* et *κλύειν* admisit Brunckius; *κλύειν* tantum Beckius, locum ex Helena citatum sanum, ut videtur, putans. Paullo audacior, licet elegans, est conjectura Valckenaerii ad Herodot. IX. 11. *πέδον* pro *καλεῖν* rescribentis. Sin me quoque vis conjecturam perdere, lego, Τεθήσεται—καλεῖν. Similis exempla constructionis Troad. 1063. *Κακὴ θανεῖται, καὶ γυναιξὶ σωφρονεῖν Πάσαισι θήσει.* Ion. 74. *Ἴωνα δ᾽ αὐτὸν, κτίστορ᾽ Ἀσιάδος χθονὸς, Ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ᾽ Ἑλλάδα.* Futurum *τεθήσεται* exstat Electr. 1277.

1664. *ἐνθένδέ τ᾽* Aldus, *ἐνθένδε τ᾽* plures MSS. recte. *ἔνθεν δέ γ᾽* ex membr. et paucis aliis (certe sic H.) edidere Brunckius et Beckius. Debebant aliter distinguere, Ἐνθένδε γ᾽. In versu sequente *ὑφέξεις* codices quidam, et 1669. *ἐφ᾽ ᾗ δ᾽*.

1671. *γαμεῖ νιν* Ald. D. Mox *αὐτὸν* L. sed in proximo versu *ἐξαιτοῦντί με.* Contra ibi *ἐξαιτοῦντά με* H. J. R. *μοι* pro *με* K. *ἐξαιτουμένῳ*, sine *με*, M. ex correctione.

θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ὥς ποτ' ἤνεσας,
δός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μένει.
Ἄργους δ' Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν·
ἐλθὼν δ' ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονὸς,
φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.
τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα.
ΟΡ. ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα, μή τινος κλύων
ἀλαστόρων δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
ἀλλ' εὖ τελεῖται, πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδοὺ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,
καὶ λέκτρ' ἐπήνεσ', ἡνίκ' ἂν διδῷ πατήρ.

1674. ὥς membr. A. N. Cant. pro var. lect. M. R. quod paullo concinnius. Ald. et plures ῷ. Deinde μενεῖ Ald. L. male.

1679. δεῦρο ἀεί. Hanc etiam phrasin post alios, Canterum, Kusterum, Albertum, Valckenaerium breviter illustremus. Hæc vox δεῦρο scilicet, quæ plerumque locum significat, hic de tempore ponitur. Mixta quodammodo notione sumitur in Heraclid. 850. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων Λέγοιμ' ἂν ἄλλου, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών. Æschylus Eumen. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Scholiastes: τὸ ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον. Quem locum diversum puto ab eo quem citat Harpocration v. ἀεὶ, unumque ita legendum, Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον, alterum, Οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Aristoph. Lysistr. 1137. Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Noster Phœniss. 1224. (1243.) (1215. Valck.) Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Med. 668. (675.) Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Suppl. 788. Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ Χρόνος παλαιὸς πατὴρ Ὤφελ' ἀμερᾶν κτίσαι. Hel. 770. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Ion. 56. ἐν δ' ἀνακτόροις Θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. In Helen. 1670. venusta circuitione usus est: Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον, ubi male Musgravius corrigere hyperbaton vult. Suidas: δεῦρο ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος. et paullo ante: Δεῦρ' ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'. Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. Locus Platonis exstat ed. Ald. pag. 285, 35. Bas. 577. fin. HSt. 811. C. Læmar. 637. init. sed ibi mendose δεῦρο δὴ editur.

1681. ὅστις pro ὅς νιν Cant. non omnino male.

ΜΕ. ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
γήμας ὄναιο καὶ σύ, χὠ διδοὺς ἐγώ.
ΑΠ. χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἷ προστάσσομεν,
νείκους τε διαλύεσθε. ΜΕ. πείθεσθαι χρεών.
ΟΡ. κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς[δ],
Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.
ΑΠ. ἴτε νῦν καθ' ὁδόν, τὴν καλλίστην
θεὸν Εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ δ'
Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
ἔνθα παρ' Ἥρᾳ τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεί,
ξὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.
ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1689. Menelai personam omittit Aldus, et 1693. habet καὶ ὁ.

1694. ᾗ pro οἷ L. deinde νεῖκος Cant. et suprascript. ἔριδος.

1699. θεῶν Ald. et plerique codices, sed θεὸν membranæ, N. et pro v. l. Cant. M.

1700. Διὸς MSS. non pauci, cum Tzetze ad Lycophr. 510. Sæpe confunduntur hæc verba. In Sophocl. Electr. 1097. Ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ, hæc notat Brunckius: *Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia* Ζηνὸς *substituit, pessum dato metro.* Imo Ζηνὸς est veteris Scholiastæ Romani; Διὸς metrum pessundat.

1705. Τυνδαρείδαις Ald.

δ. Schaefero et Matthiæo reddentibus, *In gratiam redeo cum fortuna nostra*, hodie assentior. Cf. Xen. Hell. II. 2. 19. μὴ σπένδεσθαι Ἀθηναίοις, et similia. Mox 1699. iisdem viris doctis assentior, θεῶν præferentibus.

ΤΕΛΟΣ ΟΡΕΣΤΟΥ.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ὙΠΟΘΕΣΙΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

Ἐτεοκλῆς παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην. φυγὰς δ' ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος ἔγημε τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου· κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόχρεων στρατὸν ἐπὶ Θήβας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἐποίησεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς· δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα εἰς φιλίαν οὐκ ἐδύνατο· Πολυνείκης δὲ, ὡς πρὸς πολέμιον παραταξόμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεανίσκος ἐβούλετο, καὶ, τοῦ πατρὸς αὐτῷ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔκτειναν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀνεῖλον ἀλλήλους. ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν, εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν. οἱ δὲ Ἀργεῖοι νικηθέντες τῇ μάχῃ ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν· Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔρριψεν· Οἰδίπουν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ' ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, οὐδὲ παρὰ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας.

Χρησμὸς δοθεὶς Λαΐῳ.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτάρ σε πεπρωμένον ἐστὶ
παιδὸς ἑοῦ χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα.

ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνὴ,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ε. Citat Blomf. in Glossar. Sept. Theb. 100. *οὐ μία φωνή·* quare aut qua auctoritate, nescio.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΕΤΕΟΚΛΗΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Ὦ ΤΗΝ ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν,
καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις,
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα,
ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν

1. ἐν ἄστροις. Recte Musgravius cum Scholiaste interpretatur, *per signa zodiaci*. Eustath. ad Il. Δ. p. 446. ult. =339, 51. Εὐριπίδης τὸν ἥλιον τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνειν ἔφη ὁδὸν, τὴν διὰ τῶν ζωδίων οὕτω κίνησιν φράζων. Hunc locum imitatur ipse Euripides in epigrammate apud Athenæum II. p. 61. B. ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων, Ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος; Theodectes Bellerophonte apud Stobæum x. p. 126. (67. Grot.) ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας, Εἶδές τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν Ἐλθόντ' ἀγῶνα καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν; Vertit Accius apud Appuleium Florid. p. 348. ed. Elmenhorst. Priscian. de Vers. Com. p. 1325. *Sol qui micantem candido curru atque equis Flammam citatis fervido ardore explicas; Quianam tam adverso augurio et inimico omine Thebis radiatum lumen ostendis tuum?* Quin et Miltonus nostras, cum nondum epos, sed drama meditabatur, fabulam suam a Satana Solem alloquente ordiri instituerat.

3. ἑλίσσων Ald. contra metrum, quod plures servant MSS. Utrumque pro libitu usurpant Tragici, sed εἰναλίαν pro ἐναλίαν nunquam extra choros, licet illud mox dent MSS. quidam, ab Aldo in hac parte dissentientes. Infra 241. ubi MSS. variant, Aldi lectionem retinui. Contra 1202. ubi Aldus ἑλίσσετ', ibi membr. M. R. εἱλίσσετ', ut bene edidit Musgravius.

5. In fine hujus versus Aldus addit θεῶν, quæ vox unde irrepserit, nescio. Alibi tamen eam abundare vidi. In fragmento Pirithoi, ubi vulgo legitur, Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ Ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ', habet σὲ τὸν αὐτοφυῆ, πάντων θεῶν αἰθέρα ῥόμβῳ Scholiastes Apollonii Rhodii IV. 144. Ex Hippolyto 1139. (1142. Musg.) θεᾶς recte ejecit Brunckius; quanquam ne sic quidem iste locus perpurgatus videtur. Sed sæpius deest hæc vox, quam redundat. Androm. 270. ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα, βροτοῖσιν tantum habet editio princeps. Sophocl. Philoct. 992. θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθης, secundum θεοὺς omittit Aldus. Aristoph. Pac. 938. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ χὴ τύχη κατορθοῖ, Aldus et utraque Juntina omittunt θεὸς, sed præbent Scholiastes et Suidas v. πάνθ' ὅσ' ἄν. T. III. p. 18. In Sophoclis Œd. C. 1623. ubi nunc legitur, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς

τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·
ὃς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τοῦ δὲ Λάβδακον
φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον.
ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλῄζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ·
καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο, γαμεῖ δὲ Λάϊός μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα
παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
ὁ δ' εἶπεν· Ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ,
μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ·
εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς,
καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.
ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,

Θώϋξεν αὐτὸν, legendum est, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς Θεῶν ἐθώϋξ'. Contra in Nostri Herc. Fur. 310. ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ θεῶν θήσει ποτέ. Quæ nemo, opinor, intelligit. Lege, ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ χρεὼν θήσει ποτέ. Tragicus apud Plutarch. Cons. ad Apollon. p. 103. B. τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν.—In proximo versu Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα *Tyrum insulam* interpretatur Scholiastes.

11. ἐκ μιᾶς γαστρὸς J. quæ lectio, modo verba alio ordine ponas, probabilis videri possit, vel propter Homericum, Il. Ω. 496. ἰῆς ἐκ νηδύος. Si hæc est vera lectio, vulgata fluxit ex versu 157.

12. ὄνομα recte supplet Bos.

16. κοινωνίαν, consuetudinem, ὁμιλίαν, ait Musgravius, male. Sensus est: *ut ipse et ego communes liberos haberemus; ut ipse ex me liberos procrearet.* Bacch. 1277. Πενθεὺς, ἐμῇ τε καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ. Herc. Fur. 1365. πρὸς στέρν' ἐρείσας μητρὶ, δούς τ' ἐς ἀγκάλας κοινωνίαν δύστηνον. Dionysius junior apud Plutarch. T. II. p. 338. B. Δωρίδος ἐκ μητρὸς Φοίβου κοινώμασι βλαστών. Paullo εὐθυῤῥημονέστερον Euripides Ion. 418. Παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται. Versus initio τέκνων habent Cant. D. J. K. M. R. Contra mox 18. παίδων habent Scholiastes, Origenes contra Cels. II. p. 73. ed. Spencer. et in MS. Scholiastes Pindari Ol. II. 65. Parum aut nihil refert. Sed si quis hæc verba transponet, me non invito faciet.

18, 19. δαιμόνων ἄτερ· εἰ γὰρ φυτεύσεις Maximus Tyrius XIX. 5. (aliter III.) in edd. vulg. βίᾳ ex vestigiis MS. et ἢν γὰρ φυτεύσῃς ex MSS. edidit Davisius.

20. αἱμάτων Origen. ed. et MS. in Museo Helvetico Part. XIX. p. 341. Hujus vocis pluralem aliquando usurpant Tragici.

21. ᾽νδοὺς Marklandus, sine causa, ut censet etiam Valckenaerius Diatrib. p. 233.

ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα· καὶ σπείρας βρέφος,
γνοὺς τἀμπλάκημα[ζ], τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν,
λειμῶν' ἐς Ἥρας καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον·
ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.]
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι
φέρουσ' ἐς οἴκους, εἴς τε δεσποίνης χέρας
ἔθηκαν· ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος

22. Idem pleonasmus Ion. 16. τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ', ἀπήνεγκεν βρέφος, similis Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Ubi cum prius τε pro παῖ conjecisset Marklandus ad Suppl. 932. postea vulgatam defendit. Sed insolentior etiam pleonasmus occurrit mox 47, 49.

26. μέσων Cant. Sequentem versum spurium pronunciavit Valckenaerius, omisere Brunckius et Beckius. Sane non nimis elegans est neque accuratus. Sed cum reputem, vix fieri posse, ut de nominis Œdipodei etymo taceret Euripides, quod memoratu dignum censuit et Sophocles Œd. T. 1036. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης, ὃς εἶ, non adduci possum, ut hunc versum expungam. Mire hallucinatur Eustathius ad Il. Z. p. 650, 48 = 513, 43. cum huc trahit Phœn. 818. χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον· sed ibi eadem res spectatur, quæ v. 60. Hinc autem arguit Valckenaerius, hunc versum Eustathio ignotum fuisse. Porro ὠνόμασεν K. et a manu prima M.

28. Grammaticus Sangermanensis apud Valckenaerium: Βουκολεῖσθαι αἶγας. Εὔπολις Αἰξίν. Ἱπποβουκόλοι Εὐριπίδης Φοινίσσαις. Ἵπποι ἐβουκολέοντο dixit Homerus Il. T. 220. ubi Eustathius p. 1205, 51. = 1281, 13. et Scholiastes Villoisoni Nostrum citant. In Polluce VII. 185. Σοφοκλῆς ἱπποβουκόλοι recte Εὐριπίδης Valckenaerium legere arbitror, cum hæc nomina perpetuo confundantur. Priscian. XVII. p. 1105, 36. Εὐριπίδης· ὦ θεοὶ πατρῷοι συγγενεῖς τε ἀλλὰ νῦν. Lege: Σοφοκλῆς· ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Locus est Electr. 411.

30. τῶν ἐμῶν Ald. et Codices non pauci. Quidam τὸν ἐμῶν. Schol. ed. prima τῶν ἐμὸν. Sed τὸν ἐμὸν Leid. unus, Flor. (ut videtur) Cant. C. K. L. alii.

ζ. Ita Pors. Sed audi Elmsl. ad Med. 115. "Reposui ἀπλακίας, quam formam Æschylo octies restituit Porsonus, apud Euripidem vero vulgatam non mutavit." Statuit Monk. ad Hippol. 145. Alcest. 247. vocem "semper in Tragicis omissa μ scribendam esse:" Blomfield. ad Prom. 112. idem, "prout antiquius, in Æschylo scribendum." In Euripide Matthiæus retinet μ.

παῖς οὑμὸς, ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
ἔστειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
πρὸς δῶμα Φοίβου· Λάϊός θ' οὑμὸς πόσις,
τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν,
εἰ μηκέτ' εἴη· καὶ ξυνάπτετον πόδα
εἰς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ·
καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
Ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο·
ὁ δ' εἷρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.
ὅθεν, τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν· ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἦν πόσις,

34. τοὺς φύσαντας omnes edd. et MSS. Sed cum hunc titulum cum matre communicatum noluisse Euripidem existimet Valckenaerius, lectionem præfert a Strabone conservatam XVI. p. 1105. C. τοὺς τεκόντας. Me quidem, ne hoc reciperem, deterruit locus Med. 1059. ubi Medea de se sola verbum ἐξεφύσαμεν adhibet. Noster Inone apud Stobæum XXXVIII. p. 149. τίς ἆρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα Βροτοῖς ἔφυσε, τὸν δυσώνυμον φθόνον;

36. ἰδεῖν pro μαθεῖν C. D. Cant. L. M. quatuor alii apud Burtonum, et J. pro v. l. μαθεῖν pro v. l. C.

38. ἀμφὶ conjicit Musgravius, frustra.

40. ὦ ξεῖνε multi MSS. τυράννων J. quæ constructio etiam proba est. Sed ὦ ξένε, τυράννοις Diog. Laërtius VI. 55. Gregorius Nazianz. T. II. p. 208. D.

45. Antimachus Lyde apud Schol. Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε Ἵππους τοι δώσω δυσμενέως ἐλάσας. Unde τροφεῖα conjicit Valckenaerius, contra metrum, si vera est nostra regula, quamvis hoc vitium tolli posset legendo, τροφεῖ' ἔδωκεν. Sed nihil mutandum. Idem fere est, ac si dixisset, Πολύβῳ, ὅτι αὐτὸν ἔθρεψε. Hesychius: Πολυβοτραφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι Πόλυβον νάματι. Sic edidit Musurus. At MS. teste Schowio, Πόλυβοονάμα. Lege igitur: Πολύβῳ τροφεῖ. τῷ ἀναθρέψαντι, Πολύβῳ ὄνομα.

45. ἐπεζάρει occurrit etiam Rhes. 442. Arcadum est, teste Eustathio, qui cum ζέρεθρον, βάραθρον comparat ad Il. Γ. p. 381, 20. M. p. 909, 27. = 288, 39. 871, 16. Ζέλλω dixere iidem, ut videtur, pro βάλλω, apud Hesych. et Etymolog. p. 408, 42. Hesych. Καζέλῃ. κατέβαλε. Sic MS. lege καταβάλῃ. Idem: Ζέβυται. (sic MS.) σέσακται, quod pro βέβυται vel βέβυσται positum est.

46. ἐμὸς δ' quidam MSS. δὲ pro τε 56. Cant.

Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη,
ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δέ πως
αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθών,
καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.
γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας,
οὐδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμένη.
τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρσενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρῴων γάμων,
εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας.
ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
κλείθροις[η] ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη

47. Κρέων τ' Ald. et pars codicum. Sed copulam inutilem abjecit Grotius, et post eum Kingius, MSS. secuti.

50. Post hunc versum sequebatur, ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται, post 58. ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα. Utrumque e Valckenaerii sententia delevit Brunckius, priorem tantum Beckius.

54. ἄῤῥενας plerique scripti et editi, sed ἄρσενας Leidensis alter et unus Baroccianorum.

59. ὄμματ' αὐτοῦ Ald. et MSS. quidam. Mox πόρπῃσιν Valckenaer. Brunck. et Beck. ex Leid. A.

61. Statius Theb. IV. 336. *Dum roseis venit umbra genis.*

η. Mireris quam sibi non constet Porsonus, scribens in Orest. 1583. 1587. κλῄθρων, κλῇθρα, hic autem et 112. κλείθροις· inf. 164. ἐξῃκασμένα, 431. εἴκασε. Matthiæus ubique η servat, notans ad h. l. "Si scriptura ea servanda est, quæ Euripidis tempore obtinuit, haud dubie scribendum κλεῖθρα: sin ea, qua post Euclidis tempora uti cœperunt, quaque vix usi essent Grammatici, nisi ea ad veterum Atticorum pronuntiationem proxime accederet, κλῇθρα." Valck. ad v. 268. inf. et Monk. ad Hippol. 500. censent "formas ἔκλῃσα, κλῇδες, κλῇθρον, recentioris esse Atticismi, et in Tragicorum scripta a Grammaticis invectas." In Æsch. Sept. Theb. 114. legebat Butlerus ἀρῄων, "more Attico," idpropter a Blomfieldio reprehensus, qui in ejusdem fabulæ v. 392. legit κλείθρων, in v. 441. ἐξεικασμένον, ad locum priorem hæc notans: "κλῄθρων Med. quod mavult Butlerus. Et κλῇδας quidem Tragicos scripsisse tradunt Photius

γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν
ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
τὼ δ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους
εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκούντων ὁμοῦ,
ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα,
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων,
φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός.
ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,
πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
ἐγὼ δ' ἔριν λύουσ', ὑπόσπονδον μολεῖν
ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός·
ἥξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησὶν αὐτὸν ἄγγελος.

68. εὐχὰς restituit Valckenaerius ex Moschopulo ad Hesiod. Op. et D. 540. p. 120. ed. Heins. et MSS. suis, quibus accedunt, credo, ceteri omnes. Hanc lectionem ad ἀρὰς v. 65. rettulit Joannes Burtonus, errore in conferendis codicibus solenni. Deinde κραίνοιεν pro κραίνωσιν edidit Brunckius, ex Dawesii præcepto Misc. Crit. p. 82. Sed hanc regulam non videntur per omnia servasse Tragici. Confer Hec. 1128—1133. κραίνωσιν etiam Moschopul.

73. ἄρχων pro v. l. habent M. R.

77. ἐς vel εἰς in textu multi MSS. pro v. l. quidam. Sed ἐπ' servandum videtur.

79. Conatum significat λύουσ', ut recte Heathius et Brunckius; ut nihil opus sit Valckenaerii conjectura, λύσουσ'.

---

et Suidas. Sed hanc recentioris fuisse ævi scripturam recte statuunt Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 268. Koen. ad Gregor. p. 42. Vid. Schol. ad Phœniss. 681. Aliter videtur sensisse Porsonus." Sed Porsonus, ut videmus, parum sibi constat. His igitur notatis, nihil mutavi; quippe qui non tam de meo refingendum textum, quam ex mente Porsoni exhibendum susceperim.

ἀλλ', ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις·
χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾷν βροτῶν
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρὶ,
ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
μεθῆκε, μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον,
στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,
ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,
μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλῳ, ψόγος,

82. *φαεινὰς* Ald. *φαεννὰς* Leid. Cant. *φαενὰς* M. Deinde *πύλας* plures codices et J. pro v. l.

83. *ξύμβασιν* miro consensu edd. MSS. Metrum primus restituit Brunckius.

84. Quæ ex Euripide citat Athenagoras Legat. p. 22. *ὤφειλε δ', εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθεστάναι,* hinc sumta putat Valckenaerius. Pro *βροτὸν* idem *βροτῶν* conjicit, quod recepi; sed sine causa, opinor, *χρῆν* mavult.

85. *ἀεὶ* membr. Cant. J. quod et infra 550. habent Cant. M. R. Clemens, Aristoteles, 1091. membr. Cant. M. R.

86. *πέρα* pro *πατρὶ* Marklandus, scilicet ut figuram Colophoniam vitaret. Supra 17. *ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ.*

88. *μελάθρων δ'* Ald. sed *δ'* omittunt plerique MSS. et Etymolog. p. 274, 26. ubi MS. apud Valck. addit *μεθῆκε.*

89. *ἱκεσίαις* Ald. In proximo versu *ὡς ἂν* pro *ἕως ἂν* a Tragicis usurpari negat Brunckius, ideoque mutat in *ἔς τ' ἄν.* Male. *ὡς ἂν* est *ut.* Qui jubet alium manere, *ut* ipse aliquid faciat, simul jubet manere, *donec* id fecerit. In eodem errore versatur Brunckius, cum in Homerico hymno 160. *Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἵνα πρὸς δώματα πατρὸς Ἔλθωμεν,* pro *ἵνα* legit *ἕως.*

91, 92. Diversos modos jungit Euripides, quoniam ad tempora diversa spectant. Poterat, si metrum pateretur, dicere, *ἵξεται,* sed *ἔλθῃ* prætulit, quod recte ex MSS. Kingius pro *ἔλθοι* reposuit. Similiter modos variavit Aristophanes Plut. 329. *Δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ, Αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν.* Ubi alterum (*τὸ ὠστίζεσθαι*) revera quotidie fiebat: alterum vero (*τὸ παριέναι τὸν Πλοῦτον*) ex futuri temporis eventu pendebat. Alibi tamen diversos verborum modos de eodem tempore conjunxit, ut Vesp. 282. *λέγων ὡς φιλαθήναιος ἦν καὶ τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι.* Pro *μή τις* unus Par.

σοὶ δ', ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ' ἐξειδὼς φράσω,
ἅ τ' εἶδον εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
ἐνθένδ' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις·
κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδὶ,
σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰς
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων στράτευμ' ὅσον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν
νέᾳ χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων,
ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.
ΠΑΙ. ἰδοὺ ξύναψον, παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης·
κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.
ΑΝ. ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
πεδίον ἀστράπτει.

εἴ τις, quod maluit Valckenaerius, habet, teste Musgravio. ἔλθῃ, præter codices Kingianos, dant C. Cant. J. L.[θ]

97. ἐγχρίμπτεται vel ἐγχρίπτεται MSS. quidam.

101. Sic Ald. et pars codicum. Alii γηραιὰν, ut Brunckius edidit. ὄρεγέ μοι γραῖαν mavult Kingius, probante Valckenaerio.

103. Plures MSS. ἐπανατέλλων, nonnulli ἐξανατέλλων, sed Hesychius ἐπαντέλλων, ex Tragico Lexico, ut credibile est: inde enim sumsit πυρσαῖς γέννσιν, supra 32. inde Πολύβῳ τροφεῖ 45. δάκω φρένα 394. et alia.

106. δ' omittere vult Valckenaerius, unius Leid. auctoritate. Sed habent ceteri et Eustathius, ab ipso citatus, in Il. B. p. 239, 23 = 181, 22.

108. Huc respexit, monente Valckenaerio, Eustathius ad Il. E. p. 512, 40. = 388, 9, et Il. Δ. p. 471, 41. = 359, 29. corruptissime citat κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστράπτει. Imitatus est Miltonus Par. Recuperat. III. 326. *The field, all iron, cast a gleaming brown.*

θ. Interpretationem loci Porsonus non tetigit, ita e Matthiæo supplendam: Num *quis civis in via versetur, et ne mihi reprehensio oriatur,*— diversis sensibus τοῦ μὴ conjunctis. Simillime Paulus, 1 Thessal. III. 5. μήπως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων, καὶ εἰς κενὸν γένηται ὁ κόπος ἡμῶν.

ΠΑΙ. οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
πολλοῖς μὲν ἵπποις μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.
ΑΝ. ἆρα πύλαι κλείθροις,
χαλκόδετά τ' ἔμβολα
λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
τείχεος ἥρμοσται;
ΠΑΙ. θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.
ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.
ΑΝ. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,
πρόπαρ ὃς ἁγεῖται στρατοῦ,
πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ
βραχίονα κουφίζων;
ΠΑΙ. λοχαγὸς, ὦ δέσποινα. ΑΝ. τίς, πόθεν γεγώς;
αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται;
ΠΑΙ. οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἱππομέδων ἄναξ.
ΑΝ. ἔ, ἔ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς
εἰσιδεῖν, γίγαντι
γηγενέτᾳ προσόμοιος,
ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,
οὐχὶ πρόσφορος ἁμερίῳ γέννᾳ.
ΠΑΙ. τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
λοχαγόν; ΑΝ. ἄλλος, ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.

116. Ridet Lucianus Jove Tragœdo II. p. 646. Θάρσει· τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. Ubi legisse videri posset πόλει.

119. ἄγει Ald. ἡγεῖται Grot. Julian. Cæs. p. 313. C. MSS. plerique. ἁγεῖται, quod edidit Barnesius, habent Schol. C. Flor. L. membr. et quinque alii, si fides Burtono; sed quosdam ex iis ἡγεῖται exhibere suspicor.

121. βραχίονα edidit Valckenaerius. βραχίονι Ald. Variant MSS. ἔχων Cant. R. sed κουφίζων uterque pro v. l.

129. ἀστεροπὸς mendose Aldus cum paucis MSS.

130. οὐχὶ Ald. et libri plerique. Ex K. οὐ dedit Kingius, qui mox ἁμερίων, sed ἁμερίῳ, quod Aldus et pars codicum tuetur, melius videtur.

132. λοχαγὸν delevit Kingius auctoritate codicum, et ex K. edidit ἄλλος γὰρ ἄλλος τοῦδε. Sed et is λοχαγὸν addit a manu secunda, quod retinent Cant. Leidenses et fortasse alii.

τίς δ' ἐστὶν οὗτος; ΠΑΙ. παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.
ΑΝ. οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
αὐτοκασιγνήτας νύμφας
ὁμόγαμος κυρεῖ;
ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.
ΠΑΙ. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι.
ΑΝ. σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε;
ΠΑΙ. σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
ἃ προσδεδορκὼς οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.
ΑΝ. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾷ,
καταβόστρυχος, ὄμμασι γοργὸς
εἰσιδεῖν, νεανίας;
ΠΑΙ. λοχαγός. ΑΝ. ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
πάνοπλος ἀμφέπει.
ΠΑΙ. ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.
ΑΝ. ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
Ἄρτεμις ἱεμένα
τόξοις δαμάσασ' ὀλέσειεν,

134. Ἄρην Ald. et fere omnes codices, quod in Ἄρη male mutavit Valckenaerius. In Æschyl. Theb. 45. metrum flagitat Ἄρην.

138. ἀλλόχροος MSS. quidam, quæ forma exstat in anapæsto Hippol. 176. Mox 142. ἐπεγνώρισα M. R.

145. τοῦ omittit Cant. cui τὸ substituunt C. K. L. M. R. et ex emendatione J. Sic etiam edidit Valckenaerius ex Leidensibus MSS. Recte. Articulum raro propriis nominibus præfigunt Tragici, nisi propter emphasin quandam, aut initio sententiæ, ubi particula inseritur, ut infra 522. Suppl. 129. In Sophoclis Phil. 1357. πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τοῦ Λαερτίου; Aldus et MSS. recte τῷ. Ibid. 677. Τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τοῦ Διός. Omittunt τοῦ Ald. et MSS. Lege τῶν. Raro, dicebam; non enim nunquam, ut statuere videtur Valckenaerius ad hunc locum.

146. γοργός τ' codices nonnulli.

148. ὅσος ὄχλος conjecit Valckenaerius, edidit Brunckius. Non video, quare Antigone minus bene dicere potuerit, *Ut turba eum sequitur!* quam, *Quanta turba eum sequitur!*

153. τόξοισιν Kingius ex *optimo* suo codice. Si quis ex 152, 153. unum hexametrum faciet, me non habebit repugnantem. Deinde γ'

ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.
ΠΑΙ. εἴη τάδ', ὦ παῖ, ξὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν·
ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.
ΑΝ. ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ
μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέρος
πολυπόνῳ μοίρᾳ,
ὦ φίλτατ', εἰπὲ ποῦ 'στὶ Πολυνείκης, γέρον;
ΠΑΙ. ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
ὁρᾷς; ΑΝ. ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως
μορφῆς τύπωμα στέρνα τ' ἐξῃκασμένα.
ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα·
περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ
βάλοιμι χρόνῳ φυγάδα μέλεον.
ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπὴς, γέρον,
ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων
βολαῖσιν ἀελίου.
ΠΑΙ. ἥξει δόμους τούσδ', ὥστε σ' ἐμπλῆσαι χαρᾶς,
ἔνσπονδος. ΑΝ. οὗτος δ', ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ,

delevi cum Brunckio, quod Kingius ex conjectura addiderat. δαμάσσασα Ald.

156. ᾧ καὶ Ald. sed alterum fere omnes MSS.

157. ποῦ semel tantum codices quidam, ut edidere Kingius et Valckenaerius. ποῖ ποῖ δ' ex membranis suis Brunckius.

164. ἐξῃκασμένα, Atticam formam, ex monitu Valckenaerii pro ἐξεικασμένα reposuit Brunckius. Julian. Orat. VIII. p. 247. D. οὐχὶ σαρκία καὶ νεῦρα καὶ μορφῆς τύπωμα στέρνων τε ἐξείκασμα πρὸς ἀρχέτυπον σώματος. Ubi Nostri locum contulit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 23.

169. βάλλοιμι Ald. βάλοιμι Leid. A. C. Cant. D. M.

170. Hunc versum facili negotio senarium efficias: ὡς χρυσέοις ὅπλοισιν. Sed nihil necesse. Vide ad Orest. 1512. ἐκπρεπὴς habet MS. Flor. εὐπρεπὴς Ald. et plures MSS. εὐτρεπὴς M. R. Mox ἑῴοισιν Kingius ex K.

173. ἐκπλῆσαι Ald. ἐμπλῆσαι codices plerique.

174. τίς; πόθεν κυρεῖ; Ald. Cant. J. L. Flor. Leid. B. πόθεν omittunt Grot. K. τίς M. R. κυρεῖ C. Leid. A. et alii. Ultima lectio per se bona, sed responsum non congruit. Natum ex v. 122. recte censet Valckenaerius.

ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
ΠΑΙ. *ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε·*
σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαιμάτου ῥοαί.
ΑΝ. *ὦ λιπαροζώνου θύγατερ*
Ἀελίου Σελαναία,
χρυσεόκυκλον φέγγος,
ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
καὶ σώφρονα πώλοις
μεταφέρων ἰθύνει.
ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει,
Καπανεύς; ΠΑΙ. *ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται*
πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.
ΑΝ. *ἰὼ Νέμεσι καὶ Διὸς*
βαρύβρομοι βρονταὶ,
κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
σύ τοι μεγαληγορίαν
ὑπεράνορα κοιμίζοις.
ὅδ' ἐστὶν, αἰχμαλωτίδας

177. *φιλαίματοι* Ald. et multi MSS. Cum aliis Grot. *φιλαιμάτου.* Pro *ῥοαὶ* codices quidam *ῥοαῖς.* *χοαὶ* est emendatio Musgravii, a Brunckio recepta.

178. *λιπαρόζωνε* ex conjectura Brunckius.

180. *χρυσόκυκλον* MSS. nonnulli.

181. *ἀτρεμέα* Ald. *ἀτρεμαῖα* Cant. Flor. J. K. L. M.

183. *μετάφρενον* vitiose Eustathius ad Il. E. p. 557, 36. = 423, 22.

185. *ἑπτὰ* post *ἐκεῖνος* addunt MSS. et omnes edd. ante Brunckium, qui ex Valckenaerii conjectura ejecit. *Καπανεὺς* omittit Flor. ut volebat Barnesius; sed hoc nomen necessarium est. Pro *τεκμαίρεται* C. habet *σκοπεῖ*, quod male adoptavit Kingius.

187. *Νέμεσις* edd. MSS. et Suid. vv. *Νέμεσις, ὑψηλοτέρας.* Sed idem in v. *ἰὼ* habet *Νέμεσι*, probante Toupio in v. *Νέμεσις.* In Sophocl. Electr. 792. *Νέμεσι* recte Aldus et MSS. veteres. Dawesii emendationem in Aristoph. Ran. 920. *ξύνεσι* pro *ξύνεσις*, quam neglexit Brunckius, recepit Invernizius ex MS. Ravennate. Sic infra 199. codices quidam dant *Ἄρτεμις.*

189. *πῦρ.* Multi codices *φῶς.*

190. *μεγαλανορίαν* Ald. MSS. Eustathius *μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν* ad Il. Δ. p. 462, 4. = 351, 38. *μεγαληγορίαν*, quod legisse videtur Scholiastes, probavere Valckenaerius et Toupius, edidere Brunckius et Beckius. *κοιμίζεις* Ald. et plures codices. *κοιμίζοις* edd. Grot. King. K. pro v. l. Cant. M. R. Utramque lectionem commemorat scholion marginale.

ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι
Λερναίᾳ τε δώσει τριαίνᾳ,
Ποσειδανίοις Ἀμυμωνίοις
ὕδασι δουλείαν περιβαλών[ι].
μήποτε, μήποτε τάνδ᾽, ὦ πότνια,
χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος,
Ἄρτεμι, δουλοσύναν τλαίην.

ΠΑΙ. ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα, καὶ κατὰ στέγας
ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
εἰς τέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν.
ὄχλος γὰρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,
χωρεῖ γυναικῶν εἰς δόμους τυραννικούς·
φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
σμικρὰς δ᾽ ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

194. δώσειν Ald. et MSS. δώσει Canterus. δώσων K.

195. Ποσειδωνείοις Ἀμυμωνείοις Ald. Ποσειδανείοις Grot. Simplicem vocalem pro diphthongo dedi ex MSS. quibusdam.

198. χρυσεοβόστρυχε edidere Kingius, Valckenaerius, Brunckius, alii. Sed Aldinum χρυσεοβόστρυχον præbent K. L. Cant. a prima manu, M. pro v. l. Nimirum distinctio ponenda post πότνια, omittenda post χρυσεοβόστρυχον cum Grotio.

203. Nihil vitii in his video. Valckenaerius vero infelici conjectura legit, ὄχλος γὰρ, ὥσπερ ἔναγχος εἰσῆλθεν πόλιν. Sed solum locum, ubi ἔναγχος occurrit in Tragœdia, mendosum ostendit et ex MSS. emendavit.

205. γὰρ Aldus et MSS. δὲ Stobæus LXXI. p. 433, 15. ed. Gesner. LXXIII. p. 310. Grot. Deinde θηλειῶν γένος ἔφυ edidit Aldus, duabus lectionibus, utraque proba, permixtis, θηλειῶν ἔφυ, et θηλειῶν γένος. Illam retinent omnes fere MSS. nisi quod J. supra χρῆμα habet γένος; hanc, pro v. l. a Gesnero in margine notatam prætulit Brunckius.

206. σμικράς τ᾽ Kingius e K. τῶν ψόγων Stobæus in edd. Gesn. Grot. sed τῶν λόγων Trincavellus.

208. ἀλλήλαις Ald. plures MSS.

ι. Comma post ὕδασι poni jubet Matthiæus, quasi sit Ποσειδανίοις—ὕδασι explicatio verborum Λερναίᾳ τριαίνᾳ, deinde ad δουλείαν περιβαλὼν suppleri ταῖς Θηβαίαις, ne sit constructio δουλείαν ὕδασι, i. e. ὥστε δουλεῦσαι ὕδασι. Imo est περιβαλὼν ὕδασι, *servitutem serens circum undas*, Thebanas ut servas habitare faciens.

ΧΟΡΟΣ.

Τύριον οἶδμα λιποῦσ᾽ ἔβαν, στροφή.
ἀκροθίνια Λοξίᾳ,
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
Φοίβῳ δούλα μελάθρων,
ἵν᾽ ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
Παρνασοῦ κατενάσθην,
Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλάτᾳ
πλεύσασα, περιῤῥύτων
ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων
Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς
ἱππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ
κάλλιστον κελάδημα[κ].

et Etymologus p. 420, 19. ἀλλήλας recte edidit Musgravius ex duobus MSS. et sic habent Cant. a pr. m. M. pro v. l. Stobæus in MS. Paris. et editione prima. ἀλλήλαις λέγουσιν est, *dicunt inter se;* ἀλλήλας λέγουσι, *dicunt altera de altera.* ἀλλήλας etiam notarat Scaliger apud Burtonum, ex MS. ut equidem arbitror.

213. δειρᾶσι νιφοβόλοιο Ald. contra codices tantum non omnes. Error ortus ex simili figura ο et c vel σ.

216. περιῤῥύτων Σικελίας recte Musgravius interpretatur, ἃ Σικελίαν περιῤῥεῖ, cujus constructionis exempla adducit δίκας ἀφόβητος et ἄψαυστος ἔγχους ex Sophocle Œd. T. 885. 969. Eodem modo intellexit Horatius Carm. IV. 4, 43. *Ceu flamma per tædas, vel* EURUS PER SICULAS EQUITAVIT UNDAS. Eustathius quoque ἀκάρπιστα πεδία interpretatur τὴν θάλασσαν ad Il. O. p. 1003, 60. = 1001, 51. Frustra igitur εὐκαρπίστων conjecit Kingius, edidit Beckius, licet ita habeant D. K. Mox οὖν οὐρανῷ, quæ est Valckenaerii conjectura, metrum corrumpit. Sed is versus omnes 209—245. pro monostrophicis cum Kingio accipit.

κ. Sunt quæ in cantilenæ hujus initio, utpote poëtice adumbrata, nonnihil habent obscuritatis. Quid quod illa Siciliæ mentio tantam doctissimo Stanleio dubitationem injecit, ut mutatum voluerit in Κιλικίας? Totius historiæ hæc summa est: Virgines hæ a Tyro, Φοινίσσας ἀπὸ νάσου, oram prætervectæ Asiaticam, per Ægeum, Ἰόνιον κατὰ πόντον, Thebas navigabant, Delphos petentes; remis impulsæ, non vento, cum Zephyrus flatu imprimis adverso sæviret.

In v. 213—4. ἵνα—κατενάσθην reddit Matthiæ. post alios, *ut habitarem.* Potest etiam esse, *ubi habitare jussa sum; ubi sedes mihi destinata est*—ἵνα ad μελάθρων in v. priore referendo. Jam Ἰόνιος πόντος non est Mare Ionium, sed mare Ioniæ litoribus adjacens, quod Hero-

πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς ἀντιστροφή.
καλλιστεύματα Λοξίᾳ,
Καδμείων ἔμολον γᾶν,
κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν,
ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους·
ἶσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις
Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν.
ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
ἐπιμένει με, κόμας ἐμᾶς
δεῦσαι παρθένιον χλιδὰν
Φοιβείαισι λατρείαις.
ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς ἐπῳδός.
δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων Διονύσου,
οἴνα θ', ἃ καθαμέριον
στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰ-
νάνθας ἱεῖσα βότρυν,
ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος, οὔ-
ρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν, εἰ-

221. πόλεος pro πόλεως Musgravius.

227. Sic Aldus. χρυσεοτεύκτοις MSS. unde Musgravius χρυσεοτύποις, ut Electr. 473.

228. Sic Aldus: quidam γενόμαν. Sed Cretico satis bene respondet Pæon quartus, ut in νιφοβόλοις, Λάϊου 213. 225.

233. ἰὼ Ald. ὦ Cant. pro v. l. M. R. Paullo ante κόμας ἐμᾶς pro ἐμὰς cum Brunckio ex membr.

236. Si hunc locum ob oculos habuit Aristophanes Phœnissis apud Polluc. x. 119. στίλβη θ', ἣ κατὰ νύκτα μοι φλογάνας ἠράζεις ἐπὶ τῷ λυχνίῳ, pro ἠράζεις legendum est στάζεις.

---

dotus (v. 50.) ratione non absimili vocat θαλάσσην τὴν Ἰώνων. Deinde vis Zephyri adversa pulcherrime exprimitur per Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων περιῤῥύτων Σικελίας· per steriles campos, h. e. per mare (cf. Homer. ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, et Damm. in voc.) quod Siciliam circumfluit. Mentio igitur Siciliæ nihil aliud vult, quam flantem Zephyrum in insula occidentali propria quadam vi dominari. Quæ sane venti equitatio est ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα.

λίσσων ἀθανάτου θεοῦ
χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοί-
βου, Δίρκαν προλιποῦσα.
νῦν δ' ἐμοὶ πρὸ τειχέων στροφή.
θούριος μολὼν Ἄρης
αἷμα δάϊον φλέγει
τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη,
κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται
ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ,
Φοινίσσᾳ χώρᾳ, φεῦ, φεῦ·
κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς·
ὧν μέτεστί μοι πόνων.
ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος ἀντιστροφή.
ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,
σχῆμα φοινίου μάχης,
ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται
παισὶν Οἰδίπου φέρων
πημονὰν Ἐριννύων.
Ἄργος ὦ Πελασγικὸν,
δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,
καὶ τὸ θεόθεν· οὐ γὰρ ἄδικον

242. ἀθανάτας. Disputant viri docti, quæ sit ista immortalis Dea. Ego interim ἀθανάτου θεοῦ ex Cant. K. M. R. reposui.

249. ποτὲ πόλει Cant. πόλει M. R. et ποτὲ pro v. l.

251. πείσεθ' Ald. et MSS. In versu sequenti γαῖα Ald. et codices nonnulli, sed plures γᾶ vel γῆ.

254. τέκεα MSS. plerique, et sic voluit Aldus, τέκαε. Edd. et MSS. quidam τέκνα.

257. πτόλιν pro πόλιν Heathius ob metrum.

260. οἴσεται Ald. edd. pleræque et codices multi; sed εἴσεται, quod Scaliger et Barnesius notarunt, memorat Scholiastes, habent Cant K. M. membr. et pro v. l. R. οἴσεται M. pro v. l. J. ex emend. Ex Scholiastæ interpretatione πορευθήσεται, Valckenaerius ἴξεται elicit, quod in textum intulit Musgravius. Verum ille εἴσεται pro futuro verbi εἶμι cepisse videtur. Iph. A. 975. τάχ' εἴσεται σίδηρος, ubi hunc locum laudat Marklandus.

265. ἄδικος M. R. ed. King.

εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ,
ὃς μετέρχεται δόμους.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν·
ὃ καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα.
ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον,
κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.
ὠὴ, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
ὅταν δι' ἐχθρᾶς πους ἀμείβηται χθονός.
πέποιθα μέντοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα,
ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.
ξέναι γυναῖκες, εἴπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;

ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς ἡ θρέψασά με·
Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ ἐσχάρας,

266. ὁρμᾶται codices quidam; sed παῖς addunt fere omnes cum Aldo, quod omittunt Kingius K. secutus, et Grotius.

270. ᾧ καὶ mavult Valckenaerius; sed nihil opus videtur.

272. Aliter πανταχοῦ.

277. καὶ pro γὰρ est Valckenaerii conjectura.

284. τὰς ἐφεστώσας δόμους Scaliger. Quod ex MS. ductum ostendit K. qui τὰς ἐφεστώσας habet. J. τὰς ἐφεστῶσαι. MSS. nonnulli etiam δόμους.

ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅστις ὢν ἐλήλυθας
ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.
ΠΟ. πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.
ΧΟ. ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,
γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ',
ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
ἔβας, ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
ἰὼ πότνια, μόλε πρόδρομος,
ἀναπέτασον πύλας·
κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε
μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου;

ΙΟ. Φοίνισσαν, ὦ νεάνιδες,
βοὰν ἔσω δόμων κλύουσα τῶνδε,
γήρᾳ τρομερὰν
ἕλκω ποδὸς βάσιν.
ἰὼ τέκνον,
χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις

292. πόλει Eustathius ad Il. B. p. 236, 36. = 179, 16. indicante Valckenaerio, qui utramque constructionem probam esse ostendit. Cant. πόλις. Sed πόλιν Scholiastes ineditus ad Od. M. 181.

300. γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπίτνω, conjecturam Valckenaerii, male recepit Brunckius. Si enim προσπίτνειν σε et προσπίτνειν ἕδραν separatim recte dicantur, cur non etiam conjunctim? Sophocl. Trach. 49. πολλὰ μέν σ' ἐγὼ Κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην. Ubi constructio usitatior esset, πανδακρύτοις ὀδύρμασι.

303. ἰὼ bis Ald. et πρόδομος, utrumque contra plures codices.

310, 311. Sic Aldus. γηραιῷ τρομερὰν ἕλκω ποδὶ Grot. C. L. γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν ἕλκω ποδὸς multi MSS. Pro ποδὸς in hac lectione πάρος mavult Valckenaerius; sed recte monet Musgravius, πάρος absolute positum sensui non convenire.

313. μυρίαις τ' Ald. Copulam primus ejecit Grotius, cui consentiunt MSS. non pauci.

προσεῖδον· ἀμφίβαλλε μα-
στὸν ὠλέναισι ματέρος,
παρηΐδων τ' ὄρεγμα,
βοστρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἐμάν.
ἰὼ, ἰὼ μόλις φανεὶς
ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις,
τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα,
καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι
πολυέλικτον ἁδονὰν,
ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο
περιχορεύουσα, τέρψιν
παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν[λ];
ἰὼ τέκος,
ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ.
ἦ ποθεινὸς φίλοις,
ἦ ποθεινὸς Θήβαις.
ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι

314. ἀμφίβαλλε Ald. et MSS. quidam; alii ἀμφίβαλε. Mox ματέρος plures codices. ματρὸς Ald.

319. μόγις K. R. quod magis Atticum. Sed in his nihil certi.

322. λόγοισι Ald. Schol. membr. Cant. J. M. R. et, puto, alii. Ex aliis MSS. κόμαισι dedere Grotius, Piersius, Kingius, Burtonus, et ita habent C. K. L. et J. pro v. l. Ingeniose Musgravius conjicit κόραισι, laudans Lucretium IV. 1072. jam a Valckenaerio citatum: *Nec constat, quid primum oculis manibusque fruantur.* Sed paullo minus ardoris matrem decet; nec dubito quin hæc lectio ab Hecub. 831. huc migrarit.

326. παλαιᾶς χαρμονᾶς Ald. sed παλαιᾶν χαρμονᾶν, aut παλαιὰν χαρμονὰν plerique codices.

332. τε omittit Brunckius. Locus videtur corruptus[μ].

λ. Horum versuum constructio, ut occasionem decebat, impedita est: ita vero puncta disposui, ut sit, πῶς περιχορεύουσά (σε) ἅπαντα ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, λάβω καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι πολυέλικτον ἁδονὰν, τέρψιν παλαιᾶν χαρμονᾶν;

μ. Duabus scil. de causis: tum quia τε nihil habet sibi respondens, tum quia λευκόχροα substantive sumi videtur, quasi sit λευκὸν χρόα. Si Matthiæum sequeris, difficultatem habes mutatam, non sublatam: is enim δὲ in v. 335. τῷ τε respon-

δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν,
ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον,
δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη
τάδε σκότι' ἀμείβομαι·
ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερὴς,
ἀπήνας ὁμοπτέρου,
τᾶς ἀποζυγείσας δόμων,
πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων,
ἀνῇξε μὲν ξίφους
ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,
στενάζων ἀρὰς τέκνοις·
σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων
αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
ζυγέντα παιδοποιὸν ἁδονὰν
ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν·
ἄλαστα ματρὶ τᾷδε Λα-

335. ἀμφιτρύχη una voce Ald.

337. δώμασι Ald. δόμοισι plerique codices.

340. ἀεὶ pro αἰεὶ J. M. R. et fortasse plures.

345. Sic Aldus. MSS. variant. ἀλαλαῖσι, ἀλαλαγαῖσι, ἀλλαγαῖσι. Eustathius ad Il. Δ. p. 494, 15=377, 1. ἀλαλαῖς. Quod omittit Aldus, αἰὲν, ante αἰαγμάτων inserunt multi MSS.

347. τὲ ante καὶ ex K. addidit Kingius. Multo melius Piersonus καινοῖς γάμοισι, quod firmat Valckenaerius ex Sophocle et Statio: sed neque particula καὶ est otiosa, neque hoc versus genus Tragicis ignotum.

351. τάδε vulgo, et 353. ἐπακτάν. Hoc in ἐπακτὸν mutato, et τᾷδε ex K. R. assumto, tres dimetros iambicos feci. Λαΐῳ improbat Valckenaerius, duabus rationibus fretus; prima, quod vocatur παλαιγενὴς, secunda, quod Polynicem totamque domum Laïus detestabatur. Vero παλαιγενὴς nihilo plus valet quam παλαιὸς, quomodo Strepsiades etiam vivus vocatur παλαιογενὴς ab Ari-

---

dere facit, quod non optimum est; deinde jungit λευκόχροα κόμαν, quam simul ἱέναι et κείρεσθαι dicitur Jocasta. Mihi certum videtur, ἐμὰν—κείρομαι in v. 332. opponi τῷ, ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς, v. 337. (ubi forsan corrigendum, ὅ τ' ἐν), deinde ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, 334. et δυσόρφναια—ἀμείβομαι 335-6. inter se opponi.

ἴῳ τε τῷ παλαιγενεῖ,
γάμων ἐπακτὸν ἄταν.
ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ·
ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη[v]
λουτροφόρου χλιδᾶς·
ἀνὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν
ἐσιγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.
ὄλοιτο τάδ', εἴτε σίδαρος,
εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
δώμασιν Οἰδιπόδα·
πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.

ΧΟ. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί,
καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
ΠΟ. μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν ἀφικόμην
ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει,
λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.

stophane Nub. 357. Deinde non video, quare nondum redire cum familia sua in gratiam potuerit Laïus. οὐκ ἄρ' ἔμελλες Οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου; Ipse Œdipus, qui filios suos diris devoverat, 65. 344. 484. 777. 890. 1068. tandem exclamat 1715. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός. Κάδμῳ recepere Brunckius et Beckius. Deinde σῷ Ald. τῷ MSS. ut jamdudum Grotius. γάμον ἐπακτὸν Flor. apud Burtonum.

354. οὔτι sex minimum MSS. quod fortasse verum.

355. γόνιμον Plutarch. de Exilio p. 606. F. Citat Valckenaerius Iph. A. 738. ἐγὼ παρέξω φῶς ὃ νυμφίοις πρέπει. Οὐχ ὁ νόμος οὗτος.

361. ὄλοιθ' ὁ τάδ' Valckenaerius, ut δράσας, aut aliquid simile subaudiatur; et ita edidit Brunckius.

364. Οἰδιπόδαο Ald. Οἰδιπόδα Cant. Flor.

v. ἀνυμέναια, *sine nuptiali ritu;* cujus vocis vi negativa disjuncta, totus locus ita reddendus: *neque Ismenus celebrabatur nuptiali ritu aquæ hauriendæ.*

οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων δι' ἄστεος
κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· ἓν δέ μ' ὠφελεῖ,
σπονδαί τε καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγες
τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην,
χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,
γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ,
ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς ξένην πόλιν
ναίω, δι' ὅσσων νᾶμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν.
ἀλλ', ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σὲ δέρκομαι
κάρα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους
ἔχουσαν· οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων,
καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;

372. τάρβος Grot. K. οὕτω τάρβους pro εἰς τοῦτο τάρβους mihi satis insolens videtur. In Heraclid. 214. γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν, ἥκεις est προσήκεις. Malim, οὕτω δ' ἐτάρβουν.

376. εἰσήγαγε vulgo. εἰσήγαγεν K. εἰσήγαγες Flor. quod recte probat Valckenaerius.

379. ἀνετράφην D. J. Cant. ἐτράφην K. Scal.ξ

381. δι' ὅσσων ὄμμ' Ald. MSS. universi cum Eustathio ad Il. Γ. p. 432, 12.=328, 21. qui citat ἔχω. Sed νᾶμ' pro ὄμμ' Musgravius, aptissima loca conferens Herc. Fur. 98. ἀλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυῤῥόους τέκνων Πηγὰς ἀφαίρει. 626. καὶ νάματ' ὅσσων μηκέτ' ἐξανίετε. Sophocles dixit πηγὰς δακρύων Antig. 803. παγὰ δακρύων Trach. 852. Ibid. 919. καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα. Noster Herc. Fur. 443. δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν Γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς. Adde Alcest. 1088.

384. Valde jejuna est ista repetitio pronominis. Vitium ortum esse suspicor e lectionis varietate, οἶ ἐγὼ et οἴμοι. Cum utraque, ut fit, in textum admissa esset, genuinam vocem expulere. Lego igitur, οἴμοι τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Adde quod τλήμων excidere potuit propter similitudinem literarum τ̂ εμῶν. Hel. 1243. ἄθαπτον· οἶ 'γὼ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν. Vel si quis malit ex Helena οἶ 'γὼ, non repugnem.

ξ. Ex Schaefero discimus postea adjecisse Porsonum: "Sed ἐνετράφην Plutarch. T. II. p. 526. F."

ἦπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς;
ΙΟ. κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος·
οὕτω γὰρ ἦρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ,
κακῶς τε γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
δέδοιχ', ἃ χρῄζω· διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.
ΠΟ. ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς·
ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μῆτερ, φίλα.
ΙΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον ὧν χρῄζω τυχεῖν.
τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἦ κακὸν μέγα;
ΠΟ. μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ.
ΙΟ. τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
ΠΟ. ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν.
ΙΟ. δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.
ΠΟ. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
ΙΟ. καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

389. τλήμονες Ald. MSS. τλήμονος conjicit Marklandus; sed melius Brunckius τλήμονας, laudans Hippol. 1191. (ubi membranæ τλήμονος) Phœn. 1724. Bacch. 1350. Adde Electr. 233. ποῦ γῆς ὁ τλήμων, τλήμονας φυγὰς ἔχων;

394. μὴ τὴν σὴν Cant. μή τε σὴν Leid. pr. sed μή τι Eustathius ad Il. E. p. 575, 7.=437, 2.

395. ἐλήλυθα Ald. Grot. et omnes, credo, MSS. Ex Hervagiana in quasdam editiones propagatum est ἐλήλυθας.

401. τίς δ' ὁ edere volebat Valckenaerius ex Stobæo XXXVII. p. 226. 50. si typothetæ obtemperassent. Sed cum omnes MSS. Aldus, Plutarchus de Exil. p. 605. E. et Stobæi editio prima δ' omittant, omisi. Deinde fluctuant MSS. inter δυστυχὲς et δυσχερές. Illud Leid. sec. C. K. et pro v. l. Cant. R. hoc Ald. et plures MSS. quod et melius. Consentiunt Plutarchus, Teles et Stobæus.

402. ἔχει habent edd. MSS. Plutarchus, Stobæus ubi supra, Teles Stobæi XXXVIII. p. 236, 17. Arnaldi emendationem ἔχειν probavere Valckenaerius, Brunckius, alii. Et sic habet L. ex correctione quidem, sed ejusdem manus, et eodem tempore.

404. τὴν τῶν κρατούντων ἀμαθίαν Plutarch. τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας variam lectionem memorat Scholiastes.

405. Cum hoc compositum analogiæ contrarium videatur, corrigere voluere Valckenaerius ξυμψοφεῖν, Piersonus ξυννοσεῖν. Equidem συννοσεῖν præferrem, si quid mutare auderem. Sed nescio an propter fortiorem antithesin regulas violarit Euripides.

ΠΟ. ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
ΙΟ. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
ΠΟ. καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
ΙΟ. οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
ΠΟ. ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν.
ΙΟ. πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
ΠΟ. ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
ΙΟ. φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
ΠΟ. εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἤν τις δυστυχῇ[o].
ΙΟ. οὐδ' ηὑγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
ΠΟ. κακὸν τὸ μὴ 'χειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.

406. ὅπου τὸ κέρδος, Lucian. T. I. p. 710. Plutarch. Demetr. p. 895. A. Quod recepta lectione non deterius.

410. θεὸν Ald. sed κακῶν plerique codices. νόσον conjicit Musgravius, quod non adeo longe abit, si N semel tantum ponis: ΗΔΕΙΑΝ ΘΕΟΝ.

412. αὖ ex Reiskii et Valckenaerii conjectura edidit Brunckius. Sed sensus est: *Aliquando victum habere solebam, aliquando non habere.* Nam quod ait Brunckius ad Sophocl. Philoct. 290. ea potestate rarius adhiberi ἂν in negativa propositione, refellitur eo ipso loco: ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας Ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν. Simili errore peccavit in Hec. 736. contrario in Aristoph. Nub. 394. ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται; ubi, licet tres primariæ editiones plurimique MSS. αὖ habuerint, ipse ἂν ex uno edidit. Sed ut ad versum nostrum redeam, duo proferam loca ex Aristophanis Avibus, quæ hujus constructionis ignorantia leviter corrupit. 505. χὤπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότε γ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες Τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέριζον. Sic Kusterus pro τόθ' οἱ Φ. Verum codex Brunckii, τότ' αὖ οἱ Φ. i. e. τότ' ἂν οἱ Φ. 520. ὤμνυ τ' οὐδεὶς τότ' ἀνθρώπων θεὸν, ἀλλ' ὄρνιθας ἅπαντες. Λάμπων ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξαπατᾷ τι. Brunckius vocibus transpositis miserabilem anapæsticum effecit, ἀνθρώπων τότε, cum tam facile posset, τότ' ἂν ἀνθρώπων. In Pac. 626. legebatur, Οὐδὲν αἰτίων ἀνδρῶν γε τὰς κράδας κατήσθιον, sed ex Rav. dedit Invernizius, Οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν.

414. εὖ πρᾶσσε interpretatur μηδαμῶς Valckenaerius, et comparat cum ζηλῶ σ' Med. 60. εὐτυχοίης, ὄναιο. Sed obstat, quod notavit Brunckius, particula δ', quam ideo abesse iste mallet; sed eam retinent omnes edd. MSS. Plutarchus p. 606. E. Sextus Empiricus adv. Math. I. 279. Anonymus inter Rhetoras Aldi II. p. 371, 24. Sensus idem est, qui in pervulgato versu: *Donec eris felix, multos numerabis amicos.*

416. μὴ ἔχειν minus accurate Ald. τὸ γένος δ' Plutarch. et MSS. quidam, non Galenus in Protreptico.

o. Ut servaretur pausa, de qua tacet Porsonus, corrigebat V. D. in *Edinburgh Review*, 37. τι δυστυχῇς· quod neque Matthiæo placet, neque forsan aliis.

ΙΟ. ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
ΠΟ. οὐδ' ὀνομάσαι δύναι' ἂν, ὡς ἐστὶν φίλον.
ΙΟ. πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες;
ΠΟ. ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
ΙΟ. ποῖόν τι τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΠΟ. κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.
ΙΟ. καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;
ΠΟ. οὐκ οἶδ'· ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.
ΙΟ. σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;
ΠΟ. νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.
ΙΟ. κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;
ΠΟ. ἦν ταῦτα, κᾆτά γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
ΙΟ. τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
ΠΟ. Τυδεὺς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
ΙΟ. τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε;
ΠΟ. στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
ΙΟ. ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς ξυνῆκε θέσφατα;
ΠΟ. κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεάνιδας.
ΙΟ. ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;

418. δύναιμ' ἂν, quod utcunque barbarum retinent MSS. et Stobæus, recte emendat Marklandus. Simile mendum ex Æschyli Prom. 757. sustulit Dawesius Misc. Crit. p. 251.

419. ἔσχες Ald. cum MSS. non paucis. Sed ἔσχεθες quinque, teste Burtono; et ita Grot. C. K. L. Leid. sec.

421. Editiones omnes distinguunt, ποῖον; τί τοῦτ', ut ποῖον ad χρησμὸν referatur. Sed alteram viam prætuli.

422. παίδοιν L. quod præferendum esset, nisi unus codex casu in speciem recti depravari posset.

423. θηρὸς edidit Kingius ex K. et sic C. Leid. Sed ne memorem ὁμοιοτέλευτον, alterum per se melius. Cum enim Jocasta nesciret, utri ferarum Polynicem assimilarit Adrastus, recte plurali utitur, ut ipsa dicitur infra ensem arripere ἐκ νεκρῶν et νεκρῶν πάρα, 1470. 1593. Deinde 425. ἔχεις C.

427. ἢ, quod male conjicit Canterus, habet L. Aldus et plerique codices μαστεύων, ut et alibi sæpe; sed ματεύων Leid. melior, teste Valckenaerio, L. et MS. ab Holstenio collatus apud Markland. ad Suppl. 984. In Hec. 773. ματεύουσ' C. a prima manu.

428. κᾆτα δ' edidere Valckenaerius et Brunckius, ut sane plurimi MSS. Sed J. cum Aldo κᾆτά γ'.

431. θηρσὶ δ' Ald. sed δ' omittunt membranæ. εἴκασε Ald. ἤκασεν L. ᾔκασε Brunck.

ΠΟ. οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.
ΙΟ. πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπέσθαι στρατόν;
ΠΟ. δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε,
ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.
πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
πάρεισι, λυπρὰν χάριν ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ
διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
πόλιν· θεοὺς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.
ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,
μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους
παῦσαι πόνων με, καὶ σὲ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.
ἃ 'γὼ μεθήκω, δεῦρο μυρίαν ἄγων
λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
ΧΟ. καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὅδε
χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.

437. δεῦρό σοι ἑσπέσθαι Ald. δεῦρ' ἕπεσθαί σοι quidam MSS.

438.[π] Post hunc Aldus, plerique editi et omnes MSS. addunt versum: Τυδεῖ τε κἀμοὶ, σύγγαμβρος γάρ ἐστ' ἐμός. Major codicum pars σύγγαμος, quod metro melius, sensui non æque convenit. σύγγαμβρος, secunda correpta, defendit Musgravius, cujus rationes examinari possunt ad Med. 284.[ρ] Hunc autem versum recte ineptum et spurium judicat Jortinus.

444. Ex varia lectione Scholiastæ γ' ἑκοῦσιν mavult Valckenaerius.

451. μεθήκω—ἄγω membr. unde Brunckius, μεθήκων—ἄγω.

454. ἥκει J. pro χωρεῖ, et pro v. l. Cant.

π. Hic quoque docet Schaeferus, Porsonum in exemplari olim ad Heynium misso ad τόδε notasse: "Sic Aldus. Ex MSS. τάδε Valckenaerius. Ipse e solo J. notavi. Sed in pluribus fuisse credibile est." Vid. ad Med. 72.

ρ. Vide Dobr. Advers. Tom. II. p. 65.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

μῆτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς
ἦλθον· τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δέ τις λόγου·
ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
τάσσων ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.
ΙΟ. ἐπίσχες· οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει·
βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἁνύτουσιν σοφόν.
σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς·
οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργοῦς, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.

457. δή pro δέ ex membr. Brunckius. Longe melior, meo judicio, vulgata.

459. τάσσων ἐπέσχον idem est quod τάσσων ἐπαυόμην, ut Ion, sive quis alius apud Stobæum xx. p. 103. ἐπίσχες ὀργιζόμενος.

462. οὔτι Ald. οὔτοι plerique codices. Confer infra 565.

463. Atticam formam ἁνύτουσιν reposui, quæ sæpe relicta est, licet aliquando obliterata. Exstat in Sophoclis Antig. 231. 805. Trach. 319. Nostri Bacch. 1100. ἐξανύτω Hipp. 405. Bacch. 1105. Ion. 1085. Nonnunquam dissentiunt codices, ut in Aristoph. Plut. 607. ubi alii MSS. dant ἀνύειν, alii cum duabus primariis editionibus ἀνύτειν. Euripides in editionibus quidem habet ἐξανυέτω Iph. T. 1472. ἐξανύετε Herc. Fur. 626. quod si servas, in metrum peccas; si duplex ττ addis, in linguam. Optime Musgravius, ἐξανιέτω, ἐξανίετε. In Suida, quem Marklandus citat, ἀνύτειν recte præbet MS. C. C. C. Oxon. in Etymologo p. 821, 18. ἀνύτειν, et p. 270, 3. διαρύτειν MS. Leidensis apud Gisb. Koenium ad Gregor. p. 28. Eadem enim est ratio verbi ἀρύτειν. In Cratini trochaico apud Suidam v. ἀναρύτειν (ἀναῤῥύτειν) ex metri lege correxit Toupius ἀναρύτουσ'. Aristophani Nub. 271. ἀρύτεσθε ex Suida reddidit Brunckius. Eadem forma occurrit apud Pherecratem Athenæi vi. p. 269. D. Locus Platonis a Suida laudatus exstat in primo Legum T. ii. p. 200, 9. Ald. 515, 20. Bas. 569. G. 10. Læmar. 776. F. 3. Francf. Obiter noto, ed. Med. MSS. L. Bat. C. C. C. legere, ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπόθεν, in Suida igitur reponendum ὁπόσον, in Platone ἀρυτόμενος. Photius Lex. MS. Ἤρυγεν. ἠρεύξατο. ἤντλει. Confudit Grammaticus, simili literarum forma deceptus, dissimillima verba, ΗΡΥΓΕΝ. ΗΡΥΤΕΝ. Porro ἁνύτουσιν cum spiritu aspero edidi, Mœridi, Herodiano et aliis obsecutus. Hesychius, ab Alberto restitutus, Καθανύσαι. συντελέσαι. et sic MS. a Schowio, magno literarum bono, collatus.

466. Γοργόνος vulgo. Valckenaerius Γοργοῦς, et cum similibus formis comparat. In eleganti Andro-

σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε,
Πολύνεικες· εἰς γὰρ ταυτὸν ὄμμασι βλέπων,
λέξεις τ' ἄμεινον, τοῦδέ τ' ἐνδέξει λόγους.
παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν·
ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
εἰς ἓν ξυνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
ἐφ' οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.
λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολύνεικες τέκνον·
σὺ γὰρ στράτευμα Δαναΐδῶν ἥκεις ἄγων,
ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φῄς· κριτὴς δέ τις
θεῶν γένοιτο καὶ διαλλακτὴς κακῶν.
ΠΟ. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων·
ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
νοσῶν ἐν αὑτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.

medes fragmento, quod servavit Maximus in Dionysium Areopagitam, παρθένου τ' εἰκόνα τινα Ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τειχισμάτων Σοφῆς ἄγαλμα χειρός. Ubi εἰκὼ recte legit Musgravius, sed frustra putat locum interprete indigere. Verba enim sunt Persei, Andromeden e longinquo spectantis, quam imaginem esse ex ipso saxo, cui alligata est, sculptam sibi fingit. In nostro versu δ' omittunt membranæ.

469. λέξεις τἄμεινον Ald. λέξεις τ' ἄμεινον plures MSS. copulam omittunt alii. ἐνδέξῃ quoque plerique, et sic edidere ex MSS. Piersius, Kingius, Burtonus, ex membr. Brunckius. Vulgo ἐκδέξῃ.

470. Hunc locum ridet Strattis Phœnissis apud Athenæum IV. p. 160. B. παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν· Ὅταν φακῆν ἕψητε, μὴ 'πιχεῖν μύρον.

472. συνελθόντ' Flor. quod ita defendi possit, ut sit pendens nominativus pro genitivo, quomodo supra 290.

473. ἐφ' οἷσιν ἥκει Ald. et multi MSS. Ex C. et paucis aliis ἐφ' οἷς συνήκει male edidit Kingius; neque enim credo hoc compositum a Tragicis usurpari. Deinde σκοπεῖν μόνον ex Leid. B. edidit Brunckius.

474. μηδαμῶς Ald. μηδενὸς Bodleiani omnes, Leidenses ambo, C. Flor. L. membranæ.

479. Cyrillus de Sancta Trinitate Dialog. II. Tom. V. p. 417. B. ἆρ' οὐκ ἀληθὲς εἰπεῖν, ὦ Ἑρμεία, ὡς ἁπλοῦς ἔφυ τῆς ἀληθείας ὁ μῦθος;

480. Levi vitio Ald. et quædam Stobæi editiones, δεῖτ' ἄνδιχ'. De hoc Euripidis idiomate, quantum satis est, dixi ad Orest. 659. Leviter corrige οὐ ποικίλων δεῖ τὸ αὐτόθεν μέγα ἑρμηνευμάτων in Eustathio ad Il. B. p. 342, 36.=259, 20. quem vide etiam ad Od. B. p. 1436, 28. =83, 5.

ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην[σ].
τοὐμόν τε καὶ τοῦδ' ἐκφυγεῖν χρήζων ἀρὰς,
ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς ποτε,
ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς,
δοὺς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,
ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ μὴ, δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν,
κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν ἃ γίγνεται.
ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ', ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς,
ἔδρασεν οὐδὲν ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
τυραννίδ' αὐτὸς καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.
καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, τἀμαυτοῦ λαβὼν,
στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς,
οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν

483. Sic omnes fere MSS. et Grot. Minus numerose Ald. δωμάτων πατρός. Initio versus ἔγωγε conjicit Valckenaerius, quod recepit Brunckius.

488. Usitatior constructio est λαβόντα, sed hæc Tragicis non infrequens. MSS. tantum secutus edidi κεχαρμένην Orest. 1120. nam et alterum non minus probum[τ].

489. φθόνου Leid. A. probante Valckenaerio.

490. γίνεται Ald. Sed codicum certe pars γίγνεται.

491. Numerosius τάδ', quod habet J.

493. ἐμὸν dedit Grotius, ex MSS. an conjectura nescio. Sed illud puto; sic enim R. sed non C. ut falso ait Burtonus[υ].

497. αὖ omittit Aldus, quod ex conjectura Canterus restituit; ad hunc enim versum Canteri nota refertur in ipsius editione. Sic etiam edidit Grotius, et sic habet K. ex correctione ejusdem manus.

498. πέρθειν Flor. deinde μήτε τι vel μήτ' ἔτι MSS. multi.

σ. Matthiæus, puncto post προὐσκεψάμην sublato, plenius distinguit post τοῦδ', et post χρήζων inserit δ', quod postea deleri jubet. Ego distinguere malui ut supra, ut sit, ἐξῆλθόν τε χρήζων, κ. τ. ἑ. Porro τοὐμὸν καὶ τοῦδ' est, *tum mea tum illius gratia*, quod jungendum est cum ἐκφυγεῖν χρήζων ἀράς.

τ. Proculdubio erravit Vir summus, statuens λαβόντα locum hic habere posse; quam constructionem solœcam esse vix ausim cum Matthiæo dicere; certe non est Attica. Vid. ad Orest. 1120. cujus loci ratio est diversa; et Dobr. Adv. Tom. I. p. 391. ad Demosth. 215, 15.

υ. Edd. vett. ἐμῶν.

πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις·
ἅ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι
δρᾷν· μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
ὡς πάντα πράσσων ξὺν δίκῃ δίκης ἄτερ
ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς
καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
ΧΟ. ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.
ΕΤ. εἰ πᾶσι ταυτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,
οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.
νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
πλὴν ὀνόμασιν· τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ·
ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς

499. *πρὸς ἀμβάσεις* Ald.

504. *οὐχὶ* Ald. et MSS. prope omnes. Ex MS. Laud. *οὐ* reposuit Kingius.

508. *δοκεῖ* Ald. contra plerosque codices.

509. *ταὐτὸν* MSS. quidam. Mox *ἂν* non omittit Aldus, ut affirmare videtur Valckenaerius; in quibusdam duæ voces coaluere: *ἀναμφίλεκτος*.

512. *ὀνομάσαι* omnes edd. et MSS. Edidi *ὀνόμασιν*, quod cum sine *ν*, ut passim fit, scriberetur, facile mutari potuit. *λόγος* et *ἔργον* quoties opponantur, præsertim a Tragicis, nemo ignorat. Neque raro *ὄνομα* et *ἔργον*, ut Orest. 448. *ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι.* Iph. A. 1121. *τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα σου Οὐκ οἶδ' ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν εὖ λέγειν.* Sed hoc vitiosum in hac oppositione alicui fortasse videatur, quod in altero membro nomen est plurale, in altero singulare; in altero additur articulus, in altero omittitur. Verum tales minutias non curiose sectantur Tragici. Sophocl. Electr. 59. *τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν Ἔργοισι σωθῶ;* Ibi quidem *λόγοισι* citat Eustathius ad Od. Λ. p. 1701, 63. = 459, 24. sed *λόγῳ* retinent Eumathius IX. p. 363. Suidas v. *τί γάρ με.* Œd. C. 1187. *τά τοι καλῶς Εὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.* Utrumque negligit Œd. C. 782. *λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.* Euripides Androm. 264. *τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ· ἀλλὰ γὰρ λόγους Κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα.* Troad. 1241. *τλήμων ἰατρὸς, ὄνομ' ἔχουσα, τἄργα δ' οὔ.* Ovid. Amor. I. 12, 27. *Ergo ego vos* REBUS *duplices pro* NOMINE *sensi.*

514. Ald. et omnes MSS. *ἡλίου πρὸς ἀντολὰς* (vel *ἀνατολὰς*), sed *αἰθέρος* ex Stobæo XLV. p. 322. probavere viri docti, quod etiam Plutarchus habuisse videtur de Frat.

καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.
τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι
ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον ἢ σώζειν ἐμοί.
ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας
τοὔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι,
ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν,
τυχεῖν ἃ χρῄζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς
φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.
χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος,
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
ἔξεστ'· ἐκείνου δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.
ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ;
πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,

Amore p. 481. A. nam in MS. D. *ἡλίου* repositum erat, veteri lectione erasa, ut testatur Wyttenbachius. *ἀνέλθοιμ'* conjuncte veteres editi.

519. *τὸ πλεῖον* Ald. et pars codicum. Alii cum Grotio *τὸ πλέον.*

525. *χρῆν γὰρ* Cant. M. R. sed *δ'* pro v. l. M. R.

526. *ἐξανύει* conjicit Valckenaerius ex Apollon. Rhod. III. 188. *Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν Ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε,* et supra 463. Sed omnes MSS. *ἐξαίρει* (vel *ἐξαιρεῖ*) cum Plutarcho Pyrrh. p. 391. B. Themistio II. p. 37. B. XVI. p. 207. D. eamque lectionem firmari a Juliano Orat. II. p. 73. B. monuit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 10.[φ]

528. *τήνδ' οἰκεῖν χθόνα θέλει* M. *θέλεις* J.

529. Edidi *ἐκείνου* pro *ἐκεῖνο* ex Dawesii et Valckenaerii sententia, de qua vide ad Med. 734.

530. *δουλεύσω* Ald. *δουλεῦσαι* plerique MSS.

531. *ἴτω μοι πῦρ* Ald. *μὲν* pro *μοι* plus decem MSS. Eundem versum in Syleo cum dederit Euripides, integrum locum transcribam, ut lectoris animum variis lectionibus et grammaticis minutiis fatigatum suavitate poëtica paullisper exhilarem: *Πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα, Πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου Πίνων κελαινὸν αἷμα· πρόσθε γὰρ κάτω Γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.* Æschyli locum Prom. 991. indicavit Abreschius; utrumque respexisse videtur Philostratus V. A. VII. 14. p. 291. *ὑπὲρ τούτων, εἰ καταλύοι τις αὐτὰ, ἴτω μὲν τῦρ, ἴτω δὲ πέλεκυς, ως νικήσει αὐτὸν οὐδὲν τούτων, οὐδὲ ἐς ὁτιοῦν περιελᾷ ψεῦδος.*

φ. Matthiæus *ἐξαιρεῖ* unice verum putat.

ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,
ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι
κάλλιστον ἀδικεῖν· τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.
ΧΟ. οὐκ εὖ λέγειν χρὴ, μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς[x].
οὐ γὰρ καλὸν τόδ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
ΙΟ. ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν, ἀλλ' ἡμπειρία
ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον.

532. πέπλασθ' Ald. πίμπλασθ' alii, vel πίπλασθ'. Sed recte πίμπλαθ' duo Barocc. K. L. idque notarat Scaliger. Alludit J. in quo πίμπλαδ'.

534. Vertit Cicero de Off. III. 21. *Nam si violandum est jus, regnandi gratia Violandum est*; *aliis rebus pietatem cole.* Deinde pergit: *Capitalis Eteocles, vel potius Euripides, qui id unum, quod sceleratissimum fuerit, exceperit.* Ubi ineptum additamentum esse ea verba, *vel potius Euripides*, recte monuit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. III. p. 30. Confer Tusc. I. 44. *Magna culpa Pelopis.*

537. τόδ pro τοῦτ' ex membr. dedit Brunckius.

538. Ovid. Met. VI. 28. *Non omnia grandior ætas, Quæ fugiamus, habet; seris venit usus ab annis.* Ad Sophoclis Scyrias, πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ, respexisse Euripidem putat Valckenaerius; ad Euripidem respexit, opinor, Aristophanes Vesp. 439. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά;

539, 540. ἐμπειρίᾳ pro v. l. memorat Scholiastes. Mox λέξαι edd. MSS. Sextus Empiricus, Lucianus, Schol. in Dionysium Thracem; sed δεῖξαι Stobæus CXVI. p. 475. ed.

x. Notat Matthiæ. solœcam loquendi rationem, τοῖς ἔργοις καλοῖς pro τοῖς καλοῖς ἔργοις· quacum confert Soph. Trach. 938. κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων Ἐλείπετ' οὐδέν. Eur. Bacch. 731. ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους Ἐς τὸν τύραννον. Quæ omnia, si eundem sensum habere velint, quem haberent τοῖς καλοῖς ἔργοις, ὁ δύστηνος παῖς, τοὺς ἐλευθέρους λόγους, nemo dubitabit solœca esse. Aliter tamen fieri posse mihi videtur; adjectivos scilicet hic "prædicatorum loco" non fungi, sed articulos *possessivum* sensum induere; quod si aliter esset, ipsos articulos vix requiri. Cf. inf. v. 565. In nostro igitur loco idem valet ac si dixisset, εἰ τὰ ἔργα σοῦ μὴ καλά ἐστι· quod non reddendum est, *de rebus non honestis*, sed, *si* res, *de qua* oratio *habetur*, *inhonesta sit.* Similiter in Bacch. τοὺς λόγους valet *verba mea*, meam sententiam libere profiteri. Si legeretur τοὺς ἐλευθέρους λόγους, optime quidem Græcum esset, sed sensum præberet vix satis idoneum. In Trachin. δύστηνος ita accipiendum est, quasi sit ὀδυρόμενος, ταλαιπώρως ἔχων, quod non jam personam designabit, sed personæ conditionem.—Si quis tamen subtilius hæc quam verius disputata censeat, is ne prius omnes de Articulo regulas pro incertis habendas statuat, quam ea perlegerit, quæ hac de quæstione peracute scripsit desideratissimus Middletonus noster. (*Doctrine of the Greek Article.*)

τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ᾽· ἄδικος ἡ θεός·
πολλοὺς δ᾽ ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
εἰσῆλθε κἀξῆλθ᾽ ἐπ᾽ ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.
ἐφ᾽ ᾗ σὺ μαίνει· κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,
πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις
ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ·
τῷ πλέονι δ᾽ ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
τοὔλασσον, ἐχθρᾶς θ᾽ ἡμέρας κατάρχεται.
καὶ γὰρ μέτρ᾽ ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε·
νυκτός τ᾽ ἀφεγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,

Grot. quod citat Muretus Opp. T. III. p. 441. 531. probant Heringa et Ruhnkenius. Vide hunc ad Hymn. in Cer. 479. ubi pro εἶπε Pausanias legit δεῖξε. Euripides Stobæi LXXI. p. 431. οὐδ᾽ ἂν λόγος δείξειεν, in margine Gesnerus deteriorem lectionem, λέξειεν, notavit. In Sophocl. Philoct. 426. οἴμοι· δύ᾽ αὕτως δείν᾽ ἔλεξας, veram lectionem conservavit Scholiastes, οἴμοι· δύ᾽ αὖ τῶδ᾽ ἐξέδειξας. Pro τῷ γήρᾳ male τῷ βίῳ Schol. in Dionysium.

542. πλεονεξίας citat Dion Chrysostomus Or. XVII. p. 249. B. vel memoriæ vitio vel librarii. Simile quid accidit Hec. 611. Φιλοτιμίας, præter codices, defendunt Plutarchus in Sylla p. 453. B. Gregorius Nazianz. Epist. XLIII. Ælianus apud Suidam v. παράφορος. Συνενθουσιῶντες αὐτοῖς, καὶ τῇ παραφόρῳ τῇδε φιλοτιμίᾳ τῇ κακίστῃ δαιμόνων ἐκριπισθέντες ἀπολώλασιν. Ubi Portus rem melius gessit, quam Kusterus.

545. σημαίνει J. τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς Dion. Et κάλλιστον quidem habent C. D. L. R. Leid. B. Mox 547. σ pro ξ reposui, idque ex auctoritate codicum Cant. J. K. M. R. Clementis Alex. Strom. V. p. 663. Plutarchi de Frat. Am. p. 481. A. Sympos. II. 10, 2. p. 643. F. Dionis. Leve hoc, nec monendum duxissem, nisi ut notent tirones, nos, hac lectione admissa, bis iambum pro spondeo lucrari.

548. Speciosam, sed falsam lectionem, μόνιμον, præbet Plutarchus p. 481. A. δόκιμον male conjicit Musgravius.

549. πλείονι multi codices, sed πλέονι Ald. L. Clemens, Dion, Plutarchus p. 643. F. Aristoteles Eth. Eudem. VIII. non longe ab initio.

550. ἐχθρᾶς δ᾽ ἡμέρας Ald. et pars codicum. Sed θ᾽, non δ᾽, Cant. C. et Clemens, pro v. l. M. R. ἔχθρας θ᾽ ἡμέρα Aristot. ἔχθρας θ᾽, ἧς ἐρᾷς, conjicit Valckenaerius, contra quem recte laudat Musgravius Sophoclem Trach. 654. ἐξέλυσ᾽ ἐπίπονον ἁμέραν.

554. βαδίζειν Ald. et quidam codices. Paulo ante 552. ἰσότητ᾽ male Priscianus I. p. 542, 7. 572, 33.

κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.
εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς·
σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον,
καὶ τῷδ' ἀπονεμεῖς; κᾆτα ποῦ 'στὶν ἡ δίκη;
τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι; τὸ δὲ
περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι,
βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον·
ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖσι σώφροσιν.
οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ,
τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα·
ὅταν δὲ χρῄζωσ', αὔτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.

556. Ridet Strattis Phœnissis apud Polluc. IX. 124. *εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις, Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε.*

557. *ἔχειν* Eusebius Præp. Evang. VI. p. 259. C. Theodoretus Therap. IV. p. 62, 49. Recte, opinor, observat Valckenaerius, Euripidem in hac formula participio semper uti; quapropter in versu sequenti, sive *ἀπονεῖμαι* cum Aldo et MSS. quibusdam leges, sive *ἀπονέμειν* cum Bodleianis, Leidensibus, C. J. L. errabis. In temporum rationem peccant *νείμας* et *ἀπονείμας*. Ac poteris quidem *ἀπονέμων*, sed leviori mutatione *ἀπονεμεῖς* dedi, ut quasi de novo initium faciat, sicut Hec. 848. *εἴ πως φανείη γ', ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς, Στρατῷ τε μὴ δόξαιμι.* Ubi poterat ab *ὥστε* verbum suspendere, non ab *εἴ πως*, et scribere *μὴ δόξαι 'μέ.*

559. Versum, quem Euripidis esse putat Valckenaerius, in Append. Vat. Prov. II. 6. Ἡ *γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ*, inter fragmenta incerta 45. collocavit Musgravius, Stobæi Gesneriani margine XLVII. (XLIX.) p. 343, 49. fretus. Sed Dionysium solum habet Grotii editio; et Dionysio seniori diserte tribuit Plutarchus de Fortuna Alexandri p. 338. C.

560. Vulgo editum erat, *καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε*; Secutus sum Valckenaerium recte distinguentem, sed non recte emendantem *τί δὲ π.* Ælianus V. H. II. 12. *ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Εὐριπίδου, περιβλέπεσθαι σπεύδει· ὅτι δὲ τοῦτό ἐστι κενὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί.* Sic, dudum ante quam Casaubonus ex conjectura aut editores ex MSS. emendassent, locum laudavit Lambinus ad Horat. Serm. II. 3, 13.

564. *τοῖς γε* Ald. et codicum pars cum Clemente Alex. Strom. VI. p. 751. *τοῖς δὲ* J. *τοῖς* sine *γε* Stobæus XCIII. (XCV.) p. 514, 41. in editt. Trincavelli et Gesneri. *τοῖσι* C. K. L. M. R. L. duo Leidenses.

566. *ἑλόντες* Flor.

567. Post hunc sequebatur versus quidem Euripideus, sed ex alia tragœdia adscriptus, et merito a Valckenaerio damnatus, Ὁ *δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.* Citatur, notante Viro summo, a Plutarcho Consol. ad Apollon. p. 104. A. et Inonis fragmento præponitur, unde

ἄγ', ἤν σ' ἔρωμαι, δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,
πότερα τυραννεῖν ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
ἐρεῖς τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας
βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω·
ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἴς σ' ἀνήψατο,
ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἄρα στήσεις δορός;
πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πάτραν,
κεἰς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς,
ΘΗΒΑΣ ΠΥΡΩΣΑΣ ΤΑΣΔΕ ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ ΘΕΟΙΣ
ΑΣΠΙΔΑΣ ΕΘΗΚΕ; μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος

et hunc eodem pertinere conjicit. Eadem fere verba Sextus Empiricus A. M. XI. 54. Electræ versui 949. præponit, cum debuisset scribere, ὁ δ' ὄλβος ἄδικος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνών. Errores vero innumeri ex permiscendis similis sententiæ excerptis provenere. Idem Sextus VI. 15. laudat, ut ex Aristoph. Nub. 958. Λέξω τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς, ὃν ἐγὼ θνητοῖσι παρεῖχον. Verum is Teleclidæ est versus apud Athen. VI. p. 268. B.

568. προσθεῖσ' pars codicum, sed λόγω pro λόγους tantum non omnes.

576. Et hunc versum spurium judicat Valckenaerius, dissentiente Brunckio. Equidem non inficior, languidulum esse; sed, eo resecto, nimis abrupta erit sententia. Vide igitur an legendum sit, Κεκλήσεται Θήβαισι. In Suppl. 915. pro γενέσθαι veram lectionem servavit Stobæus p. 3. κεκλῆσθαι.

578. ἠμείψατο MSS. nonnulli, mendose. Corruptelæ fontem ostendit J. qui habet ἀμείψατο.

579. πάτραν pro πόλιν Œnomaus Eusebii Præp. Evang. VI. p. 259. C. unde voces permutare hic et 582. malit Valckenaerius.

581. πῶς ἀναστήσεις Ald. MSS. Sed ἀναστῆσαι Euripidis ætate erat, *dejectum erigere;* literam igitur restitui, e MSS. infra 1672. restituendam. In Aristoph. Plut. 453. τρόπαιον ἂν στήσαιτο postulat syntaxis.

582. κατάρξῃ Ald. κατάρξεις plerique MSS. κατάρξῃς alii; sed Cant. recte κατάρξει.

583. κεἰς edidit Valckenaerius pro καὶ, quem, quanquam paullum dubitans, secutus sum. Sed facillime, σ semel omisso, κεἰ potuit in καὶ mutari.

τοιόνδε σοὶ γένοιθ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,
πῶς Ἄργος ἥξεις μυρίους λιπὼν νεκρούς;
ἐρεῖ δὲ δή τις, Ὦ κακὰ μνηστεύματα,
Ἄδραστε, προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
ἀπωλόμεσθα. δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,
κείνων στέρεσθαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
μέθετον τὸ λίαν, μέθετον· ἀμαθίαι δυοῖν,
εἰς ταὔθ' ὅταν μόλητον, αἴσχιστον κακόν.
ΧΟ. ὦ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν,
καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.
ΕΤ. μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ', ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος
οὑν μέσῳ μάτην· περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία·
οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις,
ὥστ' ἐμὲ, σκήπτρων κρατοῦντα, τῆσδ' ἄνακτ' εἶναι
χθονός.
τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα·
καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανεῖ.
ΠΟ. πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος

586. γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων edd. usque ad Kingium, qui Barnesii ex conjectura ἂν delevit, quod neque legisse videtur Scholiastes. Certe sensui nocet; deinde rationes grammaticæ postulabant, ut præcederet οὔποτε, si ἂν retineretur; postremo omittunt K. M. R.

587. Sic pro ὑπεκδράμῃ Grotius, vel ex MS. vel e Canteri conjectura; et sic legisse Scholiasten patet ex interpretatione ejus, ὑπέρτερα γένηται.

593. ἀμαθίαι multi codices et Schol.; alii ἀμαθία, cum Aldo, quod non est duale, ut Valckenaerius, sed singulare; nominativus enim, qui regit μόλητον, est οἱ δύο. Sed plurale prætuli, ut supra 404.

594. αἴσχιστον M. altero pro v. l. suprascripto. ἄσχηστον J. Pro ἔχθιστον igitur recte edidit Brunckius αἴσχιστον ex membr. rectius facturus, si Piersono obsecutus in Sophoclis Philoct. 1284. edidisset, ἐλθὼν ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς.

597. ἔστ' ἀγὼν Ald. et nescio an omnes MSS. ἀγὼν ἔστ' edidit Grotius.

600. σκήπτρων Ald. Cant. R. (κήπτρων J.) σκῆπτρον K. unde fluxit, quod habent plerique codices, σκῆπτρα. Hoc ex membr. edidit Brunckius. Sed recte σκήπτρων, quod infra 1268. omnes MSS. quanquam σκῆπτρον dedit Aldus.

603. τίς δ' ὧδ' Ald. et codices quidam. Res est non magni quidem momenti, sed in qua editor sibi ipse non satisfaciat. Eadem varie-

φόνιον ἐμβαλὼν τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;
ΕΤ. *ἐγγὺς, οὐ πρόσω βεβηκώς· εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;*
ΠΟ. *εἰσορῶ· δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.*
ΕΤ. *κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;*
ΠΟ. *ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.*
ΕΤ. *κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.*
ΠΟ. *καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός.*
ΕΤ. *οὐκ ἀπαιτούμεσθ', ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.*
ΠΟ. *τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον;*
ΕΤ. *φήμ'· ἀπαλλάσσου δὲ γῆς.*
ΠΟ. *ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων,*
ΕΤ. *οὓς σὺ πορθήσων πάρει;*
ΠΟ. *κλύετέ μου;*
ΕΤ. *τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου;*
ΠΟ. *καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ',*
ΕΤ. *οἳ στυγοῦσί σε.*

tas infra 614. sed ibi retinui particulam propter Med. 1383. *ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων, φονία τε Δίκη.* MH. *τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων;* Ante *ἡμᾶς*, *εἰς* omittit Aldus, et mox habet *οὐ πρόσω βέβηκας· εἰς χεῖρας λεύσεις.* Primus edidit *οὐ* Valckenaerius ex MSS. *βεβηκὼς* sumsi ex Musgravii conjectura; *βέβηκεν*, quod maluit Brunckius, longe deterius est.

606. *δειvὸν* Flor. et semel Stobæus XCI. p. 507. Gesner. sed in eadem pagina *δειλόν θ'*, et *τυφλόν θ'* in marg. *δειλὸν* ceteri codices, Scholiastes Aristophanis in Plut. 203. Eustathius ad Il. E. p. 515, 24. = 390, 8.

607. *πολλοῖς* Ald. 611. *ἀπαιτούμεθ'.*

609. *κόμπος*, accentu mutato, Aug. Etymol. M. p. 527. 47.

612. *τὸ πλεῖστον* Ald. Alterum Grotius et plerique codices.

613. Ald. et plures MSS. *πατρῷοι*, quod mutavit Kingius.

ΠΟ. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος[ψ].

ΕΤ. καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

ΠΟ. ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί.

ΕΤ. Μυκήναις, μὴ 'νθάδ', ἀνακάλει θεούς.

ΠΟ. ἀνόσιος πέφυκας,

ΕΤ. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος.

ΠΟ. ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις.

ΕΤ. καὶ κατακτενῶ γε πρός.

ΠΟ. ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω;

ΕΤ. καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.

ΠΟ. καὶ σὺ, μῆτερ;

ΕΤ. οὐ θέμις σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα.

ΠΟ. ὦ πόλις.

ΕΤ. μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.

ΠΟ. εἶμι, μὴ πόνει· σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ.

ΕΤ. ἔξιθι χθονός.

616. ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος Ald. Quod ejecit Grotius, omnes fere MSS. omittunt ἀπό. Edidit πάτρης Barnesius, nescio unde; non enim ex C. ut ait Burtonus.

617. ἀδικίᾳ γε σῇ, ὦ θεοὶ Ald. ὦ θεοὶ omisit Grotius, melius σῇ Kingius, cui plures codices suffragantur. ἀδικία σῇ γ' ὦ θεοὶ J. necessaria hæc, ὦ θεοὶ, reddit responsio.

619. καὶ κτανῶ γε πρός MSS. quidam. κατακτενεῖ J. Pro γε ex membranis σε dedit Brunckius, ut opinor; sic enim D. sed commodius abest pronomen, utpote ex μ' repetitum; neque otiosa est particula. Æschyl. Prom. 73. ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός. Euripid. Heraclid. 642. μάλιστα· καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε[ω].

621. οὐ θεμιτόν σοι Ald. cum plerisque MSS. σε pro σοι Laud. unde οὔ σε θεμιτὸν elicit Musgravius, quo etiam alludere videtur Leid. unus, σοι omisso. Sed Grotium secutus sum, quem θέμις σοι e MS. hausisse credibile est.

ψ. Vid. Not. in Præfat. p. 30. et Orest. 787. Ignoscant autem mihi velim lectores, quod olim in juvenili admodum prolusione (*Quarterly Review*, Vol. III. p. 182.) Burgessio et Blomfieldio temere assensus sum versum hunc, qui est inter purissimos, sollicitantibus. Quem quidem errorem meum ipse paucis post mensibus deprehensum in alia Censura correxi: ejusdem proculdubio jampridem pœnituit Blomfieldium, forsan et Burgessium.

ω. Rectissime: sed aptiora sunt exempla, in quibus, ut in nostro versu, posteriorem clausulam altera persona orditur, ut καὶ—γε valeat Anglice, *Yes, and*—ita ut præcedenti interrogationi respondeatur. Conf. Æsch. Prom. 952. Soph. Œd. Col. 65, &c.

ΠΟ. ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν.
ΕΤ. οὐκ ἂν τύχοις.
ΠΟ. ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς.
ΕΤ. οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.
ΠΟ. ὦ κασίγνηται.
ΕΤ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς, ἔχθιστος ὤν;
ΠΟ. μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε.
ΙΟ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον;
ΠΟ. οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός.
ΙΟ. εἰς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ.
ΠΟ. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει.
ΕΤ. καὶ γὰρ ἀνθυβρίζομαι.
ΠΟ. ποῦ ποτε στήσει πρὸ πύργων;
ΕΤ. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;
ΠΟ. ἀντιτάξομαι κτενῶν σε.
ΕΤ. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.
ΙΟ. ὦ τάλαιν' ἐγώ, τί δράσετ', ὦ τέκν';
ΠΟ. αὐτὸ σημανεῖ.
ΙΟ. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐριννῦς;
ΕΤ. ἐῤῥέτω πρόπας δόμος.
ΠΟ. ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν καὶ θεοὺς μαρτύρομαι,
ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονὸς,

624. εἶμι· τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν. Sic post Grotium editores. Aldus cum plurimis MSS. ἔξειμι· πατέρα δέ (vel δέ γε) μοι δὸς εἰσιδεῖν. (Ald. et pauci ἰδεῖν.) Unde facili, sed verissima conjectura Musgravius, ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. Simili modo locum Hec. 1238. sanavi. In hac ipsa scena 616. ἐξελαύνομαι habent Cant. D. J. In Medea 653. ἔχω pro ἔχομεν dedit Lascaris.

626. γ', quod addit Aldus post ἀνακαλεῖς, nesciunt MSS. Idem mendum 629. in εἰς πολλά γ'. (εἰς πόλλ' ἀθλία γε Grot.)

628. Ald. ἀλλὰ σύ μοι.

632. αὐτὸ σημανεῖ Eteocli tribuit Aldus, et 633. ἐῤῥέτω π. δ. deinde versui 635. Eteoclis, 636. Polynicis personas præponit. Turbatur in MSS. Musgravium cum Brunckio sequor.

634. [Heliodor. Æthiop. IV. p. 170. οὐχ οὕτως ἤδε ἡ χεὶρ καὶ ξίφος τοὐμὸν ἀργήσει.

636. ἀτιμὰ Ald. Primus mutavit Grotius.

δοῦλος ὣς, ἀλλ' οὐχὶ ταυτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.
κἄν τι σοὶ, πόλις, γένηται, μὴ 'μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ·
οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.
καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ 'Αγυιεῦ, καὶ μέλαθρα, χαίρετε,
ἥλικές θ' οἱ 'μοὶ, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα·
οὐ γὰρ οἶδ' εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτέ.
ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς,
τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθονός.

ΕΤ. ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ
ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.

ΧΟ. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν — στροφή.
Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς
μόσχος ἀδάμαστον πέσημα[a]
δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα
χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι
πεδία μιν τὸ θέσφατον
χρῆσε πυροφόρ' 'Αόνων,
καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα γε

637. πρὸς pro πατρὸς Ald. errore fortasse operarum. Pro γεγὼς notabilem lectionem μολὼν præbet Flor.

638. μή με, τόνδ' αἰτιῶ Ald. μή με σύ γε τόνδ' αἰτιῶ Grot. τῶνδ' αἰ. alii, τῶνδε δ' alii, τῶνδέ γ' alii. Hinc Valckenaerius mavult, μή με τῶνδ' ἐπαιτιῶ. Sed recte Kingius ex K. et Schol. Barocc. Brunckius ex membr. τόνδ' Cant. et δὲ suprascript. τῶν δ' M. et όν pro v. l. Error ortus ex duabus litteris concurrentibus, ut Orest. 888. infra 1255. 1601. Versum sequentem spurium censet Valckenaerius.

641. ὄυμοὶ Ald. Vide ad Hec. 334.

644. Θηβαίων sex MSS.

645. ἔξελθ' Ald. contra metrum et MSS. Mutavit Grotius.

651. Sic Schol. Aldus et plerique MSS. κατῴκησε vel κατῴκισε.

652. μιν pro μὲν est emendatio Musgravii; χρῆσε πυροφόρ' 'Αόνων pro πυροφόρα δόμων ἔχρησε Valckenaerii.

654. ἵνα τε Ald. et MSS. quod leviter mutavit Valckenaerius.

---

a. Potest esse πέσημα vel ipsum cadendi actum, vel corpus quod cadit seu projicitur. In priore sensu occurrit inf. 1435. Orest. 1564. Soph. Aj. 1033. in altero v. 1715. hujus fabulæ, Herc. Fur. 1122. Hic autem πέσημα δίκε nihil aliud esse Matthiæo videtur, nisi ἔπεσε· vertas igitur, *sponte cecidit* vel *se projecit*.

νοτὶς ἐπέρχεται γύας
Δίρκας χλοηφόρους
καὶ βαθυσπόρους.
Βρόμιον ἔνθα τέκετο
μάτηρ, Διὸς γάμοις,
κισσὸς ὃν περιστεφὴς
ἑλικτὸς εὐθὺς ἔτι βρέφος
χλοηφόροισιν ἔρνεσιν
κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε,
Βάκχιον χόρευμα
παρθένοισι Θηβαίαισι
καὶ γυναιξὶν Εὐΐαις.
ἔνθα φόνιος ἦν δράκων ἀντιστροφή.
Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα
χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ,
κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος

655. νοτὶς ἐπέρχεται γαίας Δίρκας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους γυίας Ald. et plurimi codices. Pro γαίας Flor. γυίας, aliqui γᾶς; pro γυίας, quod omittit K. Flor. χώρας. Singularis est Grotii lectio: ν. ἐ. γαίας Δίρκας χλοηφόρου καὶ βαθυῤῥόου. Nimirum γυίας (vel γύας, ut semper scribi debet), margini adscriptum pro correctione, in locum non suum migravit. Infra 679. γαίας pro γυίας J.

658, 659. Sic plures MSS. τέκε Ald. τέκε ποθ' ἁ μάτηρ Grot. δή τέκεν ποτ' ἁ μ. Kingius ex K. κισσὸς bis Grot.

663. ἐνώτισεν. Hanc vocem frustra suspectam habet Valckenaerius. Hesychius, ipso fatente, hinc sumsit, Ἐνώτισε. τὰ νῶτα περιεσκέπασεν. Bene advocat Musgravius Herc. F. 361. ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας Δεινῷ χάσματι θηρός. Sensu cognato idem verbum adhibet Æschylus Agam. 296. ὑπερτελής τε πόντον ὥστε νωτίσαι, de lampade maris superficiem illuminante. De Sphingis ala νώτισμα θηρὸς dixit Tragicus apud Plutarchum Stobæi LXII. p. 403, 1.

664. Βακχεῖον Ald. et MSS. plerique.

666. Εὐβοίοις Ald. Εὐΐοις multi codices cum Scholiaste. Εὐΐαις Cant. M. R.

669. εὔυδρα Grot. et pars codicum. Sed plures cum Aldo ἔνυδρα.

ὠλένας δικὼν βολαῖς,
Δίας ἀμάτορος
Παλλάδος φραδαῖς
γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
εἰς βαθυσπόρους γύας.
ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
ὅρων χθονός· φόνος δέ νιν
σιδαρόφρων ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ πάλιν·
αἵματος δ' ἔδευσε
γαῖαν, ἅ νιν εὐείλοισι
δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.
καὶ σὲ, τὸν προμάτορος ἐπῳδός.
Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον
Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
ἐκάλεσ' ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ,
ἰὼ βαρβάροις λιταῖς,
βᾶθι, βᾶθι τάνδε γᾶν·
σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,
ᾇ διώνυμοι θεαὶ[β]
Περσέφασσα καὶ φίλα
Δαμάτηρ θεὰ,
πάντων ἄνασσα,
πάντων δὲ γᾶ τροφὸς,

675. ὠλέναις Ald. et multi MSS. ὠλένης Grot. Cant. ut conjecerat Canterus; ὠλέναιν Barnesius: recte ὠλένας Valckenaerius; quomodo habent K. M. R.

678, 679. Metra non congruunt. Dedit Brunckius, δίκ' ὀδόντας βαθυσπόροις γύαις, et paullo ante Δίας δ' ἁ.

682, 683. Aldus: σιδαρόφρων δέ νιν φόνος πάλιν ξηνῆψε φίλα γᾷ· et sic plerique MSS. nisi quod quidam ξυνῆκε. Grotius, eumque secuti alii, γᾷ φίλᾳ. Transponendo versus numerosiores effeci.

685. εὐείλοισι Musgravii emendatio est pro εὐηλίοισι.

693. σῷ νιν ἐκγόνῳ Schol. quem si sequimur, αἱ διώνυμοι legendum est, ut habent MSS. quidam et editi.

697, 698. ἁπάντων Ald.

β. Locus vix sanus esse potest: utrum vero ᾇ in ἂν mutandum sit, an graviori ulceri quærendum remedium, judicet lector.

κτήσαντο· πέμπε πυρφόρους
θεὰς ἀμῦναι τᾷδε γᾷ·
πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

ΕΤ. χώρει σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
θέλω πρὸς αὐτὸν ξυμβαλεῖν βουλεύματα,
πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
καί τοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών·
ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλεες, πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.
ΕΤ. καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον·
πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς,
ὡς εἰς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών.
ΚΡ. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.
ἀλλ' εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν·
ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
ΕΤ. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
ΚΡ. ἥκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.

699. Edd. pleræque ἐκτίσαντο, sed ἐκτήσαντο MSS. quidam, unde augmentum abjeci. Mox πυροφόρους male codices nonnulli.

714. Constructionem minus percepit Valckenaerius. Subauditur ἐμαυτόν. Aristoph. Lysistr. 469. τί τοῖσδε σαυτὸν εἰς λόγους τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις;

716. πεποιθέναι Ald. sed πεποιθότα prope omnes MSS. Qui mutavit, τε priorem ad præcedentia referebat, cum ad sequentia referre oporteret. Neque figura Oropismus hic fingenda est, qualis in χαίρω σ' ἐληλυθότα.

719. Idem fere versus Sophoclis Trach. 78. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΕΤ. λέγει δὲ δή τι[γ] τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
ΚΡ. μέλλειν πέριξ πυκνοῖσι Καδμείων πόλιν
ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
ΕΤ. ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
ΚΡ. ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾷν;
ΕΤ. ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
ΚΡ. σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἱ δ' ἄφθονοι.
ΕΤ. ἐγᾧδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
ΚΡ. ἔχει τιν' ὄγκον τἄργος Ἑλλήνων πάρα.
ΕΤ. θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
ΚΡ. θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
ΕΤ. ὡς οὐ καθέξω τειχέων ἔσω στρατόν.
ΚΡ. καὶ μὴν τὸ νικᾷν ἐστὶ πᾶν· εὐβουλία.
ΕΤ. βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
ΚΡ. πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
ΕΤ. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
ΚΡ. εἴπερ σφαλείς γε δεῦρο σωθήσει πάλιν.
ΕΤ. ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.
ΚΡ. ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
ΕΤ. ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλω δόρυ;

722. μέλλων Grot. contra Ald. et MSS. πυκνοῖσι pro πύργοισι Reiskii emendatio est.

724. τ' ἄρ' Ald. et MSS. plerique. γ' ἄρ' Grot. γὰρ ἆρ' K.

726. μαχομένους Ald. et codices quidam, contra metrum et temporis rationem. μαχομένοις J. Non male legeretur μαχουμένοις, ad πόλει relatum. μαχούμενος L. et duo alii.

729. τἄργος Grot. Cant. J. M. Brunckii membranæ, Ἄργος Ald.

733. κἀν εὐβουλίᾳ Piersonus male. Vetus dictum: Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία. Mox MSS. quidam et edd. προσβάλοιμ' ἂν, solœce.

737 σφαλεῖς γε Ald. Pro σωθήσῃ Valckenaerius σῶς ἥξεις, sine causa.

738. Hic versus emendate nunc legitur in Polybii editione Schweighæuseriana xxxi. 21, 12. Olim: εἰς ὃ φ. ν. τοῖς δὲ τολμῶσι τι πλέον.

740. προσβάλλω Ald. προσβαλῶ Flor. Grot. προσβάλω alii. Omnia recte; sed, ceteris paribus, præferendus est aoristus, ut mox 746. Aristoph. Ran. 631. Καὶ πῶς βασανίζω; recte MS. apud Brunckium βασανίσω. Thesm. 946. Τί σοι χαρίσομαι; frustra edidit Brunckius e Piersoni sententia ad Mœrin p. 106. χαριοῦμαι. Debebat tantum, producta vocali, χαρίσωμαι.

γ. Ob responsum præstat τί, et ita Matthiæ.

ΚΡ. ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
ΕΤ. βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
ΚΡ. ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.
ΕΤ. τί δ', εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
ΚΡ. κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
ΕΤ. τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶ πόλιν;
ΚΡ. μὴ δῆτα· βουλεύου δ', ἐπείπερ εἶ σοφός.
ΕΤ. τίς οὖν πρόνοια γίγνεται σοφωτέρα;
ΚΡ. ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ,
ΕΤ. τί προστετάχθαι δρᾷν; τὸ γάρ σθένος βραχύ.
ΚΡ. λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
ΕΤ. τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.
ΚΡ. ἑπτ' ἄνδρας αὐτὸς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.
ΕΤ. λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
ΚΡ. λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
ΕΤ. ξυνῆκ', ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
ΚΡ. καὶ ξυστρατήγους· εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.
ΕΤ. θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
ΚΡ. ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον[δ].
ΕΤ. ἔσται τάδ'· ἑπτάπυργον ἐς κύκλον μολὼν
τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,

742. δέ τοι Ald. sed γέ τοι fere omnes MSS. γένοιτο L. Nimirum primo scripserat librarius γένοι, deinde το pro correctione imposuit, το γένοι.

744. στρατῶν Ald. casu fortasse.

746. πολεμίοισι δώσω Ald. πολεμίοις δώσω edd. et MSS. plerique; sed elegantius et numerosius est, quod præbent D. J.

748. γίγνεται notaverat Scaliger ex MS. ut opinor.

750. προστέτακται in quibusdam codicibus pro v. l.

753. αὐτὸς pro αὐτοῖς Grot.

760. ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν Ald. ἐλθὼν δ' (vel sine δ') ἑπτάπυργον ἐς πόλιν MSS. quidam. Alii, ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολών. κύκλον pro πόλιν emendatio est Musgravii[ε].

δ. De pausa vide Supplem. ad Præfat. Hec. p. 23. de constructione pauci hærebunt: τὸ γὰρ ἕτερον ἀπολειφθὲν τοῦ ἑτέρου οὐδέν ἐστιν.

ε. Cautius Matthiæ. πόλιν retinet. Idem sup. v. 751. solito incautius rem gessit, e mera conjectura ἄνακτας pro ἀνάσσειν reponens: frustra, ut mihi videtur.

ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.
ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.
καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,
κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης παιδός τε σοῦ
Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον
τὴν πρόσθε ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.
μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
τρέφ' ἀξίως νιν σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν.
πατὴρ δ' ἐς αὑτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα·
ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν, ἢν τύχῃ, κατακτενεῖ.
ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέσφατον
οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'· ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον.

763. Oblique hic tangi Æschylum recte notat Brumœus[ζ].

767. *ξυσταθέντι* Abresch. et *ἐλθεῖν* pro *ἑλεῖν*. Male etiam Piersonus *θένειν*. *ἐλθεῖν* tamen habent Cant. Flor. M. R. sed *ἑλεῖν* pro v. l. M. R. Versum sequentem et hic et infra 1391. spurium censet Valckenaerius; hinc ejecit Brunckius, ibi retinet. Κτανεῖν δ' J. et infra

771. *δόσιν δ'* plures pro *δόσιν τ'*, quod dederat Aldus.

777. *ἡμᾶς τ'* Brunck. ex membr. Aug. Flor. et ita Ald. *ἡμᾶς δ'* alii cum Grotio.

778. *ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν* Ald. *ἡμὶν* Brunck. (*δ'* omittunt quidam MSS.) Sed cum syllabam istam in *ἡμιν* et *ὑμιν* nusquam alibi corripiat Euripides, nisi unico in fragmento, eoque fortasse corrupto, ordinem vocum immutavi cum Schol. Grotio, Leidd. codicibus et quinque, quos ipse inspexi.

781. *ἀντεπώνυμον* Ald. et pars codicum.

782. *ἄξοντα* pro *λαβόντα* (hoc enim Græcum quidem est, sed sensui repugnat) emendatio est Valckenaerii[η].

ζ. Vide Pors. Prælect. in Euripidem, in Advers. p. 7.

η. Omnino assentior Schaefero neganti jure Porsonum secutum esse

σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται·
ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην
ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον·
ἤνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν
μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·
θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
ἐκφέρετε τεύχη πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,
ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
ὁρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
τῇ δ' εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν.

ΧΟ. ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι στροφή.
καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;
οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας,
βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει
μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί·
ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας

784. ἐψευσάμην M. R.

790. αὐδῶ Ald. quod ex loco superiore 577. huc irrepsit; εἶπον MSS. tantum non universi. Mox 795. διασῶσαι pro διασώζειν MSS. plerique.

797. κατέχει recte habet D.

798. ὥραις Ald. et MSS. plerique. ὥρας ex Scholiaste sumsit Kingius.

799. λοτοῦ quosdam hic mendose legere notat Eustathius ad Il. B. p. 344, 36. = 260, 50. bene vero Atticam formam μέλπει servavit.

800. χαροποιοὶ Ald. et codicum major pars; sed Flor. Aug. χοροποιοί. Sic in Hec. 911. recte χοροποιῶν C. in textu; in Æschyl. Suppl. 689. ἄχαριν pro ἄχορος Plutarch. Erot. p. 758. F.

Brunckium, Valckenaerii conjecturam recipientem. Neque tamen cum Matthiæo πέμψω verterim *arcessam*, sed simpliciter *mittam*. Λαβόντα autem valet, *postquam invenerit*. *Mittam huc Menœceum secum adducentem Tiresiam inventum*, seu *postquam invenerit*. Cum duo Menœceo mandanda essent, ut scil. Tiresiam *inveniret* et *adduceret* (h. e. ad Creontem), alterum exprimitur, alterum elegantius reticetur. Utrumque tamen in re simili expressit Terentius Andr. IV. 2. *Jam ubi ubi erit, inventum tibi curabo et mecum ad ductum.*

αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις·
οὐ πόδα θυρσομανῆ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ'
ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον·
Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων
ἱππείαισι θοάζεις,
Ἀργείους ἐπιπνεύσας
γέννᾳ Σπαρτῶν,
ἀσπιδοφέρμονα θίασον εὔοπλον,
ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.
ἦ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι,
Λαβδακίδαισιν πολυμόχθοις.
ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότα- ἀντιστροφή.
τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονότροφον ὄμμα Κιθαιρὼν,
μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα, λόχευμ' Ἰοκάστας,
ὤφελες Οἰδιπόδαν θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,
χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον·
μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν οὔρειον τέρας ἐλθεῖν,
πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς·

803. οὐ πόδα θυρσομανῆ emendatio est Musgravii pro οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ. In fine ἀλλ' omittunt Ald. et MSS. quidam; sed habent alii cum Grotio.

804. Sic habent aliqui codices. ψαλίων et πώλων Ald. alii etiam mendosius μωνύχων. Mox τε recte addunt plerique.

807. Ἀργείους recte Ald. et pars codicum, sed γένναν Ald. γέννᾳ MSS. Ne sit hiatus, transposui. Pro ἐπιπνεύσας conjicit Musgravius ἐπιλάμψας, et inde natas pro interpretamento voces χαλκῷ κοσμήσας, quas ab omnibus fere MSS. post τείχεα 810. additas Kingius resecuit, unum vel alterum secutus.

809. θίασσον ἔνοπλον Ald.[θ] εὔνοπλον Grot. εὔοπλον K. et puto L. quod etiam Hec. 1080. [1072. edit. Pors.] restituendum ex Eustathio ad Il. B. p. 358, 32. = 271, 33.

813. Λαβδακίδαις πολυμόχθοις Ald. et codices plurimi. Λαβδακίδαισι Cant.

816. Ἰοκάστης Ald. Deinde Οἰδιπόδαν Brunckius ex membr. Infra 827. Οἰδιπόδα pro Οἰδίποδος illæ et plures MSS. Contra 1361. Οἰδίποδος R. pro Οἰδίπου.

θ. Omnes, quas inspicere mihi contigit, Porsoni editiones exhibent "εὔοπλον Ald." per merum errorem proculdubio, cum Aldina disertissime dat ἔνοπλον. Nunc primum correxi.

ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι
τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς
γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας
Καδμείοις ἐπιπέμπει.
δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
θάλλει παίδων
Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.
οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλὸν,
οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν τοι παῖδες
ματρὶ λόχευμα, μίασμά τε πατρός·
ἡ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν.
ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε, ἐπῳδός.
βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην, ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις,
τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος
γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος·
Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
ἤλυθον οὐρανίδαι· φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας,
τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα
διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει.
Ἰώ θ', ἁ κερόεσσα προμάτωρ,

821. ἐν, quod addidere Grotius, et ex K. Kingius, omittunt Aldus et plerique codices. Aldus præterea χηλαῖς.

823. τὰν Kingius ex K. pro ἄν. Mox καταχθόνιος Ald.

828. Pro secundo καλὸν, φίλον conjicit Valckenaerius ex Theognidis dicto: Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστὶ, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστὶ, quod ille narrat Deos Harmoniæ nuptiis cantasse; quas quidem nuptias statim 836. commemorat Euripides.

829. Post νόμιμοι addidere ποτε ex suo MS. Grotius, τοι ex K. Kingius, plurimi neutrum. νόμιμόν est vel Marklandi vel Musgravii conjectura.

830. τε omittit Aldus.

831. ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν Ald. et plurimi codices. Grotius et K. ἡ δὲ σύναιμόν γ' ἦλθε λέχος. Recte εἰς delevit Brunckius. Sophocl. Aj. 491. τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον.

837. ἤλθον Ald. qui mox 847. ἔστακ' ἀρηΐοις cum MSS. plerisque. ἐστ' ἀκαρίοις J. Leviter mutavi in Ἄρεος, ut parœmiacum efficerem.

838. πύργοι ἀνέσταν Brunckius e membr. sed melius vulgatum. ἀνέσταν Flor.

Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
μυριάδας δ' ἀγαθῶν
ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα,
πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
ἕστακ' Ἄρεος στεφάνοισιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυτίλοισιν ἄστρον ὥς.
δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν
πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ·
κλήρους τ' ἐμοὶ φύλασσε παρθένῳ χερὶ,
οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν,
θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι,
πόση τις ἡ 'πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
πρὸς πατέρα τὸν σόν; ὡς ἐμὸν κάμνει γόνυ,
πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
ΚΡ. θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον·

848. *προπάροιθε* Ald. sed *πάροιθε* Schol. Bodleiani omnes, teste Burtono, et septem, quos ipse inspexi. Primus mutavit Barnesius. Neque alterum occurrit, nisi in monostrophicis infra 1525. ubi cum Kingio *πάροιθεν* edidi, quod agnoscunt MSS. quidam. Deinde prius *ὡς* est *quoniam*, *etenim*, secundum *ut*.

849. Sic edidi e K. M. R. et sic notarat Scaliger, ex MSS. proculdubio. *ναυβάταισιν* C. L. *ναυάταισιν* D. *ναύταισιν* Cant. J. *ναύτιλοι* pro *ναῦται* restituendum videtur Apollonio Rhodio III. 745.

850. *πεδίον* Ald. et plurimi MSS. sed *πέδον* Bodleiani, teste Burtono. *τιθὲς* Grot. quod non est Græcum. Versum, sed minus numerosum, expleret, *πεδίον ἴχνος ἐμὸν τίθει*.

852. *τέ μοι* Ald. contra plures MSS.

856. *πρόσω τις* Scal. *πόση τίς γ'* —*ἄστεός γ'* M. R. *ἄστεος* Ald. et quidam MSS. ut Orest. 751. Sed omnes Bodleiani, teste Burtono, *ἄστεως* cum C. L.

857. *ὡς τοὐμὸν* Ald. contra metrum: sed *ὡς ἐμὸν* plerique codices cum Grotio; *ὡς ἐμοὶ* Cant. *ὥς τ' ἐμὸν* Flor. unde Valckenaerius edidit *ὥς γ' ἐμόν*. Nihil opus. Infra 1092. *παῖς οὑμὸς* Cant. M.

860. Sic Aldus et MSS. quidam. Alii cum Grotio et Scholiaste, *ἐξόρμισαι*.

ὡς πᾶσ' ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ
χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.
ΤΕΙ. εἶεν· πάρεσμεν· τί μ' ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον;
ΚΡ. οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,
καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, ἆπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.
ΤΕΙ. κόπῳ παρεῖμαι γοῦν', Ἐρεχθειδῶν ἄπο

861. Locum, qui plerisque viris doctis corruptus visus est, intactum reliquit Brunckius. Conjicit Piersonus, ὡς παῖς τιθήνης (paullo lenius esset τιθήνην); longe deterius Valckenaerius, ἐκβᾶσ' ἀπήνης, ut scilicet γυνὴ subaudiatur. Fr. Jacobi conjecturam in textum recepit Beckius, ὡς παῖς ἄνηβος. Musgravius præfert, ὡς πᾶσ' ἄκανθα, conferens Electr. 492—5. Elegantes sane sunt Piersoni, Jacobi, Musgravii emendationes, nulla tamen adeo certa, ut omnem dubitationem præcidat. Musgravii sententiam quodammodo confirmat Electræ locus: ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει, Ῥυσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί. Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον Διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ. Eligat lector, quod optimum est, aut ipse melius aliquid excogitet. Mox 863. τί μ' ἐκάλεις Valckenaerii est emendatio pro τί με καλεῖς [ι].

865. κᾆπος Ald. et plures MSS. sive κάπος. Sed ἆπος Schol. Eustath. ad Il. Γ. p. 381, 19. = 288, 39. ut recte, quod ad literas attinet, habent ἀπὸ σ' Flor. ἄπος J.

866. πάρειμι Ald. et pars codicum. Sed πάρειμαι Grot. παρεῖμαι Schol. et decem minimum MSS. Ἐρεχθειδῶν, quod recte dederat Aldus, editiones quædam in Ἐρεχθειδᾶν et Ἐρεχθιδᾶν corrupere. Pro γοῦν, quod habent Aldus et major pars codicum, γῆς præbent Cant. et alius Kingii (non enim optimus, ut ipse vocat), γᾶς M.R. γὰρ Grot. κόπῳ παρεῖμαι bene illustrat Valckenaerius e Bacch. 634. κόπου δ' ὕπο, Διαμεθεὶς ξίφος, παρεῖται· pro γοῦν conjicit γυῖ'. Habuit ante oculos, quod quærebat; codicum enim lectio sana est, modo elisionis notam apponas: γοῦν', *genua*. Neque ratio fingi potest, cur Tragici hac forma abstinuerint, cum libenter γούνατα adhibeant. Si Medeam olim edidero, editionis primæ lectionem 325. μὴ πρὸς σὲ γούνων restituam. Porro γοῦνα occurrit in choliambo Phœnicis Colophonii apud Athenæum VIII. p. 359. F. καὶ μητρὶ κούρην εἰς τὰ γοῦνα καθείη. Occurrit etiam γοῦν' elisum in illustri Empedoclis loco de divina natura apud Ammonium in quarto de interpretatione G. vii. 1, 19. ed. Ald. 1503, fol. 199. vers. ed. 1545. Locum integrum inde correctius adscribam, quam prout ex Tzetze Chil. XIII. 81. H. Stephanus dedit in Poësi Philosophica, p. 30. Οὔτε γὰρ ἀνδρομέῃ κεφαλῇ κατὰ γυῖα

ι. De loco vexatissimo vix opus est plura adjiciam. Schaefero et Maltbeio (in voc. πρεσβύτης) vulgata lectio sana videtur; quam neuter tamen ita interpretatur, ut aliorum vel interpretationi vel correctioni supersedeat. Ipse olim conjeceram, ὡς πᾶν ἀπήνη (ἀπήνη, *par*, ut sup. 338. et ξυνωρὶς inf. 1634. et Soph. Œd. Col. 895. πᾶν autem eo sensu, quo dicit Demosth. Aristocr. 660, 8. πάντ' ἦν Ἀλέξανδρος·) nunc neque in mea neque in alienis conjecturis acquiescere possum.

δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.
κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγὼ,
καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.

ΚΡ. οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη·
ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σὺ,
δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα·
ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,
τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.

ΤΕΙ. Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλῄσας στόμα
χρησμοὺς ἐπέσχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,
πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν.
αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ
θεῶν σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλάδι.
ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ

κέκασται, Οὐ μὲν ἀπαὶ νώτων γε δύο κλάδοι ἀΐσσουσιν, Οὐ πόδες, οὐ θοὰ γοῦν', οὐ μήδεα λαχνήεντα· Ἀλλὰ φρὴν ἱερὴ καὶ ἀθέσφατος ἔπλετο μοῦνον, Φροντίσι κόσμον ἅπαντα καταΐσσουσα θοῇσι.

871. ἀπαρχὴν Flor. ut et σφαγὴν infra 959.

875. πέφυκε D.

878. μάλλιστα Aug. κάλλιστα ex membr. edidit Brunckius. Male; neque μάλλιστα huc alludit, sed solennis est error librariorum. Infra 926. pro σώσαιτε Καδμείων ex hoc versu habet μάλλιστα σώσαιμεν J. In Med. 940. μάλλιστα Lascaris. Neque facilius mutatur κάλλιστα in μάλιστα, quam hoc in illud. In fragmento e Sophoclis Tereo apud Stobæum, p. 157. Grot. ipse Brunckius correxit μάλιστα.

879. κλείσας Ald. κλῄσας vel κληΐσας MSS.

882. Male τέκνωσε Barnesius, ut ostendit Valckenaerius ex Hesychio et Schol. ad v. 4.

884. διαφοραὶ Ald. διαφθοραὶ multi MSS. quod verum est, licet ex MS. protulisse videatur Scaliger διαστροφαί. Notabile est in simillimo Sophoclis loco Œd. C. 552. τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς, bis edidisse Brunckium per errorem διαστροφὰς, quem in tertia editione correxit.

885. Schol. et MSS. quidam κἀπόδειξις; quidam etiam Ἑλλάδος, quod recepit Kingius.

χρῄζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ
οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυστυχῆ
ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
δεινὰς, νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;
ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις,
εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται.
ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
μηδένα πολίτην μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.
ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τἀγαθοῦ,
μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
ἀλλ', οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,

888. γέρα notavit Scaliger, quod ex membr. edidit Brunckius, et sic habent Cant. K. M. R. γέρα secundam producit apud Atticos.

892. ἃ 'γὼ τί οὐ δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη Ald. Prius οὐ plerique MSS. omittunt. οὐ ποῖα pro ὁποῖα J. Kingius conjicit κἀγὼ παρών. Et ἃ 'γὼ quidem utcunque defendi potest, κἀγὼ tamen multo facilius videtur. Sed neque hiatum Tragici admittunt post τί, (nam pauca, quæ adversantur, exempla mendosa sunt,) neque simpliciter interrogant per ὁποῖος. Divise enim scribendum est infra 1718. ὁ ποῖος, ut et in Aristoph. Acharn. 962. ὁ ποῖος, cui recte respondet ὁ δεινός. In Plut. 392. ποῖον dant Ravennas cum tribus aliis. In Rhes. 705. Bacch. 663. nulla difficultas restat. Lego igitur, κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη, ut τίνα non minus quam ποῖα referatur ad ἔπη.

893. εἰς ὄχλον ἦλθον pro varia lectione memorat Scholiastes.

895. παρὰ Ald. περὶ ex MSS. Kingius et alii. περὶ νεκροὺς Flor. J.

898. πόλι Ald. πόλις MSS. prope omnes. Mox λόγοισι τοῖς ἐμοῖς (ἐμοῖσι Cant.) τις Ald. unde propter numeros τις transposui.

902. δαιμονοῦντας κἀνατρέψαντας Ald. hoc contra temporum, illud contra linguæ rationem. MSS. quidam κἀναστρέψοντας. Male aoristum retinuit Brunckius.

903. Male Grotius et Kingius τοῦ 'γαθοῦ ex pravis codicibus. Articulus cum ᾰ brevi semper in ᾱ longam coalescit.

πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις
πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας·
ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν πολλῶν μέτα
τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;
ΚΡ. ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ[κ]. ΤΕΙ. μὴ 'πιλαμβάνου.
ΚΡ. μεῖνον· τί φεύγεις μ';
ΤΕΙ. ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
ΚΡ. φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
ΤΕΙ. βούλει σὺ μέντοι, κοὐχὶ βουλήσει τάχα.
ΚΡ. καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω;
ΤΕΙ. θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα καὶ σπουδὴν ἔχεις;
ΚΡ. εἰς γὰρ τί μᾶλλον δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
ΤΕΙ. κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
ποῦ 'στὶν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν;
ΚΡ. ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.
ΤΕΙ. ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
ΚΡ. ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
ΤΕΙ. βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;
ΚΡ. κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
ΤΕΙ. ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδὸν,
ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.

909. ἢ χρὴ ex conjectura Valckenaerii edidit Brunckius, cui aliquatenus favet Cant. ἢ χρή. Schol. in R. Αἰσχύλος· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον, scilicet Theb. 269. Paullo ante πικρὸν δὲ MSS. quidam, et 905. οὔτ' Grot. Brunck. D. fortasse alii.

911. μ' addunt Leid. sec. K. M.

914. θέλων ex membr. Brunckius, et sic M. R.

916. τί μ' ἄλλο Ald. et codices nonnulli, sed plures, τί μᾶλλον. Grotius τί μ' ἄλλοι.

920. δέ που Flor.

921. δὴ pro νῦν M. Mox 923. τοῦτο Ald. Grot. et pars codicum, sed satis multi recte τούτου.

κ. ἐπίσχες, *siste;* quo nihil planius, neque monendum esset, nisi in simillimo Sophoclis loco, Œd. Col. 856. pessime intellexisset Heathius, *In eum manum injice.* Iste sane vir quicquid in his literis bene egerit, haud illibenter fateor: nequeo tamen Schaefero obtemperare ad Orest. 1495. diligenter roganti, ut de eo honorifice sentiamus.

σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
ΚΡ. τί φῄς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
ΤΕΙ. ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾷν.
ΚΡ. ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
ΤΕΙ. σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
ΚΡ. οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
ΤΕΙ. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὑτός· ἐκνεύει πάλιν.
ΚΡ. χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
ΤΕΙ. ἀπόλωλεν 'ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;
ΚΡ. ὦ πρός σε γονάτων καὶ γερασμίου τριχός.
ΤΕΙ. τί προσπίτνεις με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.
ΚΡ. σίγα, πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους.
ΤΕΙ. ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.
ΚΡ. τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς;
ΤΕΙ. ἄλλοις μελήσει ταῦτ'· ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
ΚΡ. ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
ΤΕΙ. ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων.
δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,

929. *τί φῄς; ἐμὸν παῖδ' ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις;* varia lectio apud Scholiasten.

934. *οὐκ ἔτ' αὐτὸς* Ald. et MSS. Articulum addi jussit Valckenaerius.

935. Ald. et MSS. quidam *θεσπισμάτων* ex 917.

936. *ἡ ἀλήθει'* Ald. *ἡ 'λήθει'* alii. Mox *τριχὸς γερασμίου* e Flor. Brunckius.

938. *αἰτῇ* edd et MSS. fere omnes. *ἐστὶν* pro *αἰτῇ* ex conjectura Heathii edidit Brunckius. *γῇ* Valckenaerius. *δυσμάλακτ'* Musgravius pro *δυσφύλακτ'*. Pro *αἰτῇ* Cant. *αἰτεῖς*. Quid si legamus *ἀρκεῖς*, eodem sensu, quo Latinum *arces, repellis?* Electr. 1309. *οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις;* Tragici fragmentum apud Wetsten. Prol. in N. T. II. p. 6. *σφαγὰς οἰκτρὰς ἀρκέσαι*[λ].

939. *πολίταις* Ald. *πόλει δὲ* MSS. *λέξεις* etiam e paucis Brunckius.

940. *σιωπήσαιμ' ἂν* Ald. *σιωπήσαιμεν ἂν* Grot. et plerique codices; quidam mendose *σιωπήσωμεν ἄν*.

945. *θαλάμοις* Ald. *θαλάμαις* Grot. Flor. Leidd. C. J. K. L. quatuor Bodleiani. Mox 947. *φοίνιον* multi MSS.

λ. Alii aliter. Quidni vero *αἰτεῖ* valere potest *deprecaris?* *αἰτεῖ φυλάσσεσθαι κακὰ δυσφύλακτα.*

σφαγέντα, φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοὰς
Κάδμῳ παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
καὶ ταῦτα δρῶντες ξύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρην·
χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντί θ' αἵματος
αἷμ' ἢν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ
γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν
τοῦδ', ὃς δράκοντος γέννυος ἐκπέφυκε παῖς.
σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους,
ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς ἀρσένων τ' ἄπο,
οἵ σοί τε παῖδες. Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος·
κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος·
οὗτος δὲ πῶλος, τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε
θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν,
κλεινάς τε Θήβας. τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον, ἢ πόλιν.
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. ἡγοῦ, τέκνον,

948. Κάδμῳ pro Κάδμου est Valckenaerii conjectura, qui citat Sophocl. Trach. 668. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων. Adde Nostri Iph. T. 388. τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα. Odyss. Λ. 553. citavi supra ad 351.

950. κτήσασθ' Ald. κτήσεσθ' Grot. cum multis MSS. In Ἄρη et Ἄρην fluctuant codices, ut solent. Posthac, non monito lectore, Ἄρην semper servabo.

953. ἡμῖν dedit Brunckius e membr. et Aug.

960. Et hunc versum ut spurium ostendat, multa molitur Valckenaerius. ἔχειν λέχος pro *desponsatum esse* improbat. Deinde εὐνῆς ἥψατ' parum Atticum censet, quamvis exempla ipse attulerit, in quibus ψαύειν γάμων, εὐνῆς θιγεῖν occurrant; nihil enim prorsus, ait, differunt hoc usu γάμος, εὐνὴ, λέχος, λέκτρον. Sed audiamus Virum summum iterum ad Hippol. 885. "In versum 953. Phœn. notata mihi satis accurate videbantur disputata; viro clariss. (Heathio) *levissima sane* videntur: suus cuique gustus est." Non meminerat scilicet ejusdem fabulæ versum 1026. ὄμνυμι τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων.

964. μέλεαν Ald. μέλαιναν Grot. cum plurimis codicibus.

966. γὰρ omittit M. unde posses, si tanti esset, legere ἤτοι.

πρὸς οἶκον. ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
μάταιος· ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.
ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧσσον ἔκπληξις πάρα.
ΚΡ. τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵγ' ἐμοὶ λόγοι.[μ]
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος,
οὐδ' ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.
αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,
θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
ἀλλ' εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν·
ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.

968. χρᾶται Ald. χρεῖται Cant. χρῇ J. Sed χρῆται Schol. Bodleiani omnes, teste Burtono, C. D. K. L. M. R. duo Leidenses, Eustathius ad Il. A. p. 48, 42.=36, 46. Idem tamen ex Oreste 696. citat χρᾶσθαι ad Od. A. p. 1396, 42.=27, 36.

969. ἢν μὲν γὰρ Ald. sed γὰρ omittunt multi MSS.

970. ἐχθρὸς MSS. quidam, unde transponere malit Valckenaerius, πικρὰ—ἐχθρὸς κ. Deinde e Flor. probat οἰωνοσκοποῖ.

975. μὲν pro γὰρ Schol. Leid. pr. μὲν γὰρ Cant.

978. τόνδε pro παῖδα J. et Paraphrastes, non male.

983. εἶμι addit Aldus, sed nesciunt codices. Attici quidem sæpe omittunt, nonnunquam tamen addunt, ut supra 494. Hec. 306.

985. Plerique codices μάντεως, sed ex meliori Aldus μάντεων, quod ex Statio Theb. x. 717. confirmat Valckenaerius: *Non me ulli monitus, nec vatum exorsa furentum Sollicitant, manesque movent; sibi callidus ista Tiresias natæque canat.*

986. ἀπαλλαγεὶς Ald. Asperas et antiquas formas adamarunt Tragici, ideoque aoristos priores prætulere. Sic habet ἐθρέφθην Noster Hec. 351. θρεφθῆναι ex eadem fabula 598. et κρυφθεὶς ex Orest. 43. citat Eustathius ad Il. E. p. 519, 41. 44. =393, 27. 29. θαφθεῖσι, quod ex Herodoto ibidem memorat, invenies VII. 228. ἐθάφθη Simonidi re-

μ. *Constat quid mihi dicendum sit.*

λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών.
κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία·
ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν, τίνα ξένων;
ΚΡ. ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει.
ΜΕ. οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
ΚΡ. Δελφοὺς περάσας,
ΜΕ. ποῖ με χρὴ, πάτερ, μολεῖν;
ΚΡ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. ΜΕ. ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ;
ΚΡ. Θεσπρωτὸν οὖδας. ΜΕ. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
ΚΡ. ἔγνως. ΜΕ. τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται;
ΚΡ. πόμπιμος ὁ δαίμων. ΜΕ. χρημάτων δὲ τίς πόρος;
ΚΡ. ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. ΜΕ. εὖ λέγεις, πάτερ.
χώρει νυν, ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστην λέγω,

stituendum pro ἐκάμφθη apud Athen. III. p. 125. D. In loco supra ex Hecuba laudato τραφῆναι habent J. N. et in textu R. sed hic θρεφθῆναι pro v. l. Duo MSS. Herodoti II. 81. ταφῆναι pro θαφθῆναι. Recte igitur ἀπαλλαχθεὶς ex pluribus MSS. reposuit Valckenaerius; sed successu paullo confidentior factus, e Tragicorum reliquiis infelicem illum aoristum exstirpare conatur. Et hoc quidem per metrum fieri potest in Æschyli Agam. 344. et Sophoclis Antig. 428. (422.) quid autem faciet Æschyli Prom. 749. ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν. Male etiam affirmat, ne semel quidem ἀπαλλαγεὶς aut ἀπαλλαγῆναι apud Nostrum inveniri, cum ἀπηλλάγης exstet in Androm. 593. quanquam et illud sine metri jactura mutari poterat. Sed quomodo factum est, ut duo loca hujus ipsius fabulæ 601. 1424. præterviderit?

991. ποῦ J. ξένον Cant. M. R.

994. Post περάσας addunt φεῦγε plerique MSS. cum Aldo. Omittunt πάτερ Grot. C. K. L. Leid. sec. Sed melior videtur Canteri conjectura, ut φεῦγε omittatur; Cant. enim ex recensione tantum addit. ποῖ pro Aldino πῇ plures MSS.

997. τί δῆτ' ἔρυμα Ald. et MSS. quod, cum secunda in ἔρυμα corripiatur, in τί δὴ τόδ' ἔρυμα mutatum vult Musgravius. Sed lenius est, quod ex Valckenaerii conjectura cum Brunckio recepi. Deinde totum sermonem a 999. ad 1032. Menœceo dandum vidit Musgravius. In Aldina Creonti tribuitur χώρει νυν 1000. et totus 1004.

1001. Ἰοκάστης Ald. quod de-

μητρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀποζυγεὶς,
προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον.
ἀλλ' εἶα, χώρει, μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.—
γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν·
ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης,
καὶ δειλίᾳ δίδωσι. καὶ ξυγγνωστὰ μὲν
γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο.
ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν,
ψυχὴν δὲ δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
αἰσχρὸν γὰρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν
πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδοὺς
πόλιν τ' ἐμαυτοῦ, δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς
ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν', Ἄρην τε φοίνιον,
ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
ἀλλ' εἶμι, καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,

fendi fortasse posset; sed nihil opus, cum plerique codices alterum habeant.

1003. *πόλιν σώσων* Ald. *σώσων πόλιν* Grot. quod agnoscit Scholiastes. *βίον* omnes fere MSS. sed quidam *σώσω*, quidam *σώσων*. *σώζων* membr. *σῶσαι* Cant. *σῶσον* J. *πόλιν* natum ex 1011.

1007. *πόλεως* Ald. *πόλιν* MSS. plerique et Grotius.

1012. *ψυχήν τε* MSS. quidam.

1013. *οἱ μὲν* Ald. et major pars codicum. *εἰ μὲν* Grot. cum aliis.

1016. *πατρίδος* MSS. duo.

1020. *οὐ μὰ τὸν* Ald. et codices nonnulli. Kingius ex K. *οὐ τὸν*, sed *μὰ τὸν* plures cum Plutarcho T. II. p. 23. B. Deinde *Ἄρην τε φόνιον* Ald. illud recte.

1023. *ἐξ ἄκρων ἐπάλξεων* Brunckius ex conjectura, et supra 1008. *δίδωσιν· ἢ ξ.* utrumque male.

1024. Sic Aldus et codicum pars. Alii *μελεμβαθῆ*, *μελαμβαφῆ*, *μελεμβαφῆ*.

ἐλευθερώσω γαῖαν· εἴρηται λόγος.
στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος, ὅ τι δύναιτό τις
χρηστὸν, διέλθοι τοῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
πειρώμεναι τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

ΧΟ. ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα στροφή.
νερτέρου τ' ἐχίδνας,
Καδμείων ἁρπαγὰ[v],
πολύφθορος, πολύστονος,
μιξοπάρθενος, δάϊον τέρας,
φοιτάσι πτεροῖς
χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις·
Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ
τόπων νέους πεδαίρουσ'
ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν
ὀλομέναν τ' Ἐριννὺν,
ἔφερες, ἔφερες ἄχεα πατρίδι
φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν,
ὃς τάδ' ἦν ὁ πράξας.
ἰάλεμοι δὲ ματέρων,

1027. Sic e Bodleianis Kingius, et sic Leidenses, C. D. L. Aldus θανάτου.

1028. ἀπαλλάξων MSS. nonnulli.

1033. Hic et 1057. πτεροῦσα Ald. et MSS. nisi quod hic πτερόεσσα habet J.

1035. ἁρπαγᾷ Ald. et MSS. Cum Musgravio ἁρπαγὰ prætuli.

1036. πολύστονος, πολύφθορος Ald. πολυφθόρος, πολύστονος, codices non pauci; πολύστονος, πολύμοχθος ex aliis contra metrum edidit Valckenaerius, et postea ex uno MS. μιξοπάρθενον, male.

1038. φοιτᾶσι Ald. et edd. pleræque. Recte φοιτάσι Brunckius, quod habent C. J. L. φοιτῶσι M. et ά pro v. l. suprascriptum. Vide ad Orest. 264. et adde Herc. F. 177. γίγασι πλευροῖς.

v. Porsonianæ editiones haud paucæ legunt Καδμείαν, mero, ut puto, errore: reposui igitur Καδμείων.

ἰάλεμοι δὲ παρθένων,
ἐστέναζον οἴκοις·
ἰήϊον βοὰν, βοὰν,
ἰήϊον μέλος, μέλος,
ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε
διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
βροντᾷ δὲ στεναγμὸς
ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος,
ὁπότε πόλεος ἀφανίσει'
ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.
χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν ἀντιστροφή.
Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν,
τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχη.
ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους τάλας,
καλλίνικος ὢν
αἰνιγμάτων, ξυνάπτει,
μιαίνει δὲ πτόλιν·
δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
καταβαλὼν ἀραῖσι
τέκεα μέλεος. ἀγάμεθ', ἀγάμεθ',

1050, 1. ἤϊον βοὰν, ἤϊον μέλος, nihil præterea, Ald. Veram lectionem restituit Grotius. Semel tantum βοὰν et μέλος plerique MSS. et fortasse Eustathius ad Il. Δ. p. 500, 43.=382, 14. ubi male editur βέλος. Porro versus hos transponunt Eustathius et Cant.

1052. ἄλλ' est conjectura Valckenaerii pro ἄλλον. Cum membr. cum aliis habeant ἐπετότυζε, Brunckius edidit ἄλλον ἐποτότυζε. Male τ duplicant MSS. et editi quidam. Semper ὀτοτοὶ et ὀτοτύζω scribendum.

1056. ὅτε Grotius et Kingius; ὁπότε Aldus et plurimi codices. πόλεως ἀφανίσειεν Ald. et MSS. Posterius servare poteris legendo γαῖαν in Antistrophe. Sed dedi, quod Musgravius voluit.

1061. ἀσμένοις, quod dant Aldus et septem minimum MSS. recte defendit Musgravius ex Aristophanis Pace 582. ἀσμένοισιν ἦλθες ἡμῖν, et Sophoclis Trach. 18. ἀσμένη δέ μοι Ὁ κλεινὸς ἦλθε. Æschyl. Prom. 23. ἀσμένῳ δέ σοι Ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος.

1062. ὁ τάλας contra metrum Aldus, et plerique certe MSS.

1065. πόλιν Aldus et MSS. sed πτόλιν Kingius ex K.

ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
τὰ δ' ἑπτάπυργα κλεῖθρα γᾶς
καλλίνικα θήσων.
γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,
γενοίμεθ' εὔτεκνοι, φίλα
Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
λιθόβολον κατειργάσω,
Καδμείαν μέριμναν
ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον,
ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν
ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.
ὠὴ μάλ' αὖθις· διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ' ὅμως
ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
λήξασ' ὀδυρμῶν πενθίμων τε δακρύων.
ΙΟ. ὦ φίλτατ', ἦ που ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα
βέβηκας ἀεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη.
τί μοί ποθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;

1073. ἑπτάπυλα quidam contra metrum. Hæ voces sæpissime permutantur, ut supra 252. 760. infra 1094.

1075. γενοίμεθα δ' Ald. sed δ' omittunt Schol. Grot. et MSS. plerique.

1076. φίλαι Ald. φίλα codices fere omnes. Mox versu 1078. ex MSS. edidit Valckenaerius κατείργασαι. Sed mihi, ut Brunckio, magis proprium videtur alterum, quod agnoscit Villoisoni Scholiastes ad Il. Γ. 354. (κατὰ Ἡρωδιανὸν) τὸ (λιθόβολος) προπαροξυνόμενον (σημαίνει) τὸν ὑπὸ λίθου βεβλημένον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις· λιθόβολον αἷμα κατειργάσω. Editur Φοίνικι et εἷμα.

1081. ἐπέσυτο pro ἐπέσσυτο Cant.

1091. ἥκες —— ἀγγέλλων Ald. Sed ἥκεις MSS. magno numero; pauci ἀγγέλλων, quidam ἀγγελῶν, alii ἀγγέλων vel ἀγγελών.

τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
ΙΟ. τί δ', ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;
ΑΓ. ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.
ΙΟ. ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
ΑΓ. ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.
ΙΟ. ἓν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
οἶσθ', ὡς μέλον μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει φάος.
ΑΓ. ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
ΙΟ. εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
ΑΓ. ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν,
πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς, μελάνδετον ξίφος
λαιμῶν διῆκε, τῇδε γῇ σωτήριον,
λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας
πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς,
σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις
ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι,
ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς

1093. σ', quod addidit Barnesius, præbent C. L. Leid. unus, et fortasse alii. φόβου D. sine pronomine. Suspicabar aliquando, legendum esse τοῦδ', ut ad φόβου referretur, et μὴ τρέσῃς absolute ponendum, quod sæpe fit apud Euripidem, Alc. 335. Heracl. 655. 716. Fragm. apud Plutarch. de Sera Numinis Vind. p. 549. A. Sed et μὴ τρέσῃς sæpe casum regit, et paullo durius videtur ὡς hoc sensu post aliud verbum ponere. Cum tamen τοῦδ' habeat J. si huic objectioni satisfieri posset, non repudiarem, motus præcipue Sophoclis loco apud Athenæum III. p. 99. D. θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός. Confer Hec. 863.

1100. τοῦδ' contra metrum multi codices. Optime membranæ, μέλον μοι καὶ τόδ', quo alludit L. μέλοιμι καὶ τόδ'.

1102. πῶς δ' ἄρ' non sine specie conjicit Brunckius.

1108. λαιμὸν—τῆσδε γῆς Ald. contra plures codices. Ex membranarum lectione πλοιῶν edidit πλευρῶν Brunckius.

1111. θ' omittunt Ald. et MSS. δ' Grot. quod in θ' mutavit Valckenaerius.

ἀλκῇ δι' ὀλίγου. περγάμων δ' ἀπ' ὀρθίων
λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας
δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ
ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηΐταις πύλαις
λόχον, πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα,
ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,
ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
ἑκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
χειρουμένην Αἰτωλόν· εἰς δὲ Προιτίδας
πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν,
ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημεῖ' ἔχων
ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ
ἔστειχ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα,
τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα
βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾷν παρῆν.
Ὁμολωΐσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδι

1114. Male distinguunt aliqui post ἀλκῇ. Deinde τ' Aldus et pars codicum. δ' Grotius cum aliis.

1116. Inter Τευμησὸν et Τελμησὸν (ut minores varietates taceam) fluctuant codices et scriptores. Antiquior forma videtur ea, quam cum Valckenaerio prætuli.

1122. ἔγγονος Ald. contra plures MSS.

1126. ἅρματι Ald. ἅρμασιν membr. C. L. Leid. pr.

1130. ἕστηκ' Ald. ἔστειχ' membr. et decem alii codices.

1134. Duo priores versus pene suspectos habet Valckenaerius, licet ab Eustathio agnitos ad Il. B. p. 182, 29. = 138, 25. sed hunc spurium esse statuit, alterumque infra 1149. Mihi uterque omnino servandus videtur.

1136. δέρας R. et ex emendatione M. nescio an et Cant. sed δέρος Eustathius ad Il. Δ. p. 473, 5. 485, 5. = 360, 22. 369, 43. Vide Med. 5. Deinde ἀσπίδι membr. J. ut edidit Brunckius, qui infra 1140. ἀσπίδος ex conjectura.

χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὣς, πρήσων πόλιν.
ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρην προσῆγε· Ποτνιάδες δ', ἐπ' ἀσπίδι
ἐπίσημα, πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις·
σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν
γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ,
ὑπόνοιαν ἡμῖν οἷα πείσεται πόλις.
ταῖς δ' ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,

1138. Sic recte distinxit Musgravius pro ἔφερεν, ὡς.[ξ]

1142. στρόφιγξί γ' Ald. et pars codicum.

1148. Vix mihi temperabam, quin pro βίᾳ lectionem J. βάθρων amplecterer; eandem habuit codex Augustanus, ut liquet e scholio, quod huc retrahi debet, Valckenaerius vero ad 1186. (1195.) rettulit: Βάθρων. τῶν θεμελίων καὶ τῶν βάσεων.

1150. ταῖς δ' ἑβδόμαις. De septem Thebarum portis quinque præcipui auctores, Æschylus, Euripides, Apollodorus, Pausanias, Statius, (Hygini enim nullam rationem habemus,) non omnino eadem tradunt. Maxima est in Apollodoro difficultas, qui inter Ogygias portas et Oncaïdas diserte distinguit. Oncaïdas et Ogygias easdem portas vocari auctor est Hesychius: Ὄγκας Ἀθήνας. τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. Oncaïdas memorat Æschylus, non Ogygias; Ogygias, non Oncaïdas, Euripides, Pausanias, Statius. Quas omittit Apollodorus, Neïtas, ceteri omnes habent. Quid si ponamus, Apollodorum scripsisse primo τὰς Ὠγυγίας ἢ Ὀγκαΐδας, deinde τὰς Νηΐτας suo loco, sed Ὀγκαΐδας omissum, postea in margine repositum, sede sua alterum illud expulisse? Porro Hebdomæ non sunt proprium portarum nomen: sed Æschylus et Euripides, sex portis jam nomine designatis, ultimas commemorare supersederunt. Scholii, quod supra citavi ad 1148. reliqua

ξ. Musgravium secutus est etiam Matthiæus: mihi fas sit dubitare. Primo ὡς ante πρήσων elegantius retinetur quam omittitur, ut inf. v. 1171. deinde, hac constructione admissa, solus ex omnibus principibus Tydeus, præter Amphiaraum, cui id ex morum quadam proprietate obtigit, ἄσημα ὅπλα gerit; cujus nullam idoneam causam video. Ego igitur ita intelligo, quasi Titan in clypeo depictus facem dextra ferat, ὡς πρήσων πόλιν. Cf. Æsch. Sept. Theb. 427-29. de Capaneo.

ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφὴν
ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν,
Ἀργεῖον αὔχημ'· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
παρῆν δ' ἑκάστου τῶνδ' ἐμοὶ θεάματα,
ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.
καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις,
πέτρων τ' ἀραγμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
ἔκλαγξε Τυδεὺς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος·
Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;
ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν,
πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι·
ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων
πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας·
ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
ὁ δ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ

sunt hæc: τινὲς δὲ φασὶ τὰς εὐδόμους πύλας τῆς Βοιωτίας καλεῖσθαι ἀπὸ Βοιωτοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίππης, ἀφ' οὗ πᾶσα ἡ Βοιωτία ἐκλήθη. Lege, τὰς ἑβδόμας πύλας Βοιωτίας καλεῖσθαι. His positis, portarum nomina sic distribuo: 1. Προιτίδες. 2. Ἤλεκτραι. 3. Νηΐται. 4. Ὀγκαΐδες ἢ Ὠγύγιαι. 5. Βόῤῥαιαι ἢ Ὕψισται ἢ Βοιώτιαι. 6. Ὁμολωΐδες. 7. Κρηναῖαι ἢ Διρκαῖαι.

1151. γραφὴν pro γραφῇ est Valckenaerii emendatio. Et sic habet J. ῃ suprascripto.

1156. παρφέροντι Aldus et pauci codices. πρὸς φέροντι K.

1158. ἑκαβόλοις Aldus, nimis Dorice.

1163. Copulam, quam omissam voluit Valckenaerius, omittit J.

1164. ἀργὸς οὔτις ἦν Ald. contra MSS. plerosque.

1166. ἡμῶν δ' Ald. alterum plures MSS. Mox ἐκνενευκότας, pro ἐκπεπνευκότας, conjectura est Marklandi ad Suppl. 692. probata a Valckenaerio ad Hipp. 822. et a Brunckio[o].

[o]. Marklandi conjectura repudiata, veterem lectionem revocat Matthiæus.

πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν.
ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
ἁμαξοπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφὰς
ἔῤῥηξεν ὀστέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
καθῃμάτωσεν· οὐδ' ἀποίσεται βίον
τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινάλου κόρῃ.
ἐπεὶ δὲ τάσδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἰπόμην δ' ἐγώ.
ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων
λιπεῖν ἐριπνὰς φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται·
πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις· εἰς δ' ἄλλας πύλας
ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
Καπανεὺς δὲ, πῶς εἴποιμ' ἂν, ὡς ἐμαίνετο;
μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος
ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας,
κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα.
ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων
βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,

1171. δικέλλας Grot. Leidenses, et, opinor, alii pro δίκελλαν. Kingius etiam κατασκάψω ex MSS. sed alterum melius.

1172. 'Ενναλίου L. Mox 1178. Μαινάλου χθόνα pro v. l. Schol. August.

1182. Αἰτωλοῖσι Ald. Αἰτωλίσιν (vel sine ν) Grot. et multi MSS.

κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ' εἰς χθόνα,
χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος,
εἱλίσσετ'· εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.
ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
ἔξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατόν.
οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν, δεξιὸν Διὸς τέρας
ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
ἱππεῖς, ὁπλῖται, κεἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα
ξυνῆψαν ἔγχη· πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά·
ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο·
τροχοί τ' ἐπήδων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι·
νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.
πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς
εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχὴς
ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.
ΧΟ. καλὸν τὸ νικᾷν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ
γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.
ΙΟ. καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·
παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ·
Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων
τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
παιδὸς στερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς. ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν,
τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον;
ΑΓ. ἔα τὰ λοιπὰ, δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.

1202. εἰς τήνδ' Ald. et Chori personam omittit 1215.

1204. Quia στρατῷ modo præcesserat, Ἀργείων ὅπλα, quod tamen mox recurrit 1207. mavult Brunckius.

1206. Musgravii conjecturam ὄχοι secutus est Brunckius.

1207. ὁπλῖταί τ' εἰς Scal.

1210. τροχοὶ δ' M.

1214. Post hunc versum addit Scaliger, ex MS. proculdubio: καὶ νῦν γὰρ αὐτὸν (l. αὐτὴν) δαιμόνων ἔσωσέ τις.

1217. ἔχοιεν sine sensu Ald. ἔχουσιν MSS. fere omnes.

1218. κἀπέφευγε Ald. M. R. καὶ πέφευγε King. ex MSS. certe; sic enim C. D. L. Leid. pr. κἀκπέφευγε Grot. Cant. J. K. Flor. Leid. sec.

1219. μνηστευμάτων Cant.

1224. Locis ad Orest. 1679. citatis adde Platonem Politico p. 177, 1. Ald. 130, 21. Bas. 292. C. HSt.

ΙΟ. τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
ΑΓ. μεῖζόν τι χρήζεις παῖδας ἢ σεσωσμένους;
ΙΟ. καὶ τἀπίλοιπά γ' εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν.
ΑΓ. μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
ΙΟ. κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ΑΓ. οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
ΙΟ. ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
ΑΓ. αἲ αἴ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου
φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;
τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα

551. B. Frft. 184. E. Læmar. Aristidem III. p. 723. ed. Canter. II. p. 420. Jebb.

1226. ἢ παῖδας Ald. Grotius cum MSS. plurimis παῖδας ἤ.

1230. κοὐκ ἄν γε Ald. Copulam, MSS. auctoribus, ejecit Kingius. οὐκ ἄν σε L. M. R. quod defendi posset, accipiendo σε pro σοι, quod factum videtur Iph. A. 814. (neque enim diphthongus ante brevem vocalem elidi potest.) οὐκ ἂν sine γε D. Posses etiam legere, nisi paullo longius a vulgata abiret, οὐκ ἄν τι—κακόν.[π]

1231. εἰ Ald. ἢν cum codicibus plerisque Valckenaerius. Edidi etiam με pro γε cum Musgravio e Cant. M. R. Scal. Brunckii membr. lib. P. Aristoph. Acharn. 178. Δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν 'Αχαρνέας. Nub. 167. Ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην. Herodot. IV. 23. ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους, ὑπ' οὐδένος ἀδικέεται. Sic Arch. merito probante Valckenaerio. Commodum advocat Wesselingius V. 95. Homer. Il. Ξ. 81. Xenoph. Anab. II. p. 169, 19. τὸν γὰρ θεῶν πόλεμον οὐκ οἶδα οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι. In his locis simplici verbo conatus, composito effectus indicatur.

π. Infeliciter, ut mihi videtur, hunc et sequentem versum disposuit Porsonus, licet Matthiæo consentiente. Jure quidem displicebat istud γε repetitum, cui tamen non optime substituit με in altero loco. Mihi etiam suspectæ sunt particulæ ἄν γε, quarum priorem cum Elmsleio sentio (ad Med. 837.) raro aut nunquam alteram sibi subjectam apud tragicos habere. (In Orest. 774. καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσειε, diversa ratio est propter καί· in Herac. 966. οὐκ ὅντιν' ἄν γε ζῶνθ' ἕλωσιν ἐν μάχῃ, propter ὅντινα. Restat expendendum Æsch. Agam. 331. ubi tamen bene Dobr. οὔ τἄν.) Jam huic loco mederi volebat Elmsl. legendo ex Aldina κοὐκ ἄν γε λέξαιμ', quod vertendum esset, *Yes, and I will not tell bad news*—satis importune. Deinde in posteriore versu isto με facile carere possumus: contra γε sensum non minime adjuvat, quem nostra lingua verius quam elegantius expresseris, *Yes, but you shall though, unless* — Cf. Orest. 1609. ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς. Mallem igitur hic γε retinere, in præcedente versu in σε mutare. Vide Porsoni notam; et conf. cum supra ad 208.

αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
εἰς κοινὸν, οἷον μήποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
πύργου, κελεύσας σῖγα κηρῦξαι στρατῷ·
ἔλεξε δ', Ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν τ' ἀριστεῖς, οἵπερ ἤλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,
μόνος ξυνάψω ξυγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην·
κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος,
ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω μόνῳ.
ὑμεῖς δ' ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργεῖοι, χθόνα
νείσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε·
Σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανών.

1238. Ἐτεοκλῆς προὐπῆρξ' edd. Ald. Grot. Musgr. sed Ἐτεοκλέης, quod metrum postulat, habent C. Cant. K. M. R. et procul dubio alii. Deinde προὐπῆρξ' non admittit crasin, ut putasse videtur Aldus, sed anapæstum facit; neque hoc compositum credo ista ætate exstitisse, certe apud Atticos poëtas nunquam exstat. Legendum igitur cum plerisque MSS. δ' ὑπῆρξ', quod primus restituit Valckenaerius. Pro ἀπ' quidam codices ἐπ', sed vulgatum melius.

1241. ἀριστῆς hic et infra 1260. ex membr. edidit Brunckius. Copulam addunt plerique codices, et Scaliger.

1242. μή ποτε Ald.

1245. μόνῳ, quod conjecit Valckenaerius, recepit Brunckius. Mihi magis placet altera conjectura a Valckenaerio memorata μόνῳ pro τῷ 'μῷ. Licet enim αὐτὸς sæpe pro μόνος ponatur, αὐτὸς μόνος non est tautologia. Præterea hanc vocem data opera repetiit Euripides; mox enim 1247. pro πόλιν, sive, ut habent Cant. Flor. πάλιν, recte e membr. Brunckius μόνῳ, quod etiam præbuit Scaligeri codex. Eodem modo ludit Noster in voce ἄδικῶ et cognatis Orest. 638. in κακὸς Alcest. 713. Participium μεθεὶς optime per ῥίψας explicat Valckenaerius.[ρ]

1248. Ἀργείαν Ald. et plerique codices. Ἀργείων quidam. Ἀργεῖον R. Ἀργεῖοι Brunckius e membr. et sic Scaliger.

1249. Variant MSS. νίσεσθε, ut Ald. νίσσεσθε, νείσσεσθε, νείσεσθε. Sed ultimum analogiæ melius convenit.

1250. Hunc versum suspectum habet Valckenaerius. δὲ pro τε Ald.

ρ. Herac. 149-50. ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων ῥίπτοντες· ubi vid. Elmsleium.

τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
ἐκ τάξεων ὤρουσε, κἀπήνει λόγους.
πάντες δ' ἐπεῤῥόθησαν Ἀργεῖοι τάδε,
Κάδμου τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι·
ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.
ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι·
φίλοι δ' ἐκόσμουν, τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς
Σπαρτῶν ἀριστεῖς, τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι.
ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.
Ἐτεοκλέα δ' αὖ, Νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
νῦν καλλίνικος γενόμενος σκήπτρων κρατεῖς.
τάδ' ἠγόρευον, παρακαλοῦντες εἰς μάχην.

et MSS. quidam. Multi ὃς pro ὅσος, Leid. sec. λαῶν pro λαός. In fine νεκρὸς nonnulli. θανὼν omittit D.

1251. ἔλεξ' ὁ σὸς δὲ Ald. sed articulum nesciunt codices plerique.

1252. ὄρουσε Ald. sine augmento; contra MSS.

1255. ἐπὶ τοῖσι δ' Ald. Grot. ἐπὶ τοῖσδ' non pauci MSS. Sed recte ἐπὶ τοῖσδε δ' Valckenaerius ex Leid. sec. cui consentiunt M. et, ut videtur, Cant. a m. pr. Similis error Orest. 888. supra 638.

1256. στρατηλάτας Ald. et plures MSS. στρατηλάταις Grot. sed στρατηλάται Leid. uterque et Scaligeri codex.

1259. πρόμαχον χθονὸς J. χθονὸς πρόμον Flor. qui pro δισσοὶ versu præcedente habuit οἱ τοῦ ex 1379. Ibi contra δισσοὶ notavit Scaliger.

1261. χρώματ' Ald. emendavit Grotius.

1263. παρεξιόντε δ' quidam mendose. ἄλλοι Ald. Grot. ἄλλος Barnesius edidit, et sic MSS. plerique. ἄλλοις J. utraque scilicet lectione confusa. In Aristoph. Plut. 785. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα adhuc relictum est, licet codicum pars et Suidas v. φλᾷν, ἐνδεικνύμενος præbeant.

1264. Sic Aldus recte. λόγοισι θαρσύνοντες, (-τε C. D.) προσηύδων C. D. L. Leid. pr. Ex membr. edidit Brunckius, λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηύδων τάδε.

1268. σκῆπτρον Ald. σκήπτρων codices fere omnes.

μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς
ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.
ἀλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,
ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα
δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
κἄπαθλα δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται
δισσοῖν στερείσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.
ΙΟ. ὦ τέκνον ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι
νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις·
ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ,
ξὺν μητρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.
ΑΝ. τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν
φίλοις ἀϋτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;
ΙΟ. ὦ θύγατερ, ἔῤῥει σῶν κασιγνήτων βίος.

1270. μάντεις τε et ἐμπύρους δ' Ald. sed δὲ pro τε MSS. non pauci, τ' pro δ' plurimi.

1271. ἐναντίων Schol. et pars magna codicum.

1272. δυεῖν Cant. mox καὶ τὰ C. κατὰ D.

1277, 8. Et hos duo versus pro spuriis habet Valckenaerius, vereor ut rationibus satis validis impulsus. Non nimis quidem apte cohærent, ut nunc leguntur; et recte observat Vir egregius, τἆθλα scribi non potuisse a Tragico. Articulus enim cum α brevi tantum crasin facit; ἆθλον vero primam habet per se longam, utpote ex ἄεθλον contractum. Sed alterum vulnus dextre sanavit Reiskius, alterum ego sanare conabor. Pro στερήσῃ optime legit στερείσῃ, lege igitur ΚΑΠΑΘΛΑ, et sententia bene procedet. Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eædem vel valde similes lineæ diversas literas constituunt. Hinc perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur, ΙΤ, Π, ΤΙ. Philemon apud Stobæum xcvii. p. 394. Grot. Καὶ εἶτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς εὑρέθη θανών. Sed illud καὶ neque priores Stobæi editiones neque Rutgersius Var. Lect. iv. p. 358. agnoscunt. Recte igitur Bentleius in Philem. p. 126, 148. ΕΠΕΙΤΑ. Aristoph. Pac. 744. εἶτ' ἀνέροιτο pro ἐπανέροιτο ex Dawesii monito reposuit Brunckius, nolente Invernizio, qui edidit εἶτ' ἐπανέροιτο.

1280. οὐδ' ἐν Ald. οὐδὲ Grot. et codices satis multi.

1284. ἀλλήλοις Ald. ἀλλήλοιν MSS. plerique.

ΑΝ. πῶς εἶπας; ΙΟ. αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον.
ΑΝ. οἴ 'γὼ, τί λέξεις, μῆτερ; ΙΟ. οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου.
ΑΝ. ποῖ παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; ΙΟ. ἀνὰ στρατόν.
ΑΝ. αἰδούμεθ' ὄχλον. ΙΟ. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
ΑΝ. δράσω δὲ δὴ τί; ΙΟ. συγγόνων λύσεις ἔριν.
ΑΝ. τί δρῶσα, μῆτερ; ΙΟ. προσπίτνουσ' ἐμοῦ μέτα.
ΑΝ. ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'· οὐ μελλητέον.
ΙΟ. ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ, ὡς, ἢν μὲν φθάσω
παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος·
θανοῦσι δ' αὐτοῖς ξυνθανοῦσα κείσομαι.

ΧΟ. αἶ αἶ αἶ αἶ, στροφή.
τρομερὰν φρίκᾳ, τρομερὰν φρέν' ἔχω·
διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
ἔλεος, ἔλεος ἔμολε
ματέρος δειλαίας,
δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα
πότερον αἱμάξει,
ἰώ μοι πόνων,
ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ Γᾶ,
ὁμογενῆ δέραν,
ὁμογενῆ ψυχὰν,
δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,

1291. τάδε ut variam lectionem pro τὰ σὰ habent C. Leid. unus, et alii.

1296. Post hunc sequebatur versus in Ald. male repetitus ex 990. ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ. Omisit Grotius, neque habent Cant. Flor. K. Leid. sec. Unus Parisiensium apud Musgravium in margine addit: ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται.

1298. αἶ quater Ald. ter Cant. bis C. L. Leid. pr. contra αἶ ἒ præponit Ald. 1300. Ibi αἶ quater Cant. ἒ ἒ quidam, sed omittunt K. Flor. et fortasse alii.

1299. φρίκαν Ald. Sed φρίκᾳ MSS. pene omnes. Φρίκῃ τρέμουσαν e Troad. 1033. comparat Valckenaerius.

1302. ματρὸς Ald. et 1303. τέκνα. Variant codices.

1307, 8. ὁμογενᾶ Ald. Sed hic Dorismus non obtinet, nisi ubi terminatio vocalem sequitur, ut supra 1266. εὐκλεᾶ. Recte igitur MSS. alii ὁμογενῆ, alii levi errore ὁμογενὴ.

πότερον ἄρα νέκυν
ὀλόμενον ἰαχήσω;
φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ, ἀντιστροφή.
δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
δορὶ παλλόμεναι,
πέσεα πέσεα δάϊ'
αὐτίχ' αἱμάξετον.
τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
ἐπὶ φρέν' ἠλυθέτην.
βοᾷ βαρβάρῳ
στενακτὰν ἰακχὰν
μελομέναν νεκροῖς
δάκρυσι θρηνήσω.
σχεδὸν τύχα, πέλας φόνος·
κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.
ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
φόνος, ἕνεκεν Ἐριννύων.
ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.
ΚΡ. οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν ἢ πόλιν

1318. *τί* pro *ὅτι* MSS. plerique.

1319. *ἐπηλυθέτην* Ald. *ἠλυθέτην* quidam MSS. cum Grotio, alii *ἠλθέτην*, alii *ἐπηλθέτην*. Nimis curiose Musgravius in strophico legit *αἱματιεῖ*. Frustra quoque 1317. mavult *αἱμάξεσθον*. *Δειλαίας* enim 1302. secundam corripit, ut aliquando apud Aristophanem etiam in senariis.[σ]

1321. *ἰακχὰν* pro *ἰαχὰν* Musgravius. Voces transponunt multi MSS.

1322. *μελλομέναν* Ald. mutavit ex MSS. Grotius. *νεκρῶν* major pars codicum, probante Valckenaerio.

1324. *φόνου* Ald. et MSS. nisi quod *φόνος*, ut correxit Vir doctus apud Barnesium, habet Flor. apud Burtonum, is nempe MS. quem vocat Voss. 2. Contractam vocem scribit J. ut pro utrovis sumi possit.

1325. *κρίνει* Ald. Non metrum, sed sensus futurum postulat, quod ex MSS. dedit Grotius.

1327. *ἕνεκ'* codices plurimi, sed alterum metro convenientius. *Ἐριννύων* est trisyllabon, ut Iph. T. 938.

1329. *λόγους* Ald. sed plerique omnes MSS. *γόους*. Eadem variatio Orest. 1020.

σ. Ex. gr. Plut. 851. Equit. 139. quorum in utroque versum claudit.

στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἱέναι;
ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν,
τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί·
ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν
αὐτοσφαγῆ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χεροῖν·
βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἥκω μέτα
γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
λούσῃ προθῆταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
τιμὰς διδόντα χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.
ΧΟ. βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,

1332. τοιοῦτον Ald. τοιοῦτο quædam edd. et Grot. τοσοῦτον reposuit Valckenaerius ex Leid. sec. ut habent quoque Cant. M. Scal. lib. P. In fine versus ἰέναι tamdiu incorrectum mansisse miror. ἱέναι e lib. P. primus, et vereor ne solus, restituit Musgravius. Idem notavit Scaliger ex MS. ut videtur, sic enim C. J. L. Eodem errore ediderat Aldus ἰέναι supra 1262.

1334. Nomen ἀνία, vel ἀνίη, plerumque penultimam producit, aliquando corripit, ut in quatuor exemplis a Ruhnkenio Epist. Crit. II. p. 276. adductis. Quibus addere potuerat Hermesianact. apud Athenæum XIII. p. 599. B. ab ipso citatum p. 298. Theognid. 344. 870. Sappho apud Brunck. Analect. I. p. 54. Pindar. N. I. 81. Verbum ἀνιάω, vel ἀνιάζω, apud Epicos Poëtas secundam plerumque producit, ut et in Sophocl. Antig. 319. Verbum ἀνιῶ apud Aristophanem penultimam ter corripit, semel producit Eq. 348. Corripitur etiam ab Antiphane apud Stobæum CXIV. p. 585, 36. CXX. p. 609, 21. (475. 501. Grot.) Semper, nisi fallor, secunda in ἀνιαρὸς ab Euripide et Aristophane corripitur, producitur a Sophocle Antig. 316. Sed ubique tertia syllaba longa est, quod tamen ignorasse videtur Grotius, dum in Stobæo suo C. p. 419. Orest. 224. citante, ἀνιαρὸν pro diiambo reliquit.

1336. δύστηνον Ald. δύστηνος magno consensu MSS. et sic edidit Kingius.

1337, 8. Mendosissime Ald. ἥκω μεταστέλλων ἀδελφὴν Ἰοκάστην. γραῖαν primus addidit Victorius, locum citans V. L. x. 20. deinde Grotius, uterque ex MSS. ut liquet ex aliorum collatione. Γέρων quoque codices multi. Post βοᾷ mavult τε pro δὲ Valckenaerius.

1340. Sic Ald. et MSS. Sic etiam Grotius in Phœnissis; sed in Stobæo p. 515. τοῖς γὰρ τεθνῶσι, quod sumsisse videtur ex MSS. Prima enim Stobæi editio habet τεθνηκόσιν. Sed temporum ratio etiam in vulgata satis bene constat. Mox pro εὐσεβεῖν scripsi cum Valckenaerio εὖ σέβειν. Res quidem ad liquidum perduci non potest; videntur tamen Tragici dixisse εὖ σέβειν θεοὺς, et εὐσεβεῖν εἰς θεούς.

1342. Κρέων Leid. pr. χρεών L. In quibusdam σὴ Κρέων ἔξω δόμων, quod adoptavit Brunckius, Κρέον in Κρέων mutato.

κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.
ΚΡ. ποῖ, κἀπὶ ποίαν ξυμφοράν; σήμαινέ μοι.
ΧΟ. ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.
ΚΡ. πῶς φής; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ,
οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι.
ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι·
δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
ΚΡ. οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσοψιν ἀγγέλου
στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.
ΑΓ. ὦ τάλας ἐγώ, τίν' εἴπω μῦθον ἢ τίνας λόγους;
οἰχόμεσθ'. ΚΡ. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.
ΑΓ. ὦ τάλας, δισσῶς ἀϋτῶ, μεγάλα γὰρ φέρω κακά.
ΚΡ. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλα πήμασιν λέγεις ἔτι;

1348. τόδ' Ald. sed τάδ' codices plerique cum Grotio.

1353. Vulgo πρόσωπον. Sed ut similes terminationes evitarem, prætuli πρόσοψιν cum D. Barocc. 3. quo alludit etiam R. πρόσωψιν. Simile est, quod Orest. 250. ita citat Sextus Empiricus VIII. 57. τὰς αἱματώδεις καὶ δρακοντώδεις κόρας, contra MSS. et Eustath. ad Il. I. p. 770, 55. = 678, 26.

1354. ὃς ἡμῖν Ald. ὃς πᾶν Grotius cum MSS. omnibus. Quam ferociter hostibus suis insultassent anapæstorum patroni, si MSS. cum Aldina consensissent, aut Phœnissæ in Aldina sola superfuissent!

1355. τίνα λόγον Ald. R. τίνας λόγους Grot. et plures MSS. Facetam lectionem præbet J. τίν' εἴπω λόγον τίνας γόους. Quid tamen, si scripsit Euripides, μῦθον ἢ τίνας γόους, deinde λόγον inter lineas supra μῦθον positum Aldinæ lectioni originem dedit? Vide supra 1329.

1356. ἀρχὴ Ald. ἄρχῃ e Barnesii conjectura recepit Valckenaerius, et insuper οἰχόμεσθ', quod Creonti dant codices, nuncio tribuendum judicat. Perperam φυμένοις J. sed recte ἄρχῃ, ut et unus Musgravii.

1358. πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πήμασι, λέγεις δὲ τί; Sic Ald. πεπραγμένοισιν MSS. quidam cum Grotio. Pro ἄλλοις quidam ἄλλοισι, pro λέγεις Flor. λέγειν. Edidit Brunckius, partim e Valckenaerii partim e Musgravii conjectura, ἄλλο—λέγεις ἔτι; Paullo propius, ut puto, ad literas accessi, edendo ἄλλα, quod cum solenni errore distraheretur in ἄλλοι, inde ἄλλοις effecere librarii, ut constructionem qualemcunque extunderent. Præterea hanc lectionem in exemplari suo invenisse videtur Cant. dum pro πήμασι scribebat πήματα. Mox τῆς ἀδελφῆς Ald. sed σῆς Grot. et MSS.

ΑΓ. οὐκέτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.
ΚΡ. ἓ αἴ· μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει.
ΑΓ. ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε,
παίδων ὁμοίαις ξυμφοραῖς ὀλωλότων;
ΧΟ. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν.
ΚΡ. οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας·
οἴμοι κακῶν δύστηνος· ὦ τάλας ἐγώ.
ΑΓ. εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.
ΚΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;
ΑΓ. τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ δυοῖν παίδοιν μέτα.
ΧΟ. ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτὸν,
ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.
ΚΡ. ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον', Ἰοκάστη, βίου

1360. Sic Ald. *αἶ αἶ* vel *αἶ αἶ* alii. *πάθεα καὶ πόλει θροεῖς* Grot. sed melior alter ordo. Deinde *εἰσακούσατ'* Ald. sed contra MSS. fere omnes. Ante *παίδων* intellige *περὶ*, ut Sophocl. Antigon. 1182. *ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ περᾷ.* Quod frustra sollicitant nonnulli.

1363. *ἐτύγχανον* Ald. et omnes, nisi fallor, editiones. Sed *ἐτύγχανεν* Cant. K. M. Vide ad Orest. 596.

1365. Hunc versum a MSS. abesse notat Scaliger: et poterat sane abesse sine damno.

1366. *τούτοισιν* Ald. *τούτοισί γ'* codices plerique, recte, ut infra 1578. *εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων.* Ubi *τέθριππά δ' ἐς* (sic) J. *τέθριππά τ' ἐς* Bodl. unus. *τέθριππά γ' εἰς* C. Cant. M. Philemon Corinthia apud Stobæum CVI. p. 567. 52. (CVIII. p. 449. Grot.) *Εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισιν εἰδοίης κακὰ, Ἄσμενος ἔχοις ἂν, Νικοφῶν, ἃ νῦν ἔχεις.* Ubi legendum fortasse, *εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισί γ' εἰδείης κακά.* Barbarum est *εἰδοίης*, quod et in Nostro habet D. Attici enim non habent *εἴδω* indicativum, sed optativum et subjunctivum quasi ab *εἴδημι* formant. Ceterum recte observat Hermannus ad Aristoph. Nub. 399. (401.) librarios sæpe male addere hanc particulam, sæpe omittere. Ibi enim duo MSS. probæ notæ dant, *οὐ γὰρ δὴ δρῦς γ' ἐπιορκεῖ.* In Sophocl. Aj. 1378. *σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται,* utraque Juntina et MS. Trin. *σὸν γὰρ ἄρα* habent: lege igitur, *σόν γ' ἆρα τοὔργον.* Supra *γὰρ ἆρ'* pro *γ' ἄρ'* L.

1367. *δυσποτμώτερα* et supra *βαρυποτμωτάτας* dant MSS. quidam. *δυσποτμότατα* M. *ο* in utroque Aldus pro *ω*, male. Cum enim *πότμος*, *τέκνον* et similia secundum Atticas rationes priorem syllabam corripiant, consequitur, ut comparativa *βαρυποτμώτατος*, *δυσποτμώτερος*, *εὐτεκνώτατος* (Hec. 579. 618.) antepenultimam producant. Menander Misumeno apud Plutarch. de Divit. Amore p. 525. A. *Ἄπολλον, ἀνθρώπων τιν' ἀθλιώτερον Ἑόρακας; ἆρ' ἐρῶντα δυσποτμώτερον;* ubi Wyttenbachii conjectura, *κάρῶντα*, metrum pessundaret.

1370. *ἐπὶ κάρα τε* J. membr. Scal.

1371. *τέρμα* sine elisione Ald. C. D. L. membr. *τέρμον'*, quod re-

γάμων τε τῶν σῶν Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης.
πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος,
ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς
οἶσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαὶ,
ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.
ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις
οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον,

posuit Barnesius ex Viri docti conjectura, e Voss. 1. protulit Burtonus; sed scripsit, opinor, Voss. 2. Florentinus enim, teste Valckenaerio, habet τερμονίαις ὀκάστη. τέρμα' (sic) R. τέρμ' Ἰοκάστη τοῦ βίου Grot. e MS. sic enim Leid. sec. et fere K. Quod si quis erit qui præferat, nihil ei pejus imprecabor, quam ut in Orest. 490. legat, (MSS. enim nonnulli ἐξέπνευσ') Ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσ' Ἀγαμέμνων τὸν βίον.

1372. Sic Ald. Grot. membr. R. et, puto, J. L. Σφιγγός τ' αἰνιγμοὺς C. D. Leid. pr. Σφιγγός τ' αἰνιγμῶν M. Σφιγγὸς αἰνιγμούς τ' Flor. K. Leid. sec. unde fecit Valckenaerius, αἰνιγμοῦ τ', sine causa. Sensus est: *Sphingis ænigma Jocastæ attulit infelicem cum vitæ, tum nuptiarum, finem.* Sic in Iliad Δ. 155. exclamat Agamemnon, θάνατόν νύ τοι ὅρκι' ἔταμνον. *Fœdus, quod pepigi, tibi mortis causa est.*

1373. καὶ πῶς Edd. omnes ante Valckenaerium, et sic K. R. fortasse et Leid. sec. πῶς δὲ Flor. unde edidit Valckenaerius, πῶς δή. Sed glossa est istud δὲ, ut liquet e C. ubi superscriptum est. Ceteri codices magno numero, πῶς καὶ, Bodleiani, C. Cant. D. J. L. M. De membranis silet Brunckius, qui tacite edidit πῶς δή. Eo nomine καὶ πῶς vitiosa est lectio, quod objicientis fere est vel contradicentis, ut modo 1367. Sensus est, *Dic præterea quomodo.* Ita solet copula interrogativis τίς, πῶς, ποῖ, ποῦ, ποῖος postponi. Hec. 513. πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι; 1047. ποῖ καί με φυγᾷ Πτώσσουσι μυχῶν; Alc. 846. ποῦ καί σφε θάπτει; Aristoph. Pac. 1288. τοῦ καί ποτ' εἶ; Sophocl. Aj. 1290. ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς; Trach. 339. τί δ' ἐστὶ, τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Vertit Brunckius: *Quid est vero? cur meum sistis gradum?* Quem sensum vereor ut verba admittant. Prima Scholiorum editio, τοῦ κε τήνδ' ἐφίστασαι (non ἐφίστασθαι, ut Brunckius) βάσιν. Lege igitur et distingue, τί δ' ἐστί; τοῦ καὶ τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Nonnunquam inter primam vocem et καὶ interponunt δὲ, ut Hec. 1191. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν Πρόθυμος ἦσθα; Androm. 396. τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν; Iph. A. 1202. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται Παίδων σ', ὅτων ἂν προθέμενος κτάνῃς τινά; Sophocl. Antig. 772. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν; 1314. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ; Atque hæc sufficient ad vindicandum Hippol. 92. Οὐκ οἶδα. τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; Quem imperite sollicitavit Brunckius.

1378. χαλκείοις Ald. χαλκοῖς non pauci MSS. χαλκέοις Grot. J. K. Leid. sec. Scal. ἐκόσμησαν Ald. sed alterum Grot. et MSS.

1380. Ineptum versum, qui se-

ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός.
βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἧκε Πολυνείκης ἀράς·
Ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,
δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον.
Ἐτεοκλέης δὲ, Παλλάδος χρυσάσπιδος
βλέψας πρὸς οἶκον, ηὔξατ'· Ὦ Διὸς κόρη,
δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
ἐπεὶ δ' ἀφείθη, πυρσὸς ὣς, Τυρσηνικῆς
σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
ἦξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι·
κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν

quebatur, Valckenaerio monente, expunxi: Δισσῷ στρατηγῷ καὶ διπλῷ στρατηλάτα, quem frustra defendit Heathius, frustra emendant Kingius et Musgravius.

1381. μονομαχοῦντ' Ald. quæ lectio ex duabus conflata est, μονομάχον τ' (quam habent Bodleiani, C. D. L. ed. King.) et μονομάχου τ', quam veram esse vidit Piersonus, et e MS. notavit Scaliger. Valckenaerius confert supra 1345. Heracl. 822. μονομάχου δι' ἀσπίδος Διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας. Locum ex Aristophanis Phœnissis apud Athen. IV. p. 154. E. paullo emendatiorem apponam, quam quomodo Heringa correxit: Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω, Ἄρης κατέσκηψ', ἔς τε μονομάχου πάλης Ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσι. (στῆναι εἰς ἀγῶνα, ut ἐς δίκην ἔστην Iph. T. 968. στάντα ἐς ἀρχὴν Herodot. III. 80. εἰς ἔριν ἔστης Archias Anthol. III. 8, 3. ἐς κρίσιν ἵστασθε Julian. Cæs. p. 319. B.)

1386. Tres versus, quos post hunc addunt Aldus et MSS. delevi, Valckenaerii judicium secutus: αἴσχιστον αἶτω στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν. πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση· κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας. In primo αἰτῶν, quod conjecit Canterus, habet K. ex emendatione ejusdem manus. In secundo ὅσα Cant. K. M. Leid. sec. ὀὰ Flor. ex Æschyli Pers. 116. ut notat Valckenaerius. In tertio διδόντες MSS. non pauci, διαδιδόντες Leid. pr. ἐνδόντες K. Leid. sec. Agnoscit tamen hos versus Scholiastes, cujus verba fortasse vix digna, quæ corrigantur, judicabit lector: λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης ἣ δίκη ἦν. Lege: λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν. ἕνεκεν τῆς τύχης, ἡλίκη ἦν.

1388. ηὔχετ' Ald. ηὔξατ' MSS. plerique.

1392. Sic cum Musgravio distinxi. Vulgo ἀφείθη πυρσὸς, ὡς. Sed Tyrrhenicam tubam heroicis temporibus usitatam fingunt Tragici, Æschylus Eumen. 570. Sophocles Aj. 17. Rhes. 991.

1394. ἀλλήλους Cant. M. non male.

ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας·
ἧσσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην.
εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι,
λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων.
ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
πλέων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς,
ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον
ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,
κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ·
στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
κἀν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ

1396. ἔγχη, quod addit Aldus post ξυνῆψαν, omittunt MSS. Gregorius Nazianzen. T. II. p. 28. D. Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν, Ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας, (nota metricam boni Episcopi peritiam) Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασι, Συνῆπτον. Unde conjicit Valckenaerius, hic lectum fuisse a Gregorio senarium, Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασι, et comparat Stat. Theb. XI. 530.

1398. ἐξολισθαίνοι omnes edd. et MSS. Formam, quæ sola antiquis in usu fuisse videdur, reposui. Sophocles apud Suidam v. ὡς· Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει. Comicus ignotus apud Plutarch. Erot. p. 769. B. Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον. Priorem locum attulit Dawesius. Quin etiam in oratione soluta et apud scriptores non adeo vetustos hæc forma non raro occurrit, ut apud Plutarch. T. II. p. 405. F. ὠλίσθανεν. Eandem ex MSS. restituit Perizonius Æliano XII. 46. In Pausania VI. 14. p. 487. ut et in Suida v. Μίλων, editur ὀλισθαίνουσι, sed ὀλισθάνουσι Scholiastes ad Aristoph. Ran. 55. Mirum igitur, ἀπολισθάνοι displicuisse Hemsterhusio in Luciano Dial. Mar. XV. 2. p. 326. In Aristophanis Pac. 1165. metrum postulat οἰδάνοντα pro οἰδαίνοντα.

1401. κερχνώμασιν Hesychius, probante Valckenaerio; et sic edidit Brunckius; sed alteram quoque formam agnoscit Hesychius.

1402. γίγνεσθαι C. D. Flor. Bodleiani.

1403. πλέων pro πλείων edidi Pro ἐστάλαξ' multi codices ἐστάλασσ'.

1405. μεταψαίων Grot.

1409. κνήμης τε Cant. M. Barocc. 1. Scal. lib. P. κνήμην δὲ Ald.

1410. ἐπηλάλαξε Schol. male.

διῆκε λόγχῃ, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς ἐπὶ σκέλος πάλιν
χωρεῖ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
μέσον τ' ἄκοντ' ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν.
ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων
εἰς ταυτὸν ἧκον· ξυμβαλόντε δ' ἀσπίδας,
πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλὸν

1413. λόγχην vulgo, quod defendi potest, et ad vulgatam lectionem 1099. (1108.) defendendam attulit Valckenaerius. Sed facillime poterat iota adscriptum in ν mutari.

1415. ὡς δ' Aldus et codices quidam, sed pauci. Non usurpatur ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis. Primum hujus Atticismi exemplum apud Homerum exstat Od. P. 218. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.

1417. μέσον δ' Ald. et multi MSS. sed quod conjecit Valckenaerius, μέσον τ' habet D.

1418. χεῖρ' ἀποστερημένοις Ald. et quidam codices. χεῖρεστερημένοις Cant. ἀποστερημένοιν D. ἀποστερημένων Flor. ἀπεστερημένοιν edidit Barnesius ex C. idemque habent L. Leidenses, et Scholiastes.

1419. ἐνθένδε Valckenaerius pro ἔνθεν δέ. Mox ἁρπάσαντες Ald. cum plurimis MSS. etiam συμβαλόντες Cant. R. Præterquam vero quod dualis plurali præstat, alia ratio est, quam indicavi ad Hec. 347. [343.] Sophocl. Philoct. 533. ἴωμεν ἤδη, προσκύσαντες τὴν ἔσω Ἄοικον εἰσοίκησιν. Eurip. Ion. 22. φρουρὼ παραζεύξασα φύλακας σώματος. Lege προσκύσαντε et φύλακε.

1422. κεὖ πως Valckenaerius, sed καὶ nunquam crasin facit cum εὖ, nisi in compositis. Eodem errore lapsus est Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 486. ubi in Sophoclis loco, στέργειν δὲ τἀμπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην[τ], corruptum verbum intactum reliquit, sanum καὶ in κεὖ corrupit. Utrumque errorem secutus est Brunckius fragm. inc. 28. Legendum τἀκπεσόντα ex Trincavello. Sed optime locum Hesychii mutilum in v. κυβευτὴν restituit Hemsterhusius, ubi misere se torquet Schowius, Auctarium consulere oblitus. Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit monere, καὶ nunquam cum ἀεὶ crasin facere; quod cum ignorabat Piersonus, ad Mœrin p. 105. in Pherecratis versu apud Harpocrat. v. βωμολόχος· Ἔπειθ', ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα, dupliciter peccavit, legendo Κἀεὶ, primo ob causam, quam dixi; deinde, quia hujusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, ut πανταχοῦ ἀεὶ Hec. 939. Aristophan. Eq. 565. διαπαντὸς ἀεὶ Pac. 397. ἐνδελεχῶς ἀεὶ Menand. apud Ammon. v. ἦς.

τ. Legebatur "τύχην. Ubi corruptum"—*ubi*, ut mihi videtur, per merum errorem repetito: delendum igitur judicavi.

εἰσήγαγεν σόφισμ᾽ ὁμιλίᾳ χθονός.
ἀπαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,
λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,
πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
προβὰς[v] δὲ κῶλον δεξιὸν δι᾽ ὀμφαλοῦ
καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ᾽ ἐνήρμοσεν.
ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας
ξὺν αἱματηραῖς σταγόσι Πολυνείκης πίτνει.
ὁ δ᾽ ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
τὸν νοῦν πρὸς αὑτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.
ὃ καί νιν ἔσφηλ᾽· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ᾽ εἰς ἧπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
γαῖαν δ᾽ ὀδὰξ ἑλόντες ἀλλήλοιν πέλας
πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.
ΧΟ. φεῦ, φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, ὅσον στένω·
τὰς σὰς δ᾽ ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.
ΑΓ. ἄκουε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ᾽ ἐλειπέτην βίον,

1424. ἀπαλλαγεὶς dedi ex J. pro ἐξαλλαγείς.

1425. εἰς τοὔμπροσθεν Leid. pr. μεταφέρει M. R. Leid. sec. ἀναφέρει, ut Valckenaerius edidit, multi codices. Sed cum Aldus, C. et L. ἀμφέρει retineant, non equidem obniterer, si quis id revocaret, et supra 304. legeret ἀμπέτασον πύλας.

1428. σπονδύλοις Grot. et codices quidam, minus Attice.

1429. πλευρὰν codices non pauci.

1438. λαβόντες M. ἀλλήλων Ald. sed ἀλλήλοιν Cant. Leid. pr. Barocc. unus.

1440. Hunc versum Choro, sequentem Creonti tribuit Aldus, sed utrumque Choro MSS. nonnulli. Οἰδίπου σὸς ὢν Ald. Οἰδίπου ὅσον Grot. et sic MSS. quidam. Alii Οἰδίπου γ᾽ ὅσον, sed recte Οἰδίπους ὅσον K. Leid. sec.

1441. ἐκπλήσειν Ald. Grot. et MSS. pauci.

1443. ἐπεὶ τέκνω πεσόντ᾽ ἐλιπέτην βίον Ald. ὡς γὰρ pro ἐπεὶ Flor. J.

---

v. Vide Pors. ad Orest. 1427. et exemplis ibi citatis adde ἐκβὰς πόδα, Herac. 802.

ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει.
τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγὰς
ᾤμωξεν, Ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
πάρειμι· προσπίτνουσα δ' ἐν μέρει τέκνα
ἔκλα', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον
στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ·
Ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
προδόντ' ἀδελφὼ φιλτάτω. στέρνων δ' ἄπο
φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ
ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα,
φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
ὃς δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην ἰδὼν
γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε·
Ἀπωλόμεσθα, μῆτερ· οἰκτείρω δὲ σὲ,
καὶ τήνδ' ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν·
φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ, σύγγονε,
ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.
ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,

Leid. pr. *πεσόντε τέκν'* Flor. *πεσόντε παῖδ'* J. Laud. Leid. pr. *ἐλειπέτην* multi.

1445. *καιρίους* Ald. *καιρίας* Cant. pro v. l. Leid. pr. M. R. Scal. quod cum Valckenaerio prætuli. Ejusdem ex sententia versum, qui præcedebat, *σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδὸς*, ejeci.

1453. *λυγρὰν* Ald. Sed *ὑγρὰν* Schol. Grot. C. K. L. Leidenses, M. P. R.

1456. *ὅδ' ἦν—πρὸς κασιγνήτην δ'* Ald. Emendatio est Valckenaerii.

1463. *γοῦν* pro *δὴ* Aldino omnes MSS. et Teles Stobæi XXXVIII. p. 233, 47.

1464. Aut errore aut fraude versum addit Teles, ut Euripidem arguat: *καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ.* Præterea nullus apud Tragicos senarius reperitur, qui ita spondeum in quinto loco dividat, ut *καὶ* sit pars secunda, præter Æschyl. Suppl. 274. *χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μήνη καὶ δάκη*, quem corruptum esse nemo non videt. Edd. Ald. Rob. *μηνεῖται ἄκη*. Comparat Valckenaerius versum e Grotii Excerptis p. 465. *ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλὸν*, et recte legit *φίλης*, ut legerat Casaubonus ad Laërtium IV. 25. ubi locus occurrit.

μῆτερ· τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι·
καὶ χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
μήτηρ δ' ὅπως εἰσεῖδε τήνδε συμφορὰν,
ὑπερπαθήσασ' ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
κἄπραξε δεινά· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
ὠθεῖ σίδηρον· ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
ἀνῇξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον· ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα,
οἱ δ' εἰς ὅπλ' ᾖσσον· εὖ δέ πως προμηθίᾳ
καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι·
κἄφθημεν οὔπω τεύχεσιν πεφραγμένον
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
κοὐδεὶς ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν
φεύγοντες· ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν,
λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας,
οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν
σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν·
ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλοις.

1469. ἐσεῖδε ex MSS. quibusdam edidit Valckenaerius.

1470. ἐκ νεκροῦ Ald. ἥρπασεν νεκροῦ Grot. ἐκ νεκρῶν codices plurimi.

1472. ἐν δὲ τοῖσι. Variam lectionem memorat Scholiastes, σὺν τέκνοις δέ.

1478. πέλει Cant. M.

1479. Hunc versum spurium esse judicat Valckenaerius, et in locum alius jam perditi invasisse.

1485. μυρίων Ald. μυρίον Kingius ex MSS. sic enim Cant. ex emend. C. L. Leidenses. Verbum prorsus omittit J.

1487. ἔστησαν J. et Bodl. unus, minus recte.

1491. φίλους Ald. et plerique codices. Sed ex membranis Brunck-

πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

ΧΟ. οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία
δώματος ἥκει· πάρα καὶ λεύσσειν
πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
τάδε πρὸς μελάθροις, κοινῷ θανάτῳ
σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.
ΑΝ. οὐ προκαλυπτομένα
βοστρυχώδεος ἁβρὰ παρηΐδος,
οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
φοίνικ', ἐρύθημα προσώπου,
αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς,
ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον.
αἲ αἲ, ἰώ μοι.
ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος.
ὤ μοι μοι, Θῆβαι·
σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος

ius φίλοις, quod citarat Scaliger ad Varronem p. 131. (140. ed. pr.) et legisse videtur in MS. apud Burtonum.

1495. δωμάτων Ald. et codicum pars. δώματος Grot. C. L. Leid. sec. quatuor Bodleiani, fortasse et K. R. Deinde καὶ pro γὰρ ex Flor. vestigiis dedi, παρακελεύσειν.

1496. σώματα J. et mox ἤδη τρισσῶν M.

1499. οὐ προσκαλυπτομένα Ald. et infra cum multis MSS. προσκλαίω. Utrumque correxit Grotius. προκαλυπτομένα Athenæus I. p. 4. B.

1500. βοστρυχώδεα Athen. βοτρυχώδεος R. Unde non deerunt fortasse qui duo versus in unum hexametrum conjungant, et legant βοτρυώδευς. Πλοχμοὶ βοτρυόεντες dixit Apollonius Rhodius II. 679. Legitur quoque βότρυς pro βόστρυχος in epigrammate Anthol. HSt. V. p. 394. et alio loco, qui mihi non est hodie in promtu. [VII. p. 464.] Sed hic usus Euripide recentior videtur. Totum locum, ut editur, (præter προκαλυπτομένη) citat Eustathius ad Od. A. p. 1420, 64. = 61, 22.

1503. αἰδουμένα Ald. sed αἰδομένα ex K. dedit Kingius, et sic J. M. In Burtoni nota legendum videtur αἰδουμένα. Mox 1505. malim στολίδος—τρυφάν.

1507. αἶ quater aliqui MSS. μοι bis Ald. et MSS. quidam. Deinde ἰὼ 1508. et ἰώ μοι 1509. codices nonnulli, sed non Aldus.

Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεὶς
αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.
τίνα δὲ προσῳδὸν,
ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ
δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,
ἀνακαλέσομαι,
τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἵματα σύγγονα,
ματέρα καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐριννύος;
ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
τᾶς ἀγρίας ὅτε
δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω,
Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.
ἰώ μοι πάτερ.
τίς Ἑλλὰς, ἢ τίς βάρβαρος,
ἢ τῶν πάροιθεν εὐγενετᾶν ἕτερος
ἔτλα κακῶν τοσῶνδ'

1511. Οἰδιπόδαο Ald. cum MSS. quibusdam hic et infra 1519. sed recte alii. Inter κρανθεὶς Aldinum et κραθεὶς variant MSS. Quidam utramque lectionem memorant.

1513. δὲ addidit Grotius, et habet C.

1515. ὦ secundum omittunt Aldus et Grotius.

1517. Certissima Musgravii est emendatio pro αἱμακτὰ, quod habent Aldus, et in textu Augustanus. In plerisque, τ. φ. τάδε σώματα, in K. Leid. sec. ut edidit Kingius, τ. φ. γε σώματα, alii etiam corruptius.

1521. δυσξυνέτου ξυνετὸν μέλος ἔγνω Ald. Sed δυσξύνετον Schol. Augustani. ξυνετὸς MSS. plures. ἔγνως Grot. et MSS. plurimi; male: nondum enim patrem alloquitur. Nempe σ ex proximo adhæsit. Hesychius: Ὑποῤῥάπτεις λόγους. συντίθῃς. Ubi ne quis variam lectionem Alcest. 548. sibi fingat, deleat σ male repetitam, et υ in similem literam ν mutet.[φ]

1523. μοι semel Ald. bis K. R. Deinde πάτερ recte. Male μάτερ (debebat μᾶτερ) e MSS. quibusdam Kingius. μᾶτερ ed. Valck.

1524. ἢ Ald. et codices plerique sine τίς, τίς sine ἢ membr. unde ἢ τίς edidit Brunckius.

1525. προπάροιθεν Ald. et MSS. complures, sed ex nonnullis πάροιθεν edidit Kingius; recte, opinor. Versus, ut ego distribui, est iambelegus.

1526. τόσων δι' Ald. sed τόσωνδ' vel τοσῶνδ' plerique MSS.

φ. "Quem celato nomine perstringit R. P., G. Wakefieldius est, qui in sua Alcestidis editione Hesychii lectionem sequitur." Kidd. Pors. Opusc. p. 202.

αἵματος ἀμερίου
τοιάδ᾽ ἄχεα φανερά;
τάλαιν᾽, ὡς ἐλελίζω.
τίς ἄρ᾽ ὄρνις, ἢ δρυὸς ἢ
ἐλάτας ἀκροκόμοις
ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα,
μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
ἀχήσει ξυνῳδός;
αἴλινον αἰάγμασιν ἃ
τοῖσδε προκλάω,
μονάδ᾽ αἰῶνα διάξουσα τὸν ἀεὶ
χρόνον ἐν λειβομένοις δακρύοις.
τίν᾽ ἰαχήσω;
τίν᾽ ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας
σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βαλῶ;
ματρὸς ἐμᾶς διδύμοις
γάλακτος παρὰ μαστοῖς,
ἢ πρὸς ἀδελφῶν
οὐλόμεν᾽ αἰκίσματα δισσῶν;
ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ. λεῖπε σοὺς δόμους,
ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ

1529. ἐλελίζει Ald. multi MSS. et Eustathius ad Il. A. p. 125, 28. =94, 37. ἐλελίζω Leidd. C. et alii. οἵ᾽ ἐλελίζω partim ex conjectura dedit Brunckius.

1530. τίς τ᾽ ἄρ᾽ ex C. (cui pauci alii consentiunt) edidit Barnesius. Quod plerique codices habent, ἢ ante δρυὸς addidit Grotius.

1533. μονομάτερος Ald. et magna pars codicum; μονομάτωρ Grot. μονομάτορος Flor. M. et, credo, alii. ὀδυρμῶν ἐμῶν Brunckius, ut scilicet certam Musgravii in sequente versu, ἀχήσει pro ἄχεσι, vitaret emendationem. ἄχαισι duo MSS. apud Burtonum.

1537. μόνα δ᾽ prave distinguunt Aldus et multæ edd.

1538. δακρύοις τίν᾽ est emendatio Musgravii. Codices habent aut δάκρυσιν aut cum Aldo δακρύοισιν.

1540. πρᾶτον Grot. casu, ut opinor. Nemo enim alius editorum id videtur invenisse in MSS.

1542. ματέρος Ald. et ἐν διδύμοις, pro quo Kingii conjecturam, ἢ διδύμοις, recepit Brunckius. Sed ἐν recte omittit J.

1545. νεκρῶν Ald. sed δισσῶν plerique MSS.

1546. ὀττοτοὶ semel Ald. altero omisso. λεῖπε Ald. λίπε quidam MSS. et omnes infra 1696. cum Aldo, sed recte λεῖπε Valckenaerius ad Hippol. 34.

γεραιὲ, δεῖξον, Οἰδιπόδα,
σὸν αἰῶνα μέλεον· ὃς ἐπὶ δώμασιν
ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν
ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.
κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,
γηραιὸν πόδα δεμνίοις
δύστανος ἰαύων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι
τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς
λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων
οἰκτροτάτοις δακρύοις,
πολιὸν, αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἔνερθεν,
ἢ πτανὸν ὄνειρον;

ΑΝ. δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσει,
πάτερ· οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
φάος, οὐδ' ἄλοχος, παραβάκτροις
ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν[x]
αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.
ΟΙ. ὤ μοι ἐμῶν παθέων·
πάρα γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.

1548. Οἰδίπου Ald.

1551. μακρόπουν edd. Barnes. King. ex MSS. nonnullis.

1554. δύστανος pro δύστανον e MS. notavit Scaliger, idque conjecit Valckenaerius. Idem mendum sustulere MSS. supra 1336.

1555. τί δ' quidam codices, et 1556. ἐξάγεις D. R.

1563. ὦ ante πάτερ addidit Kingius, et in sequentibus multos errores commisere viri docti, ut systema anapæsticum efficerent.

1564. ἃ παρὰ βάκτροις Ald. sed παραβάκτροις Cant. J. ἃ transponunt C. Cant. J. K. L. M. τυφλὸν plerique codices, sed τυφλόπουν cum Aldo J. K.

1567. ὤ μοι μοι Ald. ἐμῶν omittunt quidam.

1568. στενάζειν multi MSS. alii cum Aldo omittunt καὶ, quod restituit Grotius.

χ. "θεραπεύμασιν ἐμόχθει ad sensum idem est quod ἐθεράπευε." Matthiæus. Vel, quod ἐμόχθει θεραπεύουσα.

τρισσαὶ ψυχαὶ ποίᾳ μοίρᾳ,
πῶς ἔλιπον φῶς, τέκνον, αὔδα.
ΑΝ. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν,
ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ,
ξίφεσιν βρίθων
καὶ πυρὶ καὶ σχετλίαισι μάχαις,
ἐπὶ παῖδας ἔβα τοὺς σοὺς, ὦ πάτερ.
ΟΙ. ὤ μοι αἴ αἴ. ΑΝ. τί τάδε στενάχεις;
ΟΙ. ὤ μοι τέκνα. ΑΝ. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,
εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
ἀελίου τάδε σώματα νεκρῶν
ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας.
ΟΙ. τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερὸν κακόν·
ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;
ΑΝ. δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τιθεμένα,
τέκεσι μαστὸν ἔφερεν, ἔφερεν,
ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.
εὗρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα,
λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις
κοινὸν ἐνυάλιον

1570. Sic dedi pro φάος, ὦ τέκνον.

1572. ὁ σὸς Ald. Mox ante σχετλίαισι M. addit φονίαις, quod in textu habet J. pro σχετλίαισι, suprascriptum Cant. Deinde τοὺς ante σοὺς omittunt Ald. et plures MSS.

1576. ἰώ μοι. αἴ. αἴ. Ald. deinde καταστένεις Ald. et plures MSS. sed στενάχεις Grot. K. Leid. sec.

1577. ὤμοι omittunt Ald. et MSS. quidam. ὦ μοι μοι addidit Grotius. Omittunt etiam ἂν Ald. et codices plerique; addunt Grot. K. ut credo, Leid. sec. habet et Cant. sed suprascriptum.

1579. In hoc versu desinit R.

1580. αὐγαῖς σαῖς Ald. et MSS. plerique; sed σαῖς ejecit Valckenaerius, Leid. sec. auctore.

1581, 2. Sic recte divisit Aldus in duo dactylicos, tetrametrum et hexametrum. Ex Marklandi præscripto ad Suppl. 649. (δὲ cum K. omisit Kingius, tanquam α Doricum pro η corripi posset) edidit Brunckius, ἁ δὲ τάλαιν' ἄλο- | χος τίνι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ; Suavissimi versus!

1583. τεθειμένα Ald. τιθεμένα edd. Grot. King. K. Leidd. et alii. γοερὰ φανερὰ vel φανερὰ γοερὰ et πᾶσι habent MSS. fere omnes; sed φανερὰ omittunt K. Leid. sec. παῖσι dant Grot. K. Leid. sec.

1585. ἱκέταν Ald. cum MSS. plerisque. ἱκέτιν Grot. D. K. Pro αἰρομένα Cant. αἰωρομένα, Schol. ὀρομένα.

μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
μαρναμένους, ἐπὶ τραύμασιν αἵματος
ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν, φονίαν,
ἂν ἔλαχ' Αΐδας, ὤπασε δ' Ἄρης·
χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον εἴσω
σαρκὸς ἔβαψεν, ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισι.
πάντα δ' ἐν ἅματι τῷδε συνάγαγεν
ἁμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
ὦ πάτερ, ὃς ταῦτα τελευτᾷ.

ΧΟ. πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις
τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.
ΚΡ. οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὥρα τάφου

1589. ὁμαύλους conjicit Musgravius. Si quid mutandum, quod non puto, melius esset, λέοντε συναύλω.

1594. ἔβαψεν, quod primus pro ἔπεμψεν restituit Valckenaerius, habent MSS. Bodleiani apud Burtonum, C. D. J. L. Leid. pr. M. Hujus verbi exempla ex Æschyl. Prom. 862. Agam. 1011. Sophocl. Aj. 94. Lycophr. 1121. et aliunde, jam attulere alii. Eustath. ad Od. Z. p. 1554, 7. = 250, 36. τὸ δὲ εἶσι κατ' οὔρεος, ἀττικὴν ἔχει σύνταξιν. ὡς καὶ τὸ, κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος. Deinde ἄγχι, quod pleræque editiones habent, primus edidit Canterus ex conjectura, ex MSS. fortasse Grotius, sic enim D. K. L. ἄγχη C. ἄγχει M. ἄχι Cant. pro v. l. ἄχη August. Laud. ἔχει membr. unde fecit Brunckius ἔγχει· sed transposuit τέκνων δ' ἔγχει, ob metrum scilicet, quod nihilo melius hac medicina fit. Metro quoque consulens Musgravius conjecit λόγχῃ. Nimirum integros anapæstos efficere volebant; ideo multum, sed frustra, et hic et alibi laborarunt. Cum ἄχει habeant Ald. Barocc. unus, Cant. J. et mox τέκνοισι (vel τέκνοισιν) Ald. cum MSS. fere omnibus, sic edidi, et verba in duo hexametros distribui. Sin ἔγχει cum Brunckio præfers, lege ἔβαψ'.

1595. ἤματι Ald. et μήτηρ supra 1589. Utroque loco Dorismum præbent codices quidam. αἵματι pro v. l. Cant. Ad finem hujus versus ὦ πάτερ rejiciunt Ald. et plerique codices; infra ponunt Grot. K. Leid. sec.

1596. δώμασιν MSS. non pauci.

1597. ὃς τάδε Ald. et fere omnes MSS. ὅστε Grot. ὅς γε K. Leid. sec. ὃς τάδ' ἐπιτελευτᾷ Barocc. unus. Edidi ταῦτα pro τάδε, quæ verba sæpissime confunduntur. Supra 393. ἀτὰρ τί τάδε Cant. J. et pro v. l. M. infra 1775. ἀτὰρ τί τάδε Cant.

1598. κατῆρξεν Ald. et membr. ὑπῆρξεν fere omnes MSS. E Leid. pr. edidit Valckenaerius, πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις, sed alter ordo melior, ut liquet ex Electr. 213. ipso citante: πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει. Sed mendi origo patet ex J. πολλῶν ὑπῆρξε κακῶν Οἰδίπου. Porro δόμος Scal. τέκνοις Barocc. unus, J.

μνήμην τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων
ἄκουσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης παῖς σὸς, γάμων φερνὰς διδοὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι·
σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, οὐ μή ποτε,
σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν[ψ] πόλιν.
ἀλλ' ἐκκομίζου· καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
οὐδ' ἐχθρὸς ὤν σοι, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
τοὺς σοὺς, δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.
ΟΙ. ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·
ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,
ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
φονέα γενέσθαι πατρὸς, ὦ τάλας ἐγώ.
ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ

1601. τῶνδ' sine δ' Ald. et MSS. quidam. τόνδε δ', Οἰδίπου, λόγον Scal. e MS. ut opinor.

1603. παῖς σὸς pro σὸς παῖς omnes MSS. etiam Flor. apud Burtonum, licet a Valckenaerio omissus.

1606. Accii locum e Phœnissis apud Nonium v. *vastescant*, citat Valckenaerius: *Jussit proficisci exilium quovis gentium, Ne scelere tuo Thebani vastescant agri.*

1609. σὸς Ald. σοι plerique MSS.

1612. τλῆμον D. quod confirmare videatur Valckenaerii conjecturam, ὦ τλῆμον.

1613. Suspectum istud ὃν propter μ' in versu sequenti. Occurrit quidem ἦν—τήνδε bis Androm. 651. 710. sed uterque locus mendosus videtur. Legerim cum interrogatione, οὐ, καὶ πρὶν εἰς φῶς. Mox μητρὸς omittunt Cant. J. M. ἔτι in fine addunt Cant. M. quod si admiseris, distingues post γονῆς, et junges ἔτι ἄγονον. Sed ἔτι aliquando a librariorum liberalitate provenit, ut infra 1634. οὐκ ἔτ' ἐστί μοι D. Hoc Valckenaerius recte interpretatur *nondum natum* ex Aristophanis imitatione Ran. 1214. ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μὲν, Ἀπόλλων ἔφη Ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι. Zenodotus Epigrammate apud D. Laërtium VII. 30. εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος. Pro ἦν Suidas v. Κάδμος habet ὅν. Lege: εἰ δὲ πάτρα Φοίνιξ σὺ, τίς ὁ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα;

ψ. "Nisi abundat μὴ, legendum πρᾶξαι," inquit Elmsleius in nota ad Soph. Col. 177. in qua sunt quæ vereor ne paullo subtilius disputaverit. In Æschin. con. Ctesiph. 177. edidit Bekkerus, οὐ μή ποτε βελτίους ποιήσετε, ubi phrasis certe non est vetantis.

κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
χρῆν γάρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με,
μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν·
οὗ σωζόμεσθα· Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν
ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τε μοι
δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.
κτανὼν δ' ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ
εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος,
παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου, καὶ παισὶ δούς.
οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ,
ὥστ' εἰς ἔμ' ὄμματ' εἴς τ' ἐμῶν παίδων βίον
ἄνευ θεῶν του ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν, σάφ' οἶδ' ὅτι.

1617. δυσδαίμονα Ald. πεφυκέναι Grot. et codices, puto, omnes.

1619. ἀθλίαν C. D. K. L. Leidd.

1622, 3. In loco corrupto Aldinam retinui lectionem. δουλευσεταί μοι K. acuto supra ευ deleto. δουλεύσεταί μοι J. ε supra αι addito. δουλεῦσαί τε με membr. δουλεύσουσά τοι conjicit Valckenaerius; δουλεῦσαί με τοι Musgravius, quod edidit Brunckius. Mox δαίμων Πόλυβον ἐξέδωκεν Leid. pr. Πόλυβον ἐξέδωκεν sine δαίμων C. D. L. quatuor Bodleiani. Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν K. Leid. sec. δέδωκε membr. pro ἔδωκε. Lego: ἀλλὰ δουλεύσοντά με Μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην. Μοῖρ' initio versus elisum occurrit in Moschionis Telepho apud Stobæum Ecl. Phys. p. 127. Grot. ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη Μοῖρ', ὦ λιταῖς ἄτρωτε δυστήνων βροτῶν, Πάντολμ' ἀνάγκη, στυγνὸν ἣ κατ' αὐχένων Ἡμῶν ἐρείδεις τῆσδε λατρείας ζυγόν. Ubi Grotius recte addiderat ὦ, sed pro sua metri peritia expulit Schowius p. 152. Deinde erat πᾶν τὸ λῆμ' ἀνάγκης, unde πᾶν τλῆμ' effecit Grotius, verbo novo conficto. τῆσδε pro τῆς τε recte citat Ruhnkenius ad H. in Cer. 217. Occurrit πάντολμος ἀνάγκη in epigrammate Antholog. I. 47, 4. p. 69. HSt. III. p. 239. Brunck. ἀσχήμων ἔνδεια καὶ ἁ πάντολμος ἀνάγκη. Ibi verbum non Græcum αἰσχήμων in aliud non melius αἰσχρήμων mutavit Brunckius.

1630. Hunc et quinque sequentes propter vocem βίον, qua finiuntur 1629. 1635. omittunt Flor. (apud Burtonum hic, apud Valckenaer. supra ad 360.) L.

1633. ζῶσα γὰρ Ald. membr. et alii. Sed ζῶσά γ' ἂν non pauci, quomodo dedere Grotius et Kingius. ζῶσα γὰρ ἂν Barocc. unus.

ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι.
ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;
πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ
κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέ περ πράσσων κακῶς.
ΚΡ. σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρῴζειν ἐμὰ,
ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν εἰς δόμους χρεὼν
ἤδη κομίζειν· τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν

1638. Sic Aldus et codices plerique. οὐ μήν γ' ἑλίξας edidit Valckenaerius, γ' auctoritate membranarum et trium aliorum omisit Brunckius; male uterque. Sæpe additur γε in eadem sententia cum ἀλλὰ μὴν, καὶ μὴν, οὐδὲ μὴν, οὐ μὴν, sed nunquam, nisi interposito alio verbo, ut breviter monui ad Hec. 399. Euripides Alope apud Etymol. M. p. 420, 16. οὐ μὴν σύγ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾔδεσω. Male editur οὐ μή. Sophocl. Œd. T. 987. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. Ita postulat metrum, (secundam enim corripit μέγας,) idemque conjecit nescio quis in editione Londinensi a. 1746. sed neglexit Brunckius. Aristoph. Av. 639. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν, citat Plutarchus Nicia p. 528. A. νυστάζειν ΓΕΠΩΩΡΑ 'στὶν ἡμῖν. Dele ω male repetitum, et Π verte in ΤΙ, habebis, νυστάζειν γ' ἔτι Ὥρα 'στὶν ἡμῖν. Chionides apud Suidam v. ἄγνος· καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γε μοι δοκῶ. Vulgo τε pro γε. Cycl. 541. καὶ μὴν λαχνῶδές γ' οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης, non λαχνῶδες τοὖδας, crasi prorsus ignota. Legitur quidem in Nostri Electr. 982. καὶ μήν γ' ἀμύνων πατρὶ δυσσεβὴς ἔσει. Sed optime καὶ μή γ' ἀμύνων Reiskius. Quæ sequuntur, sic corrige: ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας. ΗΛ. τῷ δ' αὖ, πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν.

1641. Sic recte Valckenaerius pro σοί τ'.

1644. Ald. et MSS. τόνδε δ' ὃς (τόνδ' ὃς Ald.) πέρσων πόλιν Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε Πολυνείκους νέκυν. Ubi σὺν ἄλλοις cum sit valde frigidum, σὺν ὅπλοις conjicit Kingius, recepit Brunckius. Vulgatum defendit Valckenaerius ex Herc. Fur. 1166. ἥκω σὺν ἄλλοις, οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς Μένουσιν ἔνοπλοι. Sed ibi σὺν ἄλλοις non absolute ponitur. σὺν ὅπλοις igitur recipiendum esset, nisi tota clausula spuria esset. Quis enim dixit πόλιν πατρίδα? Deinde summa cum brevitate mandata sua dat Creon, neque rationibus reddendis immoratur. Præterea si rationem reddidisset, quare Polynicen sepultura privarit, rationem quoque reddidisset, quare Eteoclem honorarit, ut facit apud Æschyl. Theb. 1015—1032. Sophocl. Antig. 194—206. Nec mirum hunc locum interpolari, cum integer Sophoclis versus ex Antig. 29. in omnes MSS. post 1648. mox irrepserit: ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν. Pro ἤδη J. habet δμῶας.

ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.
κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ,
ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
σὺ δ' ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν
κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω·
καὶ παρθενεύου τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν
μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.
ΑΝ. ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς·
ὡς σὲ στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον.
οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρύ·
ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ.
ἀτάρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
ΚΡ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε.
ΑΝ. ἄφρονά γε, καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπίθου τάδε.

1645. ἐκβάλλετ' ἄταφον Barnes. ex conjectura pro ἐ. ἄθαπτον Aldino. Et ἄθαπτον quidem omnes MSS. ἐκβάλετ', ut edidit Valckenaerius, Bodleiani, Cant. J. L. Deinde κηρύξατε Ald. Cant. J. M. unde conjici posset, κηρυξάτω, ut κήρυξ subaudiatur; sed melius κηρύξεται, quod dant alii codices, et interpretatur Scholiastes κηρυχθήσεται.

1649. τριπτύχων Ald. τριπτύχους Grot. et MSS. plerique. νεκρῶν γόους Ald. θρήνουν νεκρῶν codices multi.

1651. εἰσιοῦσαν Ald. membr. ἐπιοῦσαν Grot. et codices plerique; quod intactum reliquisse Valckenaerium miror, Brunckium non miror. Neque prodest Marklandi et Heathii sententia, pronunciandam scilicet hanc vocem quasi trisyllabam. Nunquam enim hoc fit, nisi in vocali ε, neque id in omnibus, e. g. ἡδέως et πρακτέον nunquam in disyllabon contrahuntur. Edidi igitur e lib. P. ἰοῦσαν, nec puto ἐπιοῦσαν ἡμέραν, utpote sermoni propius, dicturos Tragicos; librarios autem facillime scripturos. Sic pro τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος Aristoph. Thesm. 877. citat Scholiastes ad Hec. 225. τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. Sed ubi verbum ἐπιοῦσαν adhibent Tragici, ἡμέραν circumlocutione exprimunt, ut Med. 350. εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ. Rhes. 331. πέποιθα· δείξει τοὐπιὸν σέλας θεοῦ. Noster apud Stobæum CXXII. p. 499. Grot. οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν Ποθοῦσ'. In Rheso 995. et verbum et nomen variatur: ἡμέραν ἐλευθέραν Ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν. Sic ἡλίου τέλλοντος pro ἀνατέλλοντος dixit Sophocles Electr. 699.

1653. Sic e Barnesii conjectura edidit Valckenaerius pro ἀθλίοις. Mox 1655. κακὸν Flor.

1661. ἐπίθου notarat Scaliger, et e C. edidit Valckenaerius pro ἐπείθου.

ΚΡ. πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;
ΑΝ. οὐκ, ἢν πονηρά γ' ᾖ κακῶς τ' εἰρημένα.
ΚΡ. τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;
ΑΝ. οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.
ΚΡ. εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
ΑΝ. οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.
ΚΡ. καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω.
ΑΝ. τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;
ΚΡ. ἄταφος ὅδ' ἁνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.
ΑΝ. ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
ΚΡ. σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
ΑΝ. ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
ΚΡ. λάζυσθε τήνδε, κεὶς δόμους κομίζετε.
ΑΝ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
ΚΡ. ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.
ΑΝ. κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.
ΚΡ. ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
ΑΝ. ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
ΚΡ. μάταια μοχθεῖς, οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
ΑΝ. σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
ΚΡ. ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀποῤῥήτων πόλει.
ΑΝ. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
ΚΡ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.
ΑΝ. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.

1662. ἐκτελεῖν MSS. plerique cum Grotio, sed ἐκτελεῖν, nisi fallor, non est verbum Euripideum. Aldinum ἐκπονεῖν retinent J. M. membr.

1663. πονηρά τ' Ald. quod per se probum est. Sed melius est, quod dant codices.

1668. γε pro νῦν M.

1670. ὅδ' ἀνὴρ edidit Aldus, et sic plures MSS. K. et Leid. sec. ἀνὴρ ὅδ'. Sed altera lectio retinenda erat, articulo tantum addito. Nusquam ἀνὴρ priorem producit, nisi ubi ἀνέρος in genitivo facit. Cum vero ἀνέρος Attici nusquam in senariis, trochaïcis, vel anapæsticis usurpent, priorem vocis ἀνὴρ semper corripiant necesse est.[ω]

1672. ἂν pro ἄρ' Ald. contra MSS. fere omnes.

1678. σῶμ' pro τῷδ' Grot. K. Leid. sec.

ω. Vide, si tanti est, me ad Æsch. Eumen. 727.

ΚΡ. *οὐκ εἰς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις.*
ΑΝ. *ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτέ;*
ΚΡ. *πολλή σ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;*
ΑΝ. *νὺξ ἆρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.*
ΚΡ. *εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν;*
ΑΝ. *ἴστω σίδηρος ὅρκιόν τ' ἐμοὶ ξίφος.*
ΚΡ. *τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων;*
ΑΝ. *ξυμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.*
ΚΡ. *γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.*
ΑΝ. *καὶ ξυνθανοῦμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω.*
ΚΡ. *ἴθ'· οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν· λεῖπε χθόνα.*
ΟΙ. *ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.*
ΑΝ. *ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;*
ΟΙ. *μέν' εὐτυχοῦσα· τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά.*
ΑΝ. *καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ;*
ΟΙ. *πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.*
ΑΝ. *ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;*
ΟΙ. *ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.*
ΑΝ. *οὔκουν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν;*

1686. Si Heathii conjecturam *οὐδ'* cum Brunckio probas, distinctionem minimam pone post *νέκυν* 1684. Pro *κτήσῃ* J. dat *κτήσεις*, quod ad Atticam formam *κτήσει* alludit. *γόου* Ald. *γόοις* Grot. et MSS.

1688. *πολλή γ'* multi MSS. Utrumque probum. Mox *Δαναϊδῶν* multæ editiones. Correxit Valckenaerius.

1691. *ὅρκιον δέ μοι* C. probante Valckenaerio. Sic quidem habet Eustathius, miro errore hunc versum ita citans ad Il. K. p. 809, 15. = 730, 23. *ἴστω ζεὺς ὅρκιον δέ μοι ξίφος*. Sed totum versum, ut editur, laudat ad Il. A. p. 92, 12. = 69, 21.

1692. Aldus et MSS. quidam *ἀπαλλάχθαι*, augmento omisso.

1696. Ald. *λίπε*. Edidit *λεῖπε* Brunckius, auctore Valckenaerio ad Hipp. 34.

1699. *τἀμὰ δ' ἐγὼ* MSS. non pauci, *τἀμὰ δ'* sine *ἐγὼ* Laud. apud Burtonum.

1701. *θανὼν* pro *πέδῳ* D. Flor. Laud. membr.

1703. *μ'* omittunt MSS. quos secuti sunt Valckenaerius et Brunckius; sed melius retinent alii cum Aldo. Pro *ἓν δ'* C. *ἓν θ'*, Scholiastes *ἥδ'*, quod male, ut parum tragicum, rejicit Valckenaerius. Vide ad Hec. 323. In Æschyli Pers. 492. *ἠδὲ* pro *ἔς τε* præbet Robortellus. *ὤλβισεν* Ald.

1704. *δὴ κἀμὲ* Ald. et MSS. quidam; *δεῖ κἀμὲ* alii; alii recte cum Grotio *κἀμὲ δεῖ*.

ΟΙ. αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.
ΑΝ. οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.
Ο. προσάγαγε νῦν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
ΑΝ. ἰδού, γεραιᾶς φιλτάτῃ[a] ψαῦσον χερί.
ΟΙ. ὦ μῆτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.
ΑΝ. οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
ΟΙ. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ;
ΑΝ. τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
ΟΙ. πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
ΑΝ. ἰδού, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί.
ΟΙ. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
ΑΝ. ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
ΟΙ. νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται,
ΑΝ. ὁ ποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;
ΟΙ. ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον.
ΑΝ. ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται;
ΟΙ. ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ.
ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρὶ,
ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.

1705, 6. αἰσχρὸν et γενναῖον conjecit Valckenaerius, edidit Brunckius; sine causa, ut opinor. Male γενναίᾳ Ald.

1708. γεραιᾶς φιλτάτης Ald. φιλτάτῃ vel φιλτάτη Bodleiani, C. D. L. Leid. pr. et sic edidi. Valckenaerius mavult γεραιᾷ φιλτάτης.

1718. ὅ, ποῖος C. (sic)

1721. δώμαθ' ἱππείου Ald. melius distinxit Valckenaerius. ἱππίου multi MSS. quod hoc solo nomine rectius est, quod iambum pro spondeo præbeat.

1722. Quod in exemplum daturus eram conjecturæ plausibilis, sed non admittendæ, τυφλῷ ποδὶ, ecce id ipsum, ex MS. ut videtur, notatum a Scaligero. Sane si unus et alter e ceteris accederent, recipiendum esset; perdite enim hanc phrasin amat Euripides. In Hec. 1041. τυφλῷ ποδὶ dixit, et supra 848. τυφλοῦ ποδὸς 1556. 1632. τυφλὴν χέρα 1713. imo etiam audacius πόδα τυφλόπουν 1565.

---

a. Mihi φιλτάτῃ pulcherrimum epitheton videtur τοῦ χερί. Matthiæus tamen: "φίλη χεὶρ pro ἐμὴ vel σὴ χεὶρ in usu est, φιλτάτη χεὶρ non item." Mavult igitur γεραιᾷ φιλτάτης. Quasi vero Antigone nihil aliud dicere velit nisi *tua manu:* imo, *carissima tua manu.*

ΑΝ. ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν·
ὄρεγε χεῖρα φίλαν,
πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
ΟΙ. ἰδοὺ, πορεύομαι, τέκνον·
σύ μοι ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
ΑΝ. γενόμεθα, γενόμεθ' ἄθλιοι
δῆτα Θηβαιᾶν μάλιστα παρθένων.
ΟΙ. πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
ΑΝ. τᾷδε, τᾷδε βᾶθί μοι,
τᾷδε, τᾷδε πόδα τίθει,
ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.
ΟΙ. ἰὼ ἰὼ δυστυχεστάτας
φυγᾶς· ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας.
ἰὼ ἰὼ δεινὰ δείν' ἐγὼ τλάς.
ΑΝ. τί τλὰς, τὶ τλάς; οὐχ ὁρᾷ δίκα κακοὺς,
οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.

1724. Vide supra 389. ubi oblitus sum monere, τλήμονος φυγᾶς ἐμᾶς esse in D. Electr. 508. ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις; Mox 1726. γηραιὲ Ald. Grot. sed γεραιὲ satis multi codices; quidam γεραιάν.

1728. πορεύσομαι Laud. Deinde μοι pro μου multi codices, ἀθλίω pro ἀθλία non pauci; ἀθλίου Scal. falli enim puto Burtonum, qui ad σύ μου refert. Pro ποδαγὸς MSS. quidam παιδαγωγὸς et ποδαγωγός.

1730. γενόμεθα Ald. γενόμεσθα King. ex MSS. Dedi quoque ἄθλιοι pro ἄθλιαι, quia de se sola Antigone loquitur, et γε delevi cum K. Neque magis reprehendendum ἄθλιοι παρθένων, quam ἄνθρωπος πάντων θηρίων θεαιδέστατος Antiphontis apud Suidam v. θεαιδέστατον, vel νόσων χαλεπώτατος φθόνος Menandri, frustra a Bentleio sollicitatum. *Dulcissime rerum* et similia apud Latinos abundant.

1731. δὴ, ex δῆτα natum, non habet J.

1735. τίθ' Grot. τίθει, πάτερ MSS. plerique, non Aldus.

1738. ἐλαύνει Grot. et edd. quædam. Aldus et MSS. fere omnes ἐλαύνων, unde bene Valckenaerius ἐλαύνειν.

1739. δεινὰ prius omittunt codices aliqui. ὁ ante τλὰς addidit Kingius.

1740. τλᾶς, quod bis in vulgatis habetur, barbarum est. Neque τλῆμι neque τλάω exstat. E membranis τλὰς dedit Brunckius, quibus concinunt alii. Œdipodis verbum repetit Antigone.

ΟΙ. ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλ-
λίνικον οὐράνιον ἔβαν,
παρθένου κόρας
αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.
ΑΝ. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα,
φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,
ὦ πάτερ, θανεῖν που.
ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι παρθένοις
λιποῦσ', ἄπειμι πατρίδος ἀπόπρο γαίας,
ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα.
ΟΙ. φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.
ΑΝ. εἰς πατρός γε συμφορὰς
εὐκλεᾶ με θήσει.
τάλαιν' ἐγώ σου ξυγγόνου θ' ὑβρισμάτων,
ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς,
μέλεος· ὅν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,
σκοτίᾳ γᾷ καλύψω.
ΟΙ. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
ΑΝ. ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν.
ΟΙ. σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς.
ΑΝ. κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.

1742. ὅς γ' ἐπὶ Grot. et sic pauci MSS.

1743. τ' bis addunt Ald. Grot. sed omittit bona pars codicum.

1744. Inchoat αἴνιγμα in ed. Brunck.

1756. μεθήσοι Ald. Mutavit Grotius.

1757. ἐγὼ sine σου Ald. ἐγώ γε Grot. ἐγὼ δὲ Barnes. et King. nescio unde; K. enim ἔγωγε. Secutus sum Musgravium. ἐμῶν τε edidit Brunckius.

1758. νέκυς ἄθαπτος οἴχεται Ald. et plures codices. Sed altero ordine Grot. K. L.

1759. κατθανεῖν multi MSS. Sed καὶ θανεῖν Ald. C. J. alii, ut dedit Grotius.

1762. ἅλις ἔχουσα Ald. male pro ἔχουσι, idque e glossa, quod rejiciunt omnes MSS. ἐμῶν Ald. et longe plures codices; ἐμοὶ quidam et C. pro v. l. ὀδυρμῶν ἐμῶν Eustath. ad Il. E. p. 554, 33. = 421, 4.

1764. κόρους et mox Μαινάδος Ald. Grot. contra MSS. plerosque.

ΟΙ. ἴθ' ἀλλὰ, Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς
ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.
ΑΝ. Καδμείαν ᾧ
νεβρίδα στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ
θίασον Σεμέλας
ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
χάριν ἀχάριστον εἰς θεοὺς διδοῦσα;

ΟΙ. ὦ πάτρας κλεινῆς πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη,
νῦν ἄτιμος, αὐτὸς[β], οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.
ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι;
τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.

ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1765. ἵνα τε Ald. Grot. et plures codices; sed ἵνα γε C. Leid. pr.

1767. ὠὴ Ald. ᾧ e C. edidit Barnesius, et sic habent Schol. J. Leid. unus. στολισαμένα L. Scal. Mox θίασσον Ald. ὄρεσ' Grot.

1771. ἀχάριστον Ald. et plerique certe MSS. Grotius dedit ἄχαριν, quod habent K. Leid. sec. δοῦσα K.

1772. Hunc versum et sequentem, ut ex Sopoclis Œd. T. 1524, 5. interpolatos, Valckenaerii judicium secutus, ejecit Brunckius. Sed mihi, fateor, nimis abrupta videtur sententia, si hos duo demas, et ita incipias, Σφιγγὸς ὃς μόνος κ. sic enim Barnesius pro, Ὃς μόνος Σφιγγὸς κ. Malim igitur alterum retinere, et statuere ex simili Sophoclis loco alterum in margine primo adscriptum postea in textum irrepsisse: ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω (l. ἔγνων) καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ. In priori versu dedi κλεινῆς pro κλεινοὶ e Paraphraste, D. et Leid. sec. λεύσσετ' Ald. λεύσατ' codices quidam.

1774. ναῦ δ' (sic) Ald. δ' omittunt plures MSS. οἰκτρὸς bis Aldus, omisso αὐτὸς, contra MSS. quorum nonnulli οἰκτρῶς. In Grotii ed. οἰκτρὸς, αὐτῆς. Scaliger notavit οἰκτρὸς, αὐτός.

1775. ἀτὰρ sine ἀλλὰ Ald. et MSS. nonnulli; sed Grotius et alii MSS. ἀλλὰ γὰρ, et sic J. sed omittit τί. Recte confert Barnesius supra 393.

β. Si punctum post ἄτιμος retines, αὐτὸς interpretandum est *solus*; (vide supra ad 1245.) sed præstat, opinor, delere.

ΤΕΛΟΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

ΜΗΔΕΙΑ.

MONITUM.

Ne miremini, Juvenes studiosi, quod hæc fabula sine præfatione exierit. Brevi enim, ut spero, Deo favente, iterum prodibit Hecuba, præfatione et notis aliquanto auctioribus instructa. Interim hoc unum libet monere. Janus Lascaris quatuor Euripidis dramata, Medeam, Hippolytum, Alcestin, et Andromachen, Florentiæ literis majusculis impressit, anno circiter 1496. Hanc editionem, cum et rarissima sit, et impenso pretio veneat, summa cum religione, ne dicam, superstitione, contuli; idem in reliquis tribus fabulis facturus, si telam, quam orsus sum, pertexere potero. [A.D. MDCCCI.]

῾ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.*

᾿Ιασων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἑψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε· περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

> Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
> γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
> φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς [Tom. II. p. 639. ed. Pauw.] ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Στάφυλος δέ φησι, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελ-

* Ed. Lasc. Ὑπόθεσις Μηδείας Εὐριπίδου.

Verse. 1. I in Ἰάσων, et literam cujusque fabulæ initialem omittit Lasc. postea scilicet illuminandam.
4. V. πρὸς μίαν ἡμ. *Beck.*
6. V. Lasc. κρυσοῦν.
7. V. ὁ Κρ. δὴ περ. *Beck.* δὲ Lasc. Ald.
11. V. ἀνεψήσασα. *Beck.*
14. Eosdem versus e Νόστοις habet Scholiastes ad Aristoph. Eq. 1318. et in suo Euripidis codice habuit Christi Patientis scriptor, ut liquet ex ejus versu 933.
16. V. ἕψουσα et χρυσέοισι. *Beck.* Ald. Lasc. χρυσίοισι. ἕψουσα L. Ald. ἕψουσα edd. rec.
17. ἐν ταῖς τοῦ L.
21. πρύμῃ et mox πρύμνς (sic) L.

λούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

[Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας[γ], ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι· μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσε τῷ Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία (v. 3.), μηδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ ὁ Ὅμηρος (Ὀδυσσ. ε. 265.) εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.]

Ἀριστοφάνους Γραμματικοῦ. Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς, ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων· προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι· οὐ σώζεται.

2. αὐτὸν. Sic L. accentu non inclinato, et alibi sæpe, ubi nos scriberemus αὐτόν. Hujus moris aliud specimen, in v. 468*. et 1321. παντὶ τ' ἀνθρώπων L.

3. V. Hæc uncinis inclusa primus exhibuit Brunck. In voc. γενναιοφρόνως latere puto: ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. *Beck.*

6. F. τὴν Μήδειαν. *Beck.*

12. Ἄλλως inserit ante Ἀριστοφάνους L.

13. V. γεγ. Γλαύκην τὴν Κρ. θυγ. *Beck.*

14. μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους L.

15. V. συνοικήσουσα. *Beck.*

18. προλ. δὲ τρ. Μηδ. Hæc v. desunt. Mox v. Πυθιοδώρου. *Beck.* In edd. Ald. et Lasc. post Dramatis Personas sequuntur, προλογίζει (δὲ) ἡ τροφός. δὲ omittit L.

19. Ab Ἐδιδάχθη ad finem om. L.

22. Indicatur tetralogia. Locus non integer excerptus. *Beck.*

γ. Legendum putavit Elmsleius, παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας· et interpretandum, Euripidem Neophronis Sicyonii fabulam sibi supposuisse. Contra quem disputat Matthiæus, aliis lectionibus comparatis, Neophronem Sicyonium hanc nostri supposuisse fabulam. In his nihil certi, neque hujus est loci talis quæstio.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.*

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

* Personas hoc ordine habet L. *ά έ θ' β' ϛ' δ' γ' η'*, isque et Aldus legunt: *Τροφὸς Μηδείας. χορὸς γυναικῶν.* Παῖδες Μηδείας.

10. V. Παῖς Μηδείας et Ἕτερος παῖς. *Beck.*

ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΕΙθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας,

1. Totum locum, ut ab Ennio versus est, conservavit Auctor ad Herennium II. 22. prope totum Priscianus de versibus Comicis, p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa accidisset abiegna ad terram trabes; Neve inde navis inchoandæ exordium Cœpisset, quæ nunc nominatur nomine Argo, qua vecti Argivi delecti viri Petebant illam pellem inauratam arietis Colchis, imperio regis Peliæ per dolum: Nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem, Medea, animo ægra, amore sævo saucia.* (Ubi *Cepisset* legunt M. A. Muretus ad Catull. LXV. init. et H. Stephanus Fragm. vet. Poët. Lat. p. 118. Sed altera lectio fortasse defendi potest.)

διαπτᾶσθαι. Sic pleræque editiones tam Nostri quam Aristophanis Ran. 1429. Verum tum debebat esse verbum, πτάομαι, πτῶμαι, quod nullum est. Attici enim in præsenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita præferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur. Recte igitur ἀνεπτόμαν edidit Brunckius in Sophocl. Aj. 693. (ubi ἀνεπτόμην Suid. MSS. C. C. C. Ox. in v. ἔφριξα.) male προσέπτετο ibid. 282. In Aristoph. Av. 118. recte Beckius, Καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ, recte etiam Brunckius 789. ἐκπτόμενος, ut e MS. Rav. edidisse videtur Invernizius. Ἵπταμαι vero Atticis opinor prorsus fuisse incognitum. Nunquam sane occurrit in præsenti; aliquoties in imperfecto, sed ubi aptius responderet aoristus, ut Iph. A. 1617. ἀφίπτατο· Polyid. fragm. apud Valckenaer. Diatrib. p. 201. ubi primum est ἵπτατο, mox ἔπτατο. In Iph. A. 801. ὡς ἔτυχε Λήδ' ὄρνιθ' ἱπταμένῳ, literas male divisas vidit Marklandus. Lege: ὡς ἔτυχεν Λήδα μιχθεῖσ' ὄρνιθι πταμένῳ. Quam facile autem hæc permutentur, exemplis patebit. Recte editur Electr. 949. ἐξέπτατ' οἴκων, sed Sextus Empiricus adv. Mathem. XI. 54. habet ἐξίπτατ' οἴκων. Confer Av. 35. cum Suid. v. ἀμφοῖν. Optime dedit διαπτάσθαι Kusterus, cui accedunt Lascaris et Eustathius ad Il. Δ. p. 452, 33=344,25. E. 526, ult. =399,4. Od. A. 1419,49=59,38. Similiter errabant Grammaticorum veterum nonnulli, cum φάσθαι apud Homerum προπερισπαστέον contendebant. In Sophoclei Thyestæ versu apud Schol. ad Phœniss. 235. ubique editur κἀνακιρνᾶται mendose pro κἀνακίρναται.—Ecce notam bene longam de re, si quis ita velit, non magni momenti. Ac poteram et labori parcere et quieti meæ fortasse consulere totam omittendo. Video enim a nonnullis, optimis quidem illis, sed nec satis eruditis et paullo iracundioribus viris, om-

μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος

nem accentuum rationem despicatu haberi. Verum ii sunt, opinor, ætate jam provectiores, quam ut a me vel quicquam pravi dedoceantur, vel recti quicquam addiscant. Vos autem, ADOLESCENTES, quos solos tutelæ meæ duxi, vos nunc alloquor. Aliquoties hoc argumentum tetigi, ut ad Orest. 631.[δ] et alias; iterum, ubi opus erit, tacturus. Si quis igitur VESTRUM ad accuratam Græcarum literarum scientiam aspirat, is probabilem sibi accentuum notitiam quam maturrime comparet, in propositoque perstet, scurrarum dicacitate et stultorum irrisione immotus. *Nam risu inepto res ineptior nulla est.* Unum tantummodo in præsentia monebo. Quicunque hujus doctrinæ expers codices MSS. conferendi laborem susceperit, is magnam partem fructuum eorum, qui ex labore suo in Remp. literariam redundare et poterant et debebant, disperdiderit. Qui hanc doctrinam nescit, dum ignorantiam suam candide fatetur, inscitiæ tantum reus; qui vero, nescire non contentus, ignorantiæ suæ contemtum prætexit, majoris culpæ affinis est. Ἠγώνισταί γε πρὸς τοὺς ἀμούσους ὑπὲρ Μουσῶν, οἳ καὶ κακοήθως ἀποδιδράσκουσι τὸν ἔλεγχον τῆς ἀμαθίας τῷ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν λοιδορίαν ὧν ἠγνοήκασιν. Synesius Dion. p. 54. B.

3. ποτὲ habet L. rectius, et infra 360. μήδ' etiam hic et 4. L. Ald. ut edidi; melius fortasse quam quod alibi manere passus sum, μηδ'.

4. χέρες præfert Musgravius ex margine MS. 2816. (voluit fortasse 2818. quem alias D. vocat.) Confundit ἐρετμῆσαι et ἐρετμῶσαι. Ἐρετμῆσαι est simpliciter *remigare;* ἐρετμῶσαι *remigare cogere, remigio applicare.* Hesychius e Tragico Lexico: Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι. Quod huc bene rettulit Abreschius. Comparavit Orpheum 356. χεῖρας ἐρετμώσαντες Ruhnkenius Epist. Crit. p. 241. ed. nov. μήτ' mallet Brunckius.

5. ἀνδρῶν ἀρίστων. Sic vocari posse Argonautas nemo nescit aut negat. Sed potiori jure exspectasses epitheton proprium, quod in eos solos caderet, ἀριστέων scilicet, quo nomine quoties a poëtis appellentur, nihil opus est exemplis ostendere. Ea igitur loca tantum proferam, ubi ἄνδρες ἀριστεῖς vocantur. Apollon. Rhod. I. 70. Ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο. II. 460. 960. ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν. 465. αὐτόθι μίμνειν Κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν. III. 1004. εἴκε σαώσαις Τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. Phrasin usurpat Euripides Iph. A. 28. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως. Nec raro corrupta fuit hæc vox. Schol. Villoison. ad Il. Γ. 19. ἢ τοὺς ἀριστεῖς τῶν Τρώων προετρέπετο κατὰ τῶν Ἑλλήνων, codex insignis, cujus usum mihi humanissime concessit Vir ornatissimus, Carolus Townleius, male quidem habet ἀρίστους, sed ad I. 168. ubi Scholia Veneta habent, κἀνταῦθα γενόμενον κατασχεθῆναι ὑπὸ τῶν ἀρίστων εἰς εὐωχίαν, ille optime, ἀριστέων. Legitur apud Sophocl. Aj. 1304. Ἀρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν Βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος; Suidas etiam tum editus, tum scriptus, in tribus MSS. ἄριστος retinet v. πρὸς αἵματος. Melius

δ. Locum invenies in nota ad 626.

Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν

tamen videtur ἀριστεύς. Hæc conjectura, nisi me memoria fallit, aliis in mentem venit[ε], sed credo me eam pluribus et diversis argumentis exemplisque munivisse. Sed utut de hoc statuas, graviorem corruptelam passa est hæc vox in Electr. 22. Δείσας δὲ, μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι, Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις. Corrupta vox Ἀργείων sensui repugnat, et cum παῖδας prioris versus metro necessarium fecisset, anapæstum in quartam sequentis sedem invexit, ποινάτορας. Tragicus incertus a Clementi Alex. citatus apud Grot. Exc. p. 461. δεινοὺς καθεὶς πρίονας εἰς ἄκρους πόδας. Lege: δεινὸν καθιεὶς πρίον'· πρίων enim, sive est participium, sive nomen, priorem semper producit. Infra 80. λόγους Ald. λόγον, quod Brunckius dedit e membranis, habent quoque Lascaris et X. Π. 1239.

δέρας. Ex MS. E. Lib. P. et diserto Eustathii testimonio ad Il. E. p. 600, 11 = 456, 51. edidi δέρος. Vide Phœniss. 1136. In Sophoclei Ajacis Locri fragmento δέρος constanter servant Pollux VII. 70. Scholiastes Aristophanis ad Av. 934. Suidas v. σπολάς. Præterea δέρος vel ex conjectura reponendum erat, ne duo versus in eundem sonum exirent[ζ].

6. Si mei res fuisset arbitrii, iota, quod subscriptum vulgo vocatur, semper adscripsissem. In MSS. vetustioribus aut adscriptum aut omissum est. Seculo tandem decimo tertio, quantum equidem conjectura assequor, subscribi cœptum est. Neque hæc observatio prorsus inutilis videri debet. Etymologus M. p. 550, 14. Νικοχάρης Λημνίᾳ· ἐπλέομεν, ὦ κόρη, Ἐπὶ κῶς. Recte Hemsterhusius ad Aristoph. Plut. p. 57. πλέομεν, sed pergere debebat et legere, ΝΙΚΟΧΑΡΗΣΛΗΜΝΙΑΙΣΠΛΕΟΜΕΝ. Verba sunt Jasonis vel Argonautæ cujusdam ad Hypsipylen. Athen. x. p. 426. F. Νικοχάρης γοῦν ἐν Ἀμυμώνῃ πρὸς τοὔνομα παίζων ἔφη, Οἰνόμαος οὗτος, χαῖρε πέντε καὶ δύο· Κἀγώ τε καὶ σὺ συμπόται γενοίμεθα. τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις. (non ἐν Λημνίᾳ.)[η]

ε. "Videtur Wakefieldium cogitasse." SCHAEFERUS. "In idem incidit Vir optimus, cujus παραδιορθώσεις cum toties, sæpiusque acerbius quam oportebat, exagitaverim, ejusdem κατορθώματα, sicubi occasio foret, candide laudabo: si forte generosam animam placare mihi possim. 'Ex consuetudine scriptorum hanc rem tractantium rescribendum dico αριστεων pro αριστων· et ægre negites, si consulas Iph. Aul. 28. Hom. Od. Ξ. 218. Ap. Rhod. II. 460. 960. Theocr. XIII. 17. XXII. 99. cum Orph. Arg. III. 563.' Gilb. Wakefield ad calc. Lucretii." PORS. Opusc. pp. 203, 4.—Idem Wakefieldius, nisi fallor, innuitur in nota ad v. 1. ubi de accentuum contemptoribus agitur.

ζ. In v. 480. tamen retinet δέρας. Utrobique Matthiæ. Porsonum sequitur; utrobique Elmsleius δέρας.

η. Vid. ad Hec. 2.

ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν
φυγῇ πολίταις, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη
βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόνι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη·
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος

11. Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν semper pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret. Hic habet σὺν Lasc. sed cum mea editione consentit 53. 244. 246. 342. 393. 397. 464. 564. 571. 776. 809. 841. 883. 997 bis. 1004. 1142. 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. 1229. 1266. 1286. In his omnibus congruit Aldina, præterquam 564. et 997. ubi ξυν semel in ξυνοικεῖ tantum. Præterea bis, ubi Σ habet Lascaris, Ξ dat Aldus, 242. 286. In ceteris, sive recte, seu prave, Σ uterque servat.

12. φυγῇ πολιτῶν edd. et MSS. Pro φυγῇ conjiciunt φυλῇ vel ψυχῇ Canterus, ὀργῇ Musgravius, φυγὰς πολίταις Piersonus. Edidit πολίτας pro πολιτῶν Brunckius. Simplicissimam Barnesii rationem secutus sum. Error ortus est e scripturæ compendiis.

14. ὅπερ sine causa mavult Musgravius. Nec male tamen X. Π. 32. ᾗπου. Præcedentem versum citat Apollonius Lexico Homerico v. συμφερτή.

17. αὐτοῦ Lasc. et αὐτὴν 31. sed cum leni Ald.

21. Sic pro δεξιὰς conjecit Jortinus, habent MS. A. et X. Π. 50. Ceterum manuum conjunctio πίστις eximie dicebatur, jam inde ab Homerico, δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν. Quem locum citat Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 307. Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει. Ubi βωμὸς est jusjurandum per victimas, ὅρκος per verba, πίστις per dextras.

24. ἀλγηδόσι Ald. et pars codicum; ἀλγηδόνι Schol. A. D. L.

28. ἐνθαλάσσιος κλύδων' minus recte conjicit Valckenaerius ad Hippol. 304. Primo concinnitas

κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων·
ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην
αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'· ἐγᾦδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
ἢ καὶ τύραννον[θ] τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν

verborum κλύδωνος postularet; deinde sententiam optime defendit locus Androm. 538. ab ipso laudatus: τί με προσπίπτεις ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων;

30. κάρα pro δέρην Lib. P. male ex Hec. 504.

34. ἔγνω καὶ ἡ X. Π. 52. quod nescias typorumne errore editum sit pro ἔγνω γὰρ ἡ, an depravatum sit ex ἔγνωκεν ἡ vel ἔγνωκε δ' ἡ. Sed prius verum esse liquet ex 947. ubi ἔγνω γὰρ ἡ legitur. Utraque lectio proba, et δὲ et γὰρ sæpissime permutantur, quanquam facilius δὲ in γὰρ, quam γὰρ in δὲ migrat. Vide tamen infra 1083. Metrum corrupit Brunckius 487. (475.) edendo 'Εκ τῶν γὰρ πρώτων. Porro utroque loco X. Π. συμφορῶν. Idem 1062. in Hipp. 463. συμφοραῖς præbet, sed 802. συμφορᾷ Hipp. 1405. pro quo e membr. συμφοραῖς edidit Brunckius. Mox in hac fabula 53. συμφοραὶ Eumathius VII. p. 314. X. Π. 1247. sed συμφορὰ Stobæus p. 237. Grot. Ælian. H. A. VII. 28. Vide ad Orest. 154. infra 1230. Mox 37. κακὸν Lascaris e glossa, sed νέον præter Ald. et MSS. X. Π. 488. 1072. 1169. συμφορῶς Eustath. ad Il. P. p. 1093, 26=1124, 14.

36. εὐφρένεται. Lasc. et 165. διακνεομένους. sed hos errores raro committit.

39. τέ A. L. et, opinor, alii. Aldus δέ.

40. Sequebatur versus, Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, huc retractus e 381.

42. Ubi καὶ crasin facit cum ἀ vel ἐ, semper in κα contrahitur a Lascari, semper in κᾀ ab Aldo.

θ. Interpretatur Elmslei. probante Matthiæo, *reginam* (*Creontis filiam*) *et qui eam in matrimonium duxit.* Quod si verum, exspectares τὴν τύραννον.

Ῥόμβος Turbo a top Τροχός Trochus a hoop

ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.
ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡΟ. τέκνων ὀπαδὲ πρεσβὺ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,

44. *οἴσεται* edd. MSS. Emendatio est Mureti V. L. III. 11. comparantis Herc. F. 178. 683. Electr. 869. Et sic citat Lambinus ad Horat. A. P. 123. Nimirum, ut, cum scribere *οι* conaris, si lineola tangis circulum, *α* efficis; ita contra, si *α* exarare vis, et lineolam a circulo dividis, diphthongum *οι* effingis. Euripides Ion. 1272. *ἐκ γὰρ ἄκων προὔλαβον μόγις πόδα.* Quis non videt *οἴκων* legendum? Pherecrates Athenæi VI. p. 269. B. Pollucis VI. 60. *'Οπταὶ κίχλαι γὰρ ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι.* Pyrrhichius in tertio loco. Pollucis ed. Aldina: *'Οπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖς δ' ἀνάβροιστ' ἠ.* Lege igitur: *'Οπταὶ κίχλαι δ' ἐπὶ τοῖσδ' ἀνάβραστ' ἠρτυμέναι.* Epigramma apud Athenæum XIV. p. 629. A. *ἢ ῥα θεοῖσι Τᾷ Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀπέκειτο γέρας.* Revoca fugitivam literam et lege, *Τοῖς Σικυῶνι.* Epistola Anaximenis apud D. Laërtium II. 5. *οἱ δὲ Αἰακέος παῖδες ἄλλοις τὰ κακὰ ἔρδουσι.* Lege *ἄλαστα κακὰ*, ut Eurip. Troad. 1239. Quod miror non vidisse Valckenaerium ad Herodot. III. 139. Etymolog. M. p. 57, 48. *ἄλαστα τὰ κακά.* (dele *τά*.)

45. Similiter dixerat in Alope *ἐκ τρόχων πεπαυμένον* apud Ammonium v. *τροχοί.* ubi statim addenda sunt e MS. Reg. 16. D. XIV. *ἐν δὲ Μηδείᾳ· 'Αλλὰ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι.*

48. Nutricem alloquitur tanquam vilissimam supellectilis partem. Quod ita deridet Alexis Athenæi XI. p. 483. E. *Εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, Παλαιὸν οἴκων κτῆμα.* Imitatur Ennius apud Nonium v. *Eliminor: Antiqua herilis fida custos corporis, Quid sic te extra ædes exanimata eliminas?*

51. Pronomen sine accentu L. et 485. 549. 817. 932. 1007. 1207. 1338. sed *σοὶ* in 485. 549. Ald.

54. Reponendus fortasse hic versus in Bacchis post 1029. *πίτνοντα* Eumathius VII. p. 314.[ι]

ι. Pors. scilicet, ut solebat, ediderat *πιτνοῦντα.* Vid. ad Hec. 23.

ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
ΠΑΙ. οὔπω γὰρ[κ] ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡΟ. ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
ΠΑΙ. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
ΤΡΟ. μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
σιγὴν γάρ, εἰ χρή, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾷν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων· ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
ΤΡΟ. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται

57. μολούσῃ omnes edd. et plerique MSS. MS. tamen E. et Lib. P. cum X. Π. 57. μολοῦσαν. Vulgatam confirmare videtur Philemon Athenæi VII. p. 288. D. ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. Si sana ea est, aptius exemplum adduci non potest quam Iph. A. 492, 3. Hos duo versus ita vertit Ennius apud Ciceron. Tusc. III. 26. *Cupido cepit miseram nunc me proloqui Cœlo atque terræ Medeai miserias;* ut invenisse videatur Μηδείας. Sed cum δεσπότῃ det Juntina Scholiorum editio ad Phœn. 1. δεσποίνης vero codex Augustanus apud Valckenaerium et editio Lascaris, hoc prætuli.

60. Sic MSS. et L. Male Aldus et contra sensum, δεσπόταις.

67. παλαίτατοι edd. et MSS. παλαίτεροι Piersonus e X. Π. 1178.

72. τάδε X. Π. 1183. Infra 79. 889. τόδε Lasc. sed in priore loco τάδε X. Π. 1238. Oblitus sum monere ad Phœniss. 438. e MSS. τάδε edidisse Valckenaerium. Ipse e solo J. notavi: postea vero iterum inspexi Cant. et M. quorum ille habet τόδε, hic τάδε. Hic sane τάδε prætulerim, ut vitetur homœoteleuton.

κ. Reddas Anglice, *Why*. Quem vocis usum in interrogationibus frequentissimum optime servamus in Div. Matth. XXVII. 23. τί γὰρ κακὸν ἐποίησε; *Why, what evil*— Elegantissime etiam imitatus est Virgilius, Georg. IV. 445. Nam *quis te, juvenum confidentissime,* &c.

πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
ΤΡΟ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
ΠΑΙ. ἀτὰρ σύ γ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
ΤΡΟ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μή, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.

76. N finale addunt Lascaris cum Aldo hic et 332. 343. 697. 894. 907. 1036. 1252. 1292. 1295. 1299. 1356. 1366. Omittunt ambo 121. 122. 127. 1080. 1086. Numerorum commodo solus addit Lascaris 1094. Quater addidit Aldus, ubi omittit Lascaris, 566. 1034. 1103. 1210. In Hippolyto vicies addit N Aldus, cum metro necessarium est: 18. 45. 91. 93. 101. 189. 281. 416. 459. 483. 514. 601. 810. 874. 979. 1045. 1265. 1351. 1353. 1376. Sic etiam L. nisi in duobus locis 979. 1351. Contra, ubi metrum N. postulare videtur, ἤϊξεν 165. habet solus L. (lege ἦξεν. Paullo ante 155. ἔπλευσεν Ald. ἔπλευσε Lasc. Infra 742. ἀγέλαισι Lasc. ἀγέλῃσιν Ald.) Lectiones quas dat L. in Medea 1031. ἀνθρώποισιν, in Hippolyto 724. παισὶν προθεῖναι (sic), 1173. ναίουσιν, 1180. ὤλεσεν, metro nocent; sine necessitate additur πύλῃσιν 101. παρ' οἷσιν 435. πάροιθεν 1461. Sed illud imprimis notandum, editionem Florentinam sæpe in fine versus, ubi sequens versus a simplici consonante incipit, N addere, ut syllaba ultima longa evadat. Atque hoc semel in Medea observasse memini, 1205. ubi ἀπώλεσεν. Lasc. (ἀπώλεσε; Ald.) sæpius in Hippolyto, sc. 28. 116. 451. 469. 628. 1233. 1279. 1325. 1418. In quibus solus incedit Lascaris. Semel, ubi ille habet ἤνεσεν, accedit Aldus, 1334. Hinc patet, Grammaticum, e cujus recensione prodierunt exemplaria, quorum simile nactus est in Hippolyto Lascaris, in ea fuisse sententia, ut longa syllaba versum semper finiendum crederet, si modo hoc diversa scribendi ratione confieri posset. Aliquando etiam in fine versus Alcestidis aut Andromaches N addidit Lascaris, quanquam ibi, ut in Medea, parum sibi constat; sed in Hippolyto una tantum, eaque levis, occurrit exceptio 1027. διέφθορε Θνητῶν, ubi N addidit ex codicibus Valckenaerius (1014.), eandemque ob causam, ut suspicor, licet nihil monuerit, 28. 451. (446.) 1334. (1319.) idem fecit. Nam Phœniss. 1181. (1190.) ἐκόμπασεν dedit e MSS. Leidd. Equidem ipse N addendo hiatus vitare contentus, breves syllabas in talibus locis servavi; verum si quis semper longas præferet, (debet enim aut semper aut nunquam,) non culpabo. Porro id obiter monendum, Aldum, qui raro in Hecuba et Oreste, nunquam in Phœnissis N finale ante consonantem propter metrum addiderit, in Medea et deinceps plerumque addere.

77. προσείσομεν. L.

ΠΑΙ. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;[λ]
ΤΡΟ. ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα.
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ.

δύστανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων,

84. γιγνώσκει contra MSS. plerosque in edd. quasdam irrepsit. Sed γινώσκει C. Non igitur error typographicus, ut putat Musgravius. γινώσκεις Lasc. Ald. γ addit uterque 230. 931. sed 560. habet Ald. omittit L. γίγνεται et γίγνομαι uterque 14. 708. 753. Mox pro δικαίως J. Gulielmius διὰ κλέος conjicit: versum excidisse suspicatur Musgravius; hunc ipsum spurium censet Brunckius. Mihi videtur sententiam prioris versus quodammodo mollire voluisse Euripides.

88. ἔσω L. et Π. versui sequenti præfigit, i. e. in fine prioris ponit, ut semper in hac editione.

89. σύ θ' Ald. Deinde 95. ἰὼ præponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinæ, quod mecum benevole communicavit Vir doctissimus et mihi longo amicitiæ usu conjunctissimus, Carolus Burneius junior. Hunc MS. in varietatibus ad Medeam notandis C. vocabo.

93. χόλον L. et mox κατασκῆψαι τινά.

95. τὲ cum accentu, ut in aliis locis, ubi accentum non recipit syllaba præcedens, habet L. 235. 376. 538. 585. 613. 708. 733. 790. 884. 950. 1185. 1387. 1409. Et hæc regula nunc in MSS. nunc in edd. servatur; in Æschyli e. g. editione Stanleiana, quam scripturam cum per negligentiam secuta sit Glasguensis, hos accentus pro variis lectionibus bona fide notavit Schutzius. Versu sequente prius μοι caret accentu in L. Ald. recte, ut infra 115.

λ. Propter οὐ subjectum τῷ εἰ, Elmsl. sententiam claudit in versu priore, deinde εἰ in καὶ mutat. Jure autem vulgatum defendunt Reisig. et Matthiæ. Scilicet οὐ omnino non pertinet ad εἰ, sed cum στέργει conjunctum valet μισεῖ. Confert Matthiæ. Aj. 1131. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών· h. e. εἰ κωλύεις. Alterum citat exemplum ipse Elmsleius; sed, quo nihil facilius, corrigit.—Cf. Demosth. Olynth. I. 16, 11. εἰ μηδ' ἃ πάθοιτ' ἂν, ... ταῦτα ποιῆσαι...οὐ τολμήσετε;

ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡΟ. τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
ἄγριον ἦθος στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθάδους.
ἴτε νυν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν;
ΜΗ. αἶ αἶ αἶ αἶ.
ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι
παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔῤῥοι.
ΤΡΟ. ἰώ μοι μοι ἰὼ τλήμων·
τί δὲ σοὶ παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας

97. *μάτηρ* retinui cum L. et Aldo; et longe minorem auctoritatem in Dorismo retinendo quam in ejiciendo sequor. Brunckius et Beckius sibi non constant.

101. *μὴ δε* L. qui mox cum Aldo *νῦν*. Alibi etiam *νῦν* contra metrum uterque, ut infra 697. 922. *φυλάσσετε* MS. E. Lib. P. L. Ald. *φυλάσσοισθ'*. Edidi post alios *φυλάσσεσθ'*, ut habent A. B. D. et X. Π. 1242.

105. *δηλοῖ δ'* conjicit Musgravius, sine necessitate, ut mihi quidem videtur. Mox *ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον* Ald. *αἰρόμενον* Canterus, Musgravio probante. Sed quod edidit Brunckius, habent A. B. D. E. L. Est figura, quam Rhetores vocant *ἀναστροφὴν*, cujus alterum exemplum hæc editio præbebit infra 1105.

106. "MS. E. *ἀνάξει*," inquit Musgravius, "quam varietatem reliqui fere omnes, quin et Scholiastes quoque agnoscit." *ἀνάψει* Lascaris in textu, sed *ἀνάξει* pro var. lect. in margine.

107. *μείζωνι* et 109. *δειχθεῖσα* L.

110. Brunckium sequor. Vulgo *αἶ αἶ* bis tantum, sed *ἒ* quater membranæ. *αἶ αἶ ἔπαθον τλήμων μεγάλων* L.

115. Sic L. *τλῆμον* Ald.

116. *δέ σοι* Lasc. Ald. Sed adjectivum melius puto.

μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,[μ]
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς,
μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
τᾶς δυστάνου Κολχίδος·
οὐδέ πω ἤπιος; ἀλλ', ὦ γεραιὰ,
λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω
μελάθρου βοὰν ἔκλυον·
οὐδὲ συνήδομαι, γύναι,
ἄλγεσι δώματος,

122. τὸ γὰρ edd. et MSS. Mutavit Brunckius, qui deinde ὀχυρῶς γ' pro ὀχυρῶς τ' edidit e Reiskii conjectura.

125. Herodotus III. 80. πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.

128. οὐθένα L. quod serioris Atticismi est, et mox θνητοῖς.

133. ἤπιος. L. et 144. αἶ. αἶ. τάλαινα διάμου. L.

134. ἐφ' Beckius, errore typorum.

136. Hic locus Valckenaerii memoriam effugerat, cum in Rheso 261. ἐφήδομαι pro συνήδομαι reponere volebat; sed hoc satis defendit Brunckius ad Hippol. 1295. Mihi quoque συνησθησόμενοι in Isocrate præ vulgata lectione placet, Pollucis auctoritate munitum.

μ. Musgravius: *Pauca aliorum voluntate, pleraque sua agentes.*

ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.
ΤΡΟ. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη
τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,

138. Magna in hoc versu variantium seges. Lascaris dedit, ἐπεί μοι φίλα κέκραται. Lib. P. ἐπεί μοι φίλια κέκραται. Aldus, ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται. MSS. A. B. C. D. habent, ἐπεί μοι φίλον κέκρανται. Edidit Musgravius, ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται. Sed sine hac distinctione idem sensus exsisteret. Poteris etiam legere, ἐπεί μοι φιλία κέκραται, *Ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.* ἐπεὶ idem est quod ἐξ οὗ sæpe alibi et supra 26. φιλίας ἀνακίρνασθαι Noster Hipp. 256. Herodotus IV. 152. φιλίαι συνεκρήθησαν. VII. 151. φιλίην συνεκεράσαντο. Æschyl. Choëph. 342. νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Et hoc fortasse verum. Nec tamen absurda est lectio quatuor codicum et Scholiastæ, ἐπεί μοι φίλον κέκρανται, ut φίλον cum δῶμα concordet. Brunckius et Beckius, ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται.

139. 140. Omnes MSS. et pleræque edd. φροῦδα τάδ' ἤδη· Ὁ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων, utriusque versus cum dispendio. Aldus etiam δῶμα, quod retinet Beckius. Sed λέκτρα, quod edidere Musgravius et Brunckius, habet Lascaris. E Musgravii conjectura dedere Brunckius et Beckius, τὸν μὲν γὰρ ἔχει. Sed rectius, opinor, si fieri potest, servabitur nominativus, ut ὁ μὲν et ἡ δ' accuratius opponantur. Deinde rectius dicitur Jason ἔχειν quam ἔχεσθαι. Dedi igitur non prorsus ex conjectura, φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει. Scholiastes: ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει. Prævideo tamen objectionem, cui ut ipse vim aliquam tribuo, sic non eousque valere arbitror, ut hæc lectio rejiciatur. Scilicet objici potest, particulam γὰρ intra tantillum spatium repeti, quod apud Comicos sæpissime occurrit, apud Tragicos multo rarius. Et fatendum est, quædam hujusmodi in vulgatis editionibus mendose circumferri: spurius enim est versus Sophoclis Aj. 555. ex alio dramate ad marginem adscriptus, quæ sententia est Viri summi, Valckenaerii, ad Hippol. 247. In Hippol. 885. ex A. B. L. receptum est δὲ pro γάρ. Heraclid. 476. πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι. Γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν Κάλλιστον. Sed pro γὰρ priore legendum videtur μέν. Nec tamen desunt indubiæ fidei exempla, quorum pauca, sed aptissima proferam. Æschyl. Prom. 333. Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής. Choëph. 751. τὸ μὴ φρονοῦν γάρ, ὡσπερεὶ βοτὸν, Τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός· Οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις. 989. Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον· Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην. Suppl. 494. κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς. Καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος, εἰσιδὼν τάδε, Ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. Euripid. Phœniss. 959. οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος· Κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος. Ubi Valckenaerium, quamtumvis suspicacem, hæc suspicio non tetigit. Suppl. 845. ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ Τολμήμαθ'. Iph. A. 1421. γενναία γὰρ εἶ· ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βούλομαί σ' εὐεργετεῖν. 1432. γενναῖα γὰρ Φρονεῖς· τί γὰρ τἀληθὲς οὐκ εἴποι τις ἄν; Scholiastes ad Æschyl. Choëph. 320. Προσθοδόμοις Ἀτρείδαις] τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ Οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. Vides nostrum versum, sed ita citatum, ut in hunc usque diem inter Scholiastæ verba latuerit. Quod

ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν

sane cum non paucis aliis Poëtarum fragmentis acciderit, loca quædam indicare operæ pretium fortasse videatur. Nihil enim majus habemus quod agamus, et otio fruimur. Sed priusquam alienos errores insectabor, præstabit fortasse meos corrigere, ne mihi vetus illud occinatur: Τί τἀλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε, Κακὸν ὀξυδερκεῖς,[ν] τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; In nota ad Orest. 5. p. 5. col. 1. l. 3.[ξ] delenda sunt ea verba: "in eo leviter errans, quod a Καὶ inciperet, cum putaret, opinor, ὡς esse Athenæi, non Archilochi." Recte enim versum ab Ὡς incipit Bentleius. Sed in eadem fabula longe gravius peccatum est ad versus 676. 677. 678. 679. Redigendi enim sunt ad vulgatum ordinem δ' α' β' γ'. In 676. (679.) παρὰ edidi pro πρὸς, non male, ut arbitror; verum lectorem monitum oportebat. Sin forte Clericus aliquis, vel Pauwius, vel alius mihi adversarius obtigisset, isque hunc errorem detexisset, quanta, putas, cum verborum lenitate me excepisset? Verum isti homines et ceteræ ejusmodi quisquiliæ requiescant in pace. Neminis enim existimationem in hac nota scribenda lædere constitui, nisi *Præclarorum hominum ac primorum signiferumque.* Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.

I. Bentleius in immortali ista de Phalaridis epistolis dissertatione hæc verba Epist. LI. (XXIV. Lennep.) θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει, ex Euripide mutua sumta existimat, cui sane hactenus assentior. Verum, quod non vidit Vir summus, non sunt ista ex Euripide imitando expressa, sed sunt ipsa Tragici verba, ita legenda: Θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν Οὔτοι προσήκει. Duo erant, quæ, ne viri docti hoc perviderent, faciebant: primum, quod nesciebant ἀθάνατον primam producere, quod apud omnes antiquos et genuinos Græciæ poëtas semper fieri præstabo, alias forsitan Brunckii et aliorum errores castigaturus; deinde paullo minus grati sunt numeri, quam in plerisque Tragicorum senariis, non tamen omnino inusitati. Euripid. Hec. 1230. ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά. Ion. 612. ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον, ἔπηλυς ὤν. Bacch. 1064. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον. Simile est, cum tribrachys in quarto loco vocem complet, eumque monosyllabon præcedit. Sophocl. Antig. 263. κοὐδεὶς ἐναργὴς, ἀλλ' ἔφυγε τὸ μὴ εἰδέναι. Citassem et Philoct. 4. Ἀχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε τὸν Μηλιᾶ, et monuissem Νεοπτόλεμε esse Pæonem primum, si quenquam discipulorum meorum crederem tam stupidum esse aut bardum, ut hoc nesciret. Verum ne tironum judicio viderer diffidere, locum istum, ut vides, omisi. Alibi etiam citat iste Pseudo-Phalaris Tragicorum iambos, ut Epist. LXXXVII. (CXVI.) Πολλῷ δὲ κρεῖσσόν ἐστι, μὴ δεδοικότα, Παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα. Qui videntur Agathonis esse. Epist. CXXII. (V.) ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ἐγύμνωσε Πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεων φόνον, Παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμώτερον μόρον, τότε δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα. Vides duo senarios. Tantum rescripsi ἀνάπλεων pro ἀνάπλεω et δυσποτμώτερον pro δυσποτμότερον. Hoc posterius adde exemplis a me allatis ad Phœniss. 1367.

ν. ὀξυδορκεῖς corrigit Blomf. ad. Æsch. Theb. 34.

ξ. Sc. Edit. Londin. 1798. Pag. 132. hujus edit. ubi vide.

δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν

II. Kusterus in Suida v. ἐκβιαστής hæc verba edidit: ἄμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασταὶ τῆς δίκης, καὶ νύττουσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δίκης πέρας. Ubi καὶ ex penu sua edidit, cum deberet νύττουσι θ' ἡμᾶς edere, si modo vidisset duo hos esse senarios. Sed melius, opinor, legetur ὄντες pro εἰσι, quomodo exstat in Georgio Piside contra Severum 652. In v. ἱστορημέναι hæc verba citantur: Οὕτω γὰρ ἦσαν ἱστορημέναι μόνον, Ὡς ζωγραφοῦσιν οἱ γραφεῖς τὰς εἰκόνας. Quæ desumta sunt ex ejusdem Acroasi tertia de Heraclii Expeditione v. 46. Scriptor Anonymus in Suida v. Στέγει, citatus a Pauwio ad Anacreont. p. 92. Τὸν καυστικὸν δὲ τοῦτον ἥλιον στέγει, Ἱδρῶτι θερμῷ πανταχοῦ βεβρεγμένος. Dorvillius Vann. Crit. p. 360. in Pauwium strenue invehitur, quod duo senarios in his verbis latere non viderit. Respondet Pauwius, ut potest, præf. ad Phrynichum p.**** 2, b. ubi ait, non versus iambicos esse, sed versus iambicos esse posse. Hoc fieri posse, ut duo simul versus imprudenti excidant, non præfracte equidem negarim. Synesius enim Epist. XLIII. ait: ἔγνωκε πλεῖν εἰς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία, ἐκεῖ διαλλαγησόμενος πρὸς τὴν τύχην. Quæ credo Synesii ipsius esse verba, non e Comico quopiam desumta. Dum de Synesio loquimur, in loco supra citato ad v. 1. lege ἐπὶ pro εἰς, et deinde "Synesius Dion. p. 54. B." Sed, ut fors ferebat, Dorvillius recte et ordine fecit; duo enim ipsi versus exstant in Georgio supra memorato Piside Acroasi III. de Exped. Heraclii v. 100.

III. Verissime observat Wyttenbachius in Epist. Crit. (p. 29.) Homericas allusiones viros etiam doctissimos fallere. Quanquam enim apud Suidam v. ἀτέχνοις locus Homeri a sermone communi distinguitur, in Schol. ad Aristophan. Ran. 106. sine ulla citationis nota editum est: ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ Τεχνήεντες ἔχυντο. (Od. Θ. 296.) Themist. XV. p. 191. A. Μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε. Sic lege pro παλαιὸν ex Il. I. 523. et sic Priscianus Aldi XVIII. p 229. b. pessime Putsch. p. 1176, 5. Incertus ap Stob. LXXXIV. p. 349. Ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεται; lege ἐπιμέμφεαι ex Od. Π. 97.

IV. Scholiastes ad Sophocl. Œd. T. 1191. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. Hic est versus Menandri apud Clericum p. 34. et Etymologum M. p. 685, 38.

V. Plutarch. T. II. p. 777. 8. ὡς τὴν Ἀφροδίτην ὁ Ἱππόλυτος ἄπωθεν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζεται. Versus est Euripidis Hippol. 102. unde saltem variam lectionem lucramur, ἄπωθεν pro πρόσωθεν. At hoc, inquies, leve est. Leve sane est, sed hoc ipsum oculos effugit Valckenaerii, *nostrum melioris utroque*. Nihil contemnendum est, neque in bello, neque in re critica. Idem Vir summus Diatrib. p. 125. e Dionis Chrysostomi verbis hos versus Euripidei Philoctetæ extundere conatur: Εἰ δ' οὖν θελήσεις τοῦδε κοινωνεῖν βίου, Ἔστ' ἂν ποθέν σοι παραπέσῃ σωτηρία, Οὐκ ἂν φθονοῖμεν· δυσχερῆ δὲ θεάματα Τἄνδον, ξέν', εἰσίν. Quanto melius erat, pro tot versibus, quos non scripsit Euripides, unum, quem scripsit, posuisse? Δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε. Quem fabulæ isti adscribendum vidit Gatakerus nostras ad M. Antonin. IV. 3. p. 92. e Plutarcho T. II. p. 521. A. Et tamen Valckenaerius Gatakeri opera diligenter legerat, Plutarchi diligentissime. Sed εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.

VI. Sagaciter vidit Toupius, locum Plutarchi T. II. p. 519. A. ad Menandri Γεωργὸν pertinere: εἶτά μοι σκάπτων ἐρεῖ, Ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις. ταῦτα γὰρ Πολυπραγ-

παραθαλπομένα φρένα μύθοις.

μονῶν νῦν ὁ κατάρατος περιπατεῖ. Sed male emendat σκάπτοντι, ut liquet ex alio Plutarchi loco p. 511. E. ὁ δὲ Ἀττικὸς ἐρεῖ τῷ δεσπότῃ σκάπτων, ἐφ' οἷς γεγόνασιν αἱ διαλύσεις.

VII. Fragmenta scenæ istius, ubi Zethus cum Amphione colloquitur, collegit Valckenaerius Diatrib. p. 74—87. Sed idem Dionis locum ex Orat. LXXIII. p. 635. C. citat p. 68. ὡς ἐκεῖνος (Zethus) ἐνουθέτει τὸν ἀδελφὸν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν, οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν, ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν. Mirum sane, si quid in homine mirum est, eum non vidisse, hæc esse Zethi verba, hoc modo legenda: Μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον, Ἀργὸν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ· quomodo citat Sextus Empiricus adv. Math. VI. 27. ubi male ἀργὴν editur, male etiam MSS. quidam ἀσύμφωνον. Ex hac quoque scena desumtus videtur versus ab Athenæo XIV. p. 616. C. Plutarcho Symp. II. 1, 13. citatus, eandem historiam de hominibus diversis narrantibus: Κακῶν κατάρχεις, τήνδε μοῦσαν εἰσάγων.

VIII. Æschyli locum Suppl. 689. apud Plutarchum Erot. p. 758. F. indicavi ad Phœniss. 800. Alium locum ejusdem fabulæ 944. πεσήματ' ἀνδρῶν, κἀπολακτισμοὶ βίου, citat Plutarchus de Curiositate p. 517. F. βίων, quod vulgato deterius videtur. Tertium locum ex Myrmidonibus citatum, qui deinceps in proverbium abiit, de quo vide G. Canterum Nov. Lect. VI. 15. Casaubonum ad Athen. XI. 12. p. 494. B. Toupium Epist. Crit. p. 418. latentem vidit apud Dionysium Halicarnass. de admirabili vi dicendi in Demosthene T. II. p. 272, 39. (970. ed. Reisk.) vidit, inquam, Valckenaerius in postumis ad Callimachea notis p. 286. sed in loco constituendo longissime a vero aberravit. Æschyli primo versus transcribam e Scholiaste ad Aristoph. Av. 808. Ὡς δ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν λόγος, Πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν Εἰπεῖν, ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος, Τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς Ἁλισκόμεσθα. Verba sunt Achillei querentis, quod Patroclum armis suis ornatum ipse ad necem miserit. Nunc locum Dionysii videamus. Καὶ τοσαύτην ἐκμηκύνας (Plato) περίφρασιν, ὀλίγοις τοῖς (lege ὀλιγίστοις) ὀνόμασι δυναμένου περιληφθῆναι πράγματος, ἐπιλαμβάνεται τῆς ἀκαιρίας αὐτὸς αὑτοῦ, καὶ φησί· Σιγῇ τοίνυν μου ἄκουε. τῷ ὄντι γὰρ θεῖος [ἔοικεν] εἶναι ὁ τόπος· ὥστ' ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος γένωμαι, προϊόντος τοῦ λόγου, μὴ θαυμάσῃς. τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων τινῶν φθέγγομαι . . . . . . πἄλλων τοῖς αὑτῶν λόγοις ἁλισκόμεθα . . . αν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Lege et supple: φθέγγομαι. ΤΑΔ' ΟΥΧ ΥΠ' ἄλλων, ΑΛΛΑ τοῖς αὑτῶν ΠΤΕΡΟΙΣ ἁλισκόμεσθα, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩιΔΙαν, δαιμονιώτατε Πλάτων, διθυράμβων ψόφους καὶ λήρους ἠγαπηκότες. Eustathius ad Iliad. Z. p. 632, 35 = 489, 1. ὁ Προῖτος δηλαδὴ (πέμπε) τὸν Βελλεροφόντην, γράμματα καθ' ἑαυτοῦ κομίζοντα, καὶ ταῦτα οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτοῦ, τραγῳδικῶς εἰπεῖν, ἁλισκόμενον πτεροῖς. [Post πτεροῖς adde: Idem ad Il. Φ. p. 1221, 49 = 1303, 17. καὶ ὅτι κατὰ παροιμίαν τὴν λέγουσαν τοῖς ἑαυτῶν πτεροῖς ἁλίσκεσθαι τὰ βαλλόμενα ὄρνεα, οὕτω καὶ οἱ κοῦροι οὗτοι τοῖς ἑαυτῶν ἱμᾶσι δεσμοῦνται. "*Melancholy is it to reflect,*" *says Morad Bey*, "*that the arrow, which has stuck in the eagle's wing, is tipped with the eagle's feather.*" *Captain*

ΜΗ. αἶ αἶ· διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία

(Sir Robert) *Wilson's Campaign in Egypt*, p. 65.[o]] Wallerus nostras:

TO A LADY SINGING ONE OF HIS SONGS.

That Eagle's fate and mine are one,
Who on the shaft that made him die
Espied a feather of his own,
Wherewith he wont to soar so high.

(Alia loca ex eadem ejusdem dramatis scena desumta vide infra ad v. 750.)

IX. Philemon apud Clericum p. 372. Eustathium ad Iliad. Ω. 617. p. 1368, 5 = 1507, 38. *λίθον μὲν τὴν Νιόβην μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδέ ποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι, Ὡς τοῦτ' ἐγένετο.* Bentleius versum explet legendo *Λίθον μὲν εἶναι τὴν Νιόβην·* Brunckius pro *οὐδέποτε* substituit *οὐπώποτε* ad Aristoph. Vesp. 983. Neuter recte. Sed totum Eustathii locum apponere juvabit. *φέρεται δὲ χρῆσις, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς Φιλήμων λέγει, ὅτι λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κήδεα πέσσει, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ συμβάντος πάθους οὐδὲ λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος.* Hæc omnia veteri Scholiastæ suffuratum esse optimum Præsulem, patet e Scholiis Venetis a Villoisono editis, quæ easdem corruptelas ad unam omnes retinent, nisi quod correctius *ἐγὼ* præponunt, corruptius habent *πείθομαι* pro *πεισθήσομαι.* Quanquam non male fortasse legere possis, *οὐδὲ νῦν γε πείθομαι*, cum *πείθομαι* habeat quoque codex Townleianus. Sed ex eodem codice legendum est: *Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, Οὐδέποτ' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι, Ὡς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν Τῶν συμπεσόντων, τοῦ τε συμβάντος πάθους, Οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, Προσηγορεύθη, διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος.*

X. Nunc ad Athenæum paullisper nos convertamus. Is enim etiam post Casauboni curas non omnino mendis vacat. Sed hoc opus non est hujus loci. In Athenæi igitur libro secundo p. 58. B. *χηνείων δ' ὠῶν Ἔριφος·—ὠὰ λευκά γε, Καὶ μεγάλα· χήνει' ἐστὶν, ὥς γε μοι δοκεῖ. Οὗτος δέ φησι ταῦτα τὴν Λήδαν τεκεῖν.* Ultimus versus in impressis pro Athenæi verbis legitur. Idem Athenæus x. p. 419. C. *Ἄλεξις ἐν Συντρόφοις· Ὡς ἡδὺ πᾶν τὸ μέτριον· οὐθ' ὑπεργέμων Ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ' ἡδέως Ἔχων ἐμαυτοῦ.* Verum addenda erant sequentia verba, quæ quatuor senarios explebunt: *Μνησίθεος γάρ φησι δεῖν Φεύγειν ἁπάντων τὰς ὑπερβολὰς ἀεί.* Non enim poëtas solum citant veteres Comici, sed etiam ludi jocique causa omnis generis scriptores. Ut brevitati consulam, uno exemplo defungar, idque ex Athenæo ipso deligam, IX. p. 377. F. Sosipater: *Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη, Ἣν κατανοήσῃς, ἐστὶν ἡμῶν, Δήμυλε, Ἀλλὰ πέπαυται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδὸν Εἶναι μάγειροί φασιν, οὐθὲν εἰδότες.* Ubi cum *πέπαυται* aperte metrum vitiet, in margine quidem *πέπραται*, in animadversionibus vero *οἴχεται* p. 654. conjicit Casaubonus. Prius adscivit Grotius in Excerptis p. 887. Nollem factum: *Ἐνταῦθα γάρ τοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, Κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.* Secunda quippe in *πέπραται* producitur. Altera conjectura nimis longe ab antiquæ lectionis vestigiis recedit. Legendum

---

o. De hoc Addendo uncinis incluso vide Præfat. in fin.

βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;

nulla fere mutatione, Ἀλλὰ ΠΕΠΛΥΤΑΙ τὸ πρᾶγμα. Eodem sensu dixit Æschines καταπεπλύσθαι contra Ctesiphont. p. 434. ed. Taylor. laudatus a Polluce VII. 38. qui præterea docet, meretricem pervulgatam πλύμα vocari. Integer locus his est: τότε μὲν ἦν σπάνια τὰ καλὰ παρ' ἡμῖν, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα τίμιον· νῦν δ' ἤδη καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐξ ἔθους, ἀλλ' οὐκ ἐκ προνοίας ποιεῖσθε. Sed ad propositum redeamus. Theopompus Comicus Althæa XI. p. 502. A. Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην. Sic pro χρυσέων legit Piersonus ad Mœrin p. 413. rectius quam Valckenaerius ad Herodot. II. 130. χρυσίων. Sed gravius erravit ibidem Valckenaerius, dum hunc versum pro tetrametro venditat: Λαβοῦσα πλήρη χρυσίων μεσόμφαλόν γε φιάλην. Primo istud γε nulli usui inservit, præterquam explendo metro. Deinde finalem tetrametri iambici catalectici syllabam semper præcedat oportet iambus, nisi in proprio nomine; ubi interdum, sed raro, admittitur anapæstus, ut in Aristoph. Thesmoph. 554. Sequuntur in Athenæo: Τελεστὴς δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν ἵν' ὡς τοῦ Τελεστοῦ ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Aldus omittit ἵν', bene vero sit Casaubono, qui e MSS. addiderit. Sunt enim duo senarii, si modo maculas abstergas: Λαβοῦσα πλήρη χρυσέαν μεσόμφαλον Φιάλην· Τελεστὴς δ' ἄκατον ὠνόμαζέ νιν. Deinde addit Athenæus, Telesten (dithyrambicum poëtam scilicet) ἄκατον dixisse pro φιάλην. Erant autem multa apud Græcos nomina, navigiorum et poculorum communia, qualia sunt γαῦλος, κύμβη, κάνθαρος, τριήρης, et non absimile καρχήσιον. Epitome Athenæi apud Casaubon. Animadv. XI. 4. p. 782, 62. Ἄκατος. ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Postremo observabis, Theopompum tragicam gravitatem affectare, ideoque tragicis formis χρυσέαν et νιν uti.

XI. Vulgi superstitiones ridens Clemens Alexandrinus Strom. VII. p. 482, 4. εἰκότως τοίνυν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐοργήτους γενόμενοι, πάντα σημεῖα ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα καὶ κακῶν αἴτια· ἐὰν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον· κἂν, μηδὲν ἄλλο ἔχων, διατράγῃ ληκύθιον· ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἐὰν ἀπὸ ἑσπέρας ᾄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Et hic latuere quatuor Comici senarii, sed leviter corrupti, ita legendi et distinguendi: Ἢν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πήλινον, Κἂν, μηδὲν ἄλλ' ἔχων, διατράγῃ θύλακον· Ἀλεκτρυὼν τρεφόμενος ἢν ἀφ' ἑσπέρας Ἄισῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημεῖον τινός. Quod restitui, θύλακον, et metrum resarcit et sensum juvat. Sic etiam mox Bion: τί δὲ καὶ θαυμαστὸν, εἰ ὁ μῦς τὸν θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὑρὼν ὅ τι φάγῃ; Theophrast. Char. XVI. de Superstitione: Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ, πρὸς τὸν ἐξηγητὴν ἐλθὼν, ἐρωτᾷν τί χρὴ ποιεῖν. Vide doctam Frid. Lindenbrogii notam ad Terent. Phorm. IV. 4. 26. ubi hæc quoque loca laudat, sed nihil de versibus suspicans. Nec quicquam suboluit Duporto ad Theophrastum. Θύλακος, ut notum est, primam semper producit: insigniter corruptus est Aristophanis locus Ran. 1234.[π]

XII. Stobæus Ecl. Eth. p. 158.

π. Locus est, καὶ κωδάριον, καὶ ληκύθιον, καὶ θυλάκιον, ubi videtur Poeta facetissimus joci causa tribrachyn in sextam sedem intulisse, ut vox θυλάκιον præcedentibus κωδάριον, ληκύθιον responderet. Conf. Eupolidis jocum a Porsono citatum ad Hec. 719.

φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν,

Ἂν γὰρ ἀποθανῇ εἷς τις πονηρὸς, δύο ἀνέφυσαν ῥήτορες, οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἐόλεως ἐν τῇ πόλει, ὥστις ἐπικαύσει τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων, κεκολόπευκας, τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσῃ. Hæc Platoni sub titulo τοῦ αὐτοῦ tribuuntur in Græco Stobæi margine, Platoni Phæd. in Latino, et pro versione sunt tantum: "Hic quoque locus in Platone reperiri non potuit." Certe non exstat neque in Phædro neque in Phædone. MS. in Museo Britannico servatus habet τοῦ αὐτοῦ, deinde ἀνέφησαν ῥήτορες·—ἰόλεως—κεκολλόπευκας τι γάρ οὖν—. Sin codex aliquis Cantero obtulit τοῦ αὐτοῦ φαίδ. non omnino abhorreret a verisimilitudine, Platonis esse Comici locum e Phaone desumtum. Certe sunt Comici alicujus veteris verba, ita in versus digerenda: ἂν γὰρ ἀποθάνῃ Εἷς τις πονηρὸς, δύ' ἀνέφυσαν ῥήτορες· Οὐδεὶς γὰρ ἡμῖν Ἰόλεως ἐν τῇ πόλει, Ὅστις ἐπικαύσῃ τὰς κεφαλὰς τῶν ῥητόρων. Κεκολλόπευκας· τοιγαροῦν ῥήτωρ ἔσει. Aristides pro Quatuorviris T. III. p. 222. (II. p. 134, 4.) ὥστε καὶ τοὺς ῥήτορας ἡσυχίαν ἔχοντας ὡς τὰ πολλὰ παρείχετο. ὥστ' εἰ μὴ καθ' Ἡρακλέα, κατὰ γοῦν τὸν Ἰόλεων, ἣν ἐπικαίων, (ἐπικάων recte ed. Junt.) ὡς τὸ τοῦ Κωμικοῦ ῥῆμα, τὰς κεφαλὰς τῶν πλειόνων. Quod ultimum melius videtur quam τῶν ῥητόρων. Neque desunt loca, ubi Plato Comicus cum Platone Philosopho confundatur. Suidas: Παρουσία. λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων βασιλείας, ὡς καὶ ἐν Πλάτωνος Φαίδωνι· ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας. Est senarius, initio defectus. Quem citans Piersonus ad Mœrin p. 297. ait: "Platonis locum ab aliis velim mihi indicari." Legendum ex Photio MS. Φάωνι. Priscian. XVIII. p. 1185, 12. Attici, ἠράμην πόλεμον πρὸς τοῦτον, καὶ τούτῳ. Πλάτων περὶ λάγιος· πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Vellem scire, quis sit iste Lagis, aut ubi de eo Plato locutus sit. Lege: Πλάτων Περιαλγεῖ. Ὃς πρῶτα μὲν Κλέωνι πόλεμον ἠράμην. Verba sunt ipsius Poëtæ gloriantis eodem modo, quo Aristophanes Nub. 549. Ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' εἰς τὴν γαστέρα.

XIII. At tu, doctissime Wyttenbachi, cujus eruditionem, ingenium, humanitatem suspicio, utinam paullo majorem curam in versibus a Plutarchi oratione distinguendis adhibuisses. Ubicumque enim aut integri versus, aut fragmenta, quorum verba eodem ordine citantur, quo a poëta scripta sunt, leguntur, ibi puto talia fragmenta a citantis oratione diligenter separanda. De Virtute Morali p. 442. C. Ὅση πέφυκε κάφ' ὅσον διέρχεται, est versus Œdipodis Euripidei, quod subindicavit Musgravius. Erot. p. 758. B. ἀλλὰ πειθὼ καὶ χάρις ἐνδιδοῦσα πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματον ὑφηγεῖται. Hic tu, Vir præstantissime, πόνον ἡδὺν καὶ ὡς ἀληθῶς εὐκάματον, partim recte, partim secus, corrigis. Legendum enim πόνον ἡδὺν ὡς ἀληθῶς κάματόν τ' εὐκάματον ex Eurip. Bacch. 66. Emendate legitur idem versus de Tranquillitate p. 467. D. An seni gerend. Resp. p. 794. B. sed Philosophi verbis permixtus. In Consol. p. 117. A. dedisti ut versum, Θεὸς δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ, deinde σὺ σοὶ, quæ sequuntur, ad prosam detrudis. Verum αὐτῷ delendum erat, utpote varia lectio ex αὐτὸς nata, et σὺ σοὶ addendum, ut sit parodia Sophoclis Œd. T. 379. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί. Ubi obiter nota, δὲ a Plutarcho defendi. Alia quædam hujusmodi notare poteram. Sed non tanti est. Hos enim errores aut ipse per te jam correxisti, aut corrigendos monebis in Notis, quas ut brevi pertexas et publices, omnes docti mecum exoptant. Quæ ego dedi, speciminis loco sufficiant;

βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.
ΧΟ. ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, στροφή.
ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος
μέλπει νύμφα;
τί σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου.
εἰ δὲ σὸς πόσις
καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου·
Ζεύς σοι τόδε συνδικάσει·
μὴ λίαν τάκου,
δυρομένα σὸν εὐνήταν.

lectoribus certe meis placitura spero. Cum enim judicii acumen et ingenii felicitatem invitissimi in alio agnoscamus, hujusce laboris laudem, quæ solum industria et patientia, aut summum memoriola quadam constat, facile mihi concessum iri auguror.

148. Apollodorus Tarsensis apud Scholiasten hunc versum Medeæ tribuebat. Unde eum statim legisse ἰαχὰν ἄϊον, τὰν δύστανος colligit Wyttenbachius Bibl. Crit. Part. v. p. 48. conferens supra 131. infra 207.

151. τίς σοι vulgo. τί ex A. Brunckius, et sic citat Scholiastes, quanquam τίς explicat. Mox ἀπλάστου A. L. ἀπλήστου Ald.

152. Sic Ald. ἔρως Lasc. quod edidit Brunckius.

156. σεβίζει λέχη L.

157. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου edd. MSS. et Eustath. ad Il. Z. p. 633, 43=490, 24. Partim propter metrum, partim quia vix æquum erat a Medea, ut ne omnino irasceretur, exigere, legit Musgravius, δεινῶς τοδὶ μὴ χαράσσου. Deinde e Scholiaste variam lectionem eruit et probat, τόδε μὲν χαράσσου. Edidit Beckius post Brunckium λίαν pro τόδε. Verum hoc nimis audax videtur, et λίαν statim recurrit. Repetitiones verborum, ut non sunt nisi gravissimis de causis tollendæ, ita non sunt ex emendatione obtrudendæ. Quod primo vult Musgravius τοδὶ, metro quadrat, sed tam raro occurrit apud Tragicos, ut ipse tantum ταυτὶ ex Suppl. 156. τῳδὶ ex Herc. F. 667. protulerit. Addere quidem poterat νυνὶ e Suppl. 308. sed priorem locum Marklandus suspectum habere videtur, et hunc vix quisquam, opinor, sanum crediderit, qui vel obiter inspexerit. In Herc. F. 667. legendum τῷδ' ἦν pro τῳδί. Reliqui vulgatum, sed proxime ad Brunckii mentem corrigo, κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου. Deest μὴ in A. Schol. χαράσου L. sic δυσεβοῦσι 753. δυσεβεῖ 1284. δυσεβοῦς 1380.

158. τάδε Ald. τόδε ex A. L. Brunckius.

160. ὀδυρομένα MSS. et edd. δυρομένα Musgravius. Vide ad Hec. 728. Eustathius ad Il. B. p. 218, 19=165, 20. εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ

ΜΗ. ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους·
οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
ΤΡΟ. κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.
ΧΟ. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἀντιστροφή.
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφὰν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν
δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα.
σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
τοὺς ἔσω· πένθος
γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.

ὀδύρεσθαι δύρεσθαι. Deinde εὐνήταν pro εὐνέταν Brunckius.

162. λεύσασθ' L. quod alludit ad aoristum λεύσαθ'.

166. οἵ γε με L. οἵγέ με Ald.

170. Θέμιν Ἰχναίαν Ruhnkenius apud Pierson. ad Mœrin. p. 137. Sed recte Musgravius defendit εὐκταίαν, citans εὐκταίαν Ἐριννὺν ex Æschyli Theb. 729.

172. Sic Brunckius ex A. L. σμικρῷ Ald. contra metrum. Mox 181. βᾶσα νῦν L.

179. T. præfigunt editiones, et X. 181. Sed delendas esse personas recte vidit Tyrwhittus, et delet A.

184. σπεῦσαι Brunck. ex A. σπεῦσον et deinde εἴσω Lasc. Ald. sed supra 88. ἔσω A. L.

ΤΡΟ. δράσω τάδ', ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμάν·
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις
μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς,
τοὺς πρόσθε βροτοὺς οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

ΧΟ. ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων·
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ

188. *ἐμὰν* et *ὁρμαθῇ* Lasc. Ald. *ἐμὴν* et *ὁρμηθῇ* Brunck. Sed de his dehinc parcius monebo.

191. *ὅτ' ἄν τις* Lasc. quæ scribendi ratio frequens est in MSS.

193. Plutarchus Conjug. Præc. p. 143. D. Sympos. VII. 7. p. 710. E. *ὡς τά γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης· ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ Διονύσῳ καταμίξαντας ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι.* Pro *ἐπὶ δ'* malim *ἐπί τ'*.[p]

207. *πολυστόνων* L. X. Π. 808. nescio an melius. Mox 214. 215. duo versus e tribus feci.

---

p. In Corrigendis prioris editionis, in qua legebatur *ἐπὶ δ'*, scripserat Porsonus: "Vide, lector, humanam incogitantiam. Lege, *ἐπί τ' εἰλαπίναις*, ut habet Lascaris, et confer 266. 1185." Huic monito omnes recentiores editiones obtemperarunt.

τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
δι' ἅλα νύχιον, ἐφ' ἁλμυρὰν
πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοί τι μέμφησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν

211. Ζανὸς Brunck. Beck.

215. κλῄδ' L. κλῆδ' Ald. 659. κλῄδα uterque.

217. Lege aut μή μοι τι cum Aldo, aut μή μοί τι cum Lascari. μέμψησθ' Ald. μέμφησθ' A. B. D. L. P. Schol.[σ] Sequentia sunt valde difficilia et intricata. In secundis curis ad emendationem confugit Musgravius et legit ἐργμάτων ἄπο, deinde οἵ τ' pro οἱ δ', ut significet οἵ. Membranæ ὀμμάτων τ' ἄπο. Ut in re incerta, Brunckii emendationem præfero, ὀμμάτων ἔπι. Ceterum ex Ennii versione apud Ciceronem Epist. VII. 6. *Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul; Multi, qui domi ætatem agerent, propterea sunt improbati*, conjicit Wyttenbachius ubi supra p. 53. hanc lectionem in suo codice habuisse Ennium: τούς τε δωμάτων ἔπι, τούς τ' ἐν θυραίοις. Idem mox δ' ἄρ' pro γὰρ legit. Versum 216. ita vertit Ennius: *Quæ Corinthi arcem altam habetis, matronæ opulentæ, optimates.*

σ. μέμψησθ' Matthiæ. Elmslei. quorum prior: "μέμφησθ' recepit ..... Porson. qui tamen ad Hec. 1174. μὴ μέμφῃ nullo modo tolerari posse dixerat." Hæc mireris: quis enim ita intellexerit Porsonum, quasi in utroque loco sibi ipse non constaret? Postea autem subjicit Matthiæus: "Quod vero Elmsl. dicit, si μέμφησθ' legatur, Ennium contra linguæ indolem hæc verba interpretatum esse, non intelligo." Quod quare intelligi nequeat, nescio: Ennius enim ita interpretatus erat, quasi μὴ μέμφησθ' vetantis esset, et valeret, *ne reprehendite;* quod contra linguæ indolem fieri censuit Elmslei. post Porson. ad Hec. 1174. [1166.] Jam tandem, quo magis mireris, Matthiæ. addit: "At nemo monuit, quod e scholiis apparet, grammaticos μή h. l. non pro particula vetante habuisse, sed cum ἐξῆλθον junxisse, ἐξῆλθον ἵνα μὴ μέμψησθε. Tunc μέμφησθε rectius videtur." Vera quidem hæc; ut id solum mirer, quare miretur Vir doctissimus illud a nemine monitum, quod vix quenquam, præter Ennium, latuisse credebam.

In iis quæ sequuntur interpretandis Scholiasten sequuntur Matthiæus et Elmsleius; merito, ut mihi videtur. *Multi magnam de se existimationem concitarunt*, vel *in superbiæ suspicionem inciderunt, partim quidem conspectum hominum vitando, partim autem in publico versando: alii contra, in otio delitescentes, ignaviæ opinionem consecuti sunt; sed injuria.*

σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.

218. γεγονότας Suidas v. Σεμνόν. sed propius vero Photius MS. γεγότας.

219. οἱ δ' ἀμφ' L.

221. ἔνεστιν, quod habet Scholiastes, edidit Brunckius. Ceteri cum Stobæo IX. p. 53. Grot. ἔνεστ' ἐν, quod et ipsum non malum, sed alterum paullo numerosius. ἔστιν ἐν Eustath.

222. ἐκμάθῃ Eustath. ad Il. Γ. p. 415, 12=314, 48. Utraque lectio proba. Sæpe enim πρὶν cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso ἂν, quod in sermone familiari semper requiritur.[τ]

229. χρῄζω L.

230. γιγνώσκειν καλὰ pro γιγνώσκειν καλῶς edidit Brunckius. γιγνώσκω Canter. γίγνεσθαι Reiskius. Simplicissimam Musgravii emendationem recepi.

236. τοῦδ' ἔτ' Lasc. Ald. τοῦτό γ' Musgravius e B. D. Et sic Stobæus p. 309. ed. Grot. qui paullo ante δὲ pro τε. Membranæ τοῦτ' ἄλγιον. Hæ varietates difficiles interdum sunt ad dijudicandum, præsertim si ε præcedit γ' aut ab ἔτ' eliditur. Mox 242. οἵῳ conjicit Musgravius, non male; sed nihil opus.

τ. Sed accuratius regulam tradit Elmsleius ad h. l. "Subjunctivum non usurpant Tragici, nisi in priore membro adsit negandi aut prohibendi significatio." Aliter autem requiritur infinitivus, quem (ἐκμαθεῖν) bene in textu reliquit Porsonus.

κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην,
ἢ πρὸς φίλον τιν' ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς·
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος.
σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι

243. κἀν L.

247. καρδίας *χόλον* Ald. Sed e MSS. quinque, ed. Lasc. Eustathio ad Il. I. p. 739, 36=635, 14. edidit Musgravius καρδίαν ἄσης. Malim tamen cum Olympiodoro apud Ruhnken. ad Timæum v. ταλασιουργία, legere καρδίας ἄσην, cui constructioni favet Aldina lectio. In Bacch. etiam 607. melior lectio videtur, a Brunckio edita, σαρκὸς τρόμον, quam σάρκας τρόμον. MS. E. καρδίαν ἄτης.

248. φίλων Ald. φίλον Brunckius ex A. L. Deinde Euripides, quo judice unus amicus μυρίων κρείσσων ὁμαίμων (Orest. 796.) amico æqualem non opponeret. Dedi igitur πρὸς ἥλικας, *ad æqualium cœtum*, ut Phœniss. 1761. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.

249. Antipater Stobæi LXV. p. 417, 40. αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.

250. Ennius apud Varronem de L. L. lib. v. p. 60. ed. Scaliger. 1581. Nonium v. *Cernere: Nam ter sub armis malim vitam cernere, Semel quam modo parire.*

254. αὐτός πρός σε Lasc. αὐτὸς πρὸς σὲ Ald.

255. πόλις γ' Lasc.

256. συνουσία edd. et MSS. sed A. pro var. lect. κοινωνία.

πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ
πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,
σιγᾶν· γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακή τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
ΧΟ. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια, πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

259. οὐδὲ Ald. X. Π. 756. οὐχὶ Brunckius ex A. L.

260. συμφοράς L.

261. σου L. Ald.

262. τίς L.

264. Sic omnes edd. (præter Lasc. qui ἐγείματο habet) et MSS. cum Eustathio ad Il. Θ. p. 694, 24=573, 44. Grammatici præcipiunt, ut γαμεῖν de viro, γαμεῖσθαι de femina dicatur, quæ regula certe plerumque observatur. Anacreon tamen apud Ammonium habet: Ἐκεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο. Anti-Atticista apud Montfaucon. Bibl. Coisl. p. 482. citat ex Ἀντιφάνους Ἀσώτοις, ἐγημάμην a viro de se dictum. Sed hæc cum Valckenaerio figurate usurpata existimo, eodem fere sensu, quo Electra de Ægistho Elect. 936. Ὁ τῆς γυναικὸς, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή. Martialis: *uxori nubere nolo meæ.* Fortasse igitur, ut tali sarcasmo utatur Medea, legendum est ᾗ τ', quod quam facile in ἥν τ' abire posset, nihil attinet dicere. Contra ipsa de se infra 606. γαμοῦσα dicit. Nec tamen negabo, bene etiam legi posse, ᾗ τ' ἐγήματο, ut mox 290. τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην.

265. φόνου Ald. Sed φόβου Lib. P. et, puto, MSS. alii, certe C. Et sic ed. Lasc. Schol. ad Sophocl. Antig. 61. Stobæus p. 308. ed. Grot. Idem mendum irrepsit in Hec. 245. Proximo versu κακή τ' edidit Brunckius e Tyrwhitti conjectura: κακὴ δ' edd. MSS. Stob. Schol. hic et ad Sophoclem, sed ibi κακή τ' clam edidit Brunckius.

267. εἰς L.

269. δράσον L. δρᾶσον Ald. ἐκτίσῃ L. Ald. et omnes, credo, editiones, quæ meam præcedunt. Et sic habent ubique in secundis indicativi passivi personis, nisi cum aliter habere moneo. Quod non mirum est, si reputas, βούλῃ habere L. 864. δοκῇς 956. quamvis δοκεῖς statim subjungat.

270. θαυμάσω L.

ΚΡΕΩΝ.

σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καί μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.

ΜΗ. αἶ αἶ πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι·
ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;

ΚΡ. δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ παραμπέχειν λόγους,

275. σὺν αὑτῇ L.

279. αἶ, αἶ L. ἀπόλυμαι L.

280. ἐξιᾶσι L.

282. εἰρήσομαι A. L. Deinde λέγουσ' A. Brunckius mavult, καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως, sine causa, si quid video. Qui adversa fortuna utuntur, eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui. Sic Hecuba 240. interrogandi veniam ab Ulysse petit. Vulgatam quoque probat Wyttenbachius.

284. περιαμπίσχειν Ald. et omnes editiones Brunckianam præcedentes, excepta Lasc. quæ παραμπέσχειν habet. παραμπέχειν A. Flor. παραμπίσχειν B. D. E. περαμπέχειν Lib. P. παραμπέχειν recte Beckius post Brunckium. Vulgatum, sed non audacter, defendit Toupius Addend. ad Theocrit. XXI. 26. cum putet, idem juris esse liquidæ ante mutam, quod est mutæ ante liquidam. Nec mendosum esse credit Wyttenbachius p. 55. anapæstum fortasse in quartam sedem admitti posse judicans. Sed demus, anapæstos non vi ejiciendos esse, si omnes consentiant MSS.; eos certe ubi plures tollunt, frustra retinere coneris. Præterea Tragici nunquam in senarios, trochaicos, aut, puto, anapæstos legitimos περὶ admittunt ante vocalem, sive in eadem, sive in diversis vocibus. Imo ne in melica quidem verbum vel substantivum hujusmodi compositionis intrare sinunt; raro admodum adjectivum vel adverbium. Apud Æschyl. Agam. 224. est περιόργως, ibid. 1457. περιώδυνος. In Sophocl. Phædra apud Stobæum Ecl. p. 133. περιωσι' ἄφυκτά τε μήδεα. Œd. T. 1218. περίαλλα, idque forsan posuit in loco Thamyræ corruptissimo apud Plutarch. T. II. p. 1093. D. quod si fecit, ita scripsit ultima: ἔκ τε νόμων, οὓς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ. Sed sive sunt ista Sophoclis, sive Plutarchi verba, περίαλλα conjuncte legendum est. Voce utitur Aristophanes Thesmoph. 1079. Τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν Μέρος ἐξέλαχον; Quæ si ipsa Euripideæ Andromedæ verba sunt, pertinent ad systema illegitimum, ut ex præcedentibus liquet. Hinc etiam refellitur Dawesii emendatio ad Sophocl. Œd. T. 1505. μή σφε περιΐδῃς pro μή σφε

μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην
δράσειν τι· ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.

ΜΗ. φεῦ, φεῦ·
οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,

παρίδῃς. Quod περιϊδεῖν tam sæpe occurrit apud Comicos, argumento est, Tragicis eo uti non licere. Nisi statuere mavis, παρίδῃς genuinæ vocis esse interpretamentum, lege, μὴ παρά σφ' ἴδῃς. At enim dices, περιάγουσιν habet ipse Euripides. Habet sane; sed in Cyclope 686. dramate Satyrico, quæ plures Tragœdiæ leges violant, plures Comœdiæ licentias adsciscunt. Quod exemplo altero libet ostendere. Sophoclis versus quosdam citant Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 716, 7. Eusebius Præp. Ev. xiii. 13. p. 680. in quibus est vox ἐπημφιεσμένος. Hanc vero Tragici non minus quam περιάγουσιν, et eandem ob causam, opinor, respuebant. At vero in iisdem versibus occurrunt voces πτίλον ὑπημβρύωσεν, ὁλοσχερὴς, ἐθόρνυτο, quarum nulla Tragicis uti permissum erat. Pro ἐθόρνυτο quidem ἐθρύπτετο habet Clemens, sed manifesta glossa. Versus igitur sunt e Satyrico dramate excerpti. Huc adde, quod Tragici, si vocem puram a περὶ compositam adhibent, huic vitio per tmesin medentur, ut Bacch. 619. Τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς ποδῶν. et similiter Troad. 561. apud Cornut. de N. D. p. 184. Κορυφὴ δὲ θεῶν, ὁ περὶ χθόν' ἔχων Φαεινὸς αἰθήρ. Porro, ut id obiter moneam, vox ἐμβρυοῦν cum compositis non comparent neque in Stephano neque in Scapula. Hinc etiam liquet, versus ex Euripidis Sisypho a Pseudo-Plutarcho adductos de Placitis Philosoph. i. 7. rectius Critiæ tyranno tribui a Sexto Empirico adv. Mathem. ix. 54. Τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβου Στοίχους.

285. Lege aut μή μοι τι cum Aldo, aut μή μοί τι cum Lascari.

289. ἀπειλεῖν Ald. et membranæ. ἀπειλεῖς B. D. Cott. L. ἀπειλαῖς Flor. Ex Tyrwhitti conjectura edidit Musgravius ἀπειλεῖν σ', ex sua Brunckius χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Sed mihi videntur hujusmodi tautologiæ non abhorrere ab Euripidis ingenio. Hel. 1059. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; Quod nimis licenter Reiskius et Musgravius emendant, Brunckius vero sine suspicione laudat ad Sophocl. Electr. 61. ἀπαγγέλουσί L.

291. δράσειν τί L.

293. Vide quid faciat unius literulæ mutatio. Lascaris editio habet omnino contra sensum σθένειν. Verum omnes ejus editionis vitiosas lectiones usque ad minutissimum apicem fideliter repræsentavi.

294. φσυ. φεῦ. L. Κρέων Lasc.

ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,
δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι·
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,

300. *προσφέρων ἔπη,*

Quod recipiendum esset, si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere. Mox γλῶσσα Stobæus p. 143. Grot. pro δόξα, male, quod ad sensum attinet, nec metro convenienter. Confer quæ mox dicturus sum ad Hec. 302. [298.]

297. ἐκδιδάσκεσθαι proprio medii verbi sensu usurpatur. Magister puerum διδάσκει, pater, qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Sed hæc aliquando a poëtis confunduntur.

298. Ex A. ἀλκῆς edidit Brunckius, explicat χωρὶς ἀλκῆς ὄντες, deinde conjungit φθόνον cum ἀργίας. Sed ἄλλης servat Aristoteles Rhet. II. 21. qui mox habet ἀνδρῶν pro ἀστῶν. Posses etiam legere αὐτῆς pro ἄλλης. Sin hoc displicet, sumendum est ἄλλης πλεοναστικῶς, quod in locis quibusdam apud Nostrum videor legisse. Pro ἀργίας Wyttenbach. αἰτίας. Quod sane speciosum est.[v]

300. σοφὰ edd. pleræque et MSS. Sed MS. B. et ed. Lasc. ἔπη. Credo equidem, hanc lectionem esse ex Euripidis ipsius curis secundis profectam. Cum enim esset Noster εὐεπίφορος εἰς τὸ ΣΟΦΟΣ, veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat. Aristophanes igitur ita argutantem Mnesilochum, Euripidis socerum, inducit, Thesm. 1141. Σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ, Μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Ergo hac reprehensione permotus σοφὰ in ἔπη mutasse videtur Euripides. Vide infra ad v. 1314.

302. δοκούτων εἰδέναι τί L.

303. Sic A. L. neque dubito quin alii. Ald. ἐν πόλει λυπρός.

305. Post hunc versum sequebatur, τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου

v. Optime statuit Pors. "sumendum esse ἄλλης πλεοναστικῶς," quod probant et confirmant Elmslei. et Matthiæ. (Cf. Arist. Ran. 1162.) Hic, qui "pudenda," ut de se ipse dicit, "negligentia ἀρετῆς pro ἀργίας e Zimmermanniana in textu remanere passus erat," hoc tantum vitium postea redemit luculenter interpretando vulgatum: "*Præterquam enim quod inertiæ insimulantur, quia in otio ætatem degunt, in invidiam etiam civium incidunt.*" — Deinde πρὸς ἀστῶν in versu posteriori optime confirmat veterem lectionem Orest. 679.

τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύσῃς κακόν.
τοσῷδέ γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως

τρόπου, e v. 804. huc retractus. Deinde τοῖς δ' οὖν Ald. et omnes fere edd. sed αὖ A. B. D. Flor. L. P. Utramque emendationem optime pervidit Piersonus. Deinde 306. pro εἰμὶ δ' οὐκ conjicit Musgravius λῆμα, κοὐκ. Male. Verba, ut vulgantur, sunt Medeæ modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis.

307. σὺ δ' αὖ L. πλημμελὲς L.

310. τί γὰρ σύ μ' L.

314. τὴν δὲ δὴ Ald. τήνδε δὲ A. L. et, opinor, alii. Verum satis sit semel dixisse, plus momenti ad lectionem constituendam duorum disertis codicum testimoniis inesse, quam ad vulgatam defendendam tacito centum librorum assensui.

317. ἀκούειν citat Dawesius, sed mutatione nihil opus.

319. τοσῷδε γ' Ald. τοσῷδε δ' A. D. Fl. P. τοσσῶ δε δ' Schol. τοσόνδε δ' ed. Lasc. Corrige Musgravii errorem.[φ]

320. αὔτως Lasc. Ald. edd. ceteræ.[χ]

322. Valckenaerii conjecturam ad Phœniss. 497. propositam, λόγους πλέκε, elegantem quidem, recepere Brunckius et Beckius. Sed sanam vulgatam puto.

323. ἄρηρε Ald. ἄραρε A. L. X. Π. 1264.

φ. Qui sc. citaverat Aldinam lectionem, ut et ipse Porsonus in priore editione, τοσῷδέ γ' (sic.) Porsono autem error, ab ipso in Addendis correctus, non debebat a Matthiæo exprobrari.

χ. Reponit Elmsl. αὕτως, quia ab αὕτη derivari, non αὐτὸς, ipse docet accentus. Sed ὡσαύτως revera ab ὁ αὐτὸς formatur; dein αὔτως disjuncta accentum servat, quem in compositione habebat.

μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
ΜΗ. *μὴ πρὸς σὲ γούνων, τῆς τε νεογάμου κόρης.*
ΚΡ. *λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.*
ΜΗ. *ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;*
ΚΡ. *φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.*
ΜΗ. *ὦ πατρὶς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.*
ΚΡ. *πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.*
ΜΗ. *φεῦ, φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.*
ΚΡ. *ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.*
ΜΗ. *Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.*
ΚΡ. *ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.*
ΜΗ. *πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;*

324. *μένης* L.

325. *μὴ πρὸς γονάτων* Ald. Edidi ex L. *μὴ πρὸς σὲ γούνων*, de qua forma dixi ad Phœniss. 866. Hanc adjurandi formulam, quamvis notissimam, hic illic corrupere librarii, ut in locis Sophocl. Trachin. 436. Apollonii Rhod. III. 985. a Brunckio emendatis. Alcest. 281. *μὴ πρὸς τῶν θεῶν τλῆς με προδοῦναι, Ἀλλ' ἀνατόλμα.* Hiatum tollit Musgravius, e MSS. inserendo versum: *Μὴ πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς.* Optime. Sed duo menda, quanquam levicula, restant. Vix enim credo, compositum istud apud Græcos exstare, *ἀνατολμῶ.* Recte ed. Lasc. *Ἀλλ' ἄνα, τόλμα. Ἀλλ' ἄνα* est phrasis Homerica; a Sophocle etiam usurpata Aj. 194. Præterea Tragici in ista adjurandi formula nunquam articulum addunt; Comici pro libitu vel addunt vel omittunt, sed frequentius addunt. Cum igitur *τῶν* omittat Lascaris, quid planius, quam legendum esse, *Μὴ πρὸς σὲ θεῶν τλῆς με προδοῦναι?*

328. *οὔ σε* Lasc. sed *οὐ σὲ* Ald.

329. *ὥς σου* L. Ald.

330. Sic A. D. L. *πολύ* Ald.

333. Hic ordo verborum restituendus videtur Iph. A. 895. ubi nunc legitur: *ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος.* Athenæus IV. p. 156. F. *εἶτα πάλιν φακοῖ προσηνέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι· καὶ ὁ Διϊτρεφὴς δραξάμενος ἔφη, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε, Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι.* Hinc saltem Euripidis senarium lucramur: *Κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι.*

334. *ἔῤῥ'* conjicit Valckenaerius ad Hippol. 973. ex hujus fabulæ v. 1343. sed recte defendit *ἕρπε* Brunckius, observans, Creontem providum esse, Jasonem vero iratum.

335. MSS. et edd. credo, omnes ante Brunckium, *πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα,* qui certissimam Musgravii conjecturam adoptavit, apte conferens Orest. 1629. *ὦ τλῆμον Ἑλένη, τάμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα;* Non minus aptum Hec. 1246. *ἀλγεῖς· τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;* Beckius dedit *πόνοι*, et cetera, ut Brunckius.ψ

ψ. Vetus lectio, quam revocarunt Elmsleius et Matthiæus, languere mihi videtur, nisi interposito *καί· πονοῦμεν καὶ ἡμεῖς·* quod cum fieri nequeat, præferenda forsan emendatio Musgraviana.

ΚΡ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
ΜΗ. μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
ΚΡ. ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
ΚΡ. τί δ' οὖν βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
ΜΗ. μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν·
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
ΚΡ. ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προὐννέπω δέ σοι,
εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν·
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.

336. Vulgo ὠθήσῃ. E membranis ὠσθήσῃ Brunckius, recte, opinor. Sunt sane multa apud Græcos verba, quorum futura media passive significant, sed non memini ὠθήσομαι in hac classe vidisse. ἐξωσθέντες occurrit Cycl. 279. ipsa forma ὠσθήσῃ Hel. 460.

340. τί δ' αὖ βιάξῃ L.

341. Medeæ personam omittit L.

342. ξυμπεράναι L.

346. εὔνοιαν σ' L.

348. κλαίω συμφορᾷ L.

351. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων ed. Lasc.

353. Vertit Ennius: *Si te secundo lumine hic offendero, Moriere.* ἡπιοῦσα L.

355. Sic MSS. Par. et ed. Lasc. οὐ ψευδὴς Ald.

356. ἐφ' edd. MSS. X. Π. 225. Literam mutavi, ut melius cum locis similibus 341. 374. 390. congruat. In v. 390. ἔτι X. Π. 888. Aristoph. Lysistr. 767. Καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον. Sic recte Kusterus. Quod edidit Brunckius, Καὶ προσταλαιπωρήσατέ γ', repudiandum esset, licet in mille codicibus reperiretur.

ΧΟ. δύστανε γύναι,
φεῦ, φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΜΗ. κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω·
ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,
εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα
γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι

360. ποτὲ habet L. rectius, et supra 3.
363. κλύδονα L.
365. πανταχοῦ X. Π. 1060. πανταχῇ L. Ald.
369. θωπεῦσαι ποτ' ἂν Lasc. Ald. Secundum ἂν, quod retinent Ald. et Lasc. auctoritate A. D. Cott. Flor. male delevit Musgravius. Utrumque omittunt membranæ.
375. ᾗ L.
378. ὁποῖαν (sic) L.
381. Valckenaerius et Piersonus hunc versum spurium judicant, sed Brunckii judicium potius sequor: hic igitur retinui, supra post v. 40 ejeci.
382. ἓν τι μοι L.

δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
σοφαὶ[ω] μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι· μείνασ᾽ οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
ἢν δ᾽ ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ᾽ ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε. τόλμης δ᾽ εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων, καὶ ξύνεργον εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς δ᾽ ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ᾽ εἶα, φείδου μηδὲν ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.

385. ᾗ L.
386. κτανεῖν Ald. ἑλεῖν Lasc. et MSS. plerique.
389. Eleganter X. Π. 887. δέμας τόδε, sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui.
393. ἰξελαύνει L.
394. κἂν μέλλω Flor.
396. Hunc locum ab Eupolide derisum monuit Toupius ad Longinum Cap. xvi. Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, Χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Mox 400. σφι pro σφιν e membr. Brunck.
400. Lege, ut omnes edd. et MSS. πικροὺς δ᾽. Non in animo habebam mutare; nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent.[α] σφι pro σφιν e membranis dedit Brunckius.
402. εἴα Lasc. Ald. sic et 816. sed εἶ᾽ 1237. L. ubi εἴ᾽ Ald.

ω. Ita quoque Matthiæus. Melius, ut mihi quidem videtur, Elmsleius σοφοὶ, ut jam de se, non de toto feminarum genere, loquatur Medea. Canonem Dawesianum citatum habes ad Hec. 509.

α. Ita jusserat Pors. in Addendis, cum prius omiserat particulam, ex ejus monitu jam textui restitutam.

ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας·
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν[β]
τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΧΟ. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν στροφὴ α'.
χωροῦσι παγαὶ,
καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαὶ, θεῶν δ'
οὐκέτι πίστις ἄραρε·
τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
στρέφουσι φᾶμαι.
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
οὐκέτι δυσκέλαδος
φάμα γυναῖκας ἕξει.
Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων ἀντιστροφὴ α'.
λήξουσ' ἀοιδᾶν,
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν·
οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν

405. E. P. καὶ γέλωτα, etiam bene.

408. Ita distinguit et legit Lascaris: πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ'.

411. Hoc proverbium Æschylo debere Euripidem notant viri docti ex Hesychio.

413. δίκαι B. D. Mox ἄραρε pro ἄρηρε Brunckius e membr.

415. οὐκ ἔτι L.

419. οὐκ ἔτι L.

422. λήξουσιν vulgo. λήξουσ' Heath.

425. B. C. D. L. ἔπνευσε, quod per se bonum est, sed metro noxium. Homer. Od. Θ. 498. θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

β. Elmslei. ὀφλεῖν, de quo vid. eum ad Herac. 985. et Acharn. 689.

Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντ-
ἄχησ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἁμετέραν
ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας στροφὴ β'.
μαινομένᾳ κραδίᾳ,
διδύμους ὁρίσασα πόντου
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.
βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς ἀντιστ. β'.
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ
μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων

426. ἁγήτωρ L. Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων citat Eustathius ad Il. A. p. 10, 28 = 8, 45. Hinc, ut observat Bentleius, confirmatur varia Horatii lectio Carm. IV. 6, 25. DUCTOR *Argeæ fidicen* THALIÆ PHŒBE. Deinde ἀντάχησαν ὕμνον vulgo. ἀντάχησαν ὕμνοι Eustath. ad Il. Z. p. 634, 13 = 491, 8. ἀντάχησεν ὕμνον C. Certatim corrigunt viri docti, ἀντάχησ' ἂν ὕμνον.

428. γέννα Lasc. Ald.

431. Sic Ald. πατρώων L. πατρῴων e membr. Brunck. quod penultimam corripere non hodie credam.

434. ξείνᾳ ed. Lasc. ξένῳ Musgr. typorum errore.

435. τὰς L.

439. οὐδέ τ' Ald. Lasc. et edd. quædam mendose. βέβακεν Ald. βέβακε δ' Fl. P. Lasc.

441. μίμνει edd. MSS. Melius metro quadrat μένει, quod habet D. Corripitur prima in ὑμνήσω Bacch. 72. notante Musgravio.

442. οὔτε edd. MSS. οὐδὲ Brunck. Deinde pro ἀλλὰ conjecturam Musgravii ἐπεὶ recepit Brunckius, quod non ausus est Beckius. Brunckium emendasse οὐδὲ nemo non mirabitur, qui ejus notam legerit ad Orest. 295. Nihil in textu mutavi, præter accentus et distinctiones; totum vero locum ita legendum puto: Σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, Δύστανε, μεθορμίσασθαι Μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρων Ἄλλα βασίλεια—. πάρα Lasc. μεθορμίσασθαι genitivum regit, ut supra 260. Alcest. 809. Ἄλλα Heath.

444. τῶνδε Lasc. Ald.

ἄλλα βασίλεια κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑΣΩΝ.

οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήρ·
ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ' οὐκ ἀνίεις[γ] μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἥκω, τοσόνδε προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
μήτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὑτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
ΜΗ. ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω,[δ]

446. ἐπέστα Ald. ἐπέστη Lasc.

448. ἀμήχανον φέρειν Stobæus a Brunckio citatus, xx. p. 107.

451. ἐκπέσῃ L.

452. πρᾶγμ', ἃ μὴ Musgravius, sine causa.

456. ἀεὶ Lasc.

457. ἀφήρουν L.

461. τὸ σόν γε Ald. X. Π. 246. quod edidit Beckius. τὸ σὸν δὲ Lasc. τοσόνδε A. B. D. P. Sæpius in his peccatum. In Sophocl. Œd. T. 570. τοσόνδε γ' οἶσθα, contra in Trachin. 53. edi debebat, κἀμὲ χρὴ φράσαι τὸ σόν.

γ. Matthiæus ἀνίης, quod melius puto. Hoc præsentis est, alterum imperfecti.

δ. Jungit Matthiæus, τοῦτο ἔχω εἰπεῖν γλώσσῃ, ut reticeatur, *quum manu te ulcisci nequeam:* Elmsleius,

γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει'. εὖ δ' ἐποίησας μολών·
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι

468. Post hunc sequebatur, male retractus ex 1321. θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει. Delevit Brunckius. Hunc versum habuisse in suo exemplari videtur X. Π. 286.

476. Hic locus ab antiquis ob sigmatismum notatus est, quanquam sigma sæpius repetitur in Iph. T. 772. τὸ σῶμα σώσας τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί· nec parcius in Sophocl. Œd. T. 1481. ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας, et ejusdem fabulæ 425. quem laudat Marklandus ad Iph. T. 1068. Sed præstat integrum Scholiastæ locum apponere: πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ̄. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν, ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος· ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Eubuli locus mutilus et corruptus est. In Platone leviter errat Marklandus, conjiciens, Ἔσωσά σ'. Sed ex Eustathio ad Il. K. p. 813, 46 = 736, 81. M. 896, 56 = 854, 49. Od. A. 1379, 58 = 4, 18. liquet, tali fere modo Platonem scripsisse: ἡμᾶς καλῶς Ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Mox bene legit Marklandus: καὶ, Ὦ παρθέν' εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν; ex Diogene Laërtio IV. 29. Suida v. Εἴσῃ. Porro scripsi divisim σίγμα τῶν. Tradit enim Helladius apud Photium, Græcos indeclinabile σίγμα servare, ideoque legendum apud Xenophont. Hellen. IV. 4, 10. τὰ σίγμα τὰ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. At non poteris, exclamant Palmerius et Morus, eodem modo sanare quæ sequuntur: ψεύσει γ' ὔμμε τὰ σίγματα ταῦτα. Utinam nullus apud antiquos locus ad emendandum hoc esset difficilior! Deletis duabus literis male repetitis, corrige, τὰ σίγμα ταῦτα. Frustra e Platonis supra laudato versu præsidium petunt, frustra ex Comici verbis sequentibus. Nam pessime Barnesius dedit τὰ σίγματ' ἀλλέξαντες, male Musgravius τὰ σίγματα συλλέξαντες. Lectionem veterum editionum fideliter repræsentavi. Lege: Καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πήμασι, Τὰ σίγμα συλλέξαντες

τοῦτο γὰρ μέγιστον κακὸν εἰς ἀνανδρίαν γλώσσῃ εἰπεῖν ἔχω σε· quod eodem fere redit. Ita tamen γλώσσῃ aut durum aut otiosum videtur. Equidem Porsonum potius sequor, hac interpretatione: *O pessime, jure enim hoc nomine te compellare possum, qui lingua pessime instructus es ad ignaviam.* Ubi κακὸν est res pro persona, et γλώσσῃ de Jasonis speciosa oratione sumendum.

ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλῃσι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν,
κτείνασ', ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
ξύν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὑπ'[ε] αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν,
προὔδωκας ἡμᾶς· καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
ξύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις· οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,

ὡς αὐτοὶ σοφοί. Athenæus x. p. 445. C. ἀποσχέσθαι τοῦ σίγμα. Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem, sed locum in promtu non habeo.

477. ταὐτὸν L.

478. ἐπιστάστην L.

479. ζεύγλῃσι Ald. ζεύγλαισι membr. Lasc. Perpetua in his formis confusio. Quare priorem, ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendam opinor.

480. Insigne exemplum pravæ lectionis a plurimis et optimis codicibus defensæ. ἀμπέχων enim habent A. B. D. Fl. P. Lasc.

481. σπείραις. totum versum omittit Lascaris.

487. πάντα δ' æque bene L. δόμον Lib. P. et in marg. B.

491. σύγγνωστ' ἂν ἦν Ald. E. συγγνωστὸν ἦν A. B. D. Cott. Fl. L.

493. εἰ θεοὺς Lib. P. Ceteri, ut vulgo, ἢ θεούς. Schol. Æschinis p. 768. ed. Reisk. ἢ θεοὺς νομίζω.

494. θέσμι' ἀνθρώποις. Sic pleræque editiones; sic Schol. Æschinis; sic omnes MSS. quorum enotatæ sunt variæ lectiones. Sed valde speciosam lectionem præbet ed. Lasc. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις. Multa enim sunt nomina, quæ cum in singulari masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fiunt, ut δίφρος, δίφρα, κύκλος, κύκλα, κέλευθος, κέλευθα, δεσμὸς, δεσμὰ, σῖτος, σῖτα. Vide Musgravium ad Hel. 428. Et θεσμὰ quidem citant Budæus et H. Stephanus, sed ex minus probatis auctoribus, Phalaride

ε. Legit Elmslei. ὑφ' αὐτοῦ.

ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
ὅμως δ'· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ·
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα

et Nonno, Stephanus quoque vitiosum esse Phalaridis locum suspicans. Sed exstat in Sophoclis Alexandro apud Stephanum v. Ἄστυ. *οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.* Pluralem *λύχνα* usurpant Herodotus II. 62. 133. Euripides Cyclop. 514. restituendum Alcæo Athenæi X. p. 430. D. XI. p. 481. A. *Πίνωμεν· τί τὰ λύχν' ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα·* [*Καδδ' ἄειρε* (loco priore *ἀνάειρε*) *κυλίχναις μεγάλαις αἶ τὰ ποικίλλης* (loco priore *ποικίλα.*)] *Οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικαδέα Ἀνθρώποισιν ἔδωκ', ἔγχεε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο Πλείαις κακκεφαλᾶς· ἁ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ Ὠθείτω.* Vulgo *τὸν λύχνον.* Secundum versum, qui velit et possit, corrigat.

500. *δοκοῦσα μέν τι.* Sic Ald. et plerique. *μέντοι* Schol. *μέν τε* Lasc. Ex var. lect. D. *μή τι* edidit Musgravius, quicum consentit C.[ζ]

502. Ennius apud Ciceronem de Orat. III. 58. *Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? Domum paternamne, anne ad Peliæ filias?*

504. *καλῶς γ' ἂν οὖν* recte Aldus. *ταννῦν* Lasc. *τὰ νῦν* Flor. Ex membranis edidit Brunckius *τ' ἂν οὖν*, pro *τοι ἂν οὖν*, quam sententiam eum jamdiu repudiasse credo. Vide infra 588. ubi nulla varietas, in hac certe phrasi, notatur.

509. Ἑλληνίδων Ald. Alexander Rhetor p. 580. ed. Ald. et edd. omnes præter Lasc. quæ præbet *ἀν'* Ἑλλάδα cum B. D. Cott. Fl. *καθ'* Ἑλλάδα A. Pro Ἑλληνίδων Herodianus apud Villoison. Anecdot. Græc. T. II. p. 90. Ἑλλάδ',

ζ. Elmsleio videtur *μή τι* male scribi, cum deberet *οὔ τι·* sed bene defendit Matthiæus, siquidem *δοκοῦσα μὴ* non valet *οὐ δοκοῦσα*, sed *μὴ* cum *πράξειν* conjungitur, et eundem habet in sententia locum, quem inf. 538.

ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν᾽ ἐγώ,
εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
καλόν γ᾽ ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ᾽ ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
τεκμήρι᾽ ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ᾽ ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
ΧΟ. δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ᾽ ἔριν.
ΙΑ. δεῖ μ᾽, ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ᾽, ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ᾽, ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ᾽ ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ᾽ ἐπίφθονος

omisso ἂν᾽ propter syllabam præcedentem. Edidi igitur id, quod plus cum auctoritatis, tum elegantiæ habet.

510. θαυμαστὸν δέ σέ γ᾽ edidit Beckius. Sed vocalis in fine versus elidi non potest, nisi syllaba longa præcedat. Nempe vidit Vir doctissimus hanc particulam requiri; alibi collocandam esse non vidit. Vulgo enim plene distinguitur post 511. et imperfecte post 513. Sed cum pro φεύξομαι δέ, quod Aldus habet, φεύξομαί τε præbeant A. B. D. Fl. L. utrumque autem omittat Herodianus, mutavi distinctiones, et pro τε posui γε, quod quam facile in alterum corrumpi possit, quam facile a sequente syllaba γαῖ absorberi, nemo non videt.

511. σεμνὸν pro πιστὸν Alexander.

515. ἔσωσέ σε Flor. male.

516. ὃς καὶ κίβδηλος L.

521. σιμβάλωσ᾽ L.

522. ἔοικα ed. Musgr. typorum errore, quod notari meretur, ne quis falsa elegantiæ specie ludatur.

523. ναὸς Lasc. νηὸς Ald. et Æschyl. Theb. 62. unde hunc versum sumtum monuit Valckenaerius ad Hippol. 1226.

526. Sic A. E. L. P. ἔγωγ᾽ Ald.

528. σώττειραν L.

529. σὲ δ᾽ conjicit Musgravius, quo posito σ᾽ in versu sequente delendum, et mox mavult λόγοις. Sed vulgatam recte defendit Brunckius.

λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν·
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας[η]
εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,

530. Sic Ald. ὡς σ' ἔρως Lasc.

531. πόνων ἀφύκτων Ald. quam lectionem memorat Scholiastes. Sed et alteram memorat, τόξοις ἀφύκτοις, quam habent Lasc. et MSS. plerique, et e Flor. probat Valckenaerius ad Hippol. 1420. Hunc locum respicit Ennius apud Ciceronem Tusc. IV. 32. *Tu me amoris, magis quam honoris, servavisti gratia.*

532. αὐτὸ A. B. D. Fl. L. P. θήσομαι significare debebat *judicabo*. Non invitus legerem αὔτ' ἀθρήσομαι, si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum[θ].

539. πάντες δ' ἔσ' (sic) L.

542. Formam orationis adumbravit e nobilissimo Tyrtæi loco apud Stobæum LI. p. 193. quem paullo plenius citari nemo, uti spero, indignabitur: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην, Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης, Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην· Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον· Οὐδ' εἰ Ταντᾰλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι· Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Et Tyrtæum et Euripidem ob oculos habuit Theocritus VIII. 53. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων. Ubi J. Piersonus, præfatus, "frigida esse χρύσεια τάλαντα, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta," emendat Κροίσοιο, eleganter sane et speciose. Propius paullo ad literas Jortinus Κροίσεια, ut Κροισείων αἱρετώτερον στατήρων apud Plutarch. Polit. Præcept. p. 823. A. Crœsi divitias memorant ipse Theocritus a Piersono laudatus, X. 32. τὰ Κροίσου τάλαντα Procopius, commodum a Wartono laudatus. Nec tamen inducor, ut veterem lec-

---

η. Hujus loci constructio omnino conferenda est cum Orest. 495. ubi vide.

θ. Quo quidem hic nihil opus: θήσομαι enim interpretari velim, non cum Matthiæo *administrabo, tractabo*, sed *disponam, statuam*: Anglice, *lay it down too nicely.*

μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
οὐχ, ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·

tionem deseram. Æquo enim jure objicere poteras hoc Euripidis loco: "Frigida sunt χρυσὸς ἐν δόμοις, cum aliquid specialius dicere debuisset poëta." Præterea ἀνέμων similiter frigore laborat, et Tyrtæo præeunte mutandum erat in Βορέα. In Anacreont. XXIII. 1. Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ, ex emendatione Sevini Κροίσου primo ediderat Brunckius; postea errorem suum agnovit, a Larchero monitus, quem vide ad Herodot. II. 121. Eandem loquendi formulam iterum adhibet Noster Herc. F. 645. Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, Τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν. Ubi si quis legendum contendat Κροίσου, ei auctor sim, ut artem Criticam desinat, *Anticyras melior sorbere meracas.*

543. Fl. P. βέλτιον. B. D. L. βέλτιστον, quod si probas, accipiendum est quasi βέλτιστον τῶν Ὀρφέως μελῶν. Sed rectius κάλλιον Ald. Eustath. ad Iliad. H. p. 666, 47 = 535, 14. K. 801, 55 = 720, 17.

545. Sic Musgravius et Brunckius ex L. forsan et A. μέν σοι Ald.

546. Idem versus Suppl. 430. ut monuit Valcken. ad Phœn. 937. προύθηκας L.

548. τῶδε L.

553. εὐψυχέστερον L. Error ortus ex similitudine literarum T et Ψ minus distincte pictarum; aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in MSS. ┬ ┼, et superior linea in ┼ evanescit, facillime cum T commutatur. Scholia in Hermogenem inter Aldi Rhetoras T. II. p. 9, 38. κομμωτικὴ δέ ἐστιν ὡς ἐπὶ τῶν γυναικῶν τῶν κεχρημένων τὶ μυθίῳ καὶ φυκίῳ. Quis non videt legendum ψιμυθίῳ?

555. ἐχθραίνων vulgo, sed ἐχθαίρων Brunckius ex A. Fl. Jam monui ad Orest. 292. Tragicos semper ἐχθαίρω, nunquam ἐχθραίνω dicere. In Sophocl. Antig. 93. Aldus recte edidit ἐχθαρῇ, sed tacuit Brunckius. Pro ἐχθραντέος Aj. 679. variam lectionem in margine habet Juntina secunda, ἐχθαρτέος, et sic legebat Suidas, ut ex ordine literarum constat.

αλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος
εὐδαιμονοίην· σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;[ι]
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι· μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ', ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν ἄρ' ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
χ' οὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾷν.
ΜΗ. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν·
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις, ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.

559. οἰκεῖμεν L.

560. σπανιζοίμεθα L.

562. παῖδάς τε Ald. δὲ ex A. L. Brunckius. Opponuntur τὸ μὲν μέγιστον et παῖδας δέ.

564. ταὐτὸ L. ξυναντήσας male Lasc.

573. γὰρ mutavi in ἄρ', quod γνωμικώτερον.

575. Sic A. L. οὔτω δ' Ald.

577. Sic D. Fl. L. P. λέγω Ald. περὰ pro παρὰ Lasc. quæ non est varia lectio, sed merus error, ut ex accentu liquet.

579. εἶμι Lasc. Ald.

ι. Voluit Elmsl. παίδων μέλει· satis frigide. *Quid tibi opus* aliis *liberis?* *Mihi autem*, &c. Neque aliter Matthiæ. in notis, licet in textu habet τι δεῖ, ἐμοί τε. Signum interrogationis post δεῖ, quod loci obscuritatem tollit, apposui.—Τί δεῖ interrogative valet οὐδὲν δεῖ declarative.

γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντ' ἐμὲ
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·
ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,

584. Citat Scholiastes φαίνῃ pro γένῃ. An legebat φανῇς?

585. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος Ald. quod per se optimum est, ut supra 533. ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας. Sophocl. Antig. 771. εὖ γὰρ οὖν λέγεις. Œd. C. 1199. ἔχεις γὰρ οὐν βίαια τἀνθυμήματα, ut optime Heathius pro οὐ, post quem nihil tentare debebat Brunckius. Sed hæc lectio in nullo MS. inveniri videtur. MS. Flor. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ'. A. E. L. P. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ'. B. D. ἓν γάρ σ' ἐκτενεῖ. ἐκκτενεῖ Brunck. et Beck. compositum Græcis ignotum. Eustathius vero ad Iliad. H. p. 672, 60 = 543, 40. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἰς λόγος ἐκτάδην ῥίψει, quod citat et rejicit Valckenaerius Diatrib. p. 152. sed codicum lectiones ignorasse videtur Vir egregius. ἐκτάδην κεῖσθαι phrasis bene nota. Quidni potuit Medea dicere: *Uno argumento ita te prosternam, ut quasi mortuus jaceas?* Neque durior est metaphora, quam in Platonico isto, Euthydem. p. 227. F. παραταθῆναι γελῶντα. Musgravius legit: ἓν γὰρ ἓν κτενεῖ σ'.

586. πείσαντί με Ald. πείσαντά με C. L. et, puto, alii plerique.

588. καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ Ald. σὺ pro μοι A. Fl. γὰρ pro γ' ἂν Fl. Quod dedi, habent B. D. L. ἐξυπηρέτης L.

589. εἴ σοι Lasc. Ald.

591. Sic edd. omnes et MSS. Beckius εἶχον, errore typographico.

597. φῦναι Ald. sed φῦσαι ed. Lasc. et MSS. prope omnes.

598. πικρὸς pro var. lect. Stobæus, quod Grotius admisit p. 377. Sed λυπρὸς Stobæi MS. apud Brunck. et ed. pr. Euripidis edd. omnes et MSS. cum Scholiaste, Plutarch. T. II. p. 25. B. Schol. Aphthonii in Aldi Rhetoribus T. II. p. 8. prope fin. Mox κνίζει Stobæi ed. pr.

μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφὴ,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε;
ΙΑ. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.[κ]
ΙΑ. ὡς οὐ κρινοῦμαι[λ] τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·

599. μήδ' Lasc. Ald.
600. με τεύξῃ divisim L. quod quosdam decepit.
601, 602. φαίνεσθαι et δοκεῖν Reiskius, ut pendeant a μετεύξῃ.
602. μὴ δ' Lasc. μήδ' Ald.
603. μέν ἐστ' Lasc. Ald.
610. σαυτῇ φυγῇ Ald. σαυτῆς φυγῇ B. D. Fl. σαυτῇ, φυγῆς E. L. P.
615. Pro ἀμείνονα E. οὐ μείονα.
617. Sic ex A. L. edidit Brunckius. Vulgo μηδ' ἡμῖν.

κ. Vertit Buchananus, *Et execratur vestra me invicem domus;* quod sensum præbet satis commodum, ἀραία passive sumto. Statuit autem Elmsleius, cui consentiunt Matthiæ. et Monk. (ad Hipp. 1413.) active esse sumendum: tum sensus erit, *Imo non tyrannis modo, sed tuæ quoque domui*; quod vereor ne tautologum sonet. Exempla activæ significationis vide apud Elmslei. in hoc loco: passive autem occurrit Soph. Œd. T. 644. μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι Δέδρακ', ὀλοίμην.

λ. Verissime interpretatur Elmslei. *litigabo*, et adducit Aristoph. Nub. 66. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'. Eandem vim mediam induit etiam δικάζομαι, quod moneo, ut recte intelligant tirones Thucyd. III. 44. sub fin. ἡμεῖς δὲ οὐ δικαζόμεθα πρὸς αὐτοὺς, ὥστε τῶν δικαίων δεῖν, ἀλλὰ βουλευόμεθα περὶ αὐτῶν, ὅπως χρησίμως ἕξουσιν. Οὐ δικαζόμεθα, *Are not at law with them.* Conf. Paul. ad Roman. III. 4.—Porro ante ὡς subaudi ἴσθι, et cf. Aristoph. Acharn. 335. Nub. 210.

κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
ΜΗ. χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
νύμφευ'· ἴσως γάρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΧΟ. Ἔρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν στροφὴ α'.
ἐλθόντες, οὐκ εὐδοξίαν
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς

622. ἀλγυνεῖ pro ἀλγυνῇ MS. Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 576.

625. ἴιως (sic) L.

626. ὥστε σ' Lasc. Ald.

629. E duobus versiculis feci unum hexametrum, hic et infra 637. Objici quidem potest non recte in tertio loco tertii versus Strophici positum esse dactylum, cum spondeus sit in tertia Antistrophici sede. Sed hanc legem sibi natam negant Tragici, præsertim in vulgatis versuum generibus: vide Androm. 135. 141. Deinde, ἐν interposito, ingratus duarum syllabarum concursus vitatur αν ἀν. Quam facile syllaba ἐν excidere potuerit, nihil attinet dicere. Ibycus Athenæi XIII. p. 564. F. ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. Omittit ἐν Eustathius ad Od. Z. p. 1511, 17 = 256, 30. qui præterea in vicinis male θάλαμος citat pro θάλλος, male etiam ed. Casaub. τρέψαν. Sed rarior est hæc constructio, ideoque a librariis mutata videtur. Supra 424. Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας Ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος. Quæ etiam restituenda videtur Homero Od. Ω. 200. χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε Θηλυτέρῃσι γυναιξί. Sed codex Harleianus, χαλεπὴν δ' ἐνι φῆμιν ὀπάσσει. Est notissimum Pythagoreorum jusjurandum, Ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν. Quod ita παρῳδεῖ Julianus Orat. VI. p. 196. C. (368.) Οὐ μὰ τὸν ἐν στέρνοισιν ἐμοῖς παραδόντα τετρακτύν. Euripides Iph. A. 584. ὃς τᾶς Ἑλένας Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν Ἔρωτα δέδωκας, Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης. Ubi πέπωκας ineptissime legit Bern. Martinus Var. Lect. IV. 7. Et hoc imitati sunt Latini. Lucretius III. 647. *Et simul in pugnæ studio quod dedita mens est, Corpore relicuo pugnam cædisque petissit.* Quorum versuum priorem advocat M. A. Muretus ad Catull. LX. 101. *Non tuus levis in mala Deditus vir adultera;* alterum ita emendat Bentleius ad Phædr. I. 31, 13. pro *Corpore cum reliquo.* Citat etiam Lambinus IV. 813. *Præterquam quibus est in rebus deditus ipse,* ubi variant codices, sed vulgata sanissima videtur.

εὔχαρις οὕτω.
μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ
χρυσέων τόξων ἐφείης,
ἱμέρῳ χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.
στέργοι δέ με σωφροσύνα, ἀντιστροφὴ α'.
δώρημα κάλλιστον θεῶν·
μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστά τε νείκη,
θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέ-
ροις ἐπὶ λέκτροις,
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀ-
πτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ'
ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.
ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν, στροφὴ β'.
μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν',
οἰκρότατον ἀχέων·
θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,

632. μηδέποτ' Schol. Lasc.

633. ἐφίης pleræque edd. et Eustath. ad Iliad. E. p. 568, 24=431, 35. sed ἐφείης A. B. C. D. P. et sic ex Æm. Porti conjectura edidit Barnesius.

634. χρίσασθ' ἄφυκτον ὄϊστὸν. L. οἰστὸν est disyllabon, ut semper apud Atticos. Vide egregiam Piersoni notam ad Mœrin p. 275. Nec male Barnesius: "In scansione ut οἰστὸν legendum." Idem ad Androm. 1134. "Legendum δισυλλάβως, quasi οἰστοί." Sed ad Herc. F. 196. audacior factus, bene edidit μυρίους οἰστοὺς ἀφείς. Cum igitur dixi in præf. ad Hec. p. IX. [ed. Cant. 1802. p. 5. edit. hujus,] "In Euripide usque ad hunc diem semper editum est ὀϊστὸς," erravi, sive tu mavis, humanissime lector, MENTITUS SUM, Musgravii editione deceptus.

635. στέργοι A. B. C. L. στέργει Ald.

637. μὴ δέποτ' L.

640. προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Ald. Quod edidi, habent B. D. L. P. nisi quod προσβάλλοι L. ἀπολέμους Ald. δ' addidi ex L. Aptius forsan metra congruerent, si legeremus, ἀλλ' ἀπολέμους εὐνὰς—. Mox κρίνοι omnes Par. C. Fl. L. κρῖναι Schol. κρίνει Ald.

646. δυσπέραστον L.

647. οἰκτροτάτων Ald. Lasc. οἰκτρότατον editi recentes, nescio unde. Sin veterem lectionem retines, quod me non nolente facies, eadem opera fugitivum illud δεινότατον 656. ex Aldina retrahes, licet δεινότατα dent A. B. D. L. In versu præcedente δυσπέραστον C. et mox omittit δ' post μόχθων, punctis scilicet notatum.

ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων δ'
οὐκ ἄλλος ὕπερθεν
ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.
εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων ἀντιστροφὴ β'.
μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
ᾤκτισεν παθοῦσαν
δεινότατα παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαν-
τα κλῇδα φρενῶν· ἐ-
μοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.

ΑΙΓΕΥΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ· πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
ΜΗ. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
ΑΙ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονος τινὸς τύχῃ.

653. ἔχω Lasc.

654. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς Lasc.

655. ᾤκτειρε vulgo. ᾤκτισεν est conjectura Musgravii. Mox πάρεστι et ἀνοίξαντα membranæ. Vulgo παρέσται et ἀνοίξαντι.

659. κληῖδα L. Ald. κἀμοὶ Ald. ἐμοὶ μὲν A. B. D. Fl. L.

662. φίλοις Ald. φίλους Fl. L. κάλλιστον etiam Fl. apud Valckenaer. ad Phœniss. 538.

664. ἐπιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστρωφᾷ A. E. quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾷν, a στρέφω στρωφᾷν, a τρέπω τρωπᾷν, formant Græci. Solum πέτομαι, quantum scio, et ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι facit.

666. ἱκάνεις Ald. ἐστάλλης Lasc. ἐστάλης, quod e Schol. restituit Canterus Nov. Lect. IV. 1. habent A. B. D. Fl. L. Ceterum locus Neophronis, egregie a Valckenaerio ad Phœniss. 709. emendatus, hic quoque cum fructu legetur: Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι Φοίβου πρόμαντις, ξυμβαλεῖν ἀμηχανῶ· Σοὶ δ' εἰς λόγους μόλων γ' ἂν ἤλπιζον μαθεῖν.

ΜΗ. δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
ΑΙ. μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

674. θέμις δ' ἂν Ald. θέμις μὲν ex A. L. edidit Brunckius.

675. Jam inde ab Orest. 5. lectorem monebam, me longas, imo longissimas, nihil ad rem pertinentes, notas scribere potuisse. Verum hac licentia ita adhuc uti enisus sum, ut ne abuterer. Talem vero notam in hunc versum impendere decrevi, μάλιστ' ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός. Ubi non mirarer, si quis particulam καὶ ut expletivam improbaret. Nam Androm. 89. ubi rectissime legitur, 'Αλλ' εἶμ', ἐπεί τοι κοὐ περίβλεπτος βίος, citans Brunckius in Gnomicos Poëtas, p. 305. corrigit ἐπεί τοι γ', additque: "Quos versus protuli, ut levem maculam e priori senario abstergerem." Satius erat manum abstinere, Vir egregie. Maculam enim non abstersisti, sed versui sano inspersisti. Suppl. 881. Ἤχθαιρ', ἐπεί τοι γ' οὐδὲν αἰτία πόλις. Sic edidere Marklandus et Musgravius e tribus Parisiensibus MSS. Sed et illud notavi, Aldum in Supplicibus et Iphigenia utraque sæpe meliorem lectionem aut melioris lectionis vestigia conservare, quam conservarunt isti codices. Ex Stobæo citat Marklandus ἐπεὶ κατ' οὐδέν, et sic legitur in editione, qua utor, Gesneriana 1543. xliv. p. 314. Sed Grotius edidit ἐπεί τοι κοὐδὲν, ex MS. proculdubio, Trincavellus enim ἐπί τοι κοὐδέν. Nimirum primo lectio vulgata leviter in ἐπει τα κοὐδὲν depravata est; postea inde fecere ἐπεὶ κατ' οὐδέν. Præterea existimo Atticis non licuisse γε post τοι ponere, nisi alio vocabulo interjecto. Exceptiones sunt certe perpaucæ; præcipuæ, quas memini, Aristophan. Thesm. 716. Euripid. Iph. T. 726. Quæ loca Gothofredo Hermanno curanda libenter mandarem, si eum crederem eadem facilitate ex corruptis sana facere posse, qua ex sanis corrupta facit. Quis enim præter Hermannum dactylum, non dico prætervidit (hoc enim omnes facimus), sed in quartam senarii sedem ipse ex emendatione intulit? Nub. 870. Quis præter Hermannum pro optima voce χυτρεοῦν verbum substituit non Græcum, nulla auctoritate munitum, metro perniciosum, χυτροῦν? Nub. 1476. Nimirum ut Dawesio obloqueretur, *Cui si non aliqua nocuisset, mortuus esset.* Sed hæc nihili sunt præ triumphis, quos de innocenti Ἡρακλέης nomine egit. Quamvis enim, ipso judice, χυτροῦν apud Comicos productarum ejusmodi syllabarum exemplum sit, nihil contra rarius est apud Tragicos. "Ideoque," ait Hermannus, "nos Germani, qui multo melius Anglis syllabarum quantitatem callemus, nos omnia loca, ubi Ἡρακλέης pro Epitrito tertio apud Euripidem occurrit, emendabimus*." Et sex loca, hoc morbo scilicet laborantia, corrigit, si hoc est corrigere, morbum fingere, ut tuam medicinæ peritiam ostentes. Ea loca sunt Heraclid. 8. 211. 991.

* Verba, quæ tribui Hermanno, non sunt ex ipsius opere citata, sed qualia eum secum loqui fingo.

ΜΗ. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα,
ΜΗ. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
ΜΗ. παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
ΑΙ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. σοφὸς γὰρ 'ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. ἀλλ' εὐτυχοίης καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.

Ion. 1163. Herc. F. 3. 926. Nec dubito, quin pari felicitate correcturus sit decem alia loca, quæ in ejus gratiam citabo. Heracl. 94. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι. 124. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους. Herc. F. 37. Ξὺν μητρὶ, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέους. (Ubi Hermannus leget θάνωσιν. Obiter monebo legendum semper Ἡρακλέους et Ἡρακλέει pro mendosis Ἡρακλέος et Ἡρακλεῖ.) 173. Τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡρακλέες. (Ubi avide arripiet Hermannus lectionem, quam ipsi e Plutarcho Cat. min. p. 785. A. benigne porrigo, ὦ Ἡράκλεις, neque, quominus eam recipiat, hiatu deterrebitur. Omnia enim potius perferenda, quam Ἡρακλέης secundam producat.) 342. Παῖδας γὰρ οὐ προὔδωκα τοὺς Ἡρακλέους. 706. Ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους. 865. Οἷ' ἐγὼ σταδιοδραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους. 875. Εἰς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους. 1006. Κἄῤῥιψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους. In Sophocl. Philoct. 1406. legi potest, βέλεσι τοῖσιν Ἡρακλέους, ut parum iste locus ad rem faciat. Euripides, ut videtur, apud Plutarchum Sympos. IX. 1. p. 736. F. Τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους Ἡμῶν τε θρέψαι.—Nunc ad ἐπεί τοι καὶ revertor. Heracl. 508. Οὐ δῆτ'· ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια. 747. Θείην· ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Lucian. Jov. Tragœd. II. p. 664. Οὐκ οἶσθ'· ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα. Qui versus ex Euripide desumtus est. Aristoph. Ran. 511. οὐ μή σ' ἐγὼ Περιόψομ' ἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα 'Ανέβραττεν. Acharn. 931. Ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί τοι καὶ ψοφεῖ. Alicubi hæc phrasis corrupta aut obliterata est, ut in Schol. Venet. ad Iliad. N. 567. ἴσως δὲ ἐντροπαλιζόμενος ὑπεχώρει, ἐπεὶ οὐκ ἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἀναχωρεῖν ἐτρώθη. Legendum e codice Townleiano: ἐπεί τοι κἂν κατὰ τὴν ὀσφὺν ἐτρώθη ἀναχωρῶν. Ibid. 768. ἔχει δὲ ἦθος ὁ λόγος. Pro his verbis pleniora dat idem codex: ἐπεί τοι καὶ θαρσύνει τοὺς ἑταίρους· ἀλλ' ἔχει ἦθος ὁ λόγος.

677. λύσαι L.

679. μολῶ L.

681. πιτθεὺς τίς ἐστι L.

682. 683. Personas delent A. B. D. L. Medeæ personam delet etiam L. 678. 688. unde personas perturbat usque ad 707. cui præponit M. Mox 694. οἶσθ' L.

684. ἀνὴρ L. Ald.

685. κἀμοὶ δὲ Ald. κἀμοί γε A. B. D. L. P. (vel κἄμοιγε.)

ΑΙ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ᾽ ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστος ἐστί μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. ἀδικεῖ μ᾽ Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
ΜΗ. γυναῖκ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
ΑΙ. ἦπου τετόλμηκ᾽ ἔργον αἴσχιστον τόδε;
ΜΗ. σάφ᾽ ἴσθ᾽· ἄτιμοι δ᾽ ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.
ΑΙ. πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. μέγαν γ᾽ ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
ΜΗ. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. δίδωσι δ᾽ αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. ὄλωλα· καὶ πρός γ᾽ ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. πρὸς τοῦ; τόδ᾽ ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ᾽ ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ἐᾷ δ᾽ Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ᾽ ἐπῄνεσα.
ΜΗ. λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
ἀλλ᾽ ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα
καὶ μή μ᾽ ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,

703. M. πρὸς τοῦτο δ᾽ ἄλλον Lasc. αὖ λέγεις omnes edd. Sed ἀγγέλλεις edidit Brunckius e membranis. ἀγγελεῖς X. Π. 137. In Orest. 780. pro αὖ λέγεις var. lect. præbet J. ἀγγελεῖς.

704. τῆσδ᾽ ἔξω χθονός Ald. et edd. Sed quod dedi, præbent A. B. Fl. L. P.

706. καρτερεῖν δ᾽ οὐ βούλεται videtur legisse alter Scholiastes. Sed verum opinor, quod habent C. et in margine D. καρδίᾳ δὲ βούλεται.[μ]

708. τῶν omittit Lasc. Mox δὴ Ald. τε A. Fl. Neutrum habet L.

710. ἐσίδῃς Lasc.

μ. Quod insulsum istud καρδίᾳ in textum non inferserit Porsonus, quis non et sibi et Euripidi gratulatur? Amaram autem ironiam in se habet καρτερεῖν. Miror hic Porsonum; Matthiæo pene irascor, qui ita in textu suo legerit, ita in nota disputaverit.

δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδος εἰμὶ πᾶς ἐγώ.[v]
οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν·
τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι·
αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινί.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·

716. Hunc et tres sequentes propter γονὰς omittit Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 360. Similis phrasis hujus versus clausulæ apud Herodotum III. 85. ubi Œbares ad Darium: ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς πρὸ σοῦ ἔσται· τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Confer Theocrit. II. 161.

719. ὧν μ' ex A. L. edidit Brunckius, quod pro μοι non amplius, credo, accipit. Si quis pro με acciperet, non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. Sed non necessarium puto pronomen.

721. ἔχοιμ' Ald. ἔχει μοι B. C. D. L.

722. Invenuste admodum quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo, πειράσομαι 'γώ, deleta distinctione post χθόνα. Simili mendo laborat locus Helen. 961. Ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλὸν, εἰ καλὸν τόδε, Αἰρήσομαι τὸ πρόσθε τῆς εὐδαιμονίας. Lege, Αἰρήσομαι 'γὼ πρόσθε τῆς εὐψυχίας. Nimirum εὐψυχίας primo in εὐτυχίας (vide supra ad 553.) corruptum est, ex literarum, deinde in εὐδαιμονίας, ex sensus affinitate. Optime igitur Heathius et Tyrwhittus εὐψυχίας.

723. τοσόνγε Ald. τοσόνδε C. L. P. Vix quicquam refert. προσημανῶ etiam L. non male.

726. τινι Sic A. B. D. Fl. L. P. ποτε Ald.

727. ἀπαλάσσου L.

---

v. Matthiæus: *Quod enim ad hoc attinet, totus evanui, vires me defecerunt.* Potius: *Quod enim ad liberos attinet, totum et genus et nomen mecum una extinctum est.* Mire Elmsleius post Scholiasten.

ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΑΙ. μῶν οὐ πέποιθας, ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε· τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ·

734. μεθεῖσαν Ald. D. E. μεθῇς ἂν A. i. e. Brunckii membranæ, et edd. recentes, solœce. μεθεὶς ἂν (ut opinor) B. suprascripto ἐκδοίης. Recte edidit Brunckius μεθεῖ' ἂν, quod habent C. L. P. Schol. sed male constructionem ordinat, quam recte explicat Scholiastes: ἄγουσιν ἐμὲ ἐκ γαίας (sic L. male Ald. γαίης) οὐκ ἂν μεθεῖο, ἐμοῦ subaudito. Hinc autem probare conatur Brunckius, mediam formam μεθίεσθαι accusativum regere, contra Dawesii Misc. Crit. p. 238. et Valckenaerii ad Phœniss. 522. decretum. In Aristoph. Vesp. 414. Brunckius ipse tantum non velle videtur, τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι, legere. Restat formidabilis Sophoclis locus Electr. 1277. τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι. Lege, Dorica forma, ἁδονᾶν. Ipsa Electra iterum usurpat pluralem 1302. Sed ne alii simili errore trahantur, pauca quædam de hac figura addere libet. Græci scilicet, cum verba duo, diversos casus regentia, ad idem nomen æque referantur, ne nomen proprium aut pronomen minus suaviter repetatur, in utrovis regimine semel ponunt, altero omisso. Antiphanes Athenæi VIII. p. 339. A. ὃν ἢν ἴδῃ, τὰς χεῖρας οὐκ ἀφέξεται. Ubi οὗ non deterius esset ad sensum, quanquam deterius est ad numeros. Aristoph. Pollucis VII. 108. Πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος βασκανίου ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Brunckius hæc verba ita in versus digessit Fragm. inc. LXI. Πλὴν εἰ πρίαιτο βασκανίου τις δεόμενος 'Επὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Vellem scire, cujusnam metri sit versus secundus; κάμινον enim mediam producit: ergo neque iambici neque trochaici pars est. Verba sunt alicujus ad alterum interrogantem, cui usui res hæc vel hæc inservire possit: [Οὐκ οἶδα] πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος Βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως. Βασκάνιον præbet MS. Falckenburg. Οὐκ οἶδα addidi, non quasi verba Comici, sed ut versum explerem. Plato Sympos. p. 174. D. HSt. τὸν μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν. Ubi, si lectio sana esset, αὐτῷ subaudiretur post ἀπαντήσαντα. Sed aliud olim in Platonis libris exstitisse liquet e Photio v. Οἶ. Οἶ. περισπωμένως ἀντὶ τοῦ ἑαυτῷ· ὀξυτόνως δὲ οὗτοι· συμπόσιον· οἶ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδον ἀπαντήσαντα. καὶ οὗ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· πολιτεία· πλὴν οὗ. Hunc locum exscribens Suidas, aut librarius ejus, cum συμπόσιον pro συμποσίῳ invenisset, summo stupore ζήτει ἐν τῷ præposuit, ut sit, Quære in v. Συμπόσιον. In Platone vero sine controversia legendum est: οἶ μὲν γὰρ εὐθὺς παῖδά τινα τῶν ἔνδοθεν ἀπαντήσαντα ἄγειν. [οἶ planissime habet codex Platonis CLARKIANUS, anno Chr. 896. scriptus. Idem codex post paullo p. 175. C. 5. recte præbet ἓ δὲ οὐκ ἐᾶιν, ubi vulgatur, αὐτὸν δὲ

λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,[ξ]
φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
τάχ' ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.
ΑΙ. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾷν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεούς.
ΜΗ. ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς

οὐκ ἐᾶιν[o].] Sic autem scripsit, ut accusativorum concursus vitaret. Locus ex Republica est Lib. x. p. 617. E. HSt. τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι, πλὴν οὗ· ἓ δὲ οὐκ ἐᾷν. Ceterum ut redeamus, illud etiam observatu non indignum, non varias esse lectiones μεθεῖσαν, μεθεῖς ἂν, sed veram lectionem leviter depravatam. Si enim plenis literis scribas ΜΕΘΕΙΟΑΝ, videas, quam facile in ΜΕΘΕΙCΑΝ transmutetur.

735. ἐνώμοτος edd. et plerique MSS. Sed quod conjecerat Muretus, habent pro var. lect. B. D.

736. κἀπικηρυκεύμασιν Οὐκ ἂν πίθοιο MSS. edd. sed cum negativa particula sensui noceat, varias conjecturas proposuere viri docti. ὦκ' Musgravius; sed hoc ne in melicis quidem, nedum in senariis, apud Tragicos comparet. σύγ' ἂν Brunckius edidit, quod et nimis emphaticum est, et Ægeum ceteris hominibus pejorem faceret. Quod conjecit Wyttenbachius, edidi, ut verisimillimum. Ne Ægeum offendat, timorem suum isto *fortasse* moderatur Medea[π]. Similem cautionem vide in Soph. Philoct. 811. κἀπὶ κηρυκεύμασιν Ald. Lasc.

737. τἀμὰ L.

738. ὄλβός ἐστι Lasc. Ald.

739. ἔλεξας ἐν λόγοις Ald. ἔδειξας non ineleganter Valckenaerius ad Phœniss. 531. quod probat Musgravius, edidere Brunckius et Beckius. Sed cum tautologia vitetur edendo ὦ γύναι cum Paris. omnibus, Flor. et Lasc. hoc prætuli. Idem est ἔλεξας, ac si dixisset, ἔδειξας ἐν λόγοις.

741. Sic A. B. D. Fl. L. P. ἀσφαλέστερα Ald. X. Π. 781.

742. σκῆψιν τιν' L.

743. τὸ σὸν δ' ἄρηρε Ald. τὸ σόν τ' ἄραρε Lasc. et MSS. opinor, plerique, certe A. teste Brunckio. Omnia mirifice pervertit X. Π. 761. τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεὸν, sed ita pervertit, ut facile videas, eum τὸ σὸν δ' ἄραρε in exemplari suo invenisse.

744. Medeæ personam omittit Lasc. ὄμνυε Lasc. quod metrum quidem non corrumpit, quanquam alterum vel in hac parte præstat. Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi νω pro νμι in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; sæpius mediæ,

---

ξ. Vide notulam ad Hec. 782. pag. 117.

o. Vide notulam in p. 354. et Præfat. in fin.

π. τάχ' recepit etiam Matthiæ. Ego mallem, οὐκ ἂν πίθοιο;

τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΜΗ. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. ὄμνυμι γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας,
θεούς τε πάντας, ἐμμένειν, ἅ σου κλύω.

sæpissime novæ Comœdiæ poëtas. Paullatim et parce adhiberi cœpta est sub mediam fere Aristophanis ætatem; tantum enim occurrit ὀμνύῃ Av. 1610. συμπαραμιγνύων in ultima ejus fabula Pluto 719. Cetera loca, ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda. καταγνύει et κεραννύει reddenda Eubulo et Theophilo Athenæi x. p. 450. A. xi. p. 472. D.

746. Ægei personam omittit Lasc.

749. ζῶν. Sic Ald. Lasc. et MSS. plerique. γῆς A. P. ζῶν P. pro var. lect. Utrumque E.

750. Ald. et omnes fere editiones λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, *copula inele-ganter inserta,* ut in re simili dicebam ad Hec. 79. [78.]; neque verba muto. Sed ea quæstio non est hujus loci. Satis sit monuisse 80. ibi [ed. Lond. 1797. 1802.] pro 79. per errorem poni, quod censores acutissimos sine reprehensione dimisisse profecto miror. Si quis vero in hosce errores postmodo invehetur, si quis *irarum omnes effundet habenas,* propterea quia Orest. 626. imprudens 633. [ed. Lond. 1798.] notavi, eum rogatum velim, ut, priusquam tanto opere in me sæviat, Addenda mea et Corrigenda consulat.—Plerumque, fateor, copulam singulis nominibus addunt Tragici, sed non semper, ideoque legendum esset, λαμπρὸν Ἡλίου φάος, ubi media copula supprimitur, quod interdum fit. Ne vero quis cavilletur, "nimiam profecto emendandi libidinem, quum bonæ lectiones propter hanc solam rationem mutantur, etc." sciatis, optimi Adolescentes, ita plane legi in Lascaris editione. Et hoc satis esset ad importunum istud τε amoliendum. Sed cum B. D. P. pro var. lect. 744. habeant Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, quod ad hunc versum referri debere bene observat Musgravius, ita edidi. Sophocles Œd. T. 830. ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας. Philoct. 1289. Ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας. Euripides Cycl. 580. τὸ πᾶν τε δαιμόνων ἁγνὸν σέβας. Æschyl. Eumen. 888. ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνὸν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας. Idem Myrmidonibus apud Athenæum xiii. p. 602. E. Σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω, (vel οὐ κατῃδέσω. Vide Plutarch. Erot. p. 751. C.) Ὦ δυσχάριστε τῶν πυκνῶν φιλημάτων. Quæ verba sunt Achillei ad Patrocli cadaver. Vulgatur ἅγιον, sed ἁγνὸν ter citat Theodorus Canterus Var. Lect. ii. 9. fortasse ex MSS. Certe hæc verba sæpe permutantur, et ἅγιος rarissime ab Atticis, nunquam, credo, a Tragicis adhibetur. Ex eadem scena desumtus est versus, a Luciano citatus Amor. T. ii. p. 457. Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία. Apud Homerum Achilleo socii interfecti nuncium primus affert Antilochus Il. Σ. 18. Idem etiam fecerat apud Æschylum Antilochus, cui respondet Achilles: Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται. Aristoph. Eccles. 392. et Schol.

ΜΗ. ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;[ρ]
ΑΙ. ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

ΧΟ. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις,
ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων
πράξειας, ἐπεὶ γενναῖος ἀνήρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΜΗ. ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην·
οὗτος γὰρ ἁνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,[σ]
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.

752. μὴ μένων Lasc.
753. βροτοῖς X. Π. 788.
755. καλλῶς Lasc.
756. τυχοῦσ' ὧν Ald. et membranæ. ἃ B. D. E. Flor. Lasc. P. Hesychius, Photius, Suidas diserte. Utraque constructio proba. Sed facilius ἃ in ὧν mutatur, quam ὧν in ἅ.
757. ἀλλάσσ' ὁ L.
760. ἐπὶ L. ut et ἐπί σφας, infra 1375. Confer locum Suppl. 881. citatum in nota mea ad v. 675. p. 387. c. 1. l. 23.
762. Hic et tres sequentes versus in ed. Lasc. ita positi sunt β' γ' α' δ'.
763. καλλίνικαι Ald. καλλίνικοι A. L. P. et fortasse plures. Etiamsi forma altera legitima esset, feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino, ut 769.
766. ἀνὴρ L. ὡνὴρ Ald.
770. τἀμά L.

ρ. Est πάθοιμι, βούλομαι παθεῖν· igitur τί πάθοις valet τί βούλει παθεῖν;

σ. Herc. F. 476—7. ὡς ἀνημμένοι κάλῳς Πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα.

πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν Ἰάσονα
ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχειν,
καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι·
οὐχ ὡς λιποῦσα[τ] πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον·
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ'· οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται·
δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος

775. ὡς συνδοκεῖ Reiskius. Deinde ἔχειν editiones recentiores ex emendatione, ut videtur; ἔχει enim Ald. Lasc. et MSS. quod si retinetur, expungendus est etiam sequens versus. Nam qui olim sequebatur, Γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, abest a Flor. teste Valckenaerio ad Phœn. 1286.

776. εἰργασμένα Ald. ἐγνωσμένα A. B. Cott. Fl. L.

779. καθ' ὑβρίσαι L. Hic versus spurius Brunckio videtur, ex 1056. 1057. conflatus. Paullo ante πολεμίους Ald. πολεμίων edd. quædam. πολεμίας L. P.

781. Delevi, Valckenaerio monente, versum, qui hunc sequebatur in editis, sed qui versum 782. sequitur in A. νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Brunckius præterea αὐτῇ pro αὐτοὺς e Valckenaerii conjectura edidit.

782. πλόκον. MS. A. στέφος. Flor. πλόκαμον.

785. χρήσω L.

788. Sic A. κατακτανῶ Lasc. Ald.

789. τάμ' L.

τ. Requiritur λείψουσα· quare Elmslei. volebat λιποῦσ' ἂν, quod idem fere valet. Si exstaret, quod somniarunt grammatici, futurum secundum, esset λιποῦσα participium inde enatum; qua sane futuri participii forma si tragicos uti potuisse credibile est, stare potest λιποῦσα; sed vix aliter.—Imo stare potest: valet enim, non *quasi reliquissem*, sed *quasi animum induxissem ut relinquerem*.

ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ' οἶκος ἐστὶν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
ΧΟ. ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾷν σ' ἀπεννέπω τάδε.
ΜΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἐστι, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
ΧΟ. ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.

794. ζῆν ἔτι κέρδος ex v. 145. Lasc. οὔτέ μοι Lasc. οὔτ' ἐμοὶ Ald.

795. ἀποστροφή. B. D. pro var. lect. ἀπαλλαγὴ præbent.

797. Hic versus e Paulli Stephani et Barnesii editionibus excidit, monente Musgravio.

798. δώσει δίκην Lib. P.

799. ὄψεται ποτὲ L.

801. Sic A. L. sed Ald. ut vulgo, κακῶς κακήν.

807. ἐκοίνωσας Lasc. Ald. ἐκοινώσω Brunckius e Flor. sed activum supra 683.

809. ξυλλαμβάνουσα Lasc. Ald. ἀπενέπω L.

810. σὲ δὲ, συγνώμη L.

812. σὸν σπέρμα Ald. σοὺς παῖδας Fl. P. σῶ παῖδε A. B. D. L.

814. Sic edd. omnes et MSS. nisi quod Brunckius e conjectura dedit, σὺ δ' αὖ γένοι' ἄν. Male. Hoc exemplum adde iis, quæ congessi ad Orest. 1234. *Inertem particulam*

ΜΗ. ἴτω· περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι.
ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
λέξεις[v] δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.

ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, στροφὴ α'.
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,
ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ'
ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν,
ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,
ἔνθα ποθ' ἁγνὰς
ἐννέα Πιερίδας

γε, inquit Brunckius, *impendio odi.* Esto; si modo sit iners; sed hic vim suam exerit. Vide Sophoclis locum apud Plutarchum T. II. p. 35. E. 89. A. Infra quoque 819. γ' addidi ex Scholiaste. Sæpe enim in dialogis hæc particula sequitur εἴπερ vel continuo, vel interposito alio vocabulo. Sophocl. Aj. 84. Πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ: Æschyl. Choëph. 221. Κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.

815. ὀὺν Ald. μέσω Lasc. Ald.

816. εἴα. Lasc. Ald.

822. ἀπορθήτας Flor. testante et probante Valckenaerio ad Phœn. 242. Neque ego improbo. Sed vulgatam reliqui, ne causæ meæ velificari videar, quam egi in Præf. ad Hec. p. XI. XII. [ed. Lond. 1797. 1802. p. 5. ed. hujus.], ubi φιλοξένη Æschylo restitui. Omnia enim adjectiva composita et in ος terminata apud antiquissimos Græcos per tria genera declinabantur: ἀπόρθητος, ἀπορθήτη, ἀπόρθητον. Femininas formas, cum jam paullatim obsolevissent, Poëtæ et Attici, vel ornatus vel varietatis ergo, subinde revocabant. Quod in choro dixit Æschylus Agam. 252. ἀταύρωτος, maluit in senario Aristophanes ἀταυρώτη, Lysistr. 217. 218. Idem Pac. 978. πολυτιμήτη dixit, qui alibi πολυτίμητε Δήμητερ adhibuerit, Thesm. 293. In Æschyli Agam. 1534. τὴν πολύκλαυτόν τ' Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, dele inutilem copulam et lege πολυκλαύτην. In Sophoclis Aj. 499. δούλιον pro δουλίαν contra metrum habet Aldus.

823. Sic Lasc. Ald.

825. 836. ἀεὶ A. L.

827. ἔνθά πόθ' Lasc. Ald.

---

v. Elmslei. λέξῃς, ut sit prohibentis, aliter enim οὐδὲν requiri. Sed in λέξεις est mixta quædam vis imperativæ cum affirmativa. Cf. Æsch. Theb. 239. μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν.

Μούσας λέγουσι
ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.
τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς ἀντιστροφὴ α'.
τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσ-
σαμέναν χώρας καταπνεῦσαι
μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας·
ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέ-
ων πλόκον ἀνθέων
τᾷ σοφίᾳ παρέδρους
πέμπειν ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.
πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν στροφὴ β'.
ἢ πόλις, ἢ φίλων
πόμπιμός σε χώρα
ταν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν; μετ' ἄλλων[φ]

829. Hoc ordine A. qui ἡδυπνόους omittit. λέγουσι Lasc. omittit. Pro χώραν dedi χώρας ex conjectura Reiskii. μετρίαις—ἡδυπνόοις αὔραις edidit Brunckius.

831. τοῦ omittunt edd. pleræque, habent A. Schol. Deinde ἀπὸ ex A. Brunckius, ut et ῥοὰς ex ejusdem suprascripta lectione.

832. Duplicavi σ, quod in choricis licet.

836. ἐπὶ βαλλομένα L.

841. ἀρετᾶς Ald. Lasc. A.

842. Perdifficilis certe, si non corruptus locus. Brunckius πόρος e Musgravii conjectura adoptavit, πόμπιμός vero ex A. B. Flor. Schol. Vulgo πόμπιμόν. Sensus esset integer, si legeremus, ποταμῶν τις, de qua omissione vide quæ mox dicturus sum ad Hec. 1169. [1161. p. 115.][χ]

845. Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda: Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον.

846. μετ' ἀστῶν Fr. Jacobus.

φ. Ita Porsonus, quod probo; nec tamen intelligo, ut Matthiæus, *cum aliis, non mecum delibera;* sed *cum aliis, non cum Atheniensibus.* Jungit autem Elmsleius, τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων· quam loquendi rationem exemplis confirmatam vult Matthiæus. Haud absimile est ἴσος ἐν ἴσοις, Soph. Philoct. 685. vel ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς, Οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρὸς, Παύρων μετ' ἄλλων, Heracl. 326—8.

χ. "Optime se habet," inquit Elmsleius, "ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις. Ordo est, πῶς οὖν ἢ πόλις ἱερῶν ποταμῶν, &c." Deinde apte confert Phœn. 838—9. πύργος διδύμων ποταμῶν.

σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ.
μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντως
πάντως ἱκετεύομεν,
τέκνα φονεύσῃς.
πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ   ἀντιστροφὴ β΄.
χειρὶ τέκνων σέθεν
καρδίᾳ τε λήψει
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ᾽ ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
τέγξαι χέρα φοινίαν
τλάμονι θυμῷ.

848. αἱρῇ edd. et MSS. minus apte. Ex ἀείρω veteres primo formavere futurum ἀїρῶ vel ἀερῶ, unde per crasin effecere αἰρῶ vel ἀρῶ, priore producta. Postquam vero ipsum verbum in αἴρω contraxissent, novum futurum efformabant, ἀρῶ, priore correpta. Dedi igitur αἱρεῖ, quanquam tolerari potest præsens, αἵρει. Aristophanes Ran. 381. αἰρεῖς habet in systemate, ubi longæ syllabæ tantum admittuntur, præterquam in proprio nomine Θωρυκίων. Euripid. Heracl. 323. Ὑψηλὸν αἰρῶ. Defendi hinc potest illud Æschyli Pers. 797. ἀροῦμεν στόλον. Sed non minus recte Robortellus, ἄρωμεν στόλον.

849. πάντες πάντως vulgo. Sed A. B. D. πάντως πάντες. Edidi bis πάντως, ut duplicatur θανάτῳ supra 648.

851. μὴ τέκνα vulgo, τέκνα μὴ A. E. Fl. Lasc. Delevit μὴ Brunckius.

852. πόθεν θράσος A. B. C. Fl. Schol. Pro ἢ φρενὸς ἢ, quæ haud dubie corrupta sunt, ἐνθεμένα e Scholiaste, ut putat, eruit Musgravius, quod recepit Brunckius. φρεσὶν pro φρενὸς Beckius. In re desperata paullo plus audaciæ condonandum est. Grammaticus apud Montefalcon. Biblioth. Coislin. p. 482. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτικῶν δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Sed θανατήριον est vox nihili, pro qua legendum θανατηρόν. Quid igitur, si ista vox hic olim locum obtinuit? Πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν. Mox 856. ὄμμα B. Certius quiddam fortasse haberemus, si Platonis locus repertus esset.ψ

858. σχήσαις Flor. σχήσειν Lasc. φόνου vulgo, φόνου A. φόνῳ Schol. ut putat Musgravius. Deinde δυνάσῃ A. B. D. Flor. L. δυνήσῃ Ald.

859. πιτνώντων L.

860. τεῦξαι χεῖρα φοινίαν Lasc. ἐν omisso ante τλήμονι. φοίνιον Ald. et cum A. τλάμονι. Brunckius et Beckius φονίαν χέρα, nescio unde.

ψ. Postea pro ἢ φρενὸς ἢ legere volebat θανατήσιον.

ΑΙ. ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς
οὔ τ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ;
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες; οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,

863. *οὐκ ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ τ'* Lasc. *τοῦδ' ἔτ'* A. Fl. *οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ'* Ald. Sed duplex *γε* valde invenustum, neque *ἔτ'* optime convenit. Vide supra 236. Quare *τοῦδέ γ'* Aldinum retinui, sed in *οὐκ ἂν* literam mutavi. Elidi non potest diphthongus in *τοι*, sed per crasin vocalem longam efficit. Aristoph. Acharn. 161. *Ὑποστένοι μέντ' ἂν ὁ θρανίτης λεώς.* Ubi ob metrum scilicet addidit Brunckius *γ'*, id quod jam præceperat Marklandus ad Suppl. 376. Eandem præposteram medicinam fecit in Ecclesiaz. 646. *Ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. δεινὸν μέντ' ἂν ἐπεπόνθει.* Sophocl. Aj. 534. *Πρέπον γέ τ' ἦν ἂν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε.* Ubi si *τ'* pro *τε* accipis, *γέ τε* nunquam conjungunt Attici; si pro *τοι*, non elidi potest *οι* ante *ἦν*. Legendum igitur ex vetustis Scholiorum editionibus, *Πρέπον γέ τ' ἂν ἦν.*

867. *εἰκὸς γ'* Lasc. *εἰκός γ'* Ald. *εἰκός σ'* ex A. Brunckius.

870. *βουλεύσασιν εὖ* Ald. *βουλεύουσιν εὖ* Brunckius ex A. L. quibuscum consentit Etymologus M. p. 292, 13.

878. Chori personam male præponit L. *ἐννοήσασ'* ex A. Fl. P. edidit Brunckius. Sed per totam hanc fabulam passiva forma utitur Poëta, ut mox 896. quam et servat X. Π. 805.

880. *νῦν οὖν ἐπαινῶ.* Sic Lasc. Ald. Minus eleganter *σ'* post *οὖν* inserunt Barnesius et Beckius. *σωφρονεῖν τέ μοι* L.

ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
γυναῖκες· οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας·
ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἴμοι κακῶν·
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ·
ὡς ἀρτίδακρυς εἰμὶ, καὶ φόβου πλέα·
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη
ὄψιν τερείνην[ω] τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
ΧΟ. κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ·
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
ΙΑ. αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.

883. καὶ ξυγγαμεῖν σοι et mox εὐφραίνειν σέθεν Lib. P.
887. ἀντιτίνειν L.
891. ἐξήλθατ' Ald. sed α in ε mutat C.
892. διαλλέχθηθ' L.
897. οὕτω δαὶ male Musgravius. Vide infra ad 1008. καὶ delevit Brunckius, et edidit, ἆρ', ὦ τέκν', ἆρ' οὕτω. Supra 889. τόδε Lasc.
899. ἀρτιδακρύς εἰμι L.
906. Paris. omnes, Fl. et Lasc. παρεμπολῶντος ἀλλοίους, "quod si verum," inquit Musgravius, "le-

ω. Statuit Elmslei. τέρεινος vocem nihili esse: reponit igitur, probante Matthiæo, τέρειναν, a τέρην.

ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῶν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν·
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.—
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι,
ΙΑ. θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΜΗ. δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.

gendum in fine versus πόσεως." Mihi non succurrit exemplum, ubi πόσεος aut πόσεως legatur, nedum ubi iambum faciat, ut πόλεως. Suspicatur Brunckius, aliam olim fuisse lectionem, παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν. Sed recte Aldinam præfert. Histrionibus ἐμοὶ pro πόσει tribuit Scholiastes.

908. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ e membranis Brunckius, male, ut opinor. Noster Alexandro apud Stobæum cxv. p. 473. Οἶδ'· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών. Sophocl. Philoct. 1041. Τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ. Si quid veri in membranarum lectione latet, malim σὺν χρόνῳ. Ion. 1604. Παῖδες γενόμενοι ξὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ.

910. ὑμῖν edd. MSS. ὑμῶν est emendatio Valckenaerii ad Phœniss. 1475.

911. σωτηρίαν Ald. προμηθίαν A. B. D. Fl. P. προμυθίαν Lasc. Nota, lector, erroris progressum. Librarius, qui codicem, quo usus est Lascaris, transcriberet, προθυμίαν fortasse daret.

914. ἐξεργάξεται C. quod tempori aptius fortasse conveniret, si constaret, hoc futuro usos esse Tragicos.

918. αὐτὴ vulgo, αὕτη Reiskius.

921. Pro ΜΗ. præfigit ΙΑ. Lasc. Deinde nullam personam sequenti versui præmittit, sed ΜΗ. utrique 923. 924.

922. Sic L. τῶνδε νῦν θήσομαι B. D. Fl. τῶνδ' ἐγὼ θήσω Ald. X. Π. 760.

923. οὔτοι Lasc. οὔτι Ald. X. Π. 766.

924. Sic Ald. Lasc. X. Π. 747. θῆλυς ex A. Brunck. et minus bene defendit.

ΙΑ. τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. ἔτικτον αὐτούς· ζῇν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
μήτ' ἐμποδὼν σοὶ μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ·
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,

925. τί δὴ τάλαινα A. B. D. Cott. Fl. L. P. Pro τοῖσδ' etiam σοῖς Fl. P.

926. ζῆν Lasc. Ald. ἐξηύχουν vulgo. Quod ex conjectura dedit Barnesius, ἐξηύχου habet C.

927. εἰσῆλθ' ἐμ' L.

929. μνησθήσομαι edd. MSS. X. Π. 835. Sed μεμνήσομαι pro var. lect. A. recte. Hac forma hujus verbi, ab Homero etiam adhibita Iliad. X. 390. semper utuntur Tragici, illa nunquam.[α] Idem dici potest de κληθήσομαι et κεκλήσομαι. Sed βληθήσομαι et βεβλήσομαι promiscue usurpant.

930. Sic A. L. Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 790. ἀποστέλλειν Ald.

934. τσῆδ' L.

935. Edidit ἐκτραφῶσιν cum Aldo Beckius, et graviter notat: "Br. ἐκτραφῶσι." Ipse igitur pari cum gravitate noto: Lasc. ἐκτραφῶσι.

937. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ubi constructio esset, εἰ πείσαιμι ἂν, sed hoc durum. Mutavi igitur literam, sæpe cum altera confusam.[β]

939. Pro hac clausula, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, quam e 936. natam putat, edidit Brunckius, σοὺς ἀφιέναι φυγῆς.

940. μάλλιστα L.

α. Matthi. utramque in usu esse contendens, ita distinguit: μεμνήσομαι valere *recordabor*, μνησθήσομαι *mentionem faciam*, hujus in exemplum citans Hippol. 1451. [1459.] ubi tamen Monk. legit μεμνήσομαι.

β. Matthiæus, οὐκ οἶδ' ἂν, εἰ π. quod quid velit nescio; certe enim ἂν cum οἶδα conjungere non voluit. Elmsleius revocavit ἂν, ut sit οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι ἄν· quod exemplis confirmat, imprimis Alcest. 49. Omnia recte; ut enim πείσαιμι ἂν idem valet quod πείσω, constructio hujus loci nulla alia est quam in v. 187. φόβος εἰ πείσω.—Cf. Plat. Timæ. §. 7. οὐκ ἂν οἶδ' εἰ δυναίμην ἅπαντα . . . λαβεῖν.

εἴπερ γυναικῶν ἐστὶ τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου·
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
λάζυσθε φέρνας τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ΙΑ. τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΜΗ. μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος·
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων· κεῖνα νῦν αὔξει θεός·
νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,

942. Medeæ personam omittit Lasc. et ante 943. ponit.

945. πλόκον pro στέφος B. D. Flor.

948. ἀλλ' εἰς μυρία Lasc.

949. in margine addit A. et legit ἀνδρός τ'. Lasc. ἀνδρὸς γ'. Ald. ἀνδρός γ', quod et ipsum probum.

953. τυράννων Lasc. quod utcunque defendi potest. Sed ν ex iota adscripto natum videtur.

959. Sic Ald. σάφ' οἶδ' ὅτι Lasc.

962. Lascaris habet 'κείνης ὁ δαίμων. κεῖναν νῦν.

965. πλησίους Lasc. Ald. πλουσίους Fl. et in textu P. alterum pro v. l.

967. φυγεῖν Ald. φεύγειν A. L. Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 1286. Mox 969. ἐκείνης Ald.

κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΧΟ. νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας, στροφὴ α'.
οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,[γ]
δέξεται δύστανος ἄταν.
ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ-
τά γ' ἐν χεροῖν λαβοῦσα.
πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων, ἀντ. α'.
χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι·
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ ὑπεκδραμεῖται.
σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε, στροφὴ β'.
κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς

972. οὐκ ἔτι L. ζωᾶς edd. et MSS.

973. οὐκ ἔτι L. ἐς L. hic et 982. 1330.

974. ἀναδεσμέων L. ἀναδέσμων Ald.

977. ἀΐδα L. αὐτὰ ταῖν χ. Ald. αὐτὰ χ. Lasc. αὐτὴ χ. A. Mutavi αὐτὰ ταῖν in αὐτά γ' ἐν.

979. Sic A. Fl. L. Schol. πέπλου Ald.

980. Hic versus non omnino cum strophico congruit. Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiæ conveniret χρυσεόπλεκτον.

981. παρανυμφοκομήσει L.

982. ἐς L.

984. προσλήψεται omittit Lasc. E conjectura dedit προσλήψεθ' ἁ Brunckius, et supra 975. e Lasc. δέξετ' ἁ mutavit in δέξεθ' ἁ. Sed articulos vitandos in choricis potius censeo, et elisiones istæ rarissimæ sunt.

985. ὑπεκφεύξεται edd. MSS. quod metrum aperte vitiat. Dedi ὑπεκδραμεῖται, quod non semel occurrit apud Euripidem. Alterum facile pro interpretatione irrepere potuit.

γ. Constructio, quæ nonnullos fefellit, est, δέξεται ἄταν ἀναδεσμῶν.

ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,[δ]
ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον·
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.[ε]
μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ἀντιστροφὴ β′.
ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
σὰ τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν
λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.

ΠΑΙ. δέσποιν᾽, ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ᾽· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. ἔα.
ΠΑΙ. τί συγχυθεῖσ᾽ ἕστηκας, ἡνίκ᾽ εὐτυχεῖς;
ΜΗ. αἶ αἶ.
ΠΑΙ. τάδ᾽ οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. αἶ αἶ μάλ᾽ αὖθις.
ΠΑΙ. μῶν τιν᾽ ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ᾽ ἐσφάλην εὐαγγέλου;

995. τὰ τέκνα Ald. τὰ omittit Lasc. σὰ tacite Brunckius.

998. ΠΡΕΣΒ. præponit L. mox 1002. ΠΡ. postea Π. tantum. οἵ δε σοι L.

1002. Sequebantur duo versus, e 919. 920. male repetiti: Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, Κοὐκ ἀσμένη τόνδ᾽ ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον; Piersono, Valckenaerio, et aliis præeuntibus, delevi.

1003. αἶ αἶ L.

1005. αἶ αἶ et μῶν τίν᾽ ἀγγέλων L.

δ. Legit Elmslei. ὄλεθρον βιοτᾷ, deinde in antistrophico omittit σά. Sed vulgatæ lectioni simile exemplum præbet Hec. 1050. Ut hic ὀλέθριον βιοτὰν valet *privationem vitæ*, ita ibi τυφλὸν φέγγος *privationem lucis*. His sane locutionibus, ubi substantiva adsciscunt epitheta sibi plane contraria, inest ipsius rei, quam substantivum exprimit, negatio. Herc. Fur. 637. φίλον ἄχθος, *gratum onus*, non onus, sed deliciæ, (ubi miror Hermannum.) Conf. Eurip. Plisth. Fr. iii. de divitiis, ῥᾷστον εἶ βάρος φέρειν. Hinc expedire poteris Soph. Trach. 554. λυτήριον λύπημα, ubi mire Interpretes.

ε. Vertit Elmslei. *Quantum a pristina fortuna excidisti.* Cf. Æsch. Suppl. 446. ἦ κάρτα νείκους τοῦδ᾽ ἐγὼ παροίχομαι. *A lite declino, litem detrecto.*

ΜΗ. *ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὔ σε μέμφομαι.*
ΠΑΙ. *τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;*
ΜΗ. *πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ*
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
ΠΑΙ. *θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.*
ΜΗ. *ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.*

1007. *οὔ σε* Lasc. Ald.

1008. *τί δ' αὖ* X. Π. 730. probante Valckenaerio ad Phœniss. 1668. *τί δαὶ* A. L. Sed L. in marg. *ἢ* (i. e. *δὴ*). Assentior Brunckio *δαὶ* e Tragicis eximenti. In loco Sophoclis Antig. 318. *δὲ* e duobus MSS. edidit Brunckius, quod conjecerat Marklandus ad Suppl. 94. *Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;* (*ὅπη* Plut.) *Τί δὲ* habet etiam Plutarchi de Garrul. p. 509. D. editio Aldina. Grot. Excerpt. p. 149. versus sedem oblitus, inter Sophoclis incerta fragmenta collocatum ita corrupit: *Τί δαὶ ῥιπίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὀπί;* In versu sequente bene *πολλή μ' ἀνάγκη* defendit Brunckius contra Valckenaerium ad Phœniss. 1668. (1688.) *πολλή μ' ἀνάγκη*, *πολλή γ' ἀνάγκη*, et *πολλή 'στ' ἀνάγκη*, promiscue usurpantur.

1011. "*κρατεῖς τοι.* Posset hoc utcunque explicari. Sed prius videndum, quomodo se habeat Medeæ responsio, *ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. κατάξω* hic est *ad inferos deducam,* quo etiam sensu de Mercurio apud Pindarum (Ol. ix. 52.) usurpatur: *Βρότεα σώματα κατάγει Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν Θνασκόντων*—. Alius porro vocis *κατάγειν* sensus est Thucydidi Historicisque fere omnibus frequentatus, juxta quem exules, in patriam reducti, *κατάγεσθαι εἰς τὴν πατρίδα*, vel etiam simpliciter *κατάγεσθαι* dicuntur. Jam ex præcedenti versu derivatum esse *κατάξω*, indicat vox *ἄλλους*. Consideretur modo locus Iphigeniæ A. 661. 662. in quo *ὀλεῖ* venuste repetitur: ΙΦ. *ὄλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά.* ΑΓ. *ἄλλους ὀλεῖ πρόσθεν, ἅ με* [lege *πρόσθ', 'ἀμὲ*] *διολέσαντ' ἔχει.* Hinc elucescit vera hujus loci emendatio: ΠΑΙ. *θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.* ΜΗ. *ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.*" MUSGRAVIUS. Hanc emendationem in textum intulit Brunckius. Et sane, quanquam ego literarum vestigiis propius paullo insistendum putavi, integram tamen laudem Musgravio tribui velim. *Habeat secum servetque sepulchro.* Posui ergo *κάτει τοι. Certe redibis ab exilio olim a liberis tuis deducta.* Voces *κατιέναι*, *κατέρχεσθαι* hoc sensu sæpissime usurpantur. Herodot. III. 45. bis, IX. 26. ter. De *κατέρχομαι* vide facetam disputationem Aristoph. Ran. 1274. Nomen *κάθοδος* etiam frequens, in *κάθολος* depravatum apud Euripidem et Pausaniam bene restituere viri docti. Neque est, quod quis miretur, post activum vel neutrale verbum sequi *πρὸς* vel *ὑπὸ* cum genitivo. Sophocl. Aj. 1235. *ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;* 1320. *οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους, Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;* Ceterum vide, an error profluxerit ex ejusdem dramatis 1353. *παῦσαι· κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος.* Ubi *ἡττώμενος* citat Aristides T. II. p. 334. (I. p. 536, 3. Jebb.) *Πάσαις κρατεῖς τοι* male conjicit Marklandus in Explicat. Vet. Auctor. post Supplices p. 249.

ΠΑΙ. οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. δράσω τάδ᾽· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν᾽, οἷα χρὴ καθ᾽ ἡμέραν.
ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ᾽, ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ᾽ ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ᾽ ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ᾽ ἀνασχέθειν.[ζ]
ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
ἄλλως ἄρ᾽ ὑμᾶς, ὦ τέκν᾽, ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ᾽ ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ᾽ ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ᾽ ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ᾽ ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ᾽ ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ᾽ ἐμοί·
ὑμεῖς δὲ μητέρ᾽ οὐκέτ᾽ ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ᾽, ἐς ἄλλο σχῆμ᾽ ἀποστάντες βίου.
φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ᾽ ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;

1017. μέν ἐστι Lasc. Ald.
1019. αἰεὶ Lasc. Ald.
1022. Quod edidit, lectore non monito, Beckius, γυναῖκας metrum pessundat. Ob silentium ejus, operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Si igitur γυναῖκας a Reiskio sumsit Beckius, festinavit, et cæcum ducem secutus est. Nihilo deterior plurali singularis. Aristoph. Plut. 529. Οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν ΝΥΜΦΗΝ ΑΓΑΓΗΣΘΟΝ.
1025. 1026. Ἄλλως bis habent præter edd. et MSS. Scholiastes Venetus ad Iliad. Ψ. 144. Etymologus M. p. 68, 39. Μάτην δ᾽ ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις, legitur Troad. 761. sed spurium censet Valckenaerius ad Phœniss. 1152.
1034. οὐκ ἔτι L.

ζ. Elmsleius ἀνασχεθεῖν, ut sit aoristus: item ὀφλεῖν, 1045.

αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα.
καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.[η]
ἆ, ἆ. μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύγ' ἐργάσῃ τάδε.
ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν· φεῖσαι τέκνων·
ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.

1038. αἲ. αἲ. L.
1039. ὄμμα τερπνὸν Lasc.
1040. ἐῤῥέτω Cott. Flor.
1044. παύομαι βουλευμάτων pro v. l. D. E Scholiaste pro v. l. citat Musgravius παύσομαι βουλευμάτων, sed παύηται habet Junta.
1048. φρενὸς (sic) L. Vide quæ noto infra ad 1106.
1050. δώμασιν Parisienses omnes, Flor. Lasc. Sed longe præstat Aldina lectio θύμασιν.
1056. οὔ τοί ποτ' L.
1059. κτενοῦμέν γ' edidit Brunckius e Lasc. sed Lascaris infra, ubi idem versus occurrere solebat, (Musgr. 1250.) particulam omittit. Rectius, opinor, abest.
1060. πέπρακται Ald. πέπρωται E. L. P. ut edidit Brunckius.

η. *Non corrumpam*, mollitia sc. seu misericordia.

ἀλλ', εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι·
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι κάρα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοίτην·[θ] ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακά·

1064. Hunc versum spurium censet Piersonus Verisim. p. 60.

1066. ἀσπάσασθε vulgo. Sed ἀσπάσασθαι Musgravius ex A. B. D. E. et sic X. Π. 1316. quomodo citat Josias Mercerus ad Nonium Marcellum v. *Cette.* Verba Ennii apud Nonium hæc sunt: *Salvete optuma corpora, cette manus vestras, measque accipite.* Mox φίλτατόν τε Beck.

1069. εὐδαιμονεῖτον Lasc. minus bene.

1072. οὐκ ἔτ' L.

1073. νικῶμαι πόνοις X. Π. 594. 874.

1074. οἷα τολμήσω κακὰ editi et MSS. plerique. Sed δρᾷν μέλλω, quod multo melius est, pro τολμήσω præbent C. E. Lasc. quod cum Grotio ad Matth. xiv. 9. et Valckenaerio Diatrib. p. 21. placuerit, edidi. Quid legerit Chalcidius in Timæum Platonis p. 274. ed. Meurs. ex ejus versione, *Nec me latet nunc, quam cruenta cogitem; Sed vincit ira sanitatem pectoris,* colligi nequit. Sæpe ad hunc locum alludit X. Π. 595. 720. 742. 875. sed ita plerumque, ut, utram lectionem invenerit, non indicet. Tandem vero 1883. habet, Καὶ συνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως, unde liquet, eum in suo Medeæ codice habuisse τολμήσω. Contra δρᾷν μέλλω magno consensu dant Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 462. Lucianus pro Merc. conduct. T. i. p. 717. Galenus de Dogm. Hippocr. et Plat. iii. 2. iv. 5. et 10. Synesius de Regno p. 11. A. Hierocles in Aur. Carm. ed. Needham. p. 60. Arrianus in Epictet. i. 28. Simplicius in Epict. §. 4. et 10. et 11. in Categor. p. 61. a. 18. ed. Bas. 1551. Alcinous de Doctrina Platonis cap. 24. Aristides T. iii. p. 709. (ii. p. 413. Jebb.) ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Ovidii Medeæ quis non meminit? *Video meliora proboque, Deteriora sequor.*

θ. Ita pro Porsoni εὐδαιμονοῖτον Elmsleius, qui ad Acharn. 733. recte statuit "secundam personam dualem nunquam a tertia diversam fuisse."—Restat tamen expendendum Homericum ἵκεσθον, Il. Θ. 456. de quo vide Elmsl. ad Acharn. ut supra.

θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾷν· ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.
οἱ μέν γ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·

1079. Sic Lasc. Ald. *μείζους ἤλυθον* ed. Brunck. *ἢ* pro *εἰ* solus A. Hunc locum ridet Aristophanes Lysistr. 1126. Ἐγὼ *γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι· Αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω· Τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους Πολλοὺς ἀκούσασ', οὐ μεμούσωμαι κακῶς.* Ubi valde blanditur lectio, quam in v. *Μουσωθῆναι* conservavit Suidas, *μοῦσα δ' ἔνεστί μοι*, melior et ipsa fortasse futura, si legemus, *μοῦσα δ' ἔστι μοι.*

1080. *γάρ ἐστι* Lasc. Ald.

1083. *παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν* Ald. et edd. pleræque. *πολλαῖσιν γ'* Heathio dignius, quam Bentleio. E lectione A. B. D. Lasc. *παῦρον δὲ δὴ γένος ἐν πολλαῖς* (sic enim puto MSS. habere, non *πολλαῖσιν*) conjicit Musgravius *παῦρον τόδε δὴ*, recepit Brunckius. Sed hoc paullo abruptius videtur, et copula ista in *κοὐκ* importuna, pro qua *οὐκ* recte Reiskius. Pro *δὲ* igitur substitui *γὰρ*, quæ non infrequens mutatio, quanquam *δὲ* in *γὰρ* sæpius, fateor, corrumpitur, quam contra factum est. Tragicus incertus apud Stobæum de Rerum Nat. p. 126. ed. Grot. *Δίκης γὰρ ἐξέλαμψ' ἐναίσιον φάος.* Sic Grotius pro *Δίκας δ'*. Idem in Florileg. p. 147. Euripidi *τὸ γὰρ ἐπιεικὲς* pro *τὸ δ' ἐπιεικὲς* et aliis alibi Poëtis similia restituit.

1085. *κοὐκ ἀπόμουσον* edd. MSS.

1087. *μή δ'* L. *μήδ'* Ald.

1090. *οἱ μέντ' ἄτεκνοι* edd. MSS. elisione non ferenda. Admisi *οἱ μέν γ'* e Reiskii conjectura. Sed cum illæ particulæ *μέν γε* rarissime a Tragicis copulentur, si quis *τ'* ex-

οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον,
σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων,
χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδαν
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.

pungat, non vehementer repugnem. Agathonis locus apud Aristot. Rhet. II. 19. sic fortasse legendus: Καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνῃ πράσσειν· τὰ δὲ Ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται. Sed ejus loci ratio paullo diversa. Vide quæ dixi ad Phœniss. 1638.

1094. οἷσιν Lasc. ed. Brunck. οἷσι Ald. Contra mox 1103. πᾶσιν Ald. πᾶσϊ Lasc.

1095. ὁρῶ Schol. et membranæ.

1097. θρέψουσι pro θρέψωσι Brunckius edidit, ipso monente ad 325.

1100. 1101. Male distinctos in edd. quibusdam recte disposuit Bentleius. Continuo tenore dant Lasc. Ald. Paullo ante 1099. φαύλοις A. vitiose.

1104. βίοτόν θ' E. Lasc. θ' omittit Ald. Hæc nota aut Musgravii aut Beckii errore ad 1098. (1110. Musgr.) relata est.—Dum hæc notabam, non præsto erat Musgravii editio. Musgravii error est, a Beckio retentus. Mox etiam ab utroque male positum est 1116. pro 1127. (meæ ed. 1115.)

1105. σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων Lasc. et sic A. nisi quod σώματ' Ald. σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων. Propter numeros sedem præpositionis mutavi, et ἀναστροφὴν feci, qualis est supra 105.

1106. κϋρήσαι L. Quod sæpissime fit in MSS. omnium ætatum, ut vocales I et Y puncto duplici notentur, id passim in Lascaris editione conspicitur. Sed has minutias non memoro, nisi ubi aliam ob causam verba transcribo. Eandem regulam in punctis distinctionum enotandis servo, scilicet ut nunquam ea propter ipsa solum memorem. Nullam enim MSS. auctoritatem in hac parte habent, et pessime plerumque distinctiones collocant. Tot errores etiam obiter indicavi, ut lector æquus ceteros persequendi necessitate me facile liberet. Nec tamen mirabor, si quis me mendacii insimulabit, quod fidem, quam dedi ad 293. non plene præstiterim.

1107. ἀΐδαν L.

πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

ΜΗ. φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην
καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται.
καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
ΜΗ. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
ΑΓ. τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη,
χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ' ὅπως ὤλοντο. δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.

1115. Vulgo καί τοι, et X. Π. 123. ubi τοι fluxisse ex 1113. videtur. Καὶ δὴ A. Flor. Lasc. Καὶ μὴν præfert Valckenaerius ad Hippol. 1151.

1116. πνεῦμά γ' ἠρεθισμένον· mavult Musgravius prava distinctione deceptus. Mutavi distinctionem, et pro δείκνυσι δ', ut habent Ald. X. Π. 126. dedi δείκνυσιν ex A. B. D. L. ἠρεσθιμένον Lasc. ὀπαδὸν Lasc.

1127. οἰκίαν pro ἑστίαν A. Fl. ᾐκισμένην A. B. Fl. L. Sed præstat vulgata, licet illa non sit inelegans.

1129. τοῖς γε Ald. τοῖσδε Lasc.

1131. λέξον δὲ πῶς Ald. λέξον δ' ὅπως A. Flor. Lasc. ὄλοντο Lasc.

ΑΓ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
δμῶες, δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
ἔπειτα μέντοι προὐκαλύψατ' [ι] ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν·
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν.
ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων

1134. δόνους L.

1135. ἥσθημεν Lasc. quod, si in ᾐσθήμεθ' mutaretur, sensum aliquem præberet. Sed merus error esse videtur.

1138. Hic et 1204. κύνει habent Lasc. Ald. solenni errore, quem correxit Brunckius. Quocirca magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere. Sophocl. Philoct. 371. πλησίον γὰρ ὢν κυρεῖ sine ulla causa in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutavit. In Trach. 767. ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσετο, legendum προσπτύσσεται. Noster Alcest. 181. κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα, πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι. Ubi Lasc. Ald. κύνει.

1147. τ' delevit et νεάνιδος χόλον edidit ex A. Brunckius. Utrumque vulgata deterius.

1153. ἥδ ὥς τ' Lasc. ἥδ' Ald. ἣ δ' Brunck.

ι. Notum est, quod antehac non monui, semel monuisse sat erit, alterum hodie scribendi modum in usu esse, omisso spiritu, προυκαλύψατο. Vide, si tanti est, Blomf. Præfat. in Promethea sub fin.

μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο·
χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ'[κ] ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ' ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.
εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης ξυμφοράν· ἅπασα δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου

1157. χρυσοῦν τιθεῖσα Ald. τεθεῖσα Lasc. τε θεῖσα Paris. omnes et Flor. ut edidit Barnesius. Mox βοστρύχους Lib. P.

1159. εἰκῶ L. Languidum est, quod pro var. lect. memorat Scholiastes, προσβλέπουσα.

1170. κατὰ στόμα Ald. διὰ στόμα Flor. διαστόμα Lasc.

1178. Vulgo κῶλον ἔκπλεθρον

κ. Musgravius et Matthiæus de *cervice* accipiunt; Elmsleius et Blomfieldius de *pede*: his assentior. Quæ ante v. 1161. fuerat ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ, nunc ad pedem illum oculos convertit, ut inter movendum vestis pulchritudinem miretur. Tum ὀρθὸν est *rectum;* non, ut Elmsleius, ἄκρον, sed *recta se projicientem, simul etiam vestimentum.* Vide Choëph. 203. et Blomf. Gloss.

ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο·
ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός·
πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
ῥῖψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο
πίτνει δ' ἐς οὖδας, ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί·
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον,
δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν

δρόμου, ubi ἐκπλέθρου conjecere Reiskius et Tyrwhittus. Omnino assentior Musgravio, spatium temporis hac similitudine definiri. Idem in proxime sequente versu ἂν ἥπτετο pro ἀνθήπτετο, quem secutus sum. Nec male tamen Brunckius, ἀνθήπτετ' ἄν.

1180. ἥδ' L. Ald. sed recte Brunckius ἡ δ'. Prava Barnesii conjectura, ὄμματα, videtur tamen quodammodo confirmari a X. Π. 903. 1329.

1185. λευκοὶ pro λεπτοὶ Flor. Contra versu proximo λεπτὴν A. Fl. P. πέπλοι τὲ λεπτοὶ etiam habet Lasc. quod non malum est, ut opponantur μὲν 1183. et δὲ 1187.

1188. κράτα τ' L.

1189. ἀραρότως ex A. L. dedit Brunckius, quod e Flor. quoque protulit Valcken. ad Hippol. 1090.

1191. τόσον δ' Ald. ut vulgo. τόσως τ' ex A. Brunck. τόσως simpliciter E. Fl. P. τόσον τ' B. L. non deterius.

1192. ἐς οὖδας A. B. E. L. ἐπ' οὖδας Ald. X. Π. 1086. Sæpissime hæ præpositiones confunduntur, ut Phœniss. 77. νικομένη L.

1198. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις Ald. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων E. Lasc. Quod nunc editur, habent A. B. D. Fl. P.

νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ
ἄφνω προσελθὼν δῶμα προσπίτνει νεκρῷ·
ᾤμωξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας δέμας
κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· Ὦ δύστηνε παῖ,
τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμι σοὶ, τέκνον.
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,

1202. *προσπίπτει* ex A. edidit Brunckius. Sed, ceteris paribus, spondeo melior est iambus, et forma *πίτνειν* magis poëtica. Quocirca cum *πίτνειν* unus vel alter codex præbet, libenter accipio; librarii enim vel contra metrum vulgares formas ingessere. In hujus fabulæ 54. *πίπτοντα* Stobæus LXII. p. 237. quod retinuit Grotius. Orest. 1521. codices quidam *προσπίπτων*. Præter Lasc. et Ald. *προσπιτνεῖ* etiam hic legit X. Π. 1085. *τρέχει δ' ὁρᾶτε, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ· Πίπτει δ' ἐπ' οὖδας τῇ θεᾷ νικώμενος, Στῆθός τε παίει, καὶ περιπτύσσει πέδον.* 1221. *Πίπτει στένουσα, καί γε προσπιτνεῖ ξύλῳ, Ὤιμωξε δ' εὐθὺς καὶ περιπτύσσει πόδας.* Unde potius videtur ille in codice suo habuisse v. 1203. *δέμας*, non *χέρας*, quia neutrali, non transitivo sensu *περιπτύσσει* usurpat. Sed hoc in incerto, si vis, maneat.

1203. *χέρας* Ald. *δέμας* A. Lasc. quod, quamvis a Brunckio improbatum, admisi. In locis enim Alcest. 351. Androm. 418. cum *περιπτύσσων χέρας* dativus præcedens *ἀπὸ κοινοῦ* repetendus est. Hec. 728. *πέπλοι Δέμας περιπτύσσοντες.* Iph. A. 998. *βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ;*

1205. *τίς σ'* ex A. L. Brunckius. In Ald. et edd. *σ'* est penultima vox.

1210. *ἔρνεσι* L. *δάφνης* Lasc. Ald. et omnes MSS. una cum X. Π. 1230. certe nullius varietatis mentionem faciunt editores. Sed idem drama X. Π. 1318. *δρυὸς* habet, quod certe usitatius. Hedera laurum necne amplecti soleat, dicant Historiæ Naturalis viri me peritiores. Noster Hec. 402. *ὁποῖα κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.* Ubi nunc prope adducor, ut vulgatam lectionem servem, quamvis olim viros doctos *ὅμοια* emendantes secutus sim. Pro *ὥστε* Scholiastes *ὥσπερ.*

1213. *ἀντελάζετ'* edd. MSS. Quod dedi, est e Schol. Altera forma utuntur Attici, ut Orest. 446. sed hanc præferunt. *λάζυσθε* pro *λάζοισθε* Aristophani Lysistr. 209. recte, opinor, restituit Brunckius. Idem restituit in Rhes. 880. e MS. Musgravius.

σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων φύσει·
ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

1214. ἐσπάρασσ' A. B. C. D. L. P. ἐσπάρασ' Ald. quod alii in ἐσπάραξ' immutarunt.

1215. ἀπέστη edd. MSS. ἀπέσβη est conjectura Valckenaerii Diatrib. p. 57. Vide Ruhnkenium ad Timæi Lexicon v. 'Απεσβη.

1216. οὐκ ἔτ' L.

1218. ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Sic edd. MSS. X. Π. 1109. Difficilis et impedita sententia. Conjecturas Musgravii δυσνοοῦσι, βασκάνοισι, vereor ut quisquam probarit.[λ] Quod habet Lascaris, δακρύουσι nec sententiam juvat, et metro nocet; δακρύω enim secundam producit. Obduci quidem potest Æschyl. Choëph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit per elisionem Theocritus xv. 41.

1220. γνώσῃ edd. MSS. γνοίης X. Π. 799. Variam lectionem γλώσσῃ memorat Scholiastes, unde Musgravius conjicit, Λῴστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή. Sed sana est vulgata.

1224. τούτοις Lasc. In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ, aut φύσει retinebit.

1225. οὐδείς ἐστιν Lasc. Ald. ὄλβιος φύσει pro εὐδαίμων ἀνὴρ X. Π. 1013. Idem mox 1226. εὐκλεέστατος, deinde 1227. ὄλβιος δ' ἂν οὔ. Et φύσει et ὄλβιος δ' ἂν οὔ probat Valckenaerius ad Hippol. 750. recepit Brunckius. Quod ad φύσει attinet, si quis codex præberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus. Nam quod paullo ante pro μωρίαν habet ζημίαν, in eo consentit Lasc. Sed natum videtur ex 1220. aut fortasse ex 581.

λ. Vulgatam, quæ non est sollicitanda, interpretatur Matthiæ. quasi συμφορὰ dici possit δακρύοισι ποθεινὴ εἶναι, seu μέλειν· mihi videtur nihil aliud esse quam *calamitas desideranda* seu *deflenda lacrymis.* Ubi ad ipsam calamitatem transfertur, quod proprie eorum esset qui perpessi erant, ut scil. desiderarentur lacrymis.

ΧΟ. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου πύλας
οἴχει γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.
ΜΗ. φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι
παῖδας κτανούσῃ τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
καὶ μὴ, σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία· τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ$^{\mu}$ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΧΟ. ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς — στροφή.

1230. συμφορὰς A. E. Fl. P. συμφορᾶς Lasc. "Elegantius esset," inquit Brunckius, "ὥς σε συμφορᾶς." Sed nihil aliud esse puto, quam solennem numeri in hac voce mutationem, de qua egi ad Orest. 154. supra 34. συμφορὰν Ald.
1231. Sic Brunckius ex A. L. pro Ἅιδου δόμους.
1236. Delevi e Valckenaerii sententia duo versus, qui sequebantur, ex præcedentibus 1058. 1059. repetitos. Hoc loco κτανοῦμεν Lasc.
1237. εἶ' L. sed εἶ' Ald.
1240. βαλβίδα L. sed recte βαλβῖδα Ald.
1241. μὴ δ' L. μήδ' Ald.
1242. ὦ φίλταθ' Ald. ὡς Paris. omnes, C. Fl. L. Mox ὥς σφ' edidit e conjectura Brunckius. Mihi videtur majorem vim habere pronominis omissio.
1242. 1243. Τήν δέ γε λάθου L. τήνδέ γε λαθοῦ Ald.
1244. κτείνεις Ald. κτενεῖσα. Lasc. unde, levi errore correcto, edidi κτενεῖς. Mox φίλοι τ' Lasc.
1246. Hunc locum sic vertit Ennius apud Probum ad sextam Virgilii Eclogam: *Jupiter, tuque adeo summe Sol, res omnes qui inspicis, Quique lumine tuo maria, cœlum ac*

μ. Elmslei. legit μὴ οὐ, probante Matthiæo; quod necessarium esse vix credo: μὴ πράσσειν est ὥστε μὴ πράσσειν.

ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ',
ἴδετε τὰν ὀλομέναν
γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
γονᾶς ἔβλαστεν· θεῶν δ'
αἷμα πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε,
κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
τάλαινάν τ' Ἐρινννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.
μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων, ἀντιστροφή.
μάταν ἆρα γένος φίλιον
ἔτεκες, ὦ κυανεᾶν
λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
δειλαία, τί σοι φρενῶν
βαρὺς χόλος προσπίτνει,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ',

terram contines, Inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus. Chorus nec facilis ad metra exæquanda, neque ad sensus enodandos. Priora bene constituit Musgravius. κατείδετε, εἴδετε Ald. κατίδετε. A. E. εἴδετε omittunt A. B. D. L. quod in repetitionibus crebro accidit.

1248. οὐλομέναν Lasc. et mox 1249. 1255. φονίαν.

1251. Ut hic versus cum antistrophico congruat, transponit Musgravius, probante Brunckio, σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπό. Brunckius etiam θεοῦ, nescio unde. Habet quidem X. Π. 115. γονᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας ἔβλαστέ μοι, Καινὸν δὲ πιτνεῖν αἷμ' ὑπ' ἀνέρων θεοῦ. Sed ibi θεοῦ necessarium est, hic non item. Pro πιτνεῖν propter metrum φθίνειν conjicit Musgravius. Poteris etiam in antistrophico legere ζαμενής, quam vocem habet Sophoclis Aj. 147.

1253. αἷμα Ald. αἵματι A. B. D. Fl. L.

1254. Neque hic metra prorsus conveniunt. Delendum fortasse ὦ. Mox Ἐριννύσ' ὑπ' ἀλάστορον legit Musgravius, quod neque ipse interpretatur, neque ego intelligo. Cum Ἐριννὺς ultimam producat, (vide infra 1386.) malim ejicere ὑπ' ex ὺν natum.

1257. τῶν τέκνων Ald. τῶν omittunt A. B. D. Fl. L. P.

1258. καὶ μάταν sine ἄρα Ald. καὶ et ἄρα omittunt Lasc. ἄρα μάταν A. B. D. Fl. unde Musgravius μάταν ἄρα. Brunckius μάταν ἆρα.

1259. τέκες Ald. ἔτεκες A. E. Fl. L. ὦ omittit L.

1264. ἀμείβεται φόνος L.

ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξυνῳ-
δὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ.

οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ ΕΤΕΡΟΣ.

οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ', ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙΔΕΣ. ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
ΧΟ. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,
ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
πίτνει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ
τέκνων δυσσεβεῖ,

1266. αὐτοφόνταισι ξύνοιδα Ald. αὐτοφόνταις ξυνωδὰ L. MSS. quoque Paris. omnes ξυνῳδὰ cum Scholiaste, (vel συνῳδά.) πιτνοῦντ' Lasc. πιτνούτ' Schol. ed. pr. πιτνοῦσ' Brunckius, quo plurali post ἄχη non utuntur Attici. Pro ἐπὶ γαῖαν Musgravius ἐπιτεῖναι, ut a χαλεπὰ regatur, et ξύνοικα pro ξυνῳδά. ξυνῳδὰ reddendum videtur, εἰκότα, δίκαια.

1268. πῇ Dawesius sine causa præferre videtur. φύγῳ L.

1269. ὀλλύμεθα L.

1271. ἰὼ Ald. ὦ sumsi e Lasc. Schol.

1274. ἀρρήξατ' L.

1276. τάλλαιν' L.

1277. Non mihi displiceret, si quis codex ὧν ἔτεκες omitteret.

1279. μίαν secundum omittit A.

1280. γυναῖκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις Ald. γυναικῶν φίλοις B. D. γυναικῶν ἐν φίλοις A. Fl. γυναῖκ' ἐν φίλοις recte E. L. P. Mox χεῖρα βαλεῖν A. Fl. χεῖρα προσβαλεῖν Lasc. Versum effeci, qualis est 1271.

1282. ἅλη L.

1283. πίπτει δ' ἁ Ald. πιτνεῖ δ' ἡ Lasc.

1284. δυσσεβῆ Musgravius.

ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;
ὦ γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

ΙΑ. γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσιδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νυν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω·
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ΙΑ. τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
ΧΟ. παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
ΙΑ. οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
ΙΑ. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς ἢ 'ξωθεν δόμων;
ΧΟ. πύλας ἀνοίξας σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

1286. Sic A. δυοῖν δὲ Ald. δυοῖν δὴ Lasc. qui ὅσσα 1289.

1292. τοῖσιν Ald. Lasc. τοῖσδέ γ' A. B. D. Fl. P.

1293. δεῖ γάρ νιν vulgo. Mutavit Barnesius.

1300. ἐκσῶσαι Ald. ἐκσώσων Lasc. et plerique MSS. Utrumque recte. Paullo ante Flor. χθονὸς γρ. κακώς.

1301. μή μοι τὶ L.

1305. τί δ' ἔστιν L.

1306. Quod præfert Musgravius, παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερὶ, non est varia lectio, sed ordo verborum e Scholiaste explicatus.

1308. οὐκ ἔτ' Lasc. Ald.

ΙΑ. χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.
ΜΗ. τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,

1314. ΜΗ. τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους,

1313. τήνδε L. τίσωμαι δίκην Lasc. Ald. τίσομαι φόνῳ, quod habent A. B. D. Fl. edidit Brunckius. Duas lectiones e C. notavit collator, φόνῳ et φόνον, quarum neque hæc contemnenda est.

1314. Sic habent omnes edd. et MSS. ii certe, quorum varietates enotatæ sunt; et sic scripsisse quidem Euripidem, sed non ab initio, arbitror. Citat enim scriptor Christi Patientis 120. Καὶ τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους, et iterum 436. Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους; Et quanquam non omnino τῶν ἀδυνάτων esse affirmaverim, talem scriptorem vulgatam lectionem in hanc metaphoram detorquere potuisse, probabilius existimo, Nostrum primo λόγους scripsisse, deinde duram phrasin emollire voluisse. Nec desunt alia argumenta, quæ hanc sententiam pene veram esse evincant. In Heliodori Æthiopicis I. p. 15. Cnemon, de fortunis suis a Theagene et Chariclea importune interrogatus, exclamat: Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν. Quem locum ex Euripide sumtum monuit Kœnius ad Gregorium p. 89. sed nihil quicquam de varia lectione suspicatus est. Verum rem esse omni admiratione dignissimam fateamur necesse est, si duo homines tam disparis ingenii, quam fuerunt Heliodorus et Pseudo-Gregorius, iisdem Tragici verbis in eandem parodiam abuterentur. Credo igitur, in suo Medeæ exemplari Heliodorum vel τούσδε λόγους vel ταῦτα ἔπη invenisse. Hæc enim verba sæpe permutantur, quomodo, ne longe abeam, infra 1401. λόγος Lasc. Ald. ubi ex A. B. D. (δ' ἔπος A.) ἔπος edidit Musgravius. Notum est, Aristophanem in Nubibus, dum Socratem insectatur, non minus acerbe in Euripidem invehi. Postquam igitur Phidippides ex Euripidis Æolo incestos amores cecinit, et a patre accusatus se defendere parat, eum sic hortatur Chorus 1399. Σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτὰ, Πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Vocem antea omissam ἐπῶν e MSS. restituit Kusterus, quibuscum plerique consentiunt; nonnulli λόγων dant, certe duo, quos ipse inspexi. Quare existimo, Euripidem primo scripsisse, quod in margine posui; deinde ab Aristophane propter duriorem metaphoram in scena traductum, vulgatam lectionem substituisse, ut supra 300. Alia loca Euripidis in isto dramate risit Comicus, præter ea quæ Critici notarunt. Hoc suspicor de 319. sed nemo, opinor, monitus dubitabit, versum 1470. integrum esse Euripidis: Ναὶ ναὶ καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Non omnino a proposito alienum erit hunc locum paucis explicare. Aliæ scilicet gentes Δία Πατρῷον colebant, quod cum sit aptissimum Deorum atque hominum parenti epitheton, jure mireris, pios Athenienses plurimis Jovem aliis titulis ornasse, hoc abstinuisse. Hanc ergo omissionem corrigere cupientes Tragici Δία Πατρῷον sæpe ingessere, ut Æschylus et Sophocles, ab Alberto citati ad Hesychium v. Πατρῷον. Nam Scholiasten Aristophanis Jovem hoc nomine ab Atheniensibus cultum esse falso tradere, liquet ex

νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴ τι βούλει· χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.[v]
ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας·
καὶ ταῦτα δράσασ' ἥλιόν τε προσβλέπεις
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη πόθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ

Platonis in Euthydemo verbis a Spanhemio laudatis. Idem tamen Plato alibi Διὸς Πατρῴου mentionem facit, sed in legibus nimirum fictis, quas reipublicæ suæ fictæ præscriberet. (Legg. IX. p. 881. D. HSt. prope fin. lib.) Euripides Electr. 675. ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν.

1325. ἔργον δρῶσα Lasc. quod temporibus non satis convenit.

1330. ἐς L.

---

v. Præsidium contra *manum hostilem,* ut θανάτων πύργος Soph. Œd. T. 1202. Quod moneo, non quasi locus hic interpretatione egeat, sed ut occasionem arripiam, in tironum gratiam, lucis aliquantulum afferendi obscuriori Æschyli loco, Choëph. 147. quem solito verborum ordine servato, κακῶν κεδνῶν τε, ita fere interpretari velim: *Effusis inferiis ad tumulum hunc, qui est præsidium contra omnes fortunæ vices; qui omnes arcet fortunæ impetus, sive malæ, sive bonæ;* vel e Shakspearii nostri sententia, *Which shackles accidents, and bolts up change.* Cetera, ut Blomfield.

γῆμαι σὲ, κῆδος ἐχθρὸν ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος·
ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.
σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατεὶ[ξ] τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησε σπέος·
τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

1343. ἔῤῥ', αἰσχροποιέ. Macho Athenæi XIII. p. 582. C. Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ Πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντ', Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, Τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ, ΕΡΡ' ΑΙΣΧΡΟΠΟΙΕ; καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης Τὴν τόλμαν αὐτῆς, Σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς Εἶν' αἰσχροποιός· ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη, ΤΙ Δ' ΑΙΣΧΡΟΝ ΕΙ ΜΗ ΤΟΙΣΙ ΧΡΩΜΕΝΟΙΣ ΔΟΚΕΙ; Acerbissimus jocus, si quis modo recordatur, quale fuerit Æoli Euripidei, unde iste versus desumtus est, argumentum.

1348. ἦ μακρὰν ἐξέτεινα Lasc. ἦ μάκρ' ἂν Ald. μακρὰν ἂν Musgravius ex B. D. Fl. μακρὰν δ' ἂν A. unde recte Brunckius, μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα.

1352. διάγειν Ald.

1353. προσθεὶς Flor. apud Valckenaer. ad Phœniss. 583. Lasc.[o]

1355. Hic versus ubi ab Athenæo laudatur, paullo mendosius legitur κράτει pro κάλει XIII. p. 577. D. Locum Euripidis non meminerat Florens Christianus ad Aristoph. Lysistr. 231.

1356. ᾤκησεν πέδον Lasc. Ald. et, puto, omnes MSS. Sed A. pro interpretamento superscriptum habet σπήλαιον, quod variam lectionem,

---

ξ. Recentiores ἀνατὶ, de quo vid. Blomf. Gloss. in Prom. 216; me ad Eumen. 59. 991.

o. Edd. vett. scil. προθείς.

ΜΗ. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. οὐ τοίνυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
ΜΗ. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
ΜΗ. οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. οἵδ' εἰσὶν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.[π]
ΜΗ. ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
ΙΑ. ἴσασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. οὐ δῆτ', ἐπεί σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας[ρ] θεοῦ,

σπέος, indicat. Musgravius tamen πόρον præfert. Cum Brunckio σπέος recepi.

1359. Interpretantur viri docti per λυσιτελεῖ, neque ego repugno. Potest tamen etiam significare, MINUIT, LEVAT *meum dolorem, si tu non irrides.* A. μὴ γελᾷς, quod probatum a Musgravio edidit Brunckius. μὴ 'γελᾷς ed. Musgr.

1362. ἀπώλεσν L.

1363. σοὶ omittit A. Brunckius conjicit, ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοἱ ν. eleganter, sed minus necessario. Deinde νεοδμῆτες Ald. νεόδμητοι Lasc. Utrumque rectum, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutatur. Dicunt Attici sine discrimine, ἀμβλὼψ, ἀμβλωπὸς, γοργὼψ, γοργωπὸς, φλογὼψ, φλογωπὸς, ἀδμὴς, ἄδμητος, ἀζὺξ, ἄζυγος, νεοζὺξ, νεόζυγος, (quin et νεοζυγὴς,) εὔκρας, εὔκρατος, et similia. Nihil igitur dubium, quin legi debeat in Herc. F. 935. ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών. Melanipp. apud Stobæum XCIV. p. 381. ed. Grot. Ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος Ὁ μικρὸς εὔκρατος ἐγένετο δ' ὄγκος κακόν. Lege, Ὁ μικρὸς εὔκρας ἐγένεθ'· οἷς δ' ὄγκος κακόν.

1364. σφε κἠξίωσας Ald. σφέ γ' ἠξίωσας A. D. L.

1366. σὺ δὲ Lasc.

1370. σήν γ' Lasc. σὴν Ald.

1372. ῥᾴδιοί γ' Ald. ῥᾴδιοι δ' A. B. D. E. Flor. Lasc.

1375. ἐπί σφας L.

π. Vide notulam ad Orest. 1600.

ρ. Advocat Elmsleius Liv. XXXII. 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acræam, in altum excurrens: trajectus inde Corinthum septem millia ferme passuum.*

ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τολοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΙΑ. ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε Δίκη.
ΜΗ. τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;
ΙΑ. φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
ΜΗ. στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γήρασκ'.
ΙΑ. ὦ τέκναφίλτατα. ΜΗ. μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. κἄπειτ' ἔκτας; ΜΗ. σέ γε πημαίνουσ'.
ΙΑ. αἶ αἶ φιλίου χρῄζω στόματος

1379. *τέλη προσάψομαι* Lasc. Ald. *τέλη προσάψομεν* A. B. D. *τέλη μυστηρίων* Flor. ex Hippol. 25. apud Valckenaer. ibid. *τέλος προσάξομεν* Etymol. M. p. 750, 43. *τέλος προσάψομαι* Schol. Venet. et Leid. ad Iliad. K. 56.

1385. *γάμων ἰδών.* Lasc.

1392. Sic Lasc. Ald. Male ejecit particulam Brunckius, membranarum auctoritate.

1393. *γῆρας* edd. MSS. contra metrum. Copulam ejicere vult Heathius, sed parœmiacus male adhiberetur, ubi personæ singulos versus alternis loquuntur. Brunckius primo edidit, *οὔπω θρήνει,* qui solœcismus est; deinde *γῆράς σε μένει,* quasi iste hiatus tolerari posset. Addidi literam. Subauditur talis sententia, *καὶ τότε θρηνήσεις.*

1394. *σὺ δ' ου;* Lasc.

1395. *πημαίνουσα σέ.* Ald. contra metrum. Sed *σέ γε πημαίνουσ'* omnes MSS. Par. Fl. Lasc.

1396. *αἶ αἶ* cum vulgatis Lasc. *ᾤμοι* pro *αἶ αἶ* membranæ. Quæ sequuntur, miris modis offendere Brunckium, ut tandem cum verecundiæ suæ pœniteat, qui corruptelam istam in textu reliquerit. Duplicem igitur emendationem proponit: *φίλια χρῄζω σώματα,* vel *φίλια στόματα χρῄζω,* priorem tamen præfert. Vulgatam lectionem ob oculos habuisse videtur X. Π. 460. *Νῦν γὰρ στόματος φιλίου χρῄζω σέθεν Φωνῆς ἀκοῦσαι.* Sed sive is ita legerit, sive aliter, nihil est mutandum. Virum doctissmum

παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
ΜΗ. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,
τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
τέκν' ἀποκτείνασ' ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον
ἐκ σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
ΧΟ. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

fefellit constructio, quæ hæc est: χρήζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Hippol. 1391. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι Διαμοιρᾶσαι. Herodot. v. 38. ἔδεε γὰρ δὲ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

1401. Vide supra ad 1314.

1402. ἀπελαυνόμεσθ' Lasc. Ald. levi vitio, quod sustulit Bentleius.

1405. ὁππόσον L.

1406. Prius καὶ omittit Ald. habent Paris. omnes, Fl. et L.

1408. τέκνα κτείνασ' Lasc. Ald. Brunckius edidit ex A. B. D. τέκν' ἀποκτείνασ'.

1410. 1411. ὤφελον πρὸς σοῦ edd. MSS. ὄφελον Bentleius. ἐκ σοῦ Musgravius, quem secutus est Brunckius. Sed πρὸς σοῦ legisse videtur X. Π. 1314. qui sic imitatur: Ὃν μήποτ' αὐτὴ φύσασ' ὤφελον νέκυν Τανῦν ἰδέσθαι, φθίμενον σ' ὑπ' ἀνόμων. πρὸς σοῦ φθινομένους Lasc.

1415. εὗρεν male Aldus. εὗρε A. L. prout legitur in aliis locis, et in Stobæo cxii. p. 464. ed. et MS.

ΤΕΛΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

INDEX AUCTORUM.

NUMERI PAGINAS INDICANT.

G.

H.

INDEX GRÆCUS.

A.

B.

E.

Z.

N.

Π.

Υ.

INDEX LATINUS.


UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 29 05 03 004 1